

Христовите параболи

Наслов на оригиналот:
Christ's Objects Lessons
by Ellen G. White

Превел:
проф. Никола Тасевски

Дизајн на корицата и ликовно уредување
Лазар Томовски

Издава:
Адвентистичка издавачка куќа
„Знаци на времето“
Скопје, ул. Влае бр. 42

За издавачот:
Ѓорѓи Трајковски

Печати:
„Напредок“ - Тетово

Предговор

Големиот Учител, Христос, своите најсилни мисли ги искажал патувајќи со своите ученици по ритчињата и долините на Палестина, или додека се одморал на бреговите на Галилејското Езеро и реките. Во своите параболи или споредби, земени од обичниот живот, Тој божествената вистина ја поврзувал со обичните настани, со искуствата на овчарите, на градителите или земјоделците, со искуствата на патниците и домаќинките. Познатите поими ги поврзувал со вистински прекрасни мисли - со мисли за Божјата нежна грижа за нас, за благодарноста што со право ја очекува од нас и за нашата должност да се грижиме едни за други. Овие поуки за божествената мудрост и за практичните, секојдневни вистини, ги објавувал силно и влијателно.

Во оваа книга неговите параболи се поделени, разработени и илустрирани тематски. Книгата е полна со вистински скапоцености и на многу читатели ќе им помогне посестрано да ја запознаат вредноста и важноста на она со што се опкружени во својот секојдневен живот.

Многубројните изданија на оваа книга на оригиналниот, и на многу други светски јазици, ја покажуваат нејзината вредност и омиленост. Се надеваме дека и ова издание, прво на македонски јазик, ќе им послужи на благослов на сите читатели на лесен и едноставен начин да се запознаат со Христовите учења.

Издавачот

Прва глава

ПАРАБОЛИТЕ ОД ЖИВОТОТ - БОГАТ ИЗВОР НА ПОУКИ

Христос поучувал со помош на параболи или споредби земени од обичниот живот. Тоа начело го раководело во текот на целата негова мисија на светот. За да ни помогне да се запознаеме со неговиот карактер и со неговиот живот, Тој зел наша човечка природа и живеел меѓу нас. Божественото се открило во човечкото - невидливата слава во видлива човечка лика. За непознатото луѓето можеле да учат од познатото; небесното се откривало преку земното; Бог се претставил во човечка лика. Таков бил Исусовиот начин на поучување; непознатото било насликано со познатото, божествените вистини со земни поими со кои луѓето биле добро запознати.

Писмото кажува: „Сето ова Исус му го кажа на народот во параболи (споредби) и без параболи ништо не говореше, за да се исполни реченото преку пророкот кој вели: 'Ќе им зборувам во параболи; ќе го објавам скриеното од настанувањето на светот““ (Матеј 13,34.35). Земното е прикажувано со духовното; појавите во природата и животните искуства на неговите слушатели се поврзувани со вистините на пишаната Реч. Водејќи ги така од земното кон духовното царство, Христовите параболи, земени од обичниот живот, станувале алки во синцирот на вистината што го поврзува човекот со Бога, земјата со небото.

При поучувањето Исус ја користел природата како нагледно средство, зборувајќи за она што самиот го создал со свои раце, за она што има квалитет и сила кои самиот му ги подарил. Во своето првобитно совршенство, сè што е создадено ја одразувало божествената мисла. Во едемскиот дом на Адама и Ева природата била „полна со знаење за Господа“,

преполна со божествени поуки. Мудроста му зборувала на окото и таа била примана во срцето, зашто луѓето разговарале со Бога преку неговите дела, преку делата што ги создал Тој. Меѓутоа, штом брачната двојка го прекршила законот на Севишниот, сјајот од Божјето лице се повлекол од лицето на природата. Сега земјата е расипана и извалкана со грев. Но, и во својата затемнета состојба, таа сочувала голем дел од претходната убавина. Поуките што ни ги дава не се наполно избришани. Кога правилно ќе се сфати, природата сведочи за својот Творец.

Во времето на Христа овие поуки биле занемарени. Луѓето престанале да го препознаваат Бога во неговите дела. Грешноста на човечкиот род постелила сенка врз чистото лице на создаденото и, наместо да го покажуваат Бога, неговите дела станале бариера која пречи да го запознаеме. Луѓето „му се поклонуваа и служеа на создаденото наместо на Творецот“. Така и многубошците „станаа суетни во своите мудрувања и нивното неразумно срце се помрачи“ (Римјаните 1,25.21).

И во Израел Божјите учења се заменети се човечки мудрости. Не само појавите во природата, туку и обредната служба, па и Библијата - којашто требало да го открива Бога - толку многу се изопачиле, што истите се користеле како средство Тој да се прикрие.

На сите можни начини Христос се трудел да ја обелодени вистината. Тој дошол да го отстрани превезот што го навлекол гревот врз лицето на природата, да ја изнесе на

виделина духовната слава што морале да ја одразуваат сите создадени дела. Неговите зборови пораките на природата, но и на Библијата, ги изнесувале во нова светлина, ги претворале во ново откровение.

Исус би скинал прекрасен крин и би го ставил во рацете на децата и младите; и додека тие го гледале неговото младешко лице, освежено со сончевата светлина од лицето на неговиот Отец, Тој би им дал поука: „Погледнете ги полските кринови како растат; не се трудат, ниту предат; а јас ви велам дека ни Соломон, во сета своја слава, не се облече како еден од нив.“ Потоа љубезно би им дал ветување и важна поука: „И, ако Бог ја облекува така полската трева, што денес е тука, а утре ја фрлаат во печка, нема ли многу повеќе да стори за вас, о малOVERНИ?“

Во проповедта на Гората овие зборови биле упатени пред широк круг слушатели, пред мноштво деца и млади, мажи и жени, оптоварени со грижи и неволји, болни, тажни, разочарани, на кои Исус им рекол: „И така, не бидете загрижени, велејќи: 'Што ќе јадеме?' или: 'Што ќе пиеме?' или: 'Што ќе облечеме?' Зашто сето тоа го бараат паганите, а вашиот небесен Отец знае дека сето ова ви е потребно.“ Подавајќи ја потоа раката кон мноштвото околу себе, Тој продолжил: „Туку, барајте го најпрвин Божјето царство и неговата праведност, а сето друго ќе ви се додаде“ (Матеј 6,28-33).

Така Исус ја протолкувал поуката што самиот ја упатил преку кринот и полската трева. Негова желба е и ние да ја читаме истата поука од секој крин и од секоја тревка. Неговите зборови се преполни со ветувања кои ја зацврстуваат нашата доверба во Бога.

Исусовото сфаќање за вистината било длабоко и неговото учење сеопфатно; Тој користел секоја промена во природата за да ја наслика со неа вистината. Сцените што секој ден ги гледало човековото око биле поврзани со некоја духовна вистина; така природата се појавувала во параболите на големиот Учител.

Од почеток на својата служба Христос му се обраќал на народот со едноставни зборови и сите негови слушатели можеле да ги сфатат вистините што ќе ги направат мудри за спасение. Но во многу срца вистината не можела да фати

корен, па бргу се губела. „Затоа им зборувам во параболи“, рекол, „зашто гледаат, а не можат да видат и слушаат, а не можат да чујат... Зашто срцето на овие луѓе отапело; и со ушите одвај слушаат; ги затвориле очите за да не гледаат со нив“ (Матеј 13,13-15).

Исус сакал да ги поттикне да истражуваат. Се трудел да ги поткрене безгрижните, вистината да им ја втисне во срцето. Поучувањето со параболи од животот во негово време било омилено; тоа предизвувало внимание и почит не само меѓу Евреите, туку и меѓу припадниците на другите народи. Затоа Исус немал на располагање некоја друга метода, поупешна од оваа. Неговите слушатели можеле да ги разберат неговите зборови само ако сакале да го запознаат она што е божествено. Тој секогаш бил подготвен да им ги разјасни зборовите на искрените истражувачи.

И повторно, Христос морал да објави и вистини кои луѓето не биле подготвени да ги прифатат, па дури ни само да ги разберат. Затоа и ги учел со помош на параболи, со примери од животот. Поврзувајќи го своето учење со сцени од животот, од човечкото искуство или од природата, Тој го привлекувал нивното внимание и влијаел врз нивното срце. Подоцна, кога би ги посматрале предметите со кои ги отсликувал своите поуки, тие си спомнувале и за зборовите на својот божествен Учител. На луѓето што го прифаќале влијанието на Светиот Дух, поуките на Спасителот им станувале сè појасни. Тајните се разјаснувале и она што тешко можело да се разбере, одеднаш станувало очигледно.

Исус барал пристап до секое срце. Служејќи се со најразлични слики, Тој не само што ја претставил вистината во нејзините различни варијанти, туку се обраќал и на различни слушатели. Нивното внимание го привлекувал со слики и примери од нивниот секојдневен живот. Никој, што го слушал Спасителот, не чувствувал дека е занемарен или заборавен. Најскромниот и најгрешниот, во неговите учења препознавал глас што му се обраќа со многу нежност и сочувство.

„Затоа им зборувам во параболи (во примери), зашто гледаат, а не можат да видат и слушаат, а не можат да чујат, ниту пак разбираат. И врз нив се исполнува пророштвото на Исаија, кое вели: ’Ќе слушате и нема да разберете; ќе гледате

и нема да распознаете. Зашто срцето на овие луѓе отапело; и со ушите одвај слушаат; ги затвориле очите за да не гледаат со нив, ниту да слушаат со ушите, и да разберат со срцето и да се обратат, за јас да ги исцелам“ (Матеј 13,13-15).

Постоела и друга причина зошто Исус учел со помош на примери од животот. Средието мноштвото што се собирало околу него имало свештеници и рабини, книжници и старешини, иродовци и управители, лицемери и честољубиви луѓе кои го милеееле светот и кои одвај чекале да подигнат обвинение против него. Нивни шпиони постојано го демнеле за да слушнат од неговите усни збор со кој би го осудиле и засекогаш би го замолкнале. Оној кој навидум цел свет го повлекол по себе. Спасителот го знаел карактерот на овие луѓе па вистината ја изнесувал така за тие да не можат да пронајдат причина што би им помогнала неговиот случај да го изнесат пред Синедрионот (еврејски врховен духовен совет и суд). Во своите параболи Тој ги укорувал лицемерството и расипаните дела на луѓето што биле поставени на високи положби и со симболичен јазик ја искажувал вистината толку остро што тие не сакале ни да ги слушаат неговите зборови и би се потрудиле бргу да ѝ стават крај на неговата служба кога отворено би ги изнесувал своите обвинувања. Но, иако ги одбегнувал шпионите, вистината ја изнесувал јасно, така што заблудата сама се разоткривала и луѓето со искрено срце можеле да имаат корист од неговите поуки. Преку делата што ги создал Бог, Тој ја издигнувал божествената мудрост и

неговата бесконечна добрина. Со помош на природата и искуствата од животот луѓето ги учел за Бога. „Неговите невидливи особини, неговата вечна сила и божествената природа, јасно се гледаат уште од создавањето на светот и можат да се разберат преку создаденото, па немаат оправдание“ (Римјаните 1,20).

Начинот на кој поучувал Спасителот со помош на параболите или примери од животот покажува како изгледа вистинското „вишо образование“. Христос на луѓето можел да им открие најдлабоки научни вистини. Можел да им разјасни тајни во кои би можеле да проникнат дури по многу столетија труд и проучување. Можел да им даде предлози од подрачјето на науката со кои би ги хранел нивните мисли и би ја поттикнал нивната пронаоѓачка ревност сè до крајот на времето. Но тоа не го правел. Не кажал ниту еден збор со кој би го задоволил љубопитството или човечката честољубива желба да постигне световна големина. Со сите свои поучувања Христос умот на човекот го водел во допир со бесконечниот ум. Луѓето не ги упатувал да ги проучуваат човечките теории за Бога, ниту кон неговата Реч или кон неговите дела. Тој ги повикувал да го посматраат Бога онака како што се открил во своите дела, во својата Реч и по пат на своето провидение.

Христос не се занимавал со тешко разбирливи теории, туку со работи што се битни за развој на карактерт, со она што ќе ја зголеми човековата способност да го запознае Бога и да прави добро. Им зборувал на луѓето за вистините со кои го обликувал однесувањето во животот и кои се поврзани со вечноста.

Христос управувал со образованието на Израел. Зборувајќи за Господовите заповеди и уредби, Тој рекол: „Напоменувај им ги на своите синови. Зборувај им за нив кога седиш дома во својата куќа и кога одиш патем; кога легнуваш и кога стануваш. Врзи ги на својата рака за знак, и нека ти бидат како запис меѓу очите! Напиши ги на доворотниците на својата куќа и на своите врати!“ (5. Мојсеева 6,7-9).

Со своето учење Исус покажал како може да се исполни оваа заповед - како можат законите и начелата на Божјето царство да се претстават на таков начин за да ја покажат сета своја убавина и вредност. Господ ги приготвувал Израелците за свои посебни претставници така што им дал домови на

ритчиња и во долини. Во својот домашен живот и во верската служба тие постојано биле во допир со природата и со Божјата реч. Така и Христос ги учел своите ученици крај езерото, на падините на ритчињата, во полињата и кориите, на места на кои можат да се видат природните појави со кои ги отсликувал своите учења. И додека учеле од него, тие го применувале знаењето со кое се здобиле помагајќи му во неговата работа.

Така и ние треба да го запознаеме Творецот преку неговите создадени дела. Книгата на природата е голем учебник што треба да го користиме заедно со Писмото за да им го покажеме на другите неговиот карактер и да ги вратиме загубените овци во Божјето стадо. Прочувајќи ги така Божјите дела, Светиот Дух го осведочува нашиот ум. Тоа не е сведоштво што се стекнува по пат на логично размислување, туку начин на кој возвишените, духовните вистини на пишаната Реч, се втиснуваат во нашето срце, се разбира, ако нашиот ум не станал премногу затемнет за да го запознае Бога, ако окоото не е премногу матно за да го види, а увото премногу слабо да го чуе неговиот глас.

Овие поуки од природата се одликуваат со едноставност и со чистота и токму затоа се премногу драгоцени. На сите им се потребни поуките што доаѓаат од овој извор. Самата

убавина на природата ја одвраќа душата од гревот и од световните волшебства и ја води кон чистота, кон мир и кон Бога. Мошне често мислите на учениците се презафатени со човечки теории и претпоставки кои лажно се нарекуваат

наука и филозофија. Токму затоа тие мора да воспостават интимен допир со природата. Нека сфатат дека создадените дела и христијанството слават ист Бог. Нека научат дека духовното и природното се во совршена меѓусебна хармонија. Сè што гледаат нивните очи и што пофаќаат нивните раце, нека се искористи како поука за изградба на карактерот. Така ќе се зајакнат нивните ментални сили, карактерот ќе се развие и целиот живот ќе се облагороди.

Поучувајќи со помош на параболи и издигнувајќи ја светоста на саботата, Христос имал иста цел. Бог на луѓето им го дал овој спомен на својата творечка моќ за да го препознаат него во делата на неговите раце. Денот за одмор ги повикува во делата на создавањето да ја откриваат славата на Творецот. И токму затоа што сака и ние да постапуваме така, Исус своите драгоцените поуки ги поврзувал со убавината на делата на природата. Во текот на светиот ден за одмор, повеќе од кој и да е друг ден треба да ги проучуваме пораките што ни ги запишал Бог во природата. Параболите на Спасителот треба да ги проучуваме таму каде што ги изговарал - во полињата и кориите, под отворено небо, опкружени со цвеќе и трева. И кога ќе се приближиме до срцето на природата, ќе ни стане вистинско Христовото присуство и Тој на нашето срце ќе му проговори за својата љубов и мир.

Меѓутоа, Христос своите поуки не ги поврзал само со денот за одмор, туку и со другите работни денови во седмицата. Тој му дава мудрост и на орачот кој сее семе. Со орањето и сеењето, со копањето и жетвата како илустрации, ни ја прикажува својата милост во нашето срце. Негова желба е во секоја корисна дејност и во секој животен позив да наоѓаме поуки за божествената вистина. Тогаш нашите секојдневни активности нема да го окупираат нашето внимание во толкава мера за да го забораваме Бога; напротив, тие непрекратно ќе нè потсетуваат на нашиот Творец и Откупител. Мислата за Бога ќе се провлекува како златна нишка низ сите наши секојдневни грижи и работи, и за нас природата повторно ќе биде проникната со неговата слава. Постојано ќе учиме нови поуки за небесната вистина и сè повеќе ќе се доближуваме до степенот на неговата чистота. Така ќе бидеме „научени од Господа“ и утврдени во повикот што ни го упатил Бог (Исаија 54,13; 1. Коринќаните 7,24).

Втора глава

„ИЗЛЕЗЕ СЕЈАЧ ДА СЕЕ“

(Оваа глава се темели на текстовите од евангелијата според Матеј 13,1-9.18-23; Марко 4,1-20 и Лука 8,4-15)

Сејачот и семето

Со примерот за сејачот Христос го прикажува небесното царство и делото што го врши големиот Сејач за својот народ. Како и сејачот во полето, Тој дошол да го посеете небесното семе на вистината. Неговото поучување со помош на параболи било семе со кое се сеани најскапоцените вистини на неговата милост. Поради својата едноставност, примерот за сејачот не бил доволно високо оценет. Од природното семе што се фрла во земјата Христос сакал нашите мисли да ги насочи кон семето на евангелието кое, кога ќе се посеете, ги поттикнува луѓето да се вратат кај Бога и да му бидат верни. Овој пример за ситното семе го раскажал небесниот Владелец, и истиот закон што управува со сеетењето на земното семе, управува и со сеетењето на семето на вистината.

На бреговите на Галилејското Езеро се собрало мноштво луѓе да го видат и да го чујат Исуса - желно мноштво полно со очекувања. Тука имало и болни кои лежеле на простирки, очекувајќи своите неволји да ги постелат пред него. Христос имал од Бога дадено право да ги лекува маките на грешниот човечки род и затоа Тој сега ги лекувал болестите и ширел околу себе живот, здравје и спокојство.

Бидејќи мноштвото околу Христа се зголемувало, луѓето почнале да се туркаат и набргу немало веќе место да ги прими. И тогаш, откако се договорил со рибарите, влегол во рибарскиот чамец кој бил приготвен да го превезе преку езерото, им наредил на учениците да го оттурнат малку на водата и почнал да му зборува на мноштвото насобрано на брегот.

Покрај езерото се простирала прекрасната Генизаретска низина, а зад неа се издигнувале ритчиња. На падините на ритчињата и во низината вредно работеле сејачи и жетвари - едни сеејќи семе, а други собирајќи ја првата летнина. Гледајќи ја таа сцена, Христос рекол:

„Ете, сејач излезе да сее, и кога сееше, некои зрна паднаа крај патот, птици дојдоа и ги исколваа. Други паднаа на карпести места, каде што немаше многу земја и набргу никнаа, зашто немаше длабока земја. А кога изгреа сонцето изгореа, и бидејќи немаа корен, се исушија. Други паднаа меѓу трње, а трњето израсна и ги задуши. Некои паднаа на добра земја и дадоа плодови: едно стократен, друго шеесет, а трето триесет.“

Народот во Христово време не ја сфатил неговата мисија. Начинот на неговото доаѓање не бил сообразен со нивните очекувања. Целиот еврејски верски систем се темелел врз Исуса како Господ. Неговите возвишени служби биле од Бога дадени и на народот требало да му објават дека во определено време ќе се појави Оној на кого тие укажувале. Но Евреите ги издигнувале службите, обичаите и церемониите, губејќи ја од вид нивната цел. Човечките традиции (преданија), изреки и прогласи, ги спречувале да ги научат поуките што сакал Бог да им ги пренесе. Тие изреки и традиции станале пречка да ги сфатат и во живот да ги спроведат начелата на вистинската религија. А кога се појавил Исус Христос како Стварност, тие во него не препознале дека се исполниле сите

нивни симболи, содржината на сите нивни сенки. Го отфрлиле Оригиналот, а се придржувале кон своите бесполезни симболи и церемонии. Божјиот Син дошол, а тие продолжиле да бараат знак за неговото доаѓање. На пораката „Покајте се, бидејќи наближи небесното царство“, тие одговарале барајќи чудо (Матеј 3,2). Христовото евангелие им станало камен-сопка затоа што барале знаци наместо Спасителот. Очекувале Месија да ги докаже своите права со моќни освојувачки дела за да ја воспостави својата империја врз урнатините на земните царства. На овие очекувања Спасителот одговорил со примерот за сејачот. Небесното царство требало да победи не со силата на оружјето, не со насилно наметнување, туку со всадување на ново начело во човечките срца.

„Сејачот на доброто семе е Синот човечки“ (Матеј 13,37). Христос дошол не како цар, туку како сејач; не да ги урне царствата, туку да го посее семето; не на своите следбеници да им укаже на земните победи и на националната големина, туку на жетвата што мора да се собере со стрпливи напори, со многу загуби и разочарувања.

Фарисеите го сфатиле значењето на Христовата параболата, но не им годела нејзината поука. Затоа правеле сè да не ја разберат. За мнозинството луѓе таа со уште поголема таинственост ја извршила намерата на новиот Учител, чиешто зборови толку необично ги трогнале нивните срца и толку горко ги разочарале нивните очекувања. Дури ни учениците не ја разбрале параболата, но сепак се заинтересирале за нејзиното значење. Пристапиле кон Исуса и побарале објаснување.

Токму тоа била желбата што сакал Исус да ја разбуди во нивното срце за да може да им даде одредени упатства. Им ја објаснил параболата, како што би го сторил тоа за сите други кои го бараат со искрено срце. Сите што ја проучуваат Божјата реч со желба Светиот Дух да ги просветли нивните срца, ќе го разберат значењето на Речта. Христос ветил: „Оној што сака да ја исполнува неговата волја, ќе знае дали ова учење е од Бога, или зборувам сам од себе“ (Јован 7,17). Сите што доаѓаат кај Христа за да се здобијат со појасни сознанија за вистината, ќе добијат. Тој ќе им ги открие тајните на небесното царство; тие тајни ќе ги разбере оној кој копнее да ја запознае вистината. Небесната светлина ќе го осветли

храмот на срцето и ќе им се открие и на другите како блескотен факел на темниот пат.

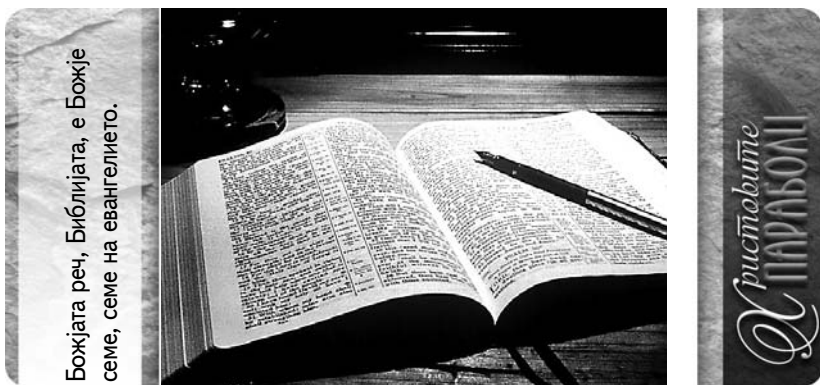
„Ете, сејач излезе да сее!“ На Истокот состојбата била толку несредена, владеела толку голема опасност од насилство, што луѓето претежно живееле во утврдени градови, од каде што земјоделците секој ден заминувале да ги извршуваат своите работи надвор од сидиштата. Така и небесниот сејач, Христос, излегол да сее. Го оставил својот сигурен и мирен дом, се откажал од славата што ја уживал кај Отецот пред да го создаде светот, го напуштил своето место на престолот на вселената. Излегол како паталец и искушван човек, во самотија да сее со солзи, семето на животот на загубениот свет да го наводнува со својата крв.

На сличен начин и неговите слуги мора да излегуваат да сеат. Кога бил повикан да стане сејач на семето на вистината, Аврам добил налог: „Излези од својата земја, од родното место и од татковиот дом и оди во земјата што ќе ти ја покажам!“ (1. Мојсеева 12,1). „И излезе, не знаејќи каде оди!“ (Евреите 11,8). И на апостол Павле, кој се молел во храмот во Ерусалим, му пристигнала вест од Бога: „Оди, зашто ќе те пратам далеку, меѓу многубошците!“ (Дела 22,21). Така и оние што се повикани да се соединат со Христа мора да остават сè за да можат да го следат. Старите дружки мора да се прекинат, животните планови да се отфрлат, земните надежи да се забораваат. Семето ќе мора да се сее со труд и со солзи, во самотија, со многу жртви.

„Сејачот ја сее речта“ (Марко 4,14). Христос дошол светот да го засее со вистината. Уште од падот на човекот во грев, сатаната сеел семе на заблуда. Токму со лага во почетокот и задобил власт над човекот и на ист начин сè до сега се труди да го урне Божјето царство на земјата и човекот да го стави под своја контрола. Како сејач од повозвишен свет, Христос дошол да го сее семето на вистината. Тој, кој стоел во Божјите совети, кој живеел во светињата над светињите на Севишниот, можел на луѓето да им ги донесе чистите начела на вистината. Уште од паѓањето на човекот во грев, Тој на светот му ја откривал вистината. Со негова помош нераспадливото семе, „речта на живиот и вечниот Бог“ (1. Петрово 1,23), им била објавена на луѓето. И во првото ветување, што му е дадено на нашиот грешен род во Едем, Христос

го сеел семето на евангелието. Но овој пример за сејачот се однесува токму на неговата лична служба меѓу луѓето и на делото што го воспоставил.

Божјата реч е тоа семе. Секое семе содржи во себе начело, сила на ’ртење. Во него е скриен животот на билката. И во Божјата реч се наоѓа живот. Христос кажува: „Зборовите што ви ги реков јас се дух и живот“ (Јован 6,63). „Кој ја слуша мојата реч и верува во Оној што ме прати, има вечен живот“ (Јован 5,24). Во секоја заповед и во секое ветување на Божјата реч лежи вистински живот од Бога, сила со која може да се изврши заповедта и да се исполни ветувањето. Оној кој со вера ја прима речта, го прима вистинскиот живот и Божјиот карактер.

Секое семе носи плод според својот вид. Посеј семе во вистински околности, и тоа својот живот ќе го развие во билка. Прими го нераспадливото семе на речта со вера во својата душа, и тоа ќе развие карактер и живот сличен на Божјиот карактер и живот.

Учителите во Израел не го сееле семето на Божјата реч. Христос како учител на вистината се однесувал наполно спротивно од рабините на своето време. Тие се занимавале со традициите, со човечки теории и шпекулации со кои често ја заменуваа Речта. Наместо напишаното во Речта, тие го истакнувале она што го кажале и што го напишале луѓето за Речта. Нивното учење немало сила да ја оживее душата. Тема на Христовото учење и проповедање била Божјата реч. Тој

на сомничавите секогаш им одговарал: „Пишано е!“ „Што кажува Писмото?“ „Како читаш?“ Во секоја пригода, кога пријателот или непријателот би покажал интерес, Тој би го сеел семето на Речта. Тој, кој е пат, вистина и живот, кој самиот е жива реч, укажува на Писмото, велејќи: „Тие сведочат за мене!“ И, почнувајќи од „Мојсеја и од сите пророци“, им протолкувал на своите ученици „што е пишано за него во Писмото“ (Јован 5,39; Лука 24,27).

Христовите слуги треба да извршат исто дело. Во нашето време, како и во старите времиња, животодавните вистини на Божјата реч се заменети со човечки теории и шпекулации. Многу таканаречени проповедници на евангелието не ја прифаќаат целата Библија како вдихновена Реч. Еден мудрец отфрла еден нејзин дел, друг се сомнева во друг дел. Тие своите судови ги ставаат над Речта, а Писмото што го проповедаат се потпира врз нивниот авторитет. Неговата божествена автентичност е уништена. И така на сите страни се се семе на неверство, зашто луѓето се збунети и не знаат во што да веруваат.

Постојат многу верувања со кои умот не треба да се занимава. На многу делови од Писмото во Христово време рабините им давале нејасна, таинствена и мистична смисла. Бидејќи јасните учења на Божјата реч ги осудувале нивните обичаи, тие се труделе да ја поткопаат нивната сила. Истото се прави и денес. На Божјата реч ѝ се припишува таинствено и прикриено значење за да се оправда кршењето на неговиот закон. Христос ги осудил тие обичаи на своето време. Тој кажувал дека Божјата реч треба да ја разберат сите. Тврдел дека Писмото има неотповиклив авторитет. И ние треба да постапуваме така. Библијата мора да се претставува како Реч на бесконечниот Бог, како решение за сите судири и темел за секоја вера.

На Библијата ѝ е одземена силата и последиците се очигледни - се губи моќта на духовниот живот. Во проповедите од многу денешни проповедални ја нема онаа божествена сила што ја буди совеста и носи живот во душата. Слушателите не можат да кажат: „Не гореа ли нашите срца во нас кога ни зборувавше по пат и ни ги толкувавше Писмата?“ (Лука 24,32). Има многу луѓе кои го бараат живиот Бог, кои копнеат за неговото божествено присуство. Филозфските теории и

книжевните дела колку и да се блескотни, не можат да го задоволат срцето. Тврдењата и пронајдоците на луѓето немаат никаква трајна вредност. На народот нека му проговори Божјата реч! Оние што слушале само преданија, човечки теории и мудроштини, нека го чујат гласот на Оној чијашто Реч може да ја обнови душата за вечен живот!

Омилена Христова тема била нежноста на неговиот Отец и неговата изобилна божествена милост. Тој посебно се задржувал на неговиот карактер и на неговиот закон, а себеси на народот му се претставил како пат, вистина и живот. Тоа нека бидат теми со кои ќе се занимаваат и Христовите проповедници. Објавувајте ја вистината изворно, онака како што произлегува од Исуса. Разјаснете ги барањата на законот и на евангелието. Зборувајте им на луѓето за Христовиот живот проникнат со самооткажување и за неговата жртва; за неговото понижување и смрт, за неговото воскресение и вознесение; за неговото посредување за нив во Божјите дворови, за неговото ветување: „Пак ќе дојдам и ќе ве земам кај себе, за да бидете и вие таму каде што сум и јас“ (Јован 14,3).

Наместо да расправате за погрешни теории, или да се обидувате да се борите со противниците на евангелието, следете го Христовиот пример. Помогнете новите вистини од Божјата ризница да навлезат во животот. „Проповедај ја Речта!“ „Сејте покрај секоја вода!“ „И во време и во невреме!“ „Во кого е мојот збор, нека го објавува според вистината мојот збор! Што им е заедничко на сламата и житото?“ „Сите

Божји зборови се чисти... Не додавај им ништо на неговите зборови за да не те изобличи и да не те смета лажлив“ (2. Тимотеј 4,2; Исаија 32,20; Еремија 23,28; Мудри изреки 30,5.6).

„Сејачот ја сее Речта!“ Овде е објавено големото начело што треба да го проникнува целокупното воспитно дело. „Семе е Речта Божја.“ Меѓутоа, во безброј училишта на нашето време Божјата реч е потисната настрана. Умот го окупираат други предмети. Воспитниот систем е преплавен со атеистички автори. Училишните книги се проникнати со скептични чувства. Научните истражувања заведуваат од вистинскиот пат, зашто нивните откритија погрешно се толкуваат и изопачуваат. Божјата реч се споредува со наводни научни докази и истата се прикажува како несигурна и недостојна за доверба. Така во мислите на младите се сее семе на сомневање кое ќе изрти за време на искушенијата. Кога ќе се загуби верата во Божјата реч, душата нема водич, нема сигурност. Младите се упатуваат на патишта што ги водат далеку од Бога и од вечниот живот.

Токму тоа е причината за широко распространетото беззаконие на нашиот денешен свет. Кога Божјата реч ќе се потисне, се отфрла и нејзината сила да ги задржи под контрола ниските похоти на непрероденото срце. Луѓето сејат во своето тело и од телото жнеат расипаност.

И тука се крие големата причина за менталната слабост и неспособност. Кога ќе се одврати од Божјата реч и ќе почне да се храни со списи на невдахновени луѓе, умот заостанува во развојот, зашто го губи допирот со длабоките и сеопфатните начела на вечната вистина. Настанува застој бидејќи се ограничува на постигнатото и поминливото; неговата сила се намалува и по извесно време се спечува.

Сето тоа спаѓа во рамките на погрешното воспитување. Секој учител мора да настојува умот на младите да го насочи кон величествените вистини на вдохновената Реч. Тоа воспитување е суштествено и за овој живот и за животот што ќе дојде.

Никој нека не мисли дека со тоа ќе ја запостави науката или ќе ги намали воспитно образовните мерила. Знаењето за Бога е високо колку небото и широко колку вселената. Ништо не облагородува ниту закрепнува во толкава мера како проучувањето на големите теми што се занимаваат со нашиот

вечен живот. Младите нека се трудат да ги сфатат овие од Бога дадени вистини и нивниот ум при тие напори ќе се шири и засилува. На секој ученик, кој живее според Речта, тоа ќе му отвори широки подрачја за размислување и ќе му обезбеди богато знаење што нема да пропадне.

Образованието што се стекнува со проучување на Писмото претставува практично познавање на планот на спасението. Тоа образование ќе го обнови божествениот лик во душата на човекот, ќе го засили и ќе го зацврсне умот против искушенијата и ќе го оспособи ученикот да стане Христов соработник во неговото дело на милоста во светот. Тоа ќе го направи припадник на небесното семејство и ќе го приготви за учество во наследството на светите во светлината.

Но учителот на светата вистина може да го дели само она што самиот го стекнал како свое искуство. „Сејачот го сее своето семе.“ Исус ја објавувал вистината затоа што самиот бил вистина. Неговите мисли, неговиот карактер, неговото животно искуство - сето тоа било олицетворено во неговото учење. Истото тоа се случува и со неговите слуги; оние што

ја проповедаат Речта, мора да ја запознаат низ свое лично искуство. Тие мора да знаат што значи Христос да им стане мудрост и праведност, посветување и откуп. Објавувајќи им ја Божјата реч на другите, тие не смеат да дозволат да ја изговараат несигурно и со сомнеж. Треба да кажат заедно со апостол Петар: „Впрочем, кога ви ги објавивме силата и доаѓањето на нашиот Господ Исус Христос, ние не одевме по

лукаво измислени сказни, туку бевме очевидци на неговото величество“ (2. Петрово 1,16). Секој Христов проповедник и секој учител треба да бидат во состојба да кажат заедно со омилиниот Јован: „Тој Живот се јави, а ние го видовме и сведочиме и ви го објавуваме вечниот Живот кој беше кај Отецот и ни се јави нам“ (1. Јованово 1,2).

Земја - крај пат

Примерот за сејачот најмногу се занимава со влијанието што го има врз растењето на семето почвата на која било посеано. Всушност, со овој пример Христос им зборува на своите слушатели: Не е добро за вас да го критикувате моето дело ниту да се разочарувате затоа што тоа не ги задоволило вашите идеи. Најважно за вас е да одговорите на прашањето: Како се однесувате спрема мојата порака? Вашата вечна судбина зависи од тоа дали ќе ја прифатите или ќе ја одбиете.

Зборувајќи за семето што паднало крај пат, Тој рекол: „Кога некој ја слуша Речта за царството, а не ја разбира, тогаш доаѓа лукавиот и го граба тоа што е посеано во неговото срце; тоа е она што е посеано крај патот.“

Семето посеано крај пат ја претставува Божјата реч што паѓа врз срцата на невнимателните слушатели. Срцето кое станало широка сообраќајница за телесните уживања, за гревовите и световните склоности, е слично на тврд разгазен пат. Окупирана со себични цели и со грешни уживања, душата „закоравела од измамливоста на гревот“ (Евреите 3,13). Духовните способности ѝ се парализирани. Луѓето ја слушаат Речта, но не ја разбираат. Не сфаќаат дека таа се однесува на нив. Не се свесни за своите потреби ниту за опасноста што им се заканува. Не ја забележуваат Христовата љубов, поминуваат покрај пораките на неговата милост како покрај нешто што не се однесува на нив.

Како птиците што се брзи да го исколваат семето што лежи крај пат, така и сатаната е подготвен да го собере од душата семето на божествената вистина. Тој се плаши дека Божјата реч ќе ги разбуди безгрижните и ќе влијае врз стврднатите срца. Сатаната и неговите ангели (демони) доаѓаат на собирањето на кои се проповеда евангелието. Додека небесните ангели се трудат со Божјата реч да влијаат врз

срцата, непријателот будно внимава да го отстрани тоа влијание. Со сета сериозност и злоба тој се обидува да го оневозможи дејствувањето на Божјиот Дух. Додека Христос ја привлекува душата со својата љубов, сатаната се обидува вниманието на сите што се поттикнати да го бараат Спасителот да го одврати од него. Тој го окупира умот со световни планови. Буди критицизам или внесува сомневање и неверство. Зборовите што ги бира говорникот или начинот на неговиот говор можеби не одговараат на вкусот на слушателите, па тие се задржуваат на овие слабости. И така вистината што им е неопходна, и што Бог милостиво им ја пратил, не остава никакво трајно влијание.

Сатаната има многу помагачи. Мнозина кои тврдат дека се христијани му помагаат на искушувачот да го собере семето на вистината од срцата на другите луѓе. Мнозина што го слушаат проповедањето на Божјата реч, истото во своите домови го критикуваат. Тие проповедта ја оценуваат онака како што ги оценуваат зборовите на некој предавач или политичар. Веста што мора да ја сметаат за Божја порака упатена до нив ја разгледуваат со несериозни и саркастични коментари. Опширно расправаат за карактерот на проповедникот, за неговите побуди и постапки и за однесувањето на другите верници во црквата. Искажуваат остри судови, повторуваат озборувања и критики, и сето тоа пред ушите на необратените. Често вакви расправи родителите водат во присуство на своите деца. На тој начин тие го поткопуваат

угледот на Божјите весници и почитта на нивните пораки. Мнозина така учат лекомислено да пристапуваат и кон Божјата реч.

И затоа во домовите на многу таканаречени христијани младите се приготвуваат да станат неверници. Родителите се прашуваат зошто нивните деца толку малку се интересираат за евангелието, зошто толку упорно се сомневаат во вистините на Библијата. Се чудат зошто е толку тешко да ги подложат под моралните или религиските влијанија. Не се свесни дека со својот пример ги стврднале срцата на своите деца. Доброто семе не нашло место да пушти корен, и сатаната го однел.

На каменливи места

„А посеаното на каменливи места е оној што ја слуша Речта и веднаш ја прима со радост, но нема корен во себе и привремен е, а кога ќе настапи неволја или прогонство заради Речта, веднаш се откажува.“

Семето посеано на каменлива почва паѓа на тенок слој земја. Билката никнува бргу, но коренот не може да проникне низ каменот до хранливата подлога за да ѝ овозможи да расте, па набргу таа се исушува. Мнозина кои тврдат дека се религиозни, се вакви слушатели. Како што под тенкиот слој земја лежи карпа, така под почвата на нивните добри желби и копнежи се крие себичноста на нивното непреобротено срце. Тие уште не ја совладале својата себична љубов. Уште не ја увиделе прекумерната грешност на гревот и нивното срце уште не се понизило, натерано од свеста за вината на гревот. Овој вид луѓе можат лесно да бидат осведочени; тие стануваат сјајни обратеници, но нивната религија е површна.

Сепак, луѓето не отпаѓаат затоа што веднаш ја прифатиле Речта или затоа што се радуваат за неа и со неа. Штом Матеј го слушнал повикот на Спасителот, веднаш станал, оставил сè и пошол по него. Штом божествената Реч ќе го допре нашето срце, Бог сака да ја прифатиме, и право е да ја прифатиме со радост. „Ви велам: поголема радост ќе има на небото за еден грешник кој се кае...“ (Лука 15,7). И навистина радосна е душата што поверувала во Христа. Меѓутоа, оние што се опишани во оваа парабола како луѓе кои веднаш ја прифатиле Речта, не ја пресметале нејзината цена. Не проу-

чиле за да видат што бара Божјата реч од нив. Тие не се соочиле со сите свои животни навики, ниту пак целосно и покорно се ставиле под нејзината власт.

Коренот на билката навлегува длабоко во земјата и, скриен од погледот, го одржува нејзиниот живот. Истото се случува и со христијанинот; душата стапува во невидлива заедница со Христа по пат на вера, и така се одржува неговиот духовен живот. Меѓутоа, слушателите, споредени со каменливи места, се потпираат врз себе наместо врз Христа, се надеваат во своите добри дела и добри побуди и во својата човечка праведност. Не се јаки во Господа и во неговата сила. Тие луѓе „немаат во себе корен“, зашто не се поврзани со Христа.

Жешкото летно сонце, што го крепи и го храни отпорното зрно, го уништува она што нема длабоко корење. И така, сите „што немаат корен во себе“, „кога ќе дојде неволја или гонење заради Речта, веднаш отпаѓаат“. Мнозина го прифаќаат евангелието за да ги одбегнат страдањата, наместо да се ослободат од гревот. Се радуваат извесно време, зашто се надеваат дека религијата ќе ги ослободи од тешкотиите и неволјите. Додека нивниот живот се одвива без тешкотии, можеби изгледаат како доследни христијани. Но паѓаат на жешката проверка на искушенијата. Не се способни да поднесат укор заради Христа. Кога Божјата реч ќе им укаже на некој омилен грев и кога од нив бара самооткажување или жртва, тие се чувствуваат навредени, и се чини дека треба да вложат премногу големи напори за да создадат коренита промена во својот живот. Гледаат на сегашните неугодности и неволји и ги забораваат вечните стварности. Слично на учениците што го напуштиле Исуса, и тие се подготвени да кажат: „Тешка е оваа беседа! Кој може да ја слуша?“ (Јован 6,60).

Постои мноштво такви кои тврдат дека му служат на Бога, иако практично воопшто не го познаваат. Тие сакаат да ја исполнуваат неговата волја, но таа нивна желба произлегува од нивните сопствени склоности, а не од длабокото сведоштво како резултат на силата на Светиот Дух. Нивното однесување не е сообразено со Божјиот закон. Тие тврдат дека го прифаќаат Христа како свој Спасител, но не веруваат дека Тој ќе им даде сила да ги совладаат своите гревови. Не воспоставиле личен однос со живиот Спасител, и нивниот карактер покажува недостатоци - и наследени и стекнати.

Едно е површно да се прифати дејствувањето на Светиот Дух, а сосем друго Светиот Дух да се прифати како Оној кој укорува и повикува на покајание. Мнозина чувствуваат дека се оддалечиле од Бога, сфаќаат дека ѝ робуваат на себичноста и на гревот; вложуваат напори да се поправат, но не се распнуваат себеси. Тие не се предаваат исцело во Христовите раце, ниту бараат божествена сила да ја исполнуваат неговата волја. Не се подготвени да се преобликуваат според Божјиот пример. На некој воопштен начин ги признаваат своите недостатоци, но не ги отфрлаат своите познати гревови. И со секое грешно дело, нивната стара себична природа станува сè посилна.

Единствена надеж за овие души е да признаат дека и на нив со право се однесуваат Христовите зборови упатени на Никодима: „Не чуди се што ти реков: треба да се родите озгора!“ „Вистина, вистина ти велам, ако некој не се роди озгора, тој не може да го види Божјето царство!“ (Јован 3,7.3).

Вистинската светост подразбира целосна преданост во службата на Бога. Тоа е услов за вистинско христијанско живеење. Христос бара неограничено посветување, лична служба. Тој го бара срцето, умот, душата, силата. Не смее да се негува себичност. Оној што живее за себе, не е христијанин.

Љубовта мора да биде начело на нашето дејствување. Таа е темелно начело на Божјето владеење на небото и на земјата, а мора да стане темел и на христијанскиот карактер.

Само љубовта може христијанинот да го одржи непоколеблив. Единствено таа може да го оспособи да им се противстави на неволјите и искушенијата.

Љубовта се покажува низ жртва. Планот за откуп бил заснован на жртва - на жртва толку широка, длабока и висока, немерлива. Христос дал сè за нас и сите што го прифаќаат него ќе бидат подготвени да жртвуваат сè за својот Откупител. Неговата слава и чест тие ќе ја стават на прво место.

Ако го сакаме Исуса, ние ќе копнееме да живееме за него, да му принесуваме жртви благодарници и да работиме за него. И работата ќе ни биде лесна. Заради него ние радо ќе поднесуваме и болка и напор и жртва. Ќе ни биде мила неговата неодолива желба да ги спаси сите луѓе. Ќе го чувствуваме истиот нежен копнеж за спасение на душите што го чувствувал Тој.

Тоа е Христова религија. Сè што е помалку од тоа, претставува измама. Никаква теорија на вистината, никакво тврдење за некакво учеништво, нема да спаси ниту една душа. Ние не му припаѓаме на Христа сè додека не сме потполно негови. Половичноста во христијанскиот живот придонесува човекот да стане нерешителен во намерите и колеблив во желбите. Напорот да си служиме и себеси и на Христа нè прави слушатели на кои семето им паднало на каменлива почва и кои нема да се одржат кога ќе бидат ставени на проверка.

Во трње

„А посеаното во трње е оној кој ја слуша Речта, но грижите за светот и поминливото богатство ја задушваат Речта и станува неплоден.“

Семето на евангелието често паѓа во трње и штетен плевел; и ако не настане морална преобразба во срцето на човекот, ако не се отфрлат старите навики и обичаи и не се напушти стариот живот во грев, ако сатанските особини не се протераат од душата, пченичната жетва ќе биде задушена. Трњето ќе се покаже како единствен плод, а пченичното зрно ќе пропадне.

Божествената добрина може да израсне и да се развие само во срцето кое истрајно се подготвува за драгоценото семе на вистината. Трњето на гревот може да расте на секоја

почва; нему не му е потребна нега. Но божествената добрина мора грижливо да се негува. Чичката и трњето секогаш се готови да изртат, и затоа мора постојано да се врши чистење. Ако срцето не е под Божја власт, ако Светиот Дух не дејствува непрекратно да го прочисти и облагороди карактерот, во животот ќе се покажат старите навики. Луѓето можат да тврдат дека веруваат во евангелието, но ако не се посветени со евангелието, нивните тврдења ќе бидат наполно бескорисни. Ако не постигнат победа над гревот, гревот ќе постигне победа над нив. Трњето што било пресечено, но не и искорнато, повторно ќе израсне и душата ќе биде задушена со него.

Христос ги изнел опасностите за душата. Како што забележал евангелистот Марко, тоа се грижете на овој свет, измамноста на богатството и страстите. Лука ги наведува грижите, богатството и сетилните уживања на овој живот. Сето тоа ја задушува речта, духовното семе што расте. Душата престанува да црпе храна од Христа и духовноста изумира во срцето.

„Грижете на овој свет.“ Ниту еден општествен слој не е исклучен од грижите на овој свет. Тешката работа, откажувањата и стравот од скудност предизвикуваат неволји и тешко ги оптоваруваат сиромасите. Богатите ги обременува страв од загуба и мноштво други стравови и грижи. Мнозина од Христовите следбеници ја забораваат поуката што Тој сакал да ја научат од цвеќињата во полето. Тие немаат доверба во неговата непрекратна грижа. Христос не може да ги носи нивните товари зашто не ги ставиле на него. И затоа грижете

во животот, иако требало да ги приближат до Спасителот од него да побараат помош и утеха, претставуваат пречка што ги одвојува од него.

Мнозина кои би можеле да бидат успешни во Христовата служба се оддаваат на стекнување на богатство. Сите свои сили ги трошат во деловни потфати и мислат дека поради тоа немаат време за она што е духовно. На тој начин се одвојуваат од Бога. Библијата ни кажува: „Не заостанувајте во ревноста“ (Римјаните 12,11). Ние мораме да работиме за да можеме да им дадеме на сиромасите. Христијаните мора да работат, мора да бидат активни, но не мораат заради тоа да упаѓаат во грев. Меѓутоа, мнозина на тој начин се преокупирани со работа и немаат веќе време за молитва, немаат време за проучување на Библијата, немаат време да го бараат Бога и да му служат. Понекогаш во нивната душа сè уште се јавува стремеж за светост и за небото, но немаат веќе време да се одвратат од бучавата на овој свет и да ги слушнат величествените и авторитативни зборови на Божјиот Дух. Вечното станува споредно, а световното доминантно. Семето на Речта не може веќе да донесе плод, зашто силите на душата се насочени кон негување на трњето на световноста.

Мнозина, пак, кои пред себе имаат друга цел, прават слична грешка. Тие работат за добро на другите, но нивните должности ги оптоваруваат, одговорностите се множат и големите обврски не им оставаат време за проучување на Божјата реч и ја занемаруваат врската со Бога по пат на молитва. Забораваат дека Христос рекол: „Без мене не можете да правите ништо“ (Јован 15,5). Се оддалечуваат од Христа; нивниот живот не е веќе проникнат со неговата милост, и како резултат на тоа се покажуваат себични особини. Нивната служба станува обележана со желба за првенство, извалкана со грубите, нељубезни црти на непреобратеното срце. И тоа е една од основните тајни за поразот во христијанскиот живот, причина за слабите резултати.

„Измамноста на богатството.“ Љубовта кон богатството има некаква измамлива, заслепувачка моќ. Оние што имаат световно богатство премногу често забораваат дека Бог им дал сила да го заработат тоа богатство. Тие велат: „Со својата моќ и со силата на своите раце го спечалив ова богатство“ (5. Мојсеева 8,17). Наместо да ги поттикне на благодарност

кон Бога, нивното богатство им помага да се извишуваат себеси. Ја губат свеста за својата зависност од Бога и за својата обврска кон ближните. Наместо богатството да го сметаат за талант што мора да се употреби на Божја слава и на издигање на човештвото, тие го прогласуваат за средство да се издигнат себеси. Наместо кај човекот да развие божествени особини, богатството што се употребува на ваков начин кај него развива сатански карактеристики. Семето на Речта станува задушено со трње.

„Сластите на овој живот.“ Опасни се задоволствата во кои пливаме за да ги задоволиме нашите желби. Секое угаѓање себеси, кое ги слабее физичките сили, кое го затемнува умот или ја отапува духовната проникливост, прераснува во „телесни похоти кои војуваат против душата“ (1. Петр. 2,11).

„Другите сласти.“ Ова не мора да бидат желби, грешни сами по себе, туку сè она што го цениме повеќе од Божјето царство. Сè што ни ги одвлекува мислите од Бога, сè што на Христа му ја скусува нашата љубов, станува непријател на нашата душа.

Додека умот е уште млад, полн со сила и способен бргу да се развива, се наоѓа во голема опасност да заболи од себично честољубие, да почне да си служи себеси. Ако световните планови му овозможуваат успех, човекот благонаклоно тргнува на пат кој му ја умртвува совеста и го оневозможува правилно да процени што е тоа вистинско совршенство на карактерот. Кога околностите го стимулираат тој развој, растењето продолжува во насока што е забранета со Божјата реч.

Во овој период од животот, кога децата се формираат, родителите носат голема одговорност. Тие мора да се погрижат своите деца да ги опкружат со исправни влијанија, со влијанија што ќе им помогнат да се здобијат со исправни погледи на животот и да се запознаат со вистинскиот успех. Наместо тоа, многу родители повеќе од сè сакаат на своите деца да им обезбедат световна благосостојба. Им го бираат целокупното друштво, имајќи ја пред очи токму таа цел. Мнозина свој дом подигаат во некој голем град и своите деца ги воведуваат во комотно друштво. Ги опкружуваат со влијанија што водат кон световност и горделивост. Во таква атмосфера и умот и душата заостануваат во развојот. Децата ги

губат од вид високите и благородни цели во животот. Предноста да бидат Божји синови, наследници на вечноста, тие ја разменуваат за световна добивка.

Многу родители се трудат на своите деца да им обезбедат среќа, задоволувајќи го нивниот стремеж кон забави. Им дозволуваат да се занимаваат со спортови, да посетуваат забави, им даваат пари со кои можат да се расфрлаат и да ги задоволуваат своите неконтролирани желби. Но колку повеќе ѝ се попушта на желбата за уживање, таа станува сè посилен. Затоа овие млади луѓе сè повеќе стануваат окупирани со забави додека конечно не почнат истите да ги сметаат за голема цел во животот. Создаваат навика да безделничат и да им попуштаат на своите склоности, така што речиси им станува неможно кога и да е да станат цврсти христијани.

Дури и црквата, која треба да биде столб и тврдина на вистината, понекогаш поттикнува себична љубов кон уживања. Кога треба да се соберат пари за религиски потреби, кон кои средства прибегнуваат многу месни цркви? Кон базари и вечери, кон концерти за добротворни цели, па дури и кон лотарии и слично! Често местото што е изделено за служба на Бога се сквернави со гозби и пијанки, со купувања и продавања и со забави. Почитта кон Божјиот дом и кон неговата служба во очите на младите се намалува. Барииерите на самосовладувањето слабеат. Се поддржуваат себичноста, похотите и љубовта кон расфрлање, иако тие со секое попуштање стануваат сè посилен.

Трката за уживања и забави е најсилен во градовите. Многу родители, кои на своите деца им обезбедиле дом во град, сметајќи дека тоа ќе им донесе многу предности, доживуваат разочарување и премногу доцна се обидуваат да ја поправат својата страшна грешка. Денешните градови забрзано се изедначуваат со Содом и Гомор. Безбројните празници поттикнуваат безделничење. Возбудливите спортови, театрите, коњските трки и коцкарниците, оддавањето на алкохол и на пирување - сето тоа се прави со цел да се разгорат сите страсти. Младите едноставно ги носи реката на популарните активности. Сите што ги сакаат забавите само заради уживање, отвораат врата за поплави искушенија. Друштвените забави, разуданите веселби и дружењето со љубители на уживања, опивно дејствуваат врз умот. Од еден вид разонода преми-

нуваат на друг сè додека не ја загубат и желбата и способноста за корисен живот. Нивните религиозни стремежи се изладуваат; духовниот живот потемнува. Се изопачуваат сите благородни способности на душата, сè што човекот го поврзува со духовниот свет.

Вистина е дека некои можат да ја увидат својата лудост и да се покаат. Бог може да им прости. Но тие ја раниле својата душа и ја изложиле на доживотна опасност. Способноста за расудување, која секогаш би морала да биде остра и чувствителна за да може да го разликува доброто од злото, во голема мера е уништена. Тие не се веќе брзи да го препознаат насочувачкиот глас на Светиот Дух или да ги откријат стапците на сатаната. Премногу често за време на опасностите, под налетот на искушенијата паѓаат и се оддалечуваат од Бога. Крајот на нивната трка по уживања е крах за овој живот и за животот што ќе дојде.

Грижете, богатствата, уживањата - сето тоа сатаната го внесува во играта на животот околу човечките души. Опомената е јасна: „Не љубете го светот, ниту световните работи. Ако некој го љуби светот, љубовта на Отецот не е во него, зашто сè што е во светот: похотата на телото, похотата на очите и суетната гордост на животот, не е од Отецот, туку од светот“ (1. Јованово 2,15.16). Оној што го чита човечкото срце како отворена книга, кажува: „Туку, вардете се вашите срца да не бидат обременети со ненаситност, со пијанство и со грижи на животот“ (Лука 21,34). Апостол Павле, инспи-

риран од Светиот Дух, пишува: „А оние кои сакаат да се богатат, паѓаат во искушение и во стапица и во многу неразумни желби и похоти што ги туркаат луѓето во пропаст и погибел, зашто љубовта спрема парите е коренот на сите зла; некои се обземени со нив, скршнаа од верата и си нанесоа многу болки“ (1. Тимотеј 6,9.10).

Подготовка на почвата

Со примерот за сејачот Исус прикажува дека различните резултати од сеењето зависат од почвата. Во секој прикажан случај станува збор за ист сејач и за исто семе. Всушност Исус сака да ни покаже дека, ако Божјата реч не успее да ја постигне својата цел во нашето срце, во нашиот живот, причините треба да ги бараме кај нас. Меѓутоа, резултатот не е надвор од нашата власт. Вистина, ние не можеме да се измениме себеси, но силата да бираме е во наши раце, и до нас стои да решиме што ќе бидеме. Слушателите, кои се споредени со почва крај пат, со каменлива почва и со почва полна со трње, не мора да останат такви. Божјиот Дух непрекратно се труди да ја разбие волшебната заслепеност која луѓето ги врзува за земните работи и се труди кај нив да разбуди желба за вечното богатство. Но кога му се опираат на Светиот Дух, луѓето стануваат немарни кон Божјата реч или почнуваат да ја занемаруваат. Тие сами се одговорни за тврдоста на своето срце која спречува доброто семе да фати корен, и за плевелот кој го кочи неговото напредување.

Градината на срцето мора да се обработува. Почвата мора да се приготви со длабоко покајание за гревовите. Отровните сатански билки мора да се искоренат. Почвата, обрасната со трње, може да се поправи само со трудољубива работа. Така и лошите склоности на непрероденото срце можат да се совладаат само со сериозни напори во Исусово име и со негова сила. Господ нè повикува преку својот пророк: „Изорајте си нови ниви, не сејте меѓу трње!“ „Сејте правда, ќе пожнеете љубов!“ (Еремија 4,3; Осија 10,12). Ова дело Тој сака да го изврши за нас и затоа нè повикува да соработуваме со него.

Сејачите на семе мора да извршат подготовка на срцето за да го прими евангелието. При проповедањето на еван-

гелието премногу се филозофира, а многу малку вистински се дејствува врз срцето. Потребен е личен труд околу загубените души. Ние мораме со христијанско сочувство да им се приближиме на луѓето поединечно и да се потрудиме да разбудиме кај нив интерес за големите вистини на вечниот живот. Нивното срце може да биде тврдо како разгазен пат и може да ни се стори дека попусто се трудиме да им го откриеме Спасителот, но, иако логиката нема да успее да ги поткрене, иако доказите се немоќни да ги осведочат, Христовата љубов, која ќе се покаже во личните постапки, ќе може да го смекне каменото срце и семето на вистината ќе фати корен.

Според тоа, сејачите имаат работа што мора да ја завршат за семето да не биде задушено со трње, за да не пропадне поради тоа што почвата е плитка. Веднаш на почетокот од својот христијански живот секој верник мора да ги научи неговите темелни начела. Мора да сфати дека нема едноставно да биде спасен со Христовиот живот, туку дека Христовиот живот треба да стане негов живот и Христовиот карактер негов карактер. На сите треба да им кажеме дека мора да носат товар и да ги отфрлат своите вродени склоности. Сите нека сфатат какви благослови добиваат оние што работат за Христа, кои го следат неговиот пример на самооткажување, кои поднесуваат тешкотии како добри војници. Нека научат да се потпираат врз Христовата љубов и сите свои грижи да му ги предаваат нему. Нека ја вкусат радоста што произлегува од придобивањето на души за него. Кога ќе се исполнат со љубов кон загубените, кога ќе се заинтересираат за нив, ќе забораваат на себе. Задоволствата на овој свет ќе ја загубат силата да ги привлекуваат и товарите да ги обесхрабруваат. Плугот на вистината ќе го заврши своето дело. Тој ќе ја преработи необработената земја. И нема да ги откине само врвовите на трњето, туку ќе го искорне од корен.

На добра земја

Сејачот нема секогаш да доживува разочарувања. За семето што паднало на плодна почва, Спасителот рекол: „Посеаното на добра земја е оној кој ја слуша Речта и ја разбира; тој кој навистина раѓа плод и донесува: еден сто, друг

шеесет, а трет триесет.“ „А она на добрата почва, тоа се оние кои ќе ја слушаат Речта, ја чуваат во добро и чисто срце, и донесуваат плод со истрајност.“

„Доброто и чисто срце“ за кое зборува параболата не е срце без грев, зашто евангелието мора да им се проповеда на загубените. Христос рекол: „Не дојдов да ги викам праведните на покајание, туку грешниците“ (Марко 2,17). Добро срце има оној кој е под водство на Светиот Дух. Тој ја признава својата вина и чувствува потреба од Божјата милост и љубов. Има искрена желба да ја запознае вистината за да може да ја послуша. Добро срце е срце кое верува, срце кое верува во Божјата реч. Без вера не е можно да се прими Речта. „Зашто оној кој сака да дојде кај Бога, треба да верува дека има Бог и дека ги наградува оние што го бараат“ (Евреите 11,6). Тоа е „оној кој ја слуша Речта и ја разбира“. Фарисеите во Христово време ги затворале очите да не видат и ушите да не чујат. Затоа вистината и не можела да допре до нивното срце, и поради тоа тие морале да претрпат казна за своето намерно незнаење и намерно предизвикано слепило. Меѓутоа, Христос ги учел своите ученици да го отворат својот ум за поуките и да бидат подготвени да веруваат. Тој изрекол над нив благослов зашто виделе и чуле со очите и ушите на верата.

Слушателите споредени со добра земја ја примаат Речта „не како човечка реч, туку како Реч Божја, што всушност и е“ (1. Солуњаните 2,13). Само оној што го прифаќа Писмото како Божји глас е вистински ученик. Тој се тресе од Речта,

зашто за него таа е жива стварност; го отвора својот ум и своето срце за да ја прими. Такви слушатели биле Корнелиј и неговите пријатели кои му кажале на апостол Петар: „Сега, тука, сите сме пред Бога, за да чуеме што сè Господ ти заповедал“ (Дела 10,33).

Сознанијата за вистината не зависат толку од силата на интелектот колку од чистотата на намерите, од едноставната искрена и цврста вера. Божјите ангели се веднаш крај оние кои со понизно срце бараат Божје водство. Ним им се дава Свети Дух да им ги отвори богатите ризници на вистината.

Слушателите споредени со добра земја ја прифаќаат Речта кога ќе ја слушнат. Сатаната, заедно со сите свои сили на зло, не е во состојба да им ја одземе.

Не е доволно само да се слуша или да се чита Речта. Секој што сака да има полза од Писмото мора да размислува за вистината што му била објавена. Сериозно трудејќи се и размислувајќи со молитва, тој треба да го сфати значењето на зборовите на вистината и во најголема можна мера да се напои со духот на тие свети божествени изреки.

Бог нè повикува нашиот ум да го исполниме со големи и чисти мисли. Тој сака да размислуваме за неговата љубов и благодат, да го истражуваме неговото чудесно дело во големиот план на откупувањето. Тогаш сè појасно ќе ја сфаќаме вистината и повозвишена и посвета ќе биде нашата желба да имаме чисто срце и јасни мисли. Душата што живее во чиста атмосфера на чисти мисли ќе се преобрази затоа што го проучувала Писмото и воспоставила врска со Бога.

„И донесе плод.“ Сите што ќе ја послушаат Речта кога ќе ја слушнат, нивната послушност ќе донесе плод. Божјата реч, примена во срцето, ќе се покаже низ добри дела. Нејзиниот плод ќе се види во карактерот и во животот според Христовиот пример. Христос рекол за себе: „Мило ми е, Господе, да ја исполнувам твојата волја, јас го носам твојот закон длабоко во срцето“ (Псалм 40,8.9). „Јас не ја барам мојата волја, туку волјата на Оној кој ме прати“ (Јован 5,30). А Писмото кажува: „Оној кој вели дека останува во него, треба да живее како што живееше Тој“ (1. Јованово 2,6).

Божјата реч често се судрува со човековите наследени и усвоени карактерни црти или животни навикки. Но слушателите споредени со добра земја, кога ја примаат Речта, ги

прифаќаат и сите нејзини услови и барања. Своите навики, обичаи и постапки тие ѝ ги подложуваат на Божјата реч. Во нивните очи заповедите на смртниот, заблуден човек, стануваат безначајни кога ќе се соочат со Речта на бесконечниот Бог. Со цело срце и со непоколеблива намера тие бараат вечен живот и, по цена на загуба, прогонство, па дури и смрт, остануваат послушни на вистината.

Тие носат плод „во трпение“. Никој меѓу оние што ја примиле Божјата реч не е поштеден од тешкотии и искуше-нија. Но, кога ќе се појават неволји, вистинскиот христијанин не станува немарен, недоверлив или очаен. Иако не сме во состојба да го видиме конечниот исход на настаните, или да ја разбереме намерата на Божјето провидение, ние не смееме да ја отфрлиме нашата доверба. Спомнувајќи си за нежната Господова милост, сите наши грижи треба да му ги предадеме нему и стрпливо да го чекаме неговото спасение.

Низ борбата духовниот живот се засилува. Неволјите што ги поднесуваат простум развиваат цврст карактер и скапоцени духовни доблести. Совршениот плод на верата, на кротоста и љубовта, често најдобро зрее среде лунави облаци и темнина.

„Ете, земјоделецот го чека скапоцениот род од земјата, чека трпеливо додека не ги добие раните и позните дождови“ (Јаков 5,7). Така и христијанинот треба стрпливо да чека во неговиот живот да се покажат плодовите на Божјата реч. Кога се молиме за добродетелите на духот, Бог често ги при-ма нашите молитви доведувајќи нè во околности во кои

можат да се развијат тие плодови; но ние не ја разбираме неговата намера, се чудиме и сме депримирани. Сепак, никој не може да развие духовни доблести ако не се подложи на процес на растење и плодородие. Наша задача е да ја примиме Божјата реч, да се држиме цврсто за неа, целосно да се ставиме под нејзина власт и тогаш ќе се исполни нејзината намера во нас.

Христос кажал: „Оној што ме љуби, ќе внимава на мојата Реч, и мојот Отец ќе го љуби: кај него ќе дојдеме и во него ќе се вселиме“ (Јован 14,23). Нашата волја ќе биде под контрола на еден посилен, посвршен ум, зашто сме воспоставиле жива врска со Изворот на непрекратната сила. Нашиот побожен живот ќе се сообрази со желбите на Исуса Христа. Го нема веќе вообичаениот себичен живот, туку во нас ќе живее Христос. Во нашата природа ќе се обнови неговиот карактер. И така кај нас ќе се множат плодови на Светиот Дух - „едно - сто, а друго - шеесет, а трето - триесет“.

Трета глава

НАЈПРВО СТЕБЛЕНЦЕ, ПОТООА КЛАС

(Оваа глава се темели на текстот од Евангелието според Марко 4,26-29)

Примерот за сејачот предизвикал многу недоумици. Некои слушатели заклучиле дека Христос нема да го воспостави своето царство на земјата, додека други станале љубопитни или дури се збуниле. Забележувајќи ја нивната забуна, Христос се послужил со други слики, трудејќи се и понатаму нивните мисли да ги одврати од надежта во некое земно царство и да ги пренасочи кон делото што го врши Божјата милост во душата на човекот.

„Така Божјето царство прилега на човек кој фрла семе во земја; легнува ноќе и станува дење, а семето никнува и расте, и самиот не знае како. Земјата сама од себе донесува плод, најпрвин стебленце, а потоа клас и најпосле клас полн со зрна. А кога плодот узрее, веднаш праќа срп, зашто дошло времето за жетва.“

Господарот кој „веднаш праќа срп, зашто дошло времето за жетва“, не може да биде никој друг освен Христос. Токму Тој во последниот голем ден ќе ја собере жетвата на земјата. Но сејачот на семето ги претставува оние кои работат наместо него. За семето е кажано дека „никнува и расте, и самиот не знае како“, и тоа не може да се однесува на Божјиот Син. Христос не спие за време на својата работа, туку го надгледува семето ден и ноќ. Нему не му е непознато како расте тоа.

Параболата за сејачот покажува дека Бог дејствува во природата. Семето содржи во себе начело на ’ртење, начело што го всадил Бог во него; но, кога би било препуштено само на себе, тоа не би имало сила да изрти. И човекот треба да одигра своја улога за да го потпомогне растењето на семето. Тој мора да ја приготви и да ја збогати почвата, мора да го

посее. Тој мора да ја обработи нивата. Но неговата моќ да постигне успех е ограничена. Со никаква сила ниту мудрост човекот не може да го наведе живиот никулец да никне од семето. Човекот може да ја напргне својата сила до крајни можни граници, но сепак ќе остане зависен од Оној кој сеењето и жетвата ги поврзал со својата семоќна сила.

Во семето лежи живот, во земјата постои сила; но, ако паралелно со тоа не би дејствувала дење и ноќе бесконечната божествена сила, семето никогаш не би донело плод. Мора да се излеат обилни дождови за да ги наквасат жедните полиња, сонцето треба да прати топлотна енергија за да го разбуди закопаното семе. Единствено Творецот, кој го всадил животот во семето, може и да го поттикне да расте. Секое семе расте, секоја билка се развива, единствено со Божјата сила.

„Како земјата што помага да изртат никулците, како во градината што никнува семето, Господ ќе направи да никне правда и пофалба пред сите народи“ (Исаија 61,11). Она што се случува во природата, се случува и при духовното сеење; учителот на вистината треба да се потруди да ја приготви почвата на срцето; тој мора да го посее семето, но силата што произведува живот доаѓа единствено од Бога. Постои граница преку која секој човечки напор е напробен. Иако мораме да ја проповедаме Речта, ние не можеме да вдахнеме сила што ќе ја оживее душата и што ќе стори да никне праведност, да се прослави Бог. Заедно со проповедањето на Речта мора да дејствува сила поголема од секоја човечка сила. Единствено со силата на Божјиот Дух Речта ќе стане жива и јака, способна да ја обнови душата за вечен живот. Тоа Христос сакал да им го објасни на своите ученици. Тој ги учел дека ништо од она што го имаат во себе нема да обезбеди успех во нивната работа, туку дека чудотворната Божја сила ќе стори неговата Реч да биде делотворна.

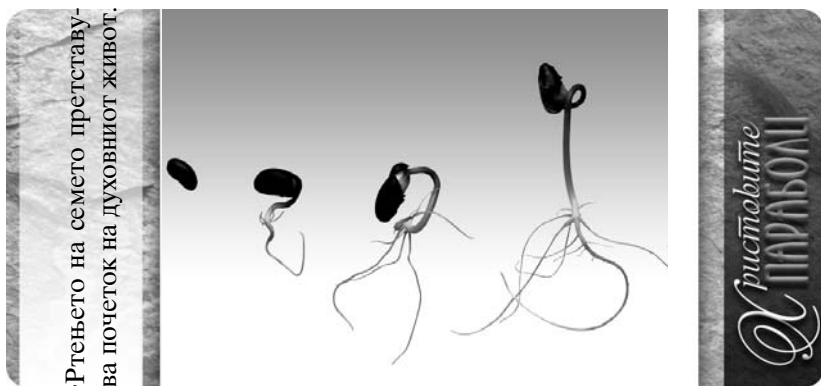
Работата на сејачот претставува дело на верата. Тајната на ’ртењето и растењето на семето тој не може да ја разбере, но се потпира врз средствата со кои дејствува Бог за билките да растат. Фрлајќи го семето во земјата, тој привидно ги губи драгоцените зрна што можеле да му обезбедат храна на неговото семејство. Меѓутоа, тој се откажува од сегашните добра, очекувајќи да биде богато награден. Тој го фрла семето, надевајќи се дека ќе го собере многукратно зголемено

во обилна жетва. Така мора да прават и Христовите слуги, очекувајќи жетва од семето што го сеат.

Доброто семе може извесно време да лежи незабележано во студеното, себично световно срце, не давајќи доказ дека пуштило корен; но подоцна, кога во душата ќе дејствува Божјиот Дух, скриеното семе ќе никне и на крај ќе донесе плод на Божја слава. Во нашиот животен труд ние не знаеме што ќе успее, ова или она. Тоа не е прашање на кое ние треба да дадеме одговор. Ние треба да го извршиме нашето дело и резултатите да му ги препуштиме на Бога. „Наутро сеј го своето семе, а навечер твојата рака нека не почива“ (Проп. 11,6).

Цврст е Божјиот завет според кој „сè додека постои земјата нема да прекратат сеидбата и жетвата, студот и горештината, летото и зимата, денот и ноќта“ (1. Мојсеева 8,22). Потпирајќи се врз ова ветување, земјоделецот ора и сеет. Ни малку помалечка доверба не смееме да имаме ниту ние кои вршиме духовна сеидба, потпирајќи се врз неговото ветување: „Така речта што излегува од мојата уста не се враќа при мене без плод, туку го прави она што го сакам и ќе го изврши она заради кое ја пратив“ (Исаија 55,11). „Оди со плачење оној што го носи семето за сеене, но ќе се враќа со песна, носејќи ги своите снопови“ (Псалм 126,6).

’Ртењето на семето претставува почеток на духовниот живот, а развивањето на билката е прекрасна слика на христијанското растење. Она што се случува во природата, се случува и со божествената добрина; нема живот без растење. Билката мора да расте или да пропадне. И како таа што расте

тивко и незабележано, но непрекратно, така се развива и христијанскиот живот. Во секоја етапа од развојот нашиот живот може да биде совршен; но, ако се исполни Божјата намера во нас, ние постојано ќе напредуваме. Посветувањето е процес што трае во текот на целиот живот. Како се умножуваат нашите можности, така ќе расте нашето искуство и ќе се зголемува нашето знаење. Ќе стануваме посилни, поспособни да носиме одговорности, а нашата зрелост ќе се сообрази со вредностите што ги уживаме.

Билката расте примајќи го она што го приготвил Бог да го одржи нејзиниот живот. Таа ги пушта своите корења во земјата, ја впира сончевата светлина, росата и дождот, и ги прима животодавните состојки од воздухот. Така и христијанинот треба да расте соработувајќи со божествените сили. Чувствувајќи ја нашата беспомошност, ние треба да ги искористиме сите можности што ни стојат на располагање за да се здобиеме со поцелосно искуство, и како билката што пушта корен во земјата, така и ние мораме длабоко да се вкорениме во Христа. Како билката што ја прима сончевата светлина, росата и дождот, така и ние мораме да го отвориме нашето срце за влијанието на Светиот Дух. Делото треба да се изврши „не со сила ни со снага, туку со мојот Дух“ (Захарија 4,6). Ако нашите мисли бидат сосредоточени на Христа, Тој ќе ни дојде „како есенски дожд, како пролетен дожд што ја натопува земјата“ (Осија 6,3). Тој ќе ни изгрее како сонце на правдата „со здравје во своите зраци“ (Малахија 4,2). Ние ќе цутиме како крин, ќе оживуваме како пченица, ќе растеме како лоза (в. Осија 14,5.7). Непрестајно потпирајќи се врз Христа како наш Спасител, ние комплетно ќе израснеме во него, кој е наш поглавар.

Пченицата развива „најпрвин стебленце, потоа клас, и најпосле клас полн со зрна“. Земјоделецот сее семе и одгледува билки што растат за на крај да го собере зрното. Тој очекува леб за гладните и семе за идната жетва. Така и божествениот Земјоделец очекува жетва како награда за својот труд и жртва. Христос копнее со своето присуство да ги преобликува срцата на луѓето; Тој тоа и го прави за оние што веруваат во него. Цел на христијанскиот живот е да донесе плод - да се обнови Христовиот карактер кај верникот, а истиот да може да се обнови и кај други.

Билката не ’рти, не расте, ниту носи плод сама за себе, туку „да дава семе да се сее и леб да се јаде“ (Исаија 55,10). Така ниту еден од нас не смее да живее сам за себе. Христијанинот се наоѓа на светот како Христов претставник да работи, да спасува други души.

Нема никакво растење ниту плод во животот кој е свртен кон себеси. Ако сте го прифатиле Христа како свој Спасител, треба да заборавите на себе и да се обидете да им помагате на другите. Зборувајте за Христовата љубов, говорете за неговата добрина. Извршувајте секоја должност што ќе ви се даде. Носете одговорност за душите во своето срце и со сите средства што ви стојат на располагање трудете се да ги спасите загубените. Кога ќе го примите Христовиот Дух - духот на несебична љубов и труд за другите - вие ќе растете и ќе носите плод. Во вашиот карактер ќе се покажат доблестите на Духот. Вашата вера ќе расте, вашето уверување ќе се продлабува, вашата љубов ќе се усовршува. Сè повеќе ќе го одразувате Христовиот лик во сè што е чисто, благородно и убаво.

„А плодот на Духот е: љубов, радост, мир, долготрпеливост, љубезност, добрина, верност, кротост, воздржливост; против овие нешта нема закон“ (Галатите 5,22.23). Овој плод никогаш нема да пропадне туку, според својот вид, ќе донесе жетва за вечен живот.

„А кога плодот ќе узрее, веднаш праќа срп, зашто настапило времето за жетва.“ Христос со длабок копнеж очекува да се покаже во својата црква. Кога неговиот карактер совршено ќе се обнови кај неговиот народ, тогаш Тој ќе дојде да

Жетвата наскоро ќе узрее и Христос ќе дојде по своите.

Христовите
ПАРАБОЛИ

ги земе како свои. Предност на секој христијанин е не само да го очекува, туку и да го забрза доаѓањето на нашиот Господ Исус Христос (2. Петрово 3,12). Ако сите што го носат неговото име би носеле и плод на негова слава, колку бргу цел свет би бил засеан со семето на евангелието! Бргу ќе узрее последната голема жетва и Христос ќе дојде да ја собере скапоцената пченица.

Четврта глава

КАКОЛ

(Оваа глава се темели на текстот од Евангелието според Матеј 13,24-30.37-43)

„Им претстави и друга парабола, велејќи: 'Небесното царство прилега на човек кој посеал добро семе на својата нива. Но, кога луѓето спиеле, дошол неговиот непријател и посеал какол меѓу пченицата и си отишол. А кога посевот порасна и донесе плод, тогаш се покажа и каколот.“

„Нивата е светот!“ - рекол Христос. Меѓутоа, ние мораме да сфатиме дека овие зборови ја означуваат Христовата црква во светот. Во оваа парабола се опишуваат оние што му припаѓаат на Божјето царство, на неговата служба за спасување на луѓето, а таа служба се извршува преку црквата. Вистина, Светиот Дух е присутен во цел свет и Тој насекаде влијае врз срцата на луѓето, но токму во црквата ние треба да растеме и да созрееме за Божјите амбари.

„Сејачот на доброто семе е Синот човечки... Доброто семе, тоа се синовите на царството, а каколот се синовите на лукавиот.“ Доброто семе ги претставува оние што се родени од Божјата реч, од вистината. Каколот ја претставува групата луѓе кои се плод или олицетворение на заблудата, односно на лажните начела. „Непријателот што го посеа е ѓволот.“ Ниту Бог ниту неговите ангели никогаш не сееле семе од кое ќе израсне какол. Каколот секогаш го сее сатаната, непријателот на Бога и на човекот.

На Исток луѓето понекогаш му се одмаздуваат на својот непријател така што на неговото штотуку засеано поле ќе посеат семе на некој штетен плевел кој, додека расте, многу наликува на пченицата. Растејќи заедно со пченицата, плевелот го намалува приносот, предизвикува неволји и му носи загуба на сопственикот на полето. Исто така, од

непријателство кон Христа, сатаната го сее своето зло семе меѓу здравите зрна на царството. Плодовите на своето сееење му ги припишува на Божјиот Син. Доведувајќи во црквата такви кои само го носат Христовото име, иако го отфрлаат неговиот карактер, нечестивиот сака Божјето име да се обесвети, погрешно да се протолкува делото на спасението и да се загрозат душите.

Христовите слуги се ожалостени кога ќе видат како во црквата се мешаат вистински и лажни верници. Тие настојуваат на некој начин да ја исчистат црквата. Како и слугите на стопанот на нивата, тие се подготвени да го искорнат плевелот. Но Христос им вели: „Не, да не би собирајќи го каколот да ја откорнете со него и пченицата. Оставете ги нека растат двете заедно до жетвата!“

Христос јасно нагласува дека сите што упорно и отворено грешат, мора да бидат одвоени од црквата, но не ни ја предал нам задачата да ги оценуваме карактерите и побудите на луѓето. Тој премногу добро ја познава нашата природа за да ни довери таква задача. Кога би се обиделе од црквата да ги искорениме оние што ги сметаме за лажни христијани, сигурно би направиле грешки. Често токму тие што Христос сака да ги привлече кон себе, ние ги прогласуваме за безнадежни случаи. Кога ние би се занимавале со овие души и нивниот случај би го решавале сообразно со нашите несовршени судови, можеби би им ја одзеле и последната надеж. Мнозина кои себеси се сметаат христијани на крај ќе бидат

прогласени како лесни. На небото ќе се најдат многу такви кои нивните соеседи ги сметале за недостојни за небото. Луѓето судат според изгледот, а Бог суди според срцето. Каколот (плевелот) и пченицата треба да растат заедно до жетвата, а жетвата е крај на времето за проверка.

Зборовите на Спасителот кријат уште една поука, поука за прекрасната стрпливост и за нежната љубов. Како корењата на каколот што се тесно испреплетени со корењата на благородната пченица, така и лажните браќа во црквата се тесно повзани со вистинските Христови следбеници. Вистинскиот карактер на тие лажни верници уште целосно не се открил. Кога тие би биле одвоени од црквата, можеби би се соблазниле многумина кои инаку би останале цврсти во верата.

Поуката од овој пример добро е прикажана со Божјите постапки кон ангелите и луѓето. Сатаната е измамник. Кога тој згрешил на небото, дури ни преданите ангели не го препознале потполно неговиот карактер. Токму затоа Бог не го уништил веднаш сатаната. Да го сторел тоа, светите ангели не би ја сфатиле Божјата праведност и љубов. Сомневањето во Божјата добрина би останало како зло семе што би донело горчливи плодови на гревот и болката. Зачетникот на злото бил поштеден за целосно да го покаже својот вистински карактер. Во текот на долгите векови Бог бил изложен на маки гледајќи ги делата на злото. Тој радо го дал бесконечниот Дар на Голгота со што не дозволил кој било да биде измамен со лажните зборови на нечестивиот; плевелот не може да се искорне без опасност со него да не се искорне и драгоцената пченица. Зар не би требало и ние да покажеме исто толкава стрпливост кон нашите ближни како и Господарот на небото и земјата што покажал кон сатаната?

Светот нема никакво право да се сомнева во вистинитоста на христијанството само затоа што во црквата има и недостојни верници, ниту христијаните смеат да се обесхрабрат поради своите лажни браќа. Како било тоа во првата црква? Ананија и Сафира им се придружиле на учениците. Симон Вражарот бил крстен. Димас, кој го изневерил Павла, е сметан како верник. Јуда Искариот се вбројувал меѓу апостолите. Откупителот не сакал да загуби ниту една душа; неговото искуство со Јуда е забележано за да се покаже неговото

бесконечно трпение кон изопачената човечка природа и нè повикува и ние да ги поднесуваме таквите, следејќи го неговиот пример. Тој кажал дека во црквата ќе се наоѓаат лажни браќа сè до крајот на времето.

Наспроти Христовата опомена, луѓето се обидуваат да го искоренат каколот. За да ги казни оние што ги прогласила како злосторници, црквата се потпираше врз граѓанските власти. Сите, чиешто верувања се разликувале од општо прифатените доктрини, за возврат биле измачувани и убивани; тоа го правеле луѓе кои тврделе дека за тоа добиле одобрение од Христа. Меѓутоа, тие нивни дела се инспирирани од духот на сатаната, а не од Христовиот Дух. Сатаната се служел со таа метода светот да го стави под своја власт. Црквата погрешно го претставила Бога со овие постапки спрема оние што самата ги прогласила за еретици.

Оваа Христова парабола нè учи да не ги осудуваме ниту да ги омаловажуваме ближните, туку да бидеме понизни и да не се потпираме врз себе. Не е добро семе сè што е посеано. Фактот што некој е во црквата не кажува дека тој е христијанин.

Каколот навистина е сличен со пченицата сè додека лисјата се зелени; но, кога зрното ќе узрее за жетва, безвредниот плевел наполно се разликува од пченицата чиешто класови се повиваат под товарот на здравите, зрели зрна. Грешниците, кои се преправаат и навидум се побожни, можат извесно време да се дружат со вистинските Христови следбеници; нивното привидно христијанство е пресметано да измами мнозина; но, кога ќе се собира земната жетва, не ќе има веќе сличности меѓу доброто и злото. Тогаш ќе се откријат сите што се приклучиле кон црквата, но не се придружиле кон Христа.

На плевелот му е дозволено да расте заедно со пченицата, да ги ужива сите предности на сонцето и дождот; но, за време на жетвата „ќе го разликувате праведникот од грешникот, оној кој му служи на Бога од оној кој не му служи“ (Малахија 3,18). Христос ќе реши кој е достоин да живее со небесното семејство. Тој ќе му суди на секој човек според зборовите и делата. На неговите мерила празната вера не значи ништо. Карактерот ќе одлучува за судбината на секој човек.

Спасителот не кажува дека некогаш во иднина сиот плевел ќе стане пченица. Пченицата и плевелот само заедно ќе растат до жетвата, до крајот на светот. Тогаш каколот ќе биде врзан во снопови за да се спали, а пченицата ќе се собере во Божјите амбари. „Тогаш праведниците ќе болскотат како сонце во царството на својот Отец.“ И „Синот човечки ќе ги прати своите ангели кои ќе го соберат од неговото царство сето она што наведува на грев и оние кои вршат беззаконие и ќе ги фрлат во огнена печка; таму ќе има лелек и чкртање со заби.“

За време на жетвата каколот ќе биде врзан во снопови за да се спали, а пченицата ќе се собере во Божјите амбари.

Српствовите
СТАРЬОМ

Петта глава

ПРИЛЕГА НА СИНАПОВО ЗРНО

(Оваа глава се темели на текстот од Евангелието според Матеј 13,31.32; Марко 4,30-32; Лука 13,18.19)

Среде мноштвото што ги слушало Христовите поуки имало и многу фарисеи. Тие со презир забележувале како малку од неговите слушатели го признаваат како Месија. Се прашувале меѓу себе како може Тој едноставен учител да го издигне Израел на ниво на доминантна нација на светот. Без богатство, без моќ и чест, како може Тој да го воспостави тоа свое ново царство? Христос ги прочитал нивните мисли, па им одговорил:

„Како ќе го прикажеме Божјето царство? Со каква споредба да го претставиме?“ Световните власти никако не можеле да му послужат како пример. Ниту едно граѓанско општество не можело да му биде симбол. Затоа им рекол: „Небесното царство прилега на синапово зрно, кое човек го зема и го сее на својата нива; тоа навистина е најмало од сите семиња, но кога ќе порасне, поголемо е од сите градинарски растенија и станува дрво, па небесните птици доаѓаат и си прават гнезда на нивните гранки.“

Никулецот во семето расте ползувајќи го животното начело што го всадил Бог во него. Неговиот развиток не зависи од никаква човечка сила. Така е и со Христовото царство. Тоа е ново создавање. Начелата на неговиот развој се спротивни на начелата според кои се управуваат царствата на овој свет. Земните власти се одржуваат со помош на физичка сила; своето владеење тие го одржуваат со војни. Меѓутоа, основачот на ова ново царство е Кнезот на мирот. Светиот Дух световните царства ги претставува со симболи на сурови грабливи сверови; а Христос е „Јагне Божје кое ги зема на себе

гревовите на светот“ (Јован 1,29). Во неговиот план на владеење нема место за груба сила што ја крши совеста. Евреите очекувале Божјето царство да се воспостави на ист начин како и световните царства. За да шират праведност, тие прибегнувале кон присилни мерки. Ковале методи и планови. Меѓутоа, Христос во срцата на луѓето всадува начело. Всадувајќи ја вистината и праведноста, Тој ги искоренува заблудата и гревот.

Додека Исус го кажувал овој пример, насекаде можела да се види билката синап како се издигнува над тревата и житото и како нејзината крошна нежно се ниша на ветрето. Птиците скокале од гранка на гранка и пееле во густите лисја. А сепак, семето од кое израснала таа голема билка спаѓа меѓу најситните семиња. Тоа најпрво би пуштило нежен изданок, полн со животна сила, кој бујно би расетл сè додека не би ја постигнал својата конечна големина. Така и Христовото царство од почеток изгледало скромно и безначајно. Споредено со световните царства, тоа било помалечко од сите. За световните управители Христовото тврдење дека е цар било смешно. Па сепак, со силата што ја добиле од Бога неговите следбеници на ова царство му давале божествен живот, и тоа бргу растело и неговото влијание било силно. Кога Христос го изговорил овој пример, ова царство го претставувале само неколку галилејски работници. Нивното сиромаштво и нивната малобројност луѓето постојано одново ги наведувале како причина зошто не треба да им се приклучат на тие еднос-

тавни рибари кои пошле по Исуса. Но синаповото семе морало да расте и да ги шири своите гранки по цел свет. Додека земните царства, чијашто слава во тоа време ги вчудовидувала човечките срца, поминале и исчезнале, Христовото царство сè уште стои како моќна и далекусежна сила.

Така и делото на божествената милост во срцето од почеток изгледа незначително. Ќе се изговори збор, душата ќе ја осветли светлосен зрак, ќе се почувствува влијание кое започнува нов живот, и кој може да го оцени коенчниот резултат! Со примерот за синаповото семе подробно е насликано растењето на Христовото царство. За својата црква Бог во секое поколение има посебна вистина и посебно дело. Вистината што е скриена од световно мудрите и умните им се открива на оние што се скромни и едноставни како деца. Таа повикува на жртва, зашто мора да води свои битки и да постигнува свои победи. Од почеток малобројни се нејзините бранители. Световните големци и посветовените цркви ги презираат и ги прогонуваат. Да го погледнеме Христовиот преттеча, Јована Крстителот, како осамен станува да ги укори горделивоста и формализмот на еврејскиот народ. Да ги погледнеме првите проповедници во Европа. Колку прикриена и колку безнадежна изгледала мисијата на Павле и Сила, двајца шаторции, кога со своите придружници од Троида заминале со брод во Филипа.

Да го посматраме „старецот Павле“ во окови, како го проповеда Христа во престолнината на римскиот цезар. Да ги гледаме малечките чети робови и работници во судир со

паганството на империјалниот Рим. Да го следиме Мартина Лутера кога ѝ се противставува на моќната црква која претставува ремек-дело на световната мудрост. Да го посматраме како цврсто се држи за Божјата реч наспроти императорот и папата и како изјавува: „Овде стојам и не можам поинаку! Бог нека ми биде на помош!“ Да го набљудуваме Цона Веслија како го проповеда Христа и неговата праведност среде формализам, сеунзуализам и неверство. Да му се восхитуваме на младиот човек кој сочувствува со страдањата на паганскиот свет и бара можност да им ја однесе Христовата порака на љубовта. Да го чуеме одговорот на клериците: „Седи, млад човеку! Ако Бог сака да ги преобрати многубошците, тоа ќе го стори без твоја или моја помош!“

Денешните верски водачи ги воспеваат и им градат споменици на оние што го сееле семето на вистината во минатите векови. Но мнозина од нив скршнуваат од нивното дело и со свои нозе ги газат изданките што израснале од тоа семе. Се повторува стариот извик: „Ние знаеме дека Бог му говорел на Мојсеја, а од каде е овој (Христос во ликот на весникот што го праќа) не знаеме“ (Јован 9,29). Како и некогаш, главните вистини за ова време ги пронашле не црковните авторитети, туку мажи и жени кои не се ниту премногу учени ниту премногу мудри за да одбијат да веруваат во Божјата реч.

„Браќа, земете го предвид вашето призивание, дека немаше многумина мудри по тело, немаше многумина силни, ниту многумина од благороден род, но Бог го избра она што е безумно во светот за да ги посрами мудрите; она што е немоќно во светот, Бог го избра за да ги посрами силните, и она што е ништожно, што е презрено во светот и она што се смета за ништо, Бог го избра за да го поништи она што е нешто“, „за вашата вера да не почива врз човечка мудрост, туку врз Божја сила“ (1. Коринќаните 1,26-28; 2,5).

Во ова последно поколение примерот за синаповото семе победоносно и триумфално ќе се исполни. Малечкото семе ќе израсне во дрво. Последната порака со опомена и милост ќе му се објави на „секој народ, племе, јазик и род“ (Откровение 14,6-14) „за да си собере Бог луѓе од народите за своето име“ (Дела 15,14). И земјата ќе се „осветли од неговата слава“ (Откровение 18,1).

Шеста глава

ДРУГИ ПОУКИ ОД СЕЕЊЕТО НА СЕМЕТО

Сеењето на семето и развојот на билките содржат и други скапоцени поуки и можност за поучување на децата во семејството и училиштето. Децата и младите мораат да ги поучиме процесите во природата да ги посматраат како резултат на дејствувањето на божествените сили и да ги оспособиме со вера да ги согледаат неговите невидливи добротинства. Кога ќе сфатат дека Бог на прекрасен начин ги задоволува потребите на своето големо семејство, и дека ние треба да соработуваме со него, нивната вера во Бога ќе се засили и тие ќе имаат појасна претстава за Божјата сила и повеќе доверба во него.

Бог го создал семето, како што ја создал и земјата, со збор. Со збор му дал сила да расте и да се умножува. Рекол: „Нека изникне од земјата зеленило - со семеносна трева, со плодносно дрво, кое - секое според својот вид - ќе донесува на земјата плод, што го носи своето семе во себе! И би така...

И Бог виде дека е добро“ (1. Мојсеева 1,11,12). Истиот збор (истата реч) и денес прави семето да расте. Секоја семка, чијшто ртулец под дејство на сонцето се развива во зелен изданок, ја објавува чудотворната сила на зборот што го изговорил Оној кој „рече и - сè стана, кој заповеда и - сè се покажа“ (Псалм 33,9).

Христос своите ученици ги научил да се молат: „Нашиот насушен леб дај ни го денес!“ Покажувајќи кон цвеќето, им дал ветување: „И, ако Бог ја облекува така полската трева... нема ли многу повеќе да стори за вас, о малOVERНИ?“ (Матеј 6,11,30). Христос непрекратно дејствува за да одговори на оваа молитва и да го исполни ова ветување. Служејќи му на човекот, една невидлива сила постојано се труди да го нахрани и да го облече. Нашиот Господ употребува многубројни средства за навидум отфрленото семе да прерасне во жива билка. И Тој во правилен меѓусебен однос ја снабдува со сè што е неопходно за совршена жетва. Оваа вистина со прекрасни зборови псалмистот ја искажал вака:

„Се грижиш за земјата и ја оросуваш,
и со раскош ја збогатуваш;
Божјите извори се полни со вода,
за жито да дадат, како што си наредил.
Браздите ѝ ги наводнуваш, груките ѝ ги рамниш,
со дождови ја смекнуваш и родот ѝ го благословуваш;
годината ја крунисуваш со богати родови,
твоите коли се преполнети!“

(Псалм 65,9-11)

Материјалниот свет се наоѓа под Божја управа. Природата им се покорува на природните закони. Сè во неа ја изговара и ја слуша волјата на Творецот. Облаците и светлината на сонцето, росата и дождот, ветерот и луњата, сè е под Божја контрола и молкома се покорува на неговите заповеди. Покорувајќи им се на Божјите закони, никулецот од земјата „најпрвин пушта стебленце, потоа клас и најпосле клас полн со зрна“ (Марко 4,28). Сето тоа Бог го прави во соодветно време затоа што природните појави се сообразени со неговото дејствување. Може ли, тогаш, човекот, создаден според

Божјата лика, снабден со ум и надарен со способност да зборува, да биде единствено суштество кое не ги цени неговите дарови, единствено кое не ѝ се покорува на неговата волја? Зар само разумните суштества предизвикуваат хаос во нашиот свет?

Во секоја област од животот, во сè што му е доверено на човекот, успех се постигнува со заемно содејство меѓу божествените и човечките напори. Нема жетва ако човечката рака не го изврши својот дел од работата, ако не посеете семе. Меѓутоа, без придонесот што го дава Бог во вид на сончева светлина и дожд, роса и облаци, не би имало принос. Така е тоа во секој деловен потфат, во секоја гранка од истражувањето и науката. Така е тоа и на духовното подрачје при обликувањето на карактерот - во секоја гранка од христијанската дејност. Ние мора да го извршиме својот дел, но со нас мора да се соедини божествената сила, инаку сите наши напори ќе бидат напразни.

Секогаш, кога човекот ќе постигне нешто, на духовно или на световно подрачје, тој мора да има на ум дека тоа го постигнал соработувајќи со својот Творец. Наша голема потреба е да ја сфатиме нашата зависност од Бога. Премногу голема доверба му укажуваме на човекот и премногу се потпираме врз човечките пронајдоци. Од друга страна, многу малку доверба имаме во силата што Бог е подготвен да ни ја стави на располагање. „Ние сме Божји соработници“ (1.

Коринќаните 3,9). Занемарлив е уделот што го има човечкото орудије; но, ако се поврзе со Христовото божество, тоа може да постигне сè со силата што му ја дава Христос.

Начинот на кој билката постепено се развива од семето - „најпрвин стебленце, потоа клас и најпосле клас полн со зрна“ - дава практична поука како треба да се воспитаат децата. Истиот Оној кој го раскажал овој пример, ја создал и малечката семка, ѝ ги всадил нејзините животодавни особини и ги поставил законите што управуваат со нејзиното растење. Вистините што ги објавува оваа парабола станале жива стварност во неговиот живот. И во својата физичка и во својата духовна природа, Тој го следел божествениот редослед на растењето прикажан со билката, и сака истото тоа да го прават и сите млади. Иако бил небесно Величество, Цар на славата, Тој се родил како бебе во Витлеем и извесно време претставувал беспомошно дете ставено на грижа на својата мајка. Во своето детство дејствувал како послушно дете. Зборувал и дејствувал служејќи се со мудроста на дете, а не на човек, почитувајќи ги своите родители и исполнувајќи

ги нивните желби на корисен начин, сообразно со способностите на дете. Но, во секоја етапа од својот развој бил совршен, покажувајќи едноставна прекрасна природна убавина на безгрешен живот. За неговото детство светиот извештај кажува: „А детето растеше и закрепнуваше, напредувајќи во

мудрост, и Божјата благодат беше врз него.“ За неговата младост останало забележано: „А Исус напредуваше во мудроста, во растењето и во благонаклоноста пред Бога и пред луѓето“ (Лука 2,40.52).

Овде е навестено делото на родителите и учителите. Тие мора да се трудат да ги однегуваат склоностите на младите суштества така што тие во секоја етапа од својот живот да можат да блескотат со природна убавина својствена за тој период, да се развиваат природно, како билките во градината.

Најпривлечни се децата што остануваат природни, негибнати. Не е мудро да им се обрнува посебно внимание, пред нив да се повторуваат нивните паметни изјави. Суетата не смее да се поддржува истакнувајќи го нивниот изглед и воздигајќи ги нивните зборови и постапки. Не треба ниту да се облекуваат на скап, уочлив начин. Тоа би поттикнувало горделивост кај нив, би разбудило завист во срцата на нивните другари.

Децата треба да се воспитуваат во детска едноставност. Треба да се учат да бидат задоволни со малечките, корисни должности, со задоволствата и искуствата сообразно со нивните години. Детството одговара на стебленцето во овој пример и се одликува со на себе својствена убавина. Децата не смееме да ги туркаме во предвремена зрелост, туку да им помагаме колку што е можно подолго да ја задржат свежата убавина на своите рани години.

И малечките деца можат да бидат христијани, да стекнуваат искуства што одговараат на нивните години. Тоа е сè

што Бог очекува од нив. Ним им е неопходно духовно воспитување. Родителите мора да им ги обезбедат сите потребни предимства за да можат да го обликуваат карактерот според примерот на Христовиот карактер.

Според законите што ги поставил Бог во природата, со непогрешна точност последиците се сообразени со причината. Жетвата кажува каква била сеидбата. Немарниот работник го осудува неговото дело. Жетвата сведочи против него. Истото правило важи и на духовното подрачје; верноста на секој работник се мери со резултатите на неговиот труд. Карактерот на неговото дело, било да работел трудољубиво или немарно, се покажува при жетвата. Токму на тој начин се одредува неговата судбина за вечноста.

Секое посеано семе носи жетва според својот вид. Истото се случува и во човечкиот живот. За сите нас е неопходно да сееме семе на сожалување, семе на сочувство и љубов, зашто ќе пожнееме што сме посеале. Секоја себичност, самољубие, самоизвишување, секое попуштање пред самите себе, ќе донесе жетва според својот вид. Оној што живее за себе, сее во телото и од телото ќе пожнее пропаст.

Бог никого не го уништува. Секој што е уништен, се уништил самиот себе. Секој што ги отфрла опомените на совеста, сее семе на неверство, а тоа ќе донесе сигурна жетва. Во старо време, отрфлајќи ја првата Божја опомена, фараонот посеал семе на тврдокорност, па и пожнеал тврдокорност. Бог не го натерал да не верува. Семето на неверството што го

посеал донело жетва сообразно со својот вид. И така неговото противставување продолжило сè додека со свои родени очи не ја видел својата опустена земја, студеното мртво тело на својот првенец, на сите првенци во својот дом и во сите семејства во своето царство, сè додека водите на Црвеното Море не се склопиле над неговите коњи, бојни коли и војници. Неговата историја е страшна слика за вистинитоста на изреката: „Бидејќи човекот што ќе посеє, тоа и ќе жнее“ (Галатите 6,7). Ако Луѓето успеат да го сфатат ова, ќе бидат мошне внимателни додека го бираат семето што ќе го сеат.

Кога посеаното семе ќе донесе жетва и кога тоа повторно ќе се посеє, приносот многукратно се зголемува. Овој закон се потврдува и во нашите односи со ближните. Секое дело, секој збор, претставува семе што ќе донесе плод. Секое дело на промислена љубезност, послушност или самооткажување, ќе се повтори кај другите, а преку нив и кај многу други. Така и секое дело на завист, злоба и раздор, ќе биде семе кое ќе никне како „корен на горчина“ (Евреите 12,15) со кој мнозина ќе бидат расипани. А колкав дури ќе биде бројот на оние што ќе ги отрујат тие „мнозина“! И така се сеє семе - добро или зло - за сега и за вечноста.

Сеењето на семето во себе содржи поука за великодушната дарешливост и на духовно и на световно подрачје. Господ кажува: „Блазе ви вам кои сеете покрај сите води“ (Исаија 32,20). „А ова ви го велам: кој сеє скудно, скудно и ќе жнее; кој сеє штедро, штедро и ќе жнее“ (2. Коринќаните 9,6). Да се сеє крај секоја вода значи непрекратно да се делат Божјите дарови. Тоа значи да се дава секогаш кога Божјето дело или потребите на човештвото бараат наша помош. Тоа нема да нè осиромаши. „Кој сеє штедро, штедро и ќе жнее!“ Сејачот го умножува своето семе сејќи (фрлајќи) го. Истото се случува и со оние кои верно и предано ги делат Божјите дарови. Давајќи им на другите, тие ги умножуваат своите благослови. Бог им ветил изобилство за да можат да продолжат да даваат. „Давајте и ќе ви се даде: добра мера - набиена, протресена, преполнета, ќе ви биде дадено во skutot“ (Лука 6,38).

Со сеењето и со собирањето на плодот е опфатено многу

повеќе. Додека ги делиме Божјите земни благослови, очигледните докази за нашата љубов и сочувство благодарност кон Бога будат и во срцето на оној што ги прима. Почвата на срцето се приготвува да го прими семето на духовната вистина. А оној кој му дал семе на сејачот, ќе стори тоа да никне и да донесе плод за вечен живот.

Со сеењето на семето во земјата Христос ја прикажал големата жртва што самиот ќе ја принесе за нашиот откуп. „Вистина, вистина ви велам, ако пченичното зрно не падне во земјата и не умре, останува само!“ рекол. „А ако умре, донесува многу плод“ (Јован 12,24). Така Христовата смрт ќе донесе плод за Божјето царство. Сообразно со законите на растителното царство, животот ќе биде последица на неговата смрт.

И сите што сакаат да донесат плод како Христови соработници, ќе мора прво да паднат во земјата и да умрат. Животот мора да биде фрлен во браздата на потребите на светот. Самољубието и себичноста мора да умрат. Меѓутоа, законот на жртвување себеси е и закон на самоодржување. Семето закопано во земјата носи плод, кој понатаму се сее и на тој начин жетвата многукратно се зголемува. Земјоделецот го чува своето семе расфрлајќи го при сеењето. Истото се случува и во животот на луѓето; да се дава значи да се живее. Ќе биде сочуван оној живот кој доброволно се дава во служба на Бога и на човекот. Сите кои заради Христа го жртвуваат својот живот во овој свет, ќе го сочуваат за вечен живот.

Семето умира за да никне од него нов живот. Со тоа ни се дава поука за воскресението. Сите што го љубат Бога ќе живеат повторно во Едем, на небото. За човечкото тело што е положено да изгние в гроб, Бог рекол: „Се сее во распадли-вост, а воскреснува во нераспадли-вост; се сее во бесчестие, а се воскреснува во слава; се сее во немоќ, а се воскреснува во сила“ (1. Коринќаните 15,42.43).

Ова се само некои од безбројните поуки на кои можеме да се научиме од природата, од примерот за сејачот и семето. Кога родителите и учителите ќе се трудат да ги пренесат овие поуки, тоа дело мора да се изврши на практичен начин. Децата сами нека ја приготват почвата и нека го посеат семето. Додека работат, родителите или учителите можат да им зборуваат за градината на срцето и за доброто и лошото семе што може да се посее во него; дека срцето мора да се приготви за семето на вистината како градината што мора да се обработи за да го прими семето. Кога семето се сее во земјата, тие можат да зборуваат за Христовата смрт; кога ќе се појави никулецот, можат да ја објават вистината за воскресението. Кога билката расте, може да се објаснува споредбата меѓу духовното сеење и сеењето во природата.

И кон младите треба да се пристапува на сличен начин. Тие би морале да научат да ја обработуваат земјата. Би било добро кога секое училиште би имало на располагање доволно обработлива земја. Таа земја мора да се смета за Божја училница, а сè во природата за Божји учебник што им стои на располагање на неговите деца за да стекнат знаење за образование на душата.

Обработката на земјата, облагородувањето и расчитувањето на почвата можат да ни послужат како постојан извор на поуки. Никој и не би помислил да се насели на некоја запуштена почва и веднаш да очекува таа да почне да дава принос. Пред да се посее семето, мора да се вложат сериозни,

трудољубиви и истрајни напори за да се приготви почвата. Слично се случува и со човечкото срце. Сите што очекуваат успех при обработката на таа почва, мора да се упатат на работа со Божјата реч во своите срца. Тогаш тие ќе утврдат дека Светиот Дух со своето нежно и кротко влијание дејствува врз необработената почва на срцето. При обработката на земјата, ако не се вложат сериозни напори, таа нема да даде жетва. Идентичен случај имаме и со почвата на срцето. Пред да може да донесе плод на слава на Бога, врз него мора да дејствува Божјиот Дух кој ќе го облагороди и ќе го скроти.

Земјата нема да го дарува со своето богатство оној што ја обработува набрзина, површно и без љубов. Таа бара промислено, секојдневно внимание. Таа мора да се ора често и длабоко за да се отстрани плевелот кој му ја одзема храната на доброто семе. Така оние што ораат и што сеат со право очекуваат жетва; никој своето работно поле не треба да го гледа со тага и без надеж.

Господови благослови ќе почиваат врз оние што така ја обработуваат земјата, извлекувајќи духовни поуки од природата. При обработката и облагородувањето на земјата работникот не може да знае какви ризници ќе се отворат пред него. Иако не смее да ги презре советите што ги добил од искусни луѓе, иако не смее да ги отфрли податоците што му ги дале умни стручњаци, тој и сам за себе мора да собира знаење. Тоа треба да стане дел на неговата обука. Обработката на земјата секогаш ќе се покаже и како средство за образование на душата.

Зачетникот на нашето постоење, небесниот Цар, е Оној кој помага семето да никне, кој го негува дење и ноќе, кој му дава сила да се развива. Тој многу повеќе се труди, многу повеќе се грижи за своите деца. Додека човекот како сејач го сее семето за да го одржи земниот живот, божествениот Сејач ја засејува душата со семе што ќе донесе свој плод за вечен живот.

Седма глава

„НЕБЕСНОТО ЦАРСТВО Е СЛИЧНО НА КВАСЕЦ“

(Оваа глава се темели на текстот од Евангелието според Матеј 13,33 и Лука 13,20.21)

Многу образовани и влијателни луѓе доаѓале да го слушаат пророкот од Галилеја. Некои меѓу нив љубопитно и со интерес го посматрале мноштвото што се собрало околу Христа додека проповедал крај езерото. Среди тоа големо мноштво се наоѓале сите општествени класи. Имало неволници, неписмени, питачи во партали, разбојници, на чиешто лице се забележувал печат на вина; обезличени, распуштени, трговци и безделници, угледни и презрени, богати и сиромашни; и сите се тискале околу Христа, се бореле за место во негова близина, сакајќи да го видат и да го чујат. Посматрајќи го необичниот собир, тие образовани луѓе се прашувале: зар царството Божје навистина се состои од луѓе слични на овие? И повторно Спасителот им одговорил со парабола:

„Небесното царство е слично на квасец што го зема жена и го става во три мери брашно, сè додека не скисне сето.“

Меѓу Евреите квасецот понекогаш се употребувал како симбол за гревот. На народот му било кажано да отстрани од своите домови секаков квасец за време на празникот Пасха на ист начин како што му било кажано да отстрани секој грев од своето срце. „Пазете се од фарисејскиот квасец, што е лицемерство“ (Лука 12,1). И апостол Павле зборува за „квасецот на злобата и пакоста“ (1. Коринќаните 5,8). Меѓутоа, во оваа парабола на Спасителот квасецот се појавува како симбол на небесното царство. Со него е прикажана животворната преобразувачка сила на Божјата добрина. Никој не е

толку грешен, никој не паднал толку длабоко за да се најде надвор од досегот на таа сила. На сите што сакаат да му се покорат на Светиот Дух ќе им биде всадено ново животно начело; кај човечкиот род мора да се обнови загубениот божествен лик.

Меѓутоа, човекот не може да го преобрази неговата волја. Во него нема никаква сила со која би можела да се изведе таа промена. Квасецот - нешто што е наполно надвор од него - мора да се стави во брашното пред да се изврши саканата промена. Затоа грешникот мора да ја прими силата на Божјата милост која може да го оспособи да влезе во царството на славата. Сета култура и сето образование што може да ги даде светот ќе доживеат неуспех при обидот пониженото дете на гревот да го претворат во небесно дете. Силата што обновува мора да дојде од Бога. Промена може да се изврши само со силата на Светиот Дух. Сите што сакаат да бидат спасени - угледните и презрените, богатите и сиромасите - мораат да се подложат на дејствувањето на таа сила.

Како квасецот што се става однадвор, а дејствува внатре кога ќе се помеша со брашното, така и Божјата милост, обновувајќи го срцето, го преобразува животот. Надворешната промена не е доволна за хармонија со Бога. Има многу такви кои се обидуваат да се реформираат поправајќи ја оваа или онаа лоша навика, надевајќи се дека така ќе станат христијани, но тие почнуваат на погрешно место. Првата наша промена мора да се изврши во срцето.

Исповедањето на верата и всадувањето на вистината во срцето се две наполно различни нешта. Не е доволно само да се познава вистината, зашто ние можеме да ја познаваме вистината, а при тоа да не сме ги измениле мислите и чувствата. Срцето мора да се преобрати и да се посвети.

Човек кој се обидува да ги држи Божјите заповеди затоа што чувствува дека тоа му е должност - затоа што тоа се бара од него - никогаш нема да ја запознае радоста што произлегува од послушноста. Тој и не е послушен! Кога Божјите барања се чувствуваат како должност, како товар, затоа што се противат на човековите склоности, можеме да знаеме дека тој човек не живее вистински христијански живот. Вистинската послушност е последица на начелото што дејствува однатре. Таа произлегува од љубовта кон праведноста, од љубовта кон Божјиот закон. Преданоста кон нашиот Откупител е срцевина на секоја праведност. Тоа ќе нè наведе да го правиме она што е право затоа што е право - затоа што на тој начин му угодваме на Бога.

Големата вистина за преобратување на срцето со силата на Светиот Дух е претставена со зборовите што му ги упатил Христос на Никодима: „Вистина, вистина ти велам, ако некој не се роди озгора, тој не може да го види Божјето царство... Роденото од тело, тело е, а роденото од Духот, дух е. Не чуди се што ти реков: треба да се родите озгора. Ветерот дува каде што сака. Го слушаш неговиот шум, а не знаеш од каде доаѓа и каде оди. Така е со секој што е роден од Духот“ (Јован 3,3-8).

Инспириран од Светиот Дух, апостол Павле пишува: „Но Бог, кој е богат со милост, поради својата голема љубов со која нè милее, нè оживеа заедно со Христа и нас, кои бевме мртви поради нашите гревови - по благодат сте спасени - и со него нè воскресна и нè постави на небесата, во Христа Исуса... Зашто по благодат сте спасени, преку вера, и тоа не е од вас самите - тоа е Божји дар“ (Ефесјаните 2,4-8).

Квасецот скриен во брашното дејствува невидливо додека не кисне сето тесто. Така и квасецот на вистината дејствува таинствено, тивко, истрајно и ја преобразува душата. Вродените склоности се смекнати и скротени. Се всадуваат нови мисли, нови чувства, нови побуди. Се поставува и ново мерило на карактерот - Христовиот живот! Умот се менува, способностите дејствуваат во нова насока. Човекот не стекнал нови способности, туку зголемени се способностите што ги има. Совеста се разбудила. Сме добиле карактерни црти што нè оспособуваат да извршуваме служба за Бога.

Често се слуша прашањето: Зошто тогаш има многу такви кои тврдат дека веруваат во Божјата реч, а не им се реформирани зборовите, духот и карактерот? Зошто толкаво мнозинство кои не можат да поднесат противење што се опира на нивните намери и планови, кои покажуваат непосветен темперамент, чиешто зборови се остри, кои се дрски и избувливи? Во нивниот живот дејствува истата онаа себична љубов, истото себично попуштање пред своите слабости, истиот темперамент, истите непромислени зборови што се гледаат во животот на световните луѓе. Се забележува истата навредлива суета, истото попуштање пред вродените склоности, истата изопаченост на карактерот - вистината како да им е наполно непозната. Причина за тоа: не се преобратени! Тие не го скриле во срцето квасецот на вистината. Тој нема можност да ја изврши својата функција. Нивните наследени и усвоени склоности кон злото не се потчинети на неговата преродбенска сила. Во нивниот живот не се покажува Христовата милост и тие не веруваат во неговата сила да го преобрази нивниот карактер.

„И така, верата доаѓа од слушање, и тоа слушање на Божјата реч“ (Римјаните 10,17). Библијата е силно средство за преобразба на карактерот. Христос се молел: „Посвети ги со вистината; твојата Реч е вистина“ (Јован 17,17). Кога се

проучува и извршува, Божјата реч влијае врз срцето, зауздувајќи секоја несвета особина. Светиот Дух доаѓа да нè увери дека сме грешни, и верата што се јавува во срцето дејствува со силата на љубовта кон Христа, помагајќи ни со телото, со духот и душата да стануваме слични со него. И тогаш Бог може да нè употреби - да ја исполни својата волја. Силата што ни е дадена дејствува однатре, гонејќи нè на другите да им ја објавиме вистината што ни е откриена.

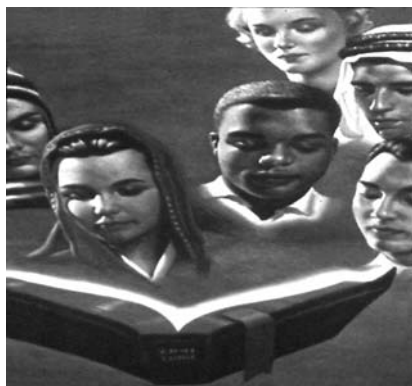
Вистините на Божјата реч ја задоволуваат најголемата потреба на човекот - неговата душа со вера да му се обрати на Бога. Нејзините возвишени начела не смеат да се сметаат толку чисти и свети за да не можат да се применат во секојдневниот живот. Тоа се вистини што допираат до небото и ја опфаќаат вечноста, но сепак, нивното животно влијание неразделно е поврзано со човечкото искуство. Тие мора да проникнат сè, од најголемото до најнезначителното во животот.

Кога човекот го прима во срцето, квасецот на вистината ќе му ги измени желбите, ќе му ги прочисти мислите и ќе му го стивне расположението. Тој ќе му ги оживее способностите на умот и енергиите на душата. Ќе ја зголеми неговата способност да чувствува и да сака.

За светот наполно е неразбирлив човекот проникнат со ова начело. Себичниот среброљубец живее само затоа себеси да си обезбеди богатство и чест и да ги ужива задоволствата на овој свет. Вечниот свет никако не се вклопува во неговите планови. Меѓутоа, за Христовиот следбеник тоа не е на прво место. Заради Христа, тој и ќе работи и ќе се откажува од себе за да помогне да се спасат душите кои се без Христа и без надеж во светот. Него светот не може да го сфати, зашто пред неговите очи постојано се вечните стварности. Власта над неговото срце ја презела Христовата љубов со својата откупителска сила. Таа љубов управува со секоја негова побуда и го издигнува над сите расипани влијанија на овој свет.

Божјата реч треба да го посветува нашето дружење со сите припадници на човечкото семејство. Квасецот на вистината нема кај нас да поттикнува дух на соперништво, себично честољубие и желба за први места. Вистинската небесна љубов не е ниту себична ниту променлива. Таа не зависи од човечките пофалби. Срцето на оној што ја прима Божјата милост е преполно со љубов кон Бога и кон оние за кои

Христос умрел. Неговото себично „јас“ не се бори да биде признато. Тој не ги сака другите затоа што тие го сакаат него или затоа што му угаѓаат, затоа што ги ценат неговите заслуги, туку затоа што се Христова откупена сопственост. Доколку другите погрешно ќе ги сфатат или погрешно ќе ги протолкуваат неговите побуди и неговите зборови и постапки, тој не се навредува, туку продолжува да оди по истиот урамнотежен пат во животот. Тој е љубезен и промислен, не бара никаква лична слава и признание и секогаш е полн со доверба во Божјата милост и љубов.

Апостолот нè повикува: „Туку како и Светиот, кој ве повика, бидете и самите свети во сето свое поведење, зашто е напишано: ’Бидете свети, бидејќи јас сум свет““ (1. Петрово 1,15.16). Со нашиот темперамент и глас треба да управува Христовата милост. Таа дејствува и се покажува во пристојноста, во нежната грижа на братот за брата си и во љубезните зборови што охрабруваат. Во таков дом престојуваат ангели. Животот точи сладок мирис кој како свет темјан се издигнува кон Бога. Љубовта е проникната со љубезност, со нежност и стрпливост.

И однесувањето се менува. Христос, кој живее во срцето, помага да болскоти лицето на оние што го љубат и ги држи неговите заповеди. Вистината им се чита на лицето кое открива сладок небесен мир. Не знаејќи, тие покажуваат благородност повозвишена од секоја човечка љубов, зашто таа поминала во нивна секојдневна навика.

Квасецот на вистината предизвикува промена во целокупното човечко суштество; неучтивите ги прави отмени, грубите нежни, а себичните великодушни.

Со негова помош нечистите се чистат од порочноста и се перат во крвта на Јагнето. Сè што е поврзано со умот, со душата и телото, тој со својата животодавна сила го сообразува со божествениот живот. Низ неговиот извонреден и совршен карактер се прославува Христос. Кога ќе се случат овие промени, гласовите на ангелите се слеваат во заедничка песна што восхитува, а Бог и Христос се радуваат со душите што го одразуваат божествениот лик.

Осма глава

СКРИЕНО БОГАТСТВО

(Оваа глава се темели на текстот од Евангелието според Матеј 13,44)

„Небесното царство прилега на богатство скриено во нива, кое човекот го нашол и го скрил, па од преголема радост оди и продава сè што има и ја купува нивата“ (Матеј 13,44).

Во старо време било вообичаено луѓето своето богатство да го кријат в земја. Кражбите и пљачкосувањата биле честа појава. Секогаш кога настапувале промени во врвовите на власта, сите што имале големи поседи биле изложени на високи намети. Освен тоа, земјата се наоѓала во постојана опасност од провала на ограбувачки војски. И затоа богатите се труделе своето богатство да го сочуваат криејќи го, а земјата се сметала за мошне сигурно скривалиште. Меѓутоа, често местото каде што било скриено се заборавало; сопственикот можела да го снајде смрт, или пак заробеништво и изгнанство да го оддели од неговото богатство и истото, кое со толку големи напори се обидел да го сочува, му било пре-

пуштено на некој среќен пронаоѓач. Во Христово време не било необично на некоја запуштена земја да се откријат стари пари или украси од сребро и злато.

Човек зема под наем земја за да ја обработува, и додека воловите го влечат ралото, закопаното богатство излегува на виделина. Кога човекот ќе ја открие ризницата, гледа дека среќата му е при рака. Враќајќи го златото назад, тој оди дома и продава сè што има за да ја купи нивата со богатството. Неговото семејство и неговите соседи мислат дека тој го загубил умот. Посматрајќи го полето, тие мислат дека тоа нема никаква вистинска вредност. Но човекот знае што прави; и кога нивата ќе стане негова, тој пребарува секој нејзин дел за да го пронајде богатството што го стекнал.

Овој пример ја прикажува вредноста на небесното богатство и напорите што мора да се вложат за истото да се обезбеди. Пронаоѓачот на богатството во полето бил подготвен да се откаже од сè што има, подготвен да вложи големи напори за да си го обезбеди скриеното богатство. Исто така и наоѓачот на небесното богатство ниту еден напор нема да го смета за премногу голем, ниту една жртва за премногу скапа за да се добере до богатството на вистината.

Во овој пример нивата што содржи богатство е Светото писмо. Евангелието е ризница на богатството. Земјата не е толку испреpletена со златни жили ниту толку полна со драгоцености како што е Божјата реч.

Како е скриено богатството?

За ризниците на евангелието е кажано дека се скриени. Оние што се мудри во своите очи и што се расфрлаат со учењата на лажната филозофија не можат да ја сфатат убавината, силата и тајната на планот на откупувањето. Мнозина имаат очи, но не гледаат; имаат уши, но не слушаат; имаат ум, но не го препознаваат скриеното богатство.

Човек може да го премине местото на кое е скриено богатството. Најпосле, може да седне и да се одмори под дрвото, не знаејќи дека во неговото корење се крие богатство. Тоа се случило со Евреите. Како златна ризница, вистината му била доверена на еврејскиот народ. Еврејскиот верски систем го воспоставил лично Христос. Со слики и симболи

биле претставени големите вистини на откупувањето. А сепак, кога Христос дошол, Евреите не го препознале Оној на кого упатувале сите симболи. Имале Божја реч во свои раце, но традициите, пренесувани од поколение на поколение, и човечките толкувања на Писмото, ја скриле од нивните очи изворната вистина, вистината онаква каква што потекнува од Исуса. Духовното значење на светите списи било заборавено. Ризницата на севкупното знаење лежела отворена пред нив, а тие тоа не го виделе.

Бог не ја крие својата вистина од луѓето. Со своето однесување тие сами ја кријат од себе. Христос на еврејскиот народ му дал изобилство докази дека е Месија, но неговото учење барало решителна промена во нивниот живот. Виделе дека, ако го прифатат Христа, ќе мора да ги отфрлат сите свои омилени правила и традиции, своите себични, безбожни обичаи. Од нив се барала жртва за да можат да ја прифатат непроменливата, вечна вистина. Токму затоа не сакале да ги прифатат дури ни најцврстите докази што им ги давало Небото за да ја утврди нивната вера во Христа. Тврделе дека веруваат во старозаветните списи, но одбивале да го прифатат сведочењето на тие списи за Христовиот живот и карактер. Се плашеле дека ќе бидат осведочени, дека ќе мораат да се преобратат и ќе бидат присилени да ги отфрлат своите однапред создадени мислења, што било незамисливо за нив. Ризницата на вистината, Патот, Вистината и Животот, била меѓу нив, но тие го отфрлиле најголемиот дар што можело да им го понуди Небото.

Можеме да чуеме: „Сепак, мнозина од водачите поверуваа во него, но заради фарисеите тоа не го признаваа јавно за да не бидат исклучени од синагогата“ (Јован 12,42). Биле осведочени; верувале дека Исус е Божји Син, но тоа не било во согласност со нивните честољубиви планови да го признаат. Немале вера што би им го обезбедила небесното богатство. Барале земни богатства.

И денес луѓето желно бараат земни богатства. Нивните мисли се полни со себични, честољубиви планови. За да стекнат световно богатство, чест и моќ, тие преданијата и човечките правила ги ставаат над Божјите барања. За нив ризниците на неговата Реч се скриени.

„А телесниот човек не го прима она што е од Божјиот

Дух, зашто тоа е безумство за него, и не може да го разбере, зашто за тоа треба да се расудува на духовен начин“ (1. Коринќаните 2,14).

„Ако пак е скриено нашето евангелие, скриено е за оние кои гинат, на кои богот на овој свет им го заслепил разумот за да не ја видат светлината на евангелието и славата на Христа, кој е Божји лик“ (2. Коринќаните 4,3.4).

Вредноста на богатството

Спасителот сфатил дека луѓето се обземени со желба за стекнување на добивка и дека ги загубиле од вид вечните стварности. Тој се потрудил да го поправи тоа зло. Сакал да ја отстрани таа заслепувачка привлечност која им ја парализирала душата. Подигајќи го својот глас, Христос извикал: „Каква полза ќе има човекот ако го придобие целиот свет, а ја загуби својата душа? Или што ќе даде човек во замена за својата душа?“ (Матеј 16,26). Тој на човечкиот род му претставил поблагороден свет, што човекот го загубил од вид, за да му помогне да ги согледа вечните вредности. Луѓето ги повел до прагот на бесконечноста, осветлен со неопишана Божја слава, и таму им го покажал богатството.

Вредноста на тоа богатство е многу поголема од злато и сребро. Богатствата на земните рудници не можат да се споредат со него.

„Бездната зборува: 'Ја нема во мене!' А морето: 'Не се наоѓа кај мене!' Не може да биде купена со чисто злато, ниту да се измери со сребро нејзината цена. Не се мери таа со офирско злато, ни со скапиот оникс, па ни со сафир. Не се споредува со злато, со кристал, ниту се дава за сад од чисто злато. А кристалот и коралот не треба ни да се спомнуваат, зашто подобро е да се стекне мудрост отколку бисери“ (Книгата за Јов 28,14-18).

Тоа богатство се наоѓа во Светото писмо. Библијата е голем Божји учебник, негов голем воспитувач. Темелите на секоја вистинска наука се наоѓаат во Библијата. Проучувајќи ја Божјата реч, ние можеме да се здобиеме со универзално знаење. Над сè друго, таа содржи наука што ги надминува сите науки, содржи наука за спасение. Библијата е рудник на безграничното Христово богатство.

Вистинско повисоко образование се стекнува со проучување на Божјата реч и со послушност кон нејзините совети. Но, кога Божјата реч се потиснува настрана и се заменува со книги што не водат кон Бога и кон небесното царство, тогаш се стекнува образование кое не е достоино да се нарекува со тоа име.

Природата крие прекрасни вистини. Земјата, морето и небото се полни со вистини и тие треба да станат наши учители. Природата го подига својот глас учејќи нè на небесната мудрост и на вечната вистина, но грешниот човек не сака тоа да го разбере. Гревот го затемнил неговиот духовен вид и тој сам не е во состојба правилно да ја протолкува природата без опасност истата да ја издигне над Бога. Во умот на оние што ја отфрлаат Божјата реч не е можно да се втиснат исправни поуки за тоа. Тие во толкава мера ги изопачиле учењата на природата, што таа нивните мисли ги оддалечува од Творецот.

Мнозина човечката мудрост ја издигнуваат над мудроста на божествениот Учител, а божествениот учебник го прогласуваат за старомоден, изветвен и неинтересен. Меѓутоа, оние што ги просветлил Светиот Дух, не мислат така. Тие го гледаат непроценливоста на ова богатство и подготвени се да продадат сè што имаат за да ја купат нивата што го крие. Наместо книгите што содржат претпоставки на божезните големи писатели, тие ја бираат Речта на Оној кој е најголем автор и најголем учител кој светот кога и да е го запознал, кој го дал својот живот за нас со цел преку него да стекнеме вечен живот.

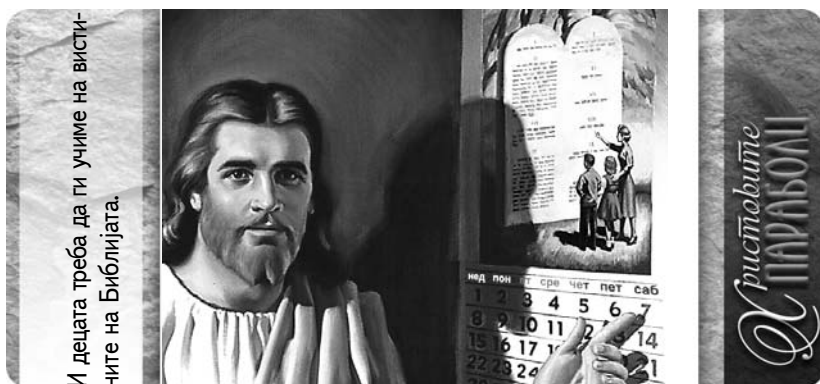
Последиците од занемарувањето на богатството

Сатаната дејствува врз човечкиот ум, наведувајќи ги луѓето да помислат дека надвор од Бога може да се стекне некакво чудесно знаење. Така ги завел Адама и Ева и ги навел да се посомневаат во Божјата реч и истата да ја надоместат со теорија што ги одвела во непослушност. Со своите лукавства тој и денес го постигнува истото она што го постигнал некогаш во Едем. Учителите, кои во своите образовни програми воведуваат мисли на атеистички автори, во умот на младите всадуваат идеи што ќе ги наведат да загубат доверба во Бога и да го кршат неговиот закон. Секако, тие не се ниту свесни што прават и не знаат какви ќе бидат последиците од нивното дело.

Ученикот може да ги заврши сите денешни средни и високи школи. Сите свои сили може да ги употреби за да стекне одредено знаење. Но, ако нема знаење за Бога, ако не е послушен кон законите што управуваат со неговото суштество, тој ќе се уништи самиот себе. Со помош на своите лоши навики тој ќе ја загуби самопочитта, ќе ја загуби власта над себе. Не ќе биде во состојба правилно да расудува за прашањата што најмногу го интересираат. Ќе стане невнимателен и неразумен во пристапот кон својот ум и тело. Со лоши навики тој од себе ќе создаде урнатини. Нема да постигне среќа зашто, пропуштајќи да негува непорочни, здрави начела, самиот себе се ставил под власт на навики што му го уништуваат мирот. Годиците што ги поминал напорно трудејќи се да стекне образование ќе бидат загубени, зашто се уништил самиот себе. Ги злоупотребил своите физички и ментални способности и храмот на неговото тело се наоѓа во урнатини. Уништен е и за овој живот и за животот што ќе дојде. Здобивајќи се со земно знаење, си помислил дека се здобил со богатство, но, отфрлајќи ја Библијата, тој го жртвувал богатството повредно од сè.

Во потрага по скриеното богатство

Предмет на наше истражување треба да биде Божјата реч. И нашите деца треба да ги учиме на вистините што произлегуваат од неа. Таа е неисцрпно богатство. Но луѓето

пропуштаат да го најдат тоа богатство затоа што не го испитуваат додека им стои при рака. Мнозина се задоволуваат со претпоставки за вистината. Задоволни се со површна работа, сигурни дека имаат сè што е важно. Тие приказките на другите ги сметаат за вистина зашто се премногу мрзливи да вложат сериозен труд кој во Библијата е претставен со барање на скриено богатство. Меѓутоа, човечките пронајдоци не само што се несигурни, туку се и опасни, зашто човекот го ставаат на Божјето место и човечките философии таму каде што би морало да се наоѓа она: „Така рече Господ!“

Христос е вистина. Неговите зборови се вистина и тие имаат подлабоко значење отколку што се чини на прв поглед и вредност која далеку го надминува нивниот едноставен изглед. Умовите, оживеани со силата на Светиот Дух, ќе ја препознаат вредноста на тие зборови; ќе ги препознаат драгоценостите на вистината дури и тогаш кога се скриени како закопаното богатство.

Човечките теории и шпекулации никогаш нема да помогнат подобро да се разбере Божјата реч. Оние што сметаат дека ја разбираат философијата мислат дека нивните сфаќања се неопходни за да се отклучи ризницата на знаењето и на еретиците да им се затвори патот во црквата. Меѓутоа, токму тие нивни сфаќања и објаснувања внеле лажни теории и ереси. Луѓето вложувале очајни напори да ги објаснат библиските текстови што ги прогласиле за неразбирливи; но премногу често се случувало со тоа само да го замршат она што сакале да го разјаснат.

Свештениците и фарисеите мислеле дека како учители направиле големо дело кога на Божјата реч ѝ наметнале свои толкувања, но Христос им рекол: „Зар не грешите затоа што не ги знаете ни Писмата ниту Божјата сила?“ (Марко 12,24), и ги обвинил: „Залудно ме почитува (овој народ) кога проповеда учења кои всушност се човечки заповеди“ (Марко 7,7). Иако како учители ги објаснувале Божјите пророштва, иако се претпоставувало дека ја разбираат неговата Реч, тие не ја извршувале. Сатаната ги заслепил нивните очи за да не го видат нејзиното вистинско значење.

И денес мнозина се занимаваат со тоа дело. Многу цркви се виновни за тој грев. Постои опасност, голема опасност, денешните божемни мудреци да ја повторат грешката на некогашните еврејски учители. Тие погрешно ги толкуваат Божјите пророштва и со своите погрешни сфаќања на божествената вистина душите ги водат во забуна и ги обвиваат во превез на темнина.

Светото писмо не смее да се чита со помош на матното светло на преданието и на човечките шпекулации. Да се осветлува сонцето со светилка би било исто како да се обидуваме да го објасниме Писмото со помош на човечкото предание и на човечките замисли. На Божјата света Реч не ѝ е потребно мижуркањето на земната светилка за нејзините прекрасни убавини да станат видливи. Таа е светлина сама по себе - откриена Божја слава, и покрај неа секое друго светло станува бледо.

Но таа мора сериозно да се истражува и длабоко да се проучува. Како награда за мрзливоста никогаш нема да биде дадено остро, јасно сфаќање на вистината. Никаков земен благослов не може да се добие без сериозен, стрплив и истраен напор. Ако сакаат да постигнат успех во работата, луѓето мора да имаат волја да работат и вера да се постигнат резултати. И ние не можеме да очекуваме дека ќе стекнеме духовно знаење без сериозни напори. Сите што сакаат да ги најдат ризниците на вистината мора да копаат како што копа рударот за да го открие богатството скриено во земјата. Со работа што се извршува половично и рамнодушно не се постигнува успех. Битно е и младите и старите, не само да ја читаат Божјата реч, туку да ја проучуваат сериозно и со сето срце, молејќи се и барајќи ја вистината како скриено

богатство. Тие што постапуваат така, ќе бидат наградени, зашто директно Христос ќе го засили нивното сфаќање.

Нашето спасение зависи од познавањето на вистината која се наоѓа во Писмото. Божја волја е да се вооружиме со неа. Проучувајте ја, о проучувајте ја драгоцената Библија со гладно срце! Истражувајте ја Божјата реч како рударот што ја прекопува земјата за да пронајде златна жила. Никогаш не отстапувајте! Истражувајте сè додека не го утврдите својот однос со Бога, додека не ја откриете неговата волја за вас! Христос изјавува: „Сè што ќе побарате во мое име, ќе направам за да се прослави Отецот во Синот. И ако посакате нешто во мое име, јас ќе го сторам тоа“ (Јован 14,13.14).

Побожните и способни луѓе својот поглед го насочуваат кон вечните стварности, но често не можат да ги сфатат, зашто она што е видливо ја засенчува славата на невидливото. Оној што сака да биде успешен во трагањето по скриеното богатство мора да се издигне над световното, да се стреми кон нешто што е далеку повозвишено. Неговите склоности и сите способности мора да бидат насочени кон трагање.

Непослушноста ја затворила вратата за бесконечни количества на знаење што можело да се стекне од Писмото. Да се разбере всушност значи да се биде послушен кон Божјите заповеди. Писмото не смее да се прилагодува кон предра судите и сомнежите на луѓето. Него можат да го разберат само оние кои понизно бараат да ја запознаат вистината за да можат да ја послушаат.

Дали се прашуваш: Што да правам за да се спасам? Пред да почнеш да истражуваш, ти мора да ги одложиш своите однапред создадени гледишта, своите наследени и стекнати идеи. Ако го истражуваш Писмото за да ги одбраниш своите мислења и сфаќања, ти никогаш нема да ја досегнеш вистината. Истражувај за да дознаеш што кажува Господ. И додека истражуваш, ако се осведочиш, ако утврдиш дека твоите омилени мислења не соодветствуваат со вистината, немој погрешно да ја толкуваш вистината за да ја прилагодиш кон своето верување, туку прифати ја светлината што си ја добил. Отвори го својот ум и своето срце за да ги согледаш чудесните вистини на Божјата реч.

Вера во Христа како Откупител на светот може да се развива во срце кое се наоѓа под контрола на просветен ум кој може да го препознае и да го цени небесното богатство. Оваа вера е неделива од покајанието и преобразбата на карактерот. Да се има вера значи да се најде и да се прифати богатството на евангелието со сите обврски што произлегуваат од тоа.

„Вистина, вистина, ти велам, ако некој не се роди озгора, тој не може да го види Божјето царство“ (Јован 3,3). Тој може да претпоставува и да замислува, но без вера, без нејзините очи, не може да го види богатството. Христос го дал својот живот за да ни го обезбеди тоа непроценливо богатство; но без преродба со вера во неговата крв нема проштавање на гревот, нема богатство за ниту една душа која пропаѓа. Ние мораме да бидеме просветлени со Светиот Дух за да ја препознаеме вистината во Божјата реч. Прекрасните дела во светот на природата не можат да се видат сè додека сонцето не ја растера темнината, додека не ги осветли со својата светлина. Така и богатствата на Божјата реч не можат да се проценат сè додека Сонцето на праведноста не ги открие со своите блескотни зраци.

Светиот Дух, кој е пратен од небото благодарение на добрината и милоста на бесконечната Љубов, небесните факти ѝ ги открива на секоја душа која негува безусловна вера во Христа. Со неговата сила животодавните вистини, од кои зависи спасението на душата, се всадуваат во умот, и патот на животот станува толку јасен, што никој не е во опасност да скршне. Додека ги проучуваме Писмата, треба да се молиме светлината на Божјиот Свети Дух да ја осветли Речта за да можеме да ги видиме и да ги оцениме нејзините богатства.

Награда за вредниот истражувач

Никој нека не помислува дека нема веќе знаење што би можел да го стекне. Длабината на човечкиот интелект може да се измери; делата на човечките автори можат да се надминат; но ниту највисокиот, најдлабокиот и најширокиот узлет на мечтата не може да го најде Бога. Зад границите на она што можеме ние да го сфатиме се простира уште цела една друга бесконечност. Ние сме го виделе само мижуркањето на божествената слава, почетоците на бесконечното знаење и мудрост; ние сме работеле, ако така може да се каже, само на површината од рудникот во чијашто длабина се крие богатата златна жила за да го награди оној што ќе копа длабоко да ја најде. Во рудникот мора да се копа сè додека не се допре до величественото богатство. Ако поседуваме вистинска вера, божественото знаење ќе стане наше, човечко знаење.

Ниту еден истражувач кој го истражува Писмото со Христов Дух нема да остане ненаграден. Ако човекот е подготвен да биде поучен како мало дете и ако исцело му се потчини на Бога, тогаш тој во Божјата реч ќе ја најде вистината. Кога луѓето би биле послушни, би го разбрале планот на Божјето владеење и пред нивните очи би бил отворен небесниот свет во сета своја слава и убавина. Човечките суштества би биле наполно поинакви отколку што се сега, зашто би се облагородиле истражувајќи го рудникот на вистината. Тајната на откупот, Христовото воплотување, неговата посредничка жртва, не би биле како сега нејасни за нашиот ум. Не само што многу подобро би ги сфатиле, туку многу подобро би ги ценеле.

Во својата молитва, упатена до Отецот, Христос на светот му дал поука која ќе се вреже во умот и во душата на човекот. Тој рекол: „А ова е вечниот живот: да те познаат тебе, единствениот вистинит Бог, и Исуса Христа, кого го прати“ (Јован 17,3). Тоа е вистинско образование. Тоа дава сила. Практичното познавање на Бога и на Исуса Христа, кого го пратил Тој, го преобразува човекот, обновувајќи го во него божествениот лик. Тоа му овозможува на човекот да владее со себеси и секој нагон и секоја страст на пониската природа да ги стави под власт на повисоките сили на умот.

Тоа знаење оној што го поседува го прави Божји син и небесен наследник, водејќи го во заедница со Бесконечниот и ги отвора пред него ризниците на неизмерните богатства на вселената.

Тоа и такво е знаењето што се стекнува преку истражување на Божјата реч. Тоа богатство може да го пронајде секоја душа која е подготвена да се откаже од сè за да го стекне.

„Ако го повикаш разумот и извикаш кон благоразумноста; ако го бараш како сребро и трагаш по него како по скриено богатство - тогаш ќе го разбереш Господовиот страв и ќе го најдеш Божјето знаење“ (Мудри изр. 2,3-5).

Деветта глава

СКАПОЦЕН БИСЕР

(Оваа глава се темели на текстот од Евангелието според Матеј 13,45.46)

Благословите на откупителската љубов нашиот Спасител ги споредил со скапоцен бисер. Овојпат својата поука Тој ја илустрирал со параболата за трговецот кој бара скапоцени бисери, кој „кога ќе најде скапоцен бисер оди и продава сè што има и го купува“. Христос е бисер со голема вредност.

Тој е одраз на славата на Отецот и отпечаток на неговото битие. Славата на божествените особини се гледа во неговиот карактер. Од секоја страница на Светото писмо болскоти неговата светлина. Христовата праведност, како чист, сјаен бисер, нема недостиг, нема дамки. Никакво човечко дело не може да го усоврши големиот и скапоцениот Божји дар, зашто тој е без мана. Во Христа се „скриени сите богатства на мудроста и на знаењето“ (Колошаните 2,3). Тој ни „стана мудрост од Бога, праведност, посветување и откуп“ (1. Корин-

ќаните 1,30). Сè што може да ги задоволи потребите и копнежите на човечката душа и на овој свет и на светот што ќе дојде, се наоѓа во Христа. Нашиот Откупител е бисер, толку драгоцен, што во споредба со него сè друго може да се смета за загуба.

Христос „дојде кај своите, но своите не го примија“ (Јован 1,11). Божјата светлина засветила во темнината на овој свет, а „темнината не ја опфати“ (Јован 1,5). Но не сите други се рамнодушни кон овој небесен дар. Трговецот од овој пример ја претставува групата која искрено копнеела по вистината. Кај разни народи имало умни и искрени луѓе кои во литературата и науката, и во религиите на многубожечкиот свет, го барале она што би можеле да го прегрнат како богатство на својата душа. И меѓу Евреите имало такви кои го барале она што им недостигало. Незадоволни од празната религија, тие копнееле по она што е духовно и возвишено. Учениците што ги одбрал Христос припаѓале на оваа втора група, додека Корнелиј и Етиопјанецот ѝ припаѓале на првата. Тие не само што копнееле по небесната светлина, туку и се молеле да ја добијат; и кога Христос им се открил, го примиле со радост.

Во оваа парабола бисерот не е претставен како дар. Трговецот го купил давајќи за него сè што имал. Мнозина го бараат значењето на оваа загатка, бидејќи Христос во Библијата е претставен како дар. Тој навистина е дар, но само за оние кои безгранично му се предаваат себеси - душата, телото и духот. Ние мораме себеси да му се предадеме на Христа, да покажеме доброволна послушност кон сите негови барања. Целосно, сите способности и таленти што ги имаме, сè му припаѓа на Господа и треба да биде посветено на неговата служба. Кога така исцело ќе му се предадеме себеси нему, Христос со сето небесно богатство ни се дава нам. Ние добиваме бисер со непроценлива вредност.

Спасението е дар, а сепак мора да се купува и да се продава. На пазарот со кој управува божествената милост, скапоцениот бисер е претставен како вредност што се купува без пари и без цена. На тој пазар сите можат да ги набават небесните добра. Ризницата на скапоценостите на вистината е отворена за сите. Господ кажува: „Еве, поставив пред тебе отворена врата што никој не може да ја затвори!“ Никаков меч не го чува влезот низ таа врата. Однатре и пред вратата

се слушаат гласови: Дојди! Гласот на Спасителот сериозно и со љубов нè повикува: „Те советувам да си купиш од мене злато, пречистено со оган, за да се збогатиш“ (Откровение 3,8,18).

Христовото евангелие е благослов што можат да го имаат сите. Најсиромашните, исто како и најбогатите, се способни да го купат спасението, зашто никакво количество на земни добра не е во состојба да го плати. Тоа се стекнува со доброволна послушност, предавајќи му се себеси на Христа, станувајќи негова откупена сопственост. Образованието, дури и она од највисок ранг, не може само по себе да го приближи човекот до Бога. Фарисеите ги уживале сите земни и сите духовни предимства и горделиво се фалеле: „Богат сум и се збогатив, и ништо не ми треба!“ - а сепак биле „бедни, несреќни, сиромашни, слепи и голи“ (Отк. 3,17). Христос им понудил бисер со голема вредност, но тие со презир одбиле да го примат, па им рекол: „Вистина ви велам, даночниците и блудниците пред вас ќе влезат во Божјето царство“ (Матеј 21,31).

Ние не можеме да го заработиме спасението, но мораме да го бараме онака копнежливо и истрајно како да ќе мораме да се откажеме од сè на светот за да го добиеме.

Мораме да бараме бисер со голема вредност, но не на световниот пазар или на световен начин. Цената што мораме да ја платиме не е изразена во злато и сребро, зашто и тие му припаѓаат на Бога. Да ја отфрлиме помислата дека световните или духовните предности можат да ни обезбедат спасение. Бог од нас бара доброволна послушност. Тој бара да се откажеме од нашите гревови. Христос изјавува: „На оној што ќе победи, ќе му дадам да седне со мене на мојот престол, како и јас што победив и седнав со мојот Отец на неговиот престол“ (Откровение 3,21).

Постојат луѓе кои навидум постојано го бараат небесниот бисер, но не се откажале наполно од своите лоши навики. Тие не си умираат себеси за да може Христос да живее во нив и затоа не го наоѓаат својот скапоцен бисер; уште не го совладале несветото славољубие и својата склоност кон световните привлечности, не го зеле на себе својот крст ниту пошле по Христа по пат на самооткажување и жртва. Речиси христијани, но не наполно христијани, тие навидум се близу до небесното царство, но не успеваат да влезат во него.

Речиси, но не и потполно спасен, значи не речиси, туку потполно загубен.

Примерот за трговецот кој бара бисер има двојно значење: тоа не се однесува само на луѓето кои го бараат небесното царство, туку и на Христа кој го бара своето загубено наследство. Небесниот трговец, Христос, кој бара скапоцен бисер, видел кај загубеното човештво бисер со голема вредност. Кај човекот, извалкан и уништен со гревот, Тој видел можност да го откупи. Срцата што претставувале сцена на битка со сатаната и што биле избавени со силата на љубовта многу се поскапоцени за Спасителот од оние кои никогаш не паднале. Човештвото Бог го гледал не како опако и безвредно мноштво; Тој го гледал со Христовите очи и видел што може тоа да стане со силата на неговата откупителска љубов. Тој ги собрал сите богатства на целата вселена и ги вложил за да го купи бисерот. И Исус, кога го пронашол, го става на својата круна. „Како бесцено камење на круната, тие ќе блескаат во неговата земја“ (Захарија 9,16). „Мои ќе бидат, моја добивка - говори Господ над воинствата. Во денот што го подготвувам, ќе им бидам милостив“ (Малахија 3,17).

Но Христос како скапоцен бисер и нашето предимство да се здобиеме со тоа небесно богатство, треба да бидат тема

со која најмногу ќе се занимаваме. Само Светиот Дух може да им ја открие на луѓето вредноста на тој скапоцен бисер. Времето во кое Тој дејствува со својата сила во срцето е токму она време кога во посебна смисла се бара и се наоѓа

овој небесен дар. Во времето на Христа мнозина го чуле евангелието, но нивниот ум бил затемнет со лажни учења, и затоа кај Учителот од Галилеја не го препознале Божјиот Пратеник. Но, по Христовото вознесение, неговото стапување на престолот на своето посредничко царство било објавено со излевање на Светиот Дух. На денот Педесетница (Духовден) Светиот Дух слегол врз луѓето. Христовите сведоци ја објавувале силата на воскреснатиот Спасител. Небесната светлина проникнала во затемнетиот ум на оние што биле прелогани од Христовите непријатели. Тие сега го виделе на возвишена положба како „управител и спасител на Божјата десна страна за да му даде покајание на Израел и проштавање на гревовите“ (Дела 5,31). Го виделе опкружен со небесна слава, со бесконечно богатство во своите раце кое им го дели на сите што се одвратиле од својот бунт против него.

Кога апостолите ја објавиле славата на Единородниот од Отецот, се преобратиле три илјади души, на кои им помогнале да се видат себеси во вистинска светлина, грешни и расипани, а Христа како свој пријател и откупител. Христос бил издигнат и прославен со силата на Светиот Дух кој почивал врз луѓето. Со вера тие верници го виделе Христа кој поминал низ понижување, низ страдања и смрт, за тие да не пропаднат, туку да добијат вечен живот. Откривајќи им го Христа, Светиот Дух им помогнал да ја сфатат неговата сила и величество, и тие ги подале рацете кон него, велејќи: „Верувам!“

Потоа радосната вест за воскреснатиот Спасител била однесена до крајните граници на тогашниот познат свет. Црквата гледала како ѝ пристапуваат обратеници од сите страни. Верниците навистина биле преобратени. Грешниците се соединувале со христијаните барајќи го заедно бисерот со голема вредност. Се исполнило пророштвото: „Најслабиот меѓу нив ќе биде во оној ден како Давид, а Давидовиот дом ќе биде како Бог, како Господов ангел пред нив“ (Захарија 12,8). Секој христијанин во својот брат видел божествен лик на великодушност и љубов. Преовладувал еден интерес. Доминирала една тема. Сите срца биле еднодушно. Единствена амбиција на сите верници била Христовиот лик да го прикажат во својот карактер и да го шират неговото царство. „А народот кој поверува имаше едно срце и една душа... А апостолите сведочеа со голема сила за воскресението на Господа

Исуса и изобилна благодат почиваше над сите нив.“ „А секој ден Господ ги придодаваше оние кои се спасуваа“ (Дела 4,32.33; 2,47). Христовиот Дух бил двигател на целата заедница, зашто го нашле бисерот со голема вредност.

Овие сцени ќе се повторат со уште поголема сила. Излевањето на Светиот Дух на денот Педесетница го претставувал раниот дожд, но позниот дожд ќе биде многу пообилен. Светиот Дух очекува да го побараме и да го добиеме. Христос повторно мора да се открие во сета полнота со силата на Светиот Дух. Луѓето ќе ја препознаат вредноста на скапоцениот бисер и ќе кажат заедно со апостол Павле: „Но тоа што ми беше некогаш придобивка, го сметав за загуба заради Христа. И уште повеќе, сметам дека сè е загуба во однос на превасходното познавање на Христа Исуса, мојот Господ, заради кого загубив сè и сè сметам за смет за да го придобијам Христа“ (Филипјаните 3,7.8).

Десетта глава

МРЕЖА

(Оваа глава се темели на текстот од Евангелието според Матеј 13,47-50)

„Небесното царство прилега уште и на мрежа фрлена во морето, која собира риби од секаков вид. Кога ќе се наполни, ја извлекуваат на брегот и седнуваат, па ги собираат добрите во садови, а лошите ги фрлаат. Така ќе биде и на крајот на времето; ангелите ќе излезат и ќе ги издвојат грешните од праведните и ќе ги фрлат во огнена печка; таму ќе има лелек и чкртање со заби.“

Фрлањето на мрежа го претставува проповедањето на евангелието. Така и во црквата се собираат и добри и грешни. Кога ќе заврши мисијата на евангелието, судот ќе изврши разделување. Христос знаел дека присуството на лажните браќа во црквата ќе придонесе да се зборува лошо за патот на вистината. Светот ќе го критикува евангелието поради недоследниот живот на оние што го исповедаат. Дури и хрис-

тијаните можат да поткликнат кога ќе видат дека мнозина што го носат Христовото име не се потчинуваат на силата на Светиот Дух. Бидејќи во црквата се наоѓаат и грешници, луѓето се во опасност да помислат дека Бог ги оправдува нивните гревови. Токму затоа Христос го подига овој превоз од иднината и ги повикува сите да сфатат дека карактерот, а не положбата, одлучува за судбината на човекот.

И примерот за каколот, и овој за мрежата, јасно зборуваат дека никогаш нема да дојде време кога беззакониците ќе се преобратат пред Бога. Пченицата и каколот треба да растат заедно сè до жетвата. И добрите и лошите риби заедно се извлекуваат на брегот и остануваат заедно сè до конечната разделба.

Понатаму, обата примера покажуваат дека, откако ќе заврши судот, ќе нема ново време на милост. Кога ќе се доврши делото на евангелието, веднаш ќе настапи разделување на добрите и грешните, и со тоа судбината на двете групи засекогаш ќе биде решена.

Бог не сака никого да го уништи. „Вака вели Господ Бог - мене не ми е до смртта на безбожникот, туку да се одврати од својот лош пат и да живее! И така, обратете се од својот лош пат! Зошто да умрете, дому Израелов?“ (Езекил 33,11). За сето време на милоста Божјиот Дух ги повикувал луѓето да го прифатат дарот на животот. Само тие што ќе ги одбијат неговите повици, ќе бидат оставени да пропаднат. Бог објавил дека гревот мора да биде уништен како зло опасно за целата вселена. Сите што ќе се прилепат за гревот ќе бидат уништени при неговото уништување.

Единаесетта глава

НОВО И СТАРО

(Оваа глава се темели на текстот од Евангелието според Матеј 13,51.52)

Поучувајќи го народот, Исус и своите ученици ги приготвил за нивното идно дело. Сите негови поуки биле проникнати со совети наменети за нив. Откако го изнел примерот за мрежата, ги прашал: „Дали го разбравте сето ова?“ Тие одговориле: „Да, Господе!“ Потоа, во еден друг пример, им објаснил каква одговорност имаат кон вистината што ја примиле. Им рекол: „Затоа секој законик, кој станал ученик на небесното царство, прилега на домаќин кој од својата ризница го изнесува новото и старото.“

Богатството што го стекнал, домаќинот не го задржал за себе. Го изнел за да им го предаде на другите. Богатството се зголемува кога се става во обрт. Домаќинот на располагање имал скапоцености, и нови и стари. Сообразно со тоа, и Христос кажува дека вистината, што им ја доверил на своите ученици, мора да му ја објават на светот. Кога знаењето за вистината ќе се шири, тоа ќе се зголемува.

Сите што ќе ја прифатат евангелската наука од срце, копнеат да им ја пренесат на другите. Христовата љубов, родена на небото, мора да се покаже. Оние што се облекле во Христа ќе го пренесуваат тоа свое искуство следејќи ги чекор по чекор патиштата по кои ги води Светиот Дух. Чувствувајќи глад и жед да го запознаат Бога и Исуса Христа, кого го пратил Бог, тие го истражувале Писмото и, како одговор на своите молитви и на својата душевна борба, ги чуле Христовите зборови: „Ти се проштаваат гревовите!“ Секако, тие не можат да не им зборуваат за тоа на другите. Не е природно некој да ги крие тие искуства, па тоа не го прават ниту оние на кои срцето им е исполнето со Христовата

љубов. Сообразно со големината на вистината што им ја доверил Господ е и нивната желба да им помогнат на другите да ги стекнат истите благослови. Објавувајќи го богатството на Божјата милост, тие самите добиваат сè повеќе и повеќе милост. Добиваат ново срце, срце на мелечко дете кое се одликува со едноставност и со неограничена послушност. Нивните души копнеат по светост, и во сè поголема мера им се открива богатството на вистината и милоста за да му го пренесат на светот.

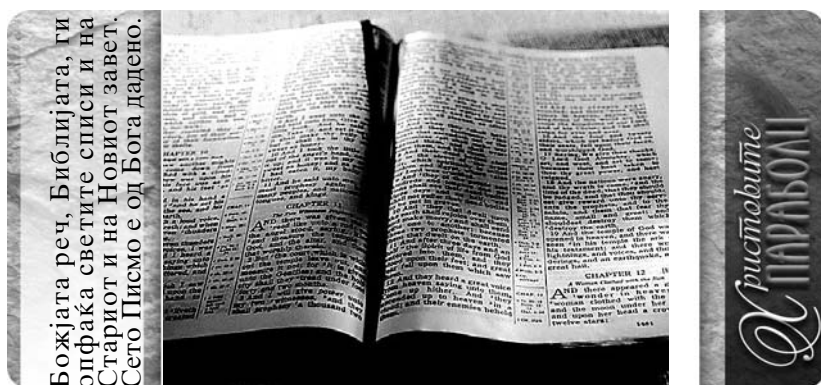
Божјата пишана Реч, книгата на природата и книгата на искуствата за Божјето постапување со луѓето се големи ризници на вистината. Тоа се ризници од кои Христовите соработници треба да црпат сознанија. Во својата потрага по вистината тие треба да се потпрат врз Бога, а не врз човечките извори, не врз големите луѓе чијашто мудрост пред Бога е лудост. Преку канали што сам ќе ги одбере, знаењето за себе Бог ќе му го пренесе секому што го бара.

Ако Христовите следбеници ѝ веруваат на неговата Реч и ако живеат според неа, тогаш не постои поука во светот на природата што тие не би можеле да ја сфатат и да ја ценат. Тоа е единствен начин вистината да им се пренесе на другите. Природните науки се ризница од која треба да црпе знаење секој ученик во Христовата школа. Додека размислуваме за убавината на природата, додека ги проучуваме поуките што ни ги дава таа преку обработувањето на земјата, со помош на растењето на дрвјата и низ сите чуда на земјата, на морето

и во воздухот, ние вистината ја сфаќаме на наполно нов начин. И тајните, поврзани со Божјите постапки кон луѓето, длабината на неговата мудрост и судење, што се гледаат во животот на човекот - ќе се покажат како ризница која содржи големо богатство.

Меѓутоа, токму во пишаната Реч знаењето за Бога најјасно му е откриена на грешниот човек. Тоа е ризница на немерливото Христово богатство.

Божјата реч ги опфаќа светите списи и на Стариот и на Новиот завет. Едното не е целосно без другото. Христос објавил дека вистините на Стариот завет се исто толку драгоцени колку и вистините на Новиот. Тој во иста мера бил откупител на човекот на почетокот на историјата на светот колку што е и сега. Пред својата божествена природа да ја наметне со човечка и да дојде на овој свет, евангелската порака им била објавена на Адам, Сит, Енох, Матусал и Ное. Аврам во Ханан и Лот во Содом ја објавувале оваа вест, и од поколение во поколение, верните гласници го најнувале доаѓањето на Ветениот. Обредите на еврејскиот верски систем ги воспоставил Христос. Тој бил темел на нивниот систем на принесување жртви, голем антитип на сите нивни верски служби. Крвта што се пролежала при принесувањето на жртвите укажувала на Жртвата на Божјето Јагне. Сите симболички жртви се исполниле во него.

Христос, онака како што им се прикажал на патријарсите, како што е симболички претставен во службата на при-

несување на жртви, опишан во законот и откриен во списите на пророците, претставува богатство на Стариот завет. Христос во својот живот, во својата смрт и во своето воскресение, Христос како што се покажал со силата на Светиот Дух, претставува богатство на Новиот завет. Нашиот Спасител, одраз на славата на својот Отец, едновремено е и старо и ново.

На апостолите им било кажано да излезат како сведоци да сведочат за Христовиот живот, за неговата смрт и за неговото посредување, како што го најавиле пророците. Тема на нивното сведочење бил Христос, понижан, но свет и чист, со неговата ненадмината љубов. За да го објават евангелието како целосна вест, тие морале да го претстават Спасителот не само онака како што се покажал во својот живот и во своето учење, туку и така како што го најавиле пророците во Стариот завет, како што бил симболички претставен со церемонијалните жртвени служби.

Христос во своите учења ги објавил старите вистини чијшто зачетник бил самиот Тој, вистини што ги кажал преку патријарсите и пророците, но сега во наполно нова светлина. Колку многу со тоа се изменило нивното значење! По неговите објаснувања од познатите вистини бликала нова светлина и духовност. Освен тоа, ветил дека Светиот Дух ќе ги просветли неговите ученици, дека Божјата реч непрекратно ќе им ги открива своите тајни и дека и тие ќе бидат способни во нејзините вистини да откријат нови убавини.

Уште од времето кога било изречено првото ветување за откуп во Едем, Христовиот живот, неговиот карактер и неговото посредничко дело го окупираат човечкиот ум. А сепак, секој весник, преку кој дејствувал Светиот Дух, овие теми ги претставувал во нова и свежа светлина. Вистините за откуп се способни постојано да се развиваат и шират. Иако се стари, тие секогаш се нови, непрекратно откривајќи му поголема слава и поголема сила на секого кој се стреми кон вистината.

Во секое време вистината доживувала нов подем, се појавувала во вид на порака што му ја упатувал Бог на народот на тоа поколение. Сите стари вистини се неопходно потребни; новата вистина не е независна од старата, туку претставува нејзино објаснување. Единствено кога ќе ги

разбереме старите вистини, ние можеме да ги сфатиме новите. Кога Христос посакал на своите ученици да им ја открие вистината за своето воскресение, почнал од „Мојсеја и од сите пророци, и им објасни што е пишано за него во Писмото“ (Лука 24,27). Токму светлината што го осветлува новото толкување на вистината ја издигнува старата. Оној што ја отфрла или ја занемарува новата, не ја прифаќа ниту старата. Таа за него ја загубила својата животна сила и станала само безживотна форма.

Има такви кои тврдат дека веруваат и дека ги проповедаат вистините на Стариот завет, отфрлајќи ги едновремено вистините на Новиот. Но, одбивајќи да ги прифатат Христовите учења, покажуваат дека не веруваат во она што го кажале патријарсите и пророците. Христос рекол: „Ако му верувате на Мојсеја, ќе ми верувате и мене, зашто тој пишуваше за мене“ (Јован 5,46). Оттаму во нивното учење нема вистинска сила дури тоа да е земено и од Стариот завет.

Мнозина кои тврдат дека веруваат во евангелието и кои го проповедаат, прават слична грешка. Тие ги отфрлаат старозаветните списи, за кои Христос рекол: „Вие ги проучувате Писмата, зашто сметате дека имате вечен живот во нив: и токму тие сведочат за мене“ (Јован 5,39). Отфрлајќи го Стариот, всушност го отфрлаат Новиот, зашто двата дела сочинуваат нераскинлива целост. Никој не може правилно да го претстави Божјиот закон без евангелието или евангелието без законот. Законот е воплощено евангелие, а евангелието е

објаснување на законот. Законот е корен, а евангелието мирисен цвет и плод што годонел коренот.

Стариот завет го расветлува Новиот, а Новиот го објаснува Стариот. Секој од нив е откровение на Божјата слава во Исуса Христа. Обата ги објавуваат вистините кои на сериозниот истражувач постојано ќе му откриваат нови длабини на значењето.

Вистината во Христа, и откриена преку Христа, е немерлива. Гледајќи во неговите длабини, истражувачот на Писмото како да гледа во извор кој постојано се продлабува и се шири. Во овој живот ние нема да допреме до тајната на Божјата љубов што се покажала кога го дал својот Син за откуп на нашите гревови. Делото на нашиот Откупител на оваа земја е и секогаш ќе биде тема која до крајни граници ќе ја напрега силата на нашата способност за замислување. Човекот може да ги напрегне сите свои ментални сили настојувајќи да ја сфати таа тајна, но неговиот ум ќе остане без сила и бргу ќе се умори. И најтрудољубивиот истражувач пред себе ќе види само бескрајно море без брегови.

Вистината, онаква каква што произлегува од Исуса, може да се искуси, но никогаш не може да се објасни. Нејзината височина, длабина и широчина, го надминуваат нашето знаење. Ние можеме да ја напрегнеме нашата мечта до крајни можни граници, па и тогаш нејасно ќе ги согледаме само контурите на љубовта која не може да се објасни, висока како небото, но која се спуштила на земјата да стави печат на Божјиот лик на целото човештво.

Сепак, нам ни е овозможено за Божјето сочувство да научиме толку колку што можеме да сфатиме. Во таа мера може да ѝ се открие само една понизна, скршена душа. Ние ќе можеме да го сфатиме Божјето сочувство само толку колку што ја цениме жртвата што ја принел Тој за нас. Кога ќе ја истражуваме Божјата реч со понизно срце, пред нас ќе се отвори возвишената тематика за откупот. Додека ќе ја гледаме, таа ќе станува сè посјајна и додека ќе се трудиме да ја сфатиме, нејзината висина и длабина постојано ќе се зголемуваат.

Нашиот живот треба да се поврзе со Христовиот; мораме постојано да црпеме од него, да се храниме со него, со живиот леб кој слегол од небото, да се напојуваме од свежиот,

непресушлив извор на неговото богатство. Ако постојано го имаме пред себе Господа, ако му дозволуваме на нашето срце да му се обраќа со фалба и благодарност, нашиот верски живот постојано ќе се освежува. Нашите молитви ќе добијат вид на разговор со Бога како што се разговара со пријател. Тој сам ќе ни ги открива своите тајни. Мошне често ќе уживаме радост што произлегува од свеста за Исусовото присуство. Често нашето срце ќе гори во нас кога Тој ќе се приближува да разговара со нас, како што правел со Еноха. Кога тоа ќе стане дел на искуството на христијанинот, во неговиот живот ќе се забележи едноставност, скромност, кротост, понизност на срцето - особини што на сите со кои доаѓа во допир ќе им покажат дека бил со Исуса и дека се научил од него.

Кај оние што се опфатени со неа, Христовата религија ќе се открива како окрепувачко начело што проникнува, како жива, делотворна, духовна енергија. Кај нив ќе се покажува свежина, сила и радост на постојана младост. Срцето што ја прима Божјата реч не е бара што испарува, ниту напукнат кладенец кој го губи своето богатство. Тоа е слично на планински поток кој извира од непресушен извор, чијашто студена, искричава вода скока од карпа на карпа, освежувајќи ги уморните, жедните и тешко оптоварените.

Ова искуство на секој учител на вистината му ја дава токму онаа особина што го прави Христов претставник. Духот на Христовото учење ќе влее сила и непосредност во неговите изјави и во неговите молитви. Неговото сведочење за Христа нема да биде ограничено и безживотно. Проповедникот нема постојано одново да проповеда иста низа проповеди. Неговиот ум ќе биде отворен за непрекратно просветлување со Светиот Дух.

Христос рекол: „Кој го јаде моето тело и ја пие мојата крв, има вечен живот... Како мене што ме прати живиот Отец, а јас живеам заради Отецот, така и оној кој ме јаде мене ќе живее заради мене... Духот е оној кој оживува... Зборовите кои ви ги реков се дух и живот“ (Јован 6,54-63).

Кога ќе го јадеме Христовото тело и ќе ја пиеме неговата крв, во нашето проповедање ќе се појават елементи на вечниот живот. Тоа нема да биде веќе резерва на мувлоани, често повторувани идеи. Злодевните, млитави проповеди ќе

исчезнат. Ќе се изнесуваат старите вистини, но во нова светлина. Вистината ќе се сфати на нов начин, јасно и со сила што сите ќе ја забележат. Сите што имаат предност да слушаат такво проповедање, ако го прифатат влијанието на Светиот Дух, ќе ја почувствуваат окрепувачката сила на новиот живот. Во нив ќе се разгори огнот на Божјата љубов. Ќе оживеат нивните способности за забележување и тие ќе ја распознаат убавината и величественоста на вистината.

Да го јадеме Христовото тело, лебот, при Вечерата Господова, значи да го примиме Христа во нашето срце.

Христовите
ПРАЗБОЛИ

Верниот домаќин го претставува она што треба да стане секој учител на децата и младите. Ако тој ја прифати Божјата реч како свое богатство, постојано ќе објавува нова убавина и нова вистина. Како учител, ако се потпира врз Бога во молитва, него ќе го проникне Христовиот Дух, и Бог со својот Свети Дух преку него ќе влијае врз умот на другите. Неговиот ум и неговото срце Светиот Дух ќе ги исполни со блажена надеж и храброст и со библиски сликовит начин на изразување, а тој сето тоа ќе им го пренесува на младите што ги поучува.

Изворите на небесен мир и радост, отпечатени во срцето на учителот со зборовите на Вдахновението, ќе се претворат во моќна река на влијание на благослов на сите што се поврзани со него. Библијата не ќе биде веќе заморна книга за учениците. Со помош на мудриот наставник, Речта ќе станува сè попривлечна. Таа ќе биде како леб на животот, никогаш нема да застарува. Нејзината свежина и убавина ќе ги привлекува и ќе ги задобива децата и младите. Ќе биде како

сонцето кое ја осветлува земјата, непрекратно давајќи сјај и топлина и никогаш не се исцрпува.

Во неговата Реч се наоѓа дух на божествено, свето образование. Од секоја нејзина страница блескоти нова и драгоценна светлина. Во неа е откриена вистината со блескотни зборови и реченици што одговараат на секоја пригода; тоа е Божји глас кој се чувствува во душата.

Светиот Дух ужива да им се обраќа на младите и да им ги открива ризниците и убавината на Божјата реч. Ветувањата што ги изговорил големиот Учител ги восхитуваат чувствата и ја оживуваат душата со духовната сила што потекнува од Бога. Плодоносниот ум на младите сè повеќе се запознава со духовните вредности кои како планина се испречуваат пред искушенијата.

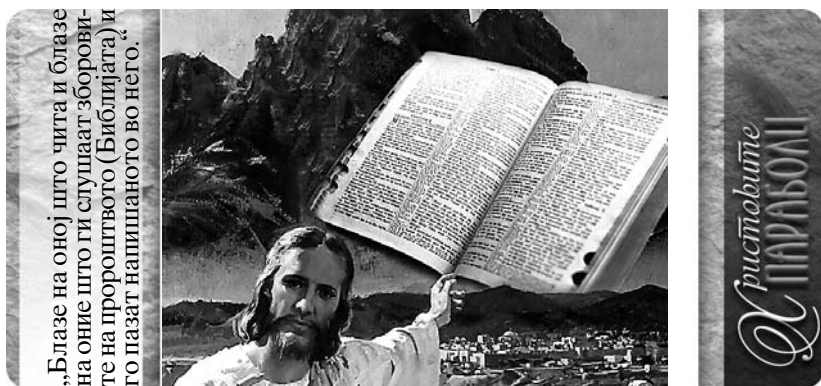
Зборовите на вистината ќе ни стануваат сè поважни, ќе добиваат широчина и целосно значење за кое пред тоа и не сме сонувале. Убавината и богатството на Речта ќе имаат преродбенско влијание врз умот и карактерот. Светлината на небесната љубов ќе го осветли срцето со силата на вдахновението.

Колку повеќе ќе ја проучуваме Библијата, сè повеќе ќе ја цениме. На која било страна да се свртиме, проучувајќи ги нејзините страници, ќе наоѓаме докази за Божјата бесконечна мудрост и љубов.

Смислата на еврејскиот верски систем уште не е наполно сфатена. Со неговите обреди и симболи се претставени бесконечните содржини на вистината. Евангелието е клуч што ги отвора неговите тајни. Познавањето на планот на откупувањето ни помага да ги разбереме неговите вистини. Нам ни е укажана предност да ги разбереме тие прекрасни теми, но со неа не се служиме доволно. Ние мораме да ги сфатиме длабините на божествените вистини. И ангелите сакаат да навлезат во вистините што им се откриени на оние кои со понизно срце ја истражуваат Божјата реч и се молат да стекнат знаење со уште поголеми димензии - со поголема широчина, длабина и висина - што може само Тој да им го даде.

Како се пирближуваме кон крајот на историјата на овој свет, пророштвата што се однесуваат на последните денови бараат посебно да ги проучуваме. Последната книга на Нови-

от завет е полна со вистини што мораме да ги разбереме. Сатаната го заслепил умот на мнозина и тие подготвено прифаќаат секој изговор да не го проучуваат Откровението. Меѓутоа, Христос преку својот слуга Јован објавува што ќе се случува во последните денови и кажува: „Блазе на оној што чита и блазе на оние што ги слушаат зборовите на пророштвото (Библијата) и го пазат напишаното во него.“ (Откровение 1,3).

Сам Христос вели: „А ова е вечен живот: да те познаат тебе, единствениот вистинит Бог и Исуса Христа“ (Јован 17,3). Зошто толку бавно ја сфаќаме вредноста на ова знаење? Зошто не горат во нашите срца овие славни вистини, зошто не треперат од нашите усни, зошто не го проникнуваат целото наше суштество?

Давајќи ни ја својата Реч, Бог ни ги дал сите вистини неопходни за нашето спасение. Илјадници веќе зафаќале од овие извори на животот, па сепак нивното изобилство не се намалило. Илјадници го гледале Христа пред себе и, гледајќи го, се промениле, станале слични со него. Нивниот дух гори во нив додека зборуваат за неговиот карактер, додека го објавуваат она што Христос станал за нив и што тие станале за Христа. Но тие истражувачи не ги исцрпале овие големи и свети теми. Други безброј илјади можат да се вклучат во истражувањето на тајните на спасението. Кога се занимаваме со Христовиот живот и со карактерот на неговата мисија, при секој обид да ја откриеме вистината нејзините зраци сè посилено засветлуваат. Секое ново истражување ќе открие нешто

ново и многу поинтересно од она што било познато до тогаш. Оваа тема е неисцрпна. Проучувањето на Христовото воплоќување, неговата жртва на помирување и неговата посредничка служба ќе ги окупира умовите на трудољубивите истражувачи и во вечноста; и гледајќи кон небото и кон неговите безбројни години, тие ќе извикнат: „Голема е тајната на побожноста!“

Во вечноста ќе го изучуваме она што сме можеле да го научиме овде кога би дозволиле да бидеме просветлени, како што сме можеле да да бидеме просветлени - овде. Темите поврзани со откупот ќе го окупираат срцето, умот и јазикот на откупените во текот на сите времиња. Тие ќе ги сфатат вистините што сакал Христос да им ги открие на своите ученици, и кои тие не можеле да ги сфатат бидејќи немале доволно вера. Низ сета вечност ќе се појавуваат нови погледи за Христовото совршенство и слава. Во текот на бесконечните векови на вечноста верниот Домаќин од своите ризници ќе изнесува ново и старо.

Дванаесетта глава

ДА БАРАМЕ ЗА ДА ДАВАМЕ

(Оваа глава се темели на текстот од Евангелието според Лука 11,1-13)

Христос постојано прима од Отецот за да може да ни дава нам. Самиот рекол: „Речта што ја слушате не е моја, туку од Отецот кој ме прати“ (Јован 14,24). „Како Синот човечки што не дојде да му служат, туку да служи“ (Матеј 20,28). Тој живеел, мислел и упатувал молитви не за себе, туку за други. Откако многу часови ќе поминел со Бога, Тој одел да им ја однесе небесната светлина на луѓето. Секој ден одново се крштавал со Светиот Дух. Во утринските часови на секој нов ден Господ го будел од сон, вршел помазание на неговата душа и на неговите усни за да може да им дели на другите. Од небесните дворови му биле давани нови зборови, зборови кои во вистинско време ќе им ги изговара на уморните и угнетените. Самиот за тоа рекол: „Господ, Господ ми даде вешт јазик за да знам да ги закрепнувам уморните со зборови. Секое утро Тој ми го буди увото за да го чујам како учениците“ (Исаија 50,4).

Христовите ученици биле мошне восхитени со неговите молитви и со неговиот обичај да одржува заедница со Бога. Еден ден, по кратко отсуство, го нашле својот Господ задлабочен во молитва. Навидум несвесен за нивното присуство, Тој продолжил да се моли гласно. Срцата на учениците биле длабоко трогнати. Кога ја завршил молитвата, тие извикнале: „Господе, научи нè да се молиме!“

Одговарајќи, Исус ја повторил Господовата молитва, како што ја изговорил во проповедта на Гората. А потоа сликовито ја претставил поуката што сакал да им ја објави.

Рекол: „Ако некој од вас има пријател и појде кај него на полноќ, и му рече: 'Пријателе, дај ми на заем три леба, зашто ми дојде пријател од пат, а немам што да ставам пред него', а оној однатре му одговори: 'Не додевај ми, вратата веќе е затворена, а децата ми се со мене в постела, не можам да станам да ти дадам', ви велам, ако и не би станал да му даде затоа што му е пријател, ќе стане заради неговото настојување и ќе му даде колку што му треба!“

Овде Исус опишува молител кој бара за да му даде на друг. Морал да добие леб, зашто инаку не би можел да ги задоволи потребите на уморниот, задоцнет патник. Иако соседот бил непријатно вознемирен, не можел да ја одбие молбата; на пријателот морало да му се помогне, и така на крај неговото пекање било наградено и неговите потреби задоволени.

На сличен начин учениците требало да бараат благослови од Бога. Кога нахранил мноштво и ја изговорил проповедта за набесниот леб, Исус на своите ученици им покажал што треба да прават како негови претставници. Тие на луѓето требало да им го делат лебот на животот. Оној што им одредил работа, знаел колку често нивната вера ќе биде ставена на проверка. Знаел дека често ќе се најдат во неугодна положба, свесни дека како луѓе не се во состојба да го решат проблемот. Душите, гладни за лебот на животот, ќе доаѓаат кај нив, а тие ќе се чувствуваат лишени од сè и беспомошни. Затоа и самите ќе мора да добијат духовна храна, зашто инаку не ќе имаат ништо да им дадат на другите, а не смеат да отпуштат ниту една душа ненахранета, гладна. Затоа Христос ги упатувал на изворот од кој можат да се снабдат. Човекот, чијшто пријател дошол да бара помош, иако во незгодно

време, околу полноќ, не го одбил. Немал ништо со што би го послужил, но отишол кај оној што имал храна и барал од него сè додека соседот не ја задоволил неговата потреба. А зар Бог, кој ги праќа своите слуги да ги нахранат гладните, нема да ја задоволи нивната потреба во своето дело?

Меѓутоа, себичниот сосед во овој пример не го претставува Божјиот карактер. Поуката не се извлекува од сличноста, туку од спротивноста. И себичниот човек ќе го прифати итното барање за да се ослободи од некој кој му го нарушува мирот. Бог ужива да дава. Тој е полн со сочувство и копнее да ги прифати барањата на сите што доаѓаат кај него со вера. Тој ни дава нам за да можеме ние да им послужиме на другите, со што ќе станеме слични со него.

Христос нагласува: „Молете се и ќе ви биде дадено! Барајте и ќе најдете! Чукајте и ќе ви биде отворено! Зашто, секој кој моли, прима; и кој бара, наоѓа; а на оној кој чука, ќе му биде отворено!“

Спасителот продолжува: „А кој е оној татко меѓу вас, што ќе му даде на својот син камен, ако побара леб? Или, ако побара риба, да му даде место риба, змија? Или, ако побара јајце, да му даде скорпија? И така, ако вие, кои сте зли, можете да им давате добри дарови на своите деца, колку повеќе небесниот Отец ќе им го даде Светиот Дух на оние кои го молат?“

За да ја засили нашата доверба во Бога, Христос нè учи да го нарекуваме со ново име, со име што е поврзано со

најмилите спомени на човечкото срце. Тој ни дава предимство бесконечниот Бог да го викаме свој татко. Ова име, со кое го нарекуваме кога му се обраќаме или кога зборуваме за него, е знак на нашата љубов кон него и на нашата поврзаност со него; тоа е залог на неговата грижа за нас и на неговиот однос кон нас. Изговорено кога бараме негова наклоност или негов благослов, се одгласува како музика во неговите уши. За да не го сметаме за дрскост што го викаме со тоа име, Тој сам го повторил неколку пати и сака тоа име да ни стане блиско.

Кој е оној татко што ќе му даде на својот син или ќерка камен или скорпија ако му побара леб, риба или јаболко?

Христовите
ПРАЗНОСТИ

Бог нас нè смета за свои деца. Тој нè откупил од овој рапуштен свет и нè одбрал да бидеме припадници на неговото царско семејство, синови и ќерки на небесниот цар. Тој нè повикува да се потпреме врз него со доверба, поголема од довербата на детето во својот земен татко. Родителите ги сакаат своите деца, но Божјата љубов е далеку поголема, поширока и подлабока од човечката љубов. Таа е немерлива. А потоа, ако земните родители знаат како да им даваат добри дарови на своите деца, колку поподготвено Отецот ќе им го даде Светиот Дух на оние што го бараат.

Христовите поуки за молитвата заслужуваат грижливо да се разгледаат. Во молитвата лежи божествена наука, и овој Христов пример ги нагласува начелата што ќе бидат корисни за сите кои ќе ги разберат. Тој покажува како изгледа вистинскиот дух на молитвата, ја нагласува неопходноста од истрајност при изнесувањето на нашите барања пред Бога и

нè уверува дека е подготвен да ги чуе и да ги прими нашите молитви.

Нашите молитви не смеат да се состојат од себични барања, претежно во наша полза. Ние мораме да бараме за да можеме да дадеме. Начелото на Христовиот живот треба да стане начело и на нашиот живот. Обраќајќи им се на своите ученици, Тој рекол: „Заради нив се посветувам себеси, за да бидат и тие посветени во вистината“ (Јован 17,19). Истата преданост, истото самопожртвување, истата покорност кон барањата на Божјата реч што се виделе кај Христа, мора да се видат и кај неговите слуги. Наша мисија во светот не е да си служиме или да си угаѓаме себеси; ние треба да го прославиме Бога соработувајќи со него во делото на спасувањето на грешниците. Треба да бараме од Бога благослови што ќе им ги делиме на ближните. Способноста за примање може да се сочува само со давање. Ние не можеме да продолжиме да ги примаме небесните благослови ако истите не ги делиме со другите околу нас.

Во овој пример молителот неколку пати бил одбиен, но не отстапувал од својата намера. Така и нашите молитви не добиваат секогаш непосреден одговор или барем така се чини; но Христос нè учи дека не смеаме да престанеме да се молиме. Молитвата не треба да предизвика некоја промена кај Бога, туку таа треба да нè усогласи со Бога. Кога нешто бараме од него, Тој може да смета дека ни е неопходно да го испитаме своето срце и да се покаеме за некој свој грев. Затоа нè води низ проверки и тешкотии, нè изложува на понижување за да увидиме што го пречи делото што треба да го изврши Светиот Дух преку нас.

Постојат услови под кои можат да се исполнат божествените ветувања. Извршувањето на должностите никогаш не може да се замени со молитва. Христос кажува: „Ако ме љубите, ќе ги пазите моите заповеди!“ „Кој ги има моите заповеди и ги пази, тој ме љуби, а кој ме љуби мене, ќе биде љубен од мојот Отец, и јас ќе го љубам и самиот ќе му се објавам“ (Јован 14,15.21). Сите што ги изнесуваат своите молби пред Бога, повикувајќи се на неговите ветувања иако не ги исполнуваат условите, го навредуваат Господа. Тие го изнесуваат Христовото име како доказ дека имаат право да им се исполни молбата, но не и нешто со што би ја покажале својата вера во Христа и својата љубов кон него.

Мнозина по своја вина ја проиграле можноста да бидат прифатени од Отецот. Ние мораме внимателно да го испитаме кредитното писмо со кое излегуваме пред Господа. Доколку сме непослушни, ние пред Господа носиме обврзница што ќе мора да се наплати кога не ќе ги исполниме условите под кои би можеле да ја исплатиме. Ние ги изнесуваме пред Бога неговите ветувања и бараме од него да ги исполни, иако со тоа Тој би го обесчестил своето име.

Ветувањето гласи: „Ако останете во мене и ако моите зборови останат во вас, барајте и, што и да посаकате, ќе ви биде дадено“ (Јован 15,7). Јован изјавува: „И по тоа знаеме дека го познаваме, ако ги вршиме неговите заповеди. Оној кој вели: ‘Го знам’, а не ги врши неговите заповеди, лажливец е и вистината не е во него. А кој ја извршува неговата реч, во него Божјата љубов навистина достигнала совршенство“ (1. Јован 2,3-5).

Една од Христовите последни заповеди, упатени до учениците, гласела: „Љубете се еден со друг, како јас што ве љубев вас, така и вие да се љубите еден со друг“ (Јован 13,34). Ја исполнуваме ли ние оваа заповед или негуваме остри, нехристијански карактерни особини? Ако на кој било начин сме ги ожалостиле или сме ги повредиле другите, наша должност е да ја признаеме својата грешка и да побараме измирување. Тоа е неопходна подготовка за да можеме да излеземе пред Господа со вера и да побараме негов благослов.

Има уште едно прашање кое премногу често го занемаруваат оние кои излегуваат пред Господа на молитва. Дали сте биле чесни пред Бога? Преку пророкот Малахија Господ

изјавува: „Од времето на своите татковци отстапувате од моите заповеди и не ги чувате. Вратете се при мене и јас ќе се вратам при вас - говори Господ над воинствата. Прашувате: 'Како да се вратиме?' Сmee ли човек да му задржува на Бога? А вие ми задржувате мене, и прашувате: 'Во што ти задржуваме?' Во десетокот и во приносот“ (Малахија 3,7.8).

Како дарител на сите благослови, Бог има право на одреден дел од сè што имаме. Тоа е негова резерва со која Тој го поддржува проповедањето на евангелието. Кога се трудиме десетокот да му го вратиме на Бога, ние покажуваме дека ги цениме неговите дарови. Но, ако му го скусиме она што е негово, како можеме да ги бараме неговите благослови? Ако сме неверни повереници во земните добра, како можеме да очекуваме од него да ни ги довери небесните добра? Можеби токму овде се крие тајната на неуслишените молитви.

Но Господ во својата голема милост е подготвен да прости и затоа кажува: „Донесете ги сите десетоци во ризницата, за да има храна во мојот дом. Тогаш испитајте ме... Не ќе ли ви ги отворам небесните брани и не ќе ли излеам врз вас благослов со полна мерка; нема ли заради вас да му забранам на скакулецот да не ви ги расипува веќе посевите и да не ви биде веќе неплодна лозата во полето... Тогаш сите народи ќе ве сметаат за среќни, зашто ќе бидете блажена земја - говори Господ над воинствата“ (Малахија 3,10-12).

Истото важи и за сите други Божји барања. Сите дарови се ветени под условна послушност. Бог има небо полно со благослови за оние што ќе соработуваат со него. Сите што му се послушни можат со доверба да бараат Тој да ги исполни своите ветувања.

Но ние мораме да покажеме цврста, неограничена доверба во Бога. Често Тој одложува да нè услиши за да ја провери нашата вера или да ја испита искреноста на нашата желба. Ако сме барале сообразно со неговата Реч, мораме да веруваме во неговите ветувања и да ги повторуваме нашите молби со решителност што не може да се одбие.

Бог не вели барај еднаш и ќе добиеш! Тој нè повикува да бараме, неуморно да истраеме во молитвата. Истрајното барање придонесува молителот да стане посериозен и со зголемена желба да копнее по она што го бара. Христос ѝ рекол на Марта на гробот на Лазара: „Не ли ти реков, ако веруваш, ќе ја видиш Божјата слава?“ (Јован 11,40).

Но мнозина немаат доволно жива вера. Токму затоа и не гледаат повеќе докази за Божјата моќ. Нивната слабост е последица на нивното неверие. Тие имаат поголема вера во своите дела отколку во делата што ги прави Бог за нив, со што сами ја преземаат грижата за себе. Планираат и остваруваат, но малку се молат и имаат малку вистинска доверба во Бога. Мислат дека имаат вера, но тоа е само моментна побуда. Не успевајќи да ги сфатат своите потреби или Божјата подготвеност истите да им ги задоволи, тие не се истрајни при изнесувањето на своите барања пред Бога.

Воскресението на Лазара. Исус ѝ вели на Марта: Твојот брат, Лазар, ќе стане. Веруваш ли ти во ова?

Кривотворите
и ПАРАБОЛИ

Нашите молитви треба да бидат исто толку сериозни и истрајни како и молбата на пријателот во неволја кој на полноќ дошол да бара леб. Колку посериозно и поупорно бараме, сè поцврста ќе биде нашата духовна заедница со Христа. Ќе примаме зголемени благослови затоа што и нашата вера се зголемила.

Наша задача е да се молиме и да веруваме, да соработуваме со Бога кој ни ги слуша молитвите, свесни дека „сме Божји соработници“ (1. Коринќаните 3,9) и да зборуваме и дејствуваме сообразно со нашите молитви.

Бесконечно многу ќе добиеме ако неволјите покажат дека сме инспирирани со вистинска вера наместо да утврдат дека нашите молитви претставувале само изговарање на празни зборови.

Кога ќе се појават неволји и кога ќе се соочите со тешкотии, не очекувајте луѓе да ви помогнат. Доверете му сè на

Бога. Обичајот за нашите неволји да им зборуваме на други нè прави само послаби, а не ги засилува ниту нашите ближни. Со тоа и ним им го наметнуваме товарот на нашите духовни недостатоци што не можат да ни го олеснат. Ние бараме сила од погрешливи, смртни луѓе во мигот кога можеме да добиеме сила од непогрешливиот, бесконечен Бог.

Не треба да одите дури до крајот на светот за да добиете мудрост, зашто Бог е близу. Способностите што ги имате сега или што ќе ги стекнете допрва нема да ви обезбедат успех. Успех ќе ви обезбеди она што може Бог да го стори за вас. Ние треба да имаме многу помалку доверба во она што може да го стори човекот, а многу повеќе доверба во она што може Бог да го стори за секого кој верува. Тој копнее да го побарате со вера. Тој копнее од него да очекувате големи дела. Тој копнее да ви помогне да ги разберете и земните и духовните прашања. Тој може да ја изостри вашата интелигенција. Тој може да ви даде тактичност и вештина. Употребете ги своите способности, барајте од Бога мудрост и ќе го добиете она што го барате.

Потпрете се врз Христовиот збор. Зар Тој нè ве повикал да дојдете кај него? Никогаш немојте да изговарате зборови што обесхрабруваат и што ја уништуваат надежта! Ако постапувате така, многу ќе загубите. Гледајќи ги само надворешните околности и приговарајќи кога се јавуваат тешкотии и притисоци, вие докажувате дека вашата вера е болна и слаба. Господовите резерви се неисцрпни; нему му припаѓа цел свет. Гледајте со вера кон небото. Гледајте го Оној кој има светлина, моќ и делотворност.

Вистинската вера е полетна, со цврсти начела, со постојани намери кои не можат да ги ослабат ниту времето ниту напорите. „Младите се заморуваат и се истоштуваат, изнемоштените момчиња се тетерават. Но на оние кои се надеваат во Господа, силата се обновува, им растат крилја како на орлите, трчаат и не папсуваат, одат и не се уморуваат“ (Исаија 40,30.31).

Мнозина копнеат да им помогнат на другите, но сметаат дека немаат духовна сила или светлина што би можеле да ги поделат со ближните. Тие нека ги изнесат своите молби пред престолот на милоста. Нека се молат да го добијат Светиот Дух. Бог стои зад секое ветување што го дал. Со Библијата

во рака кажете: Постапив како што кажа. Го истакнувам твоего ветување: „Молете и ќе ви биде дадено! Барајте и ќе најдете! Чукајте и ќе ви биде отворено!“

Не само што уживаме предност да се молиме во Христово име, туку треба да бидеме инспирирани со Светиот Дух. Тоа објаснува што мислел Павле кога напишал дека Светиот Дух „посредува за нас со неискажливи воздишки“ (Римјаните 8,26). Бог ужива да одговара на такви молитви. Кога сериозно и огнено ќе искажеме молитва во име на Исуса Христа, тогаш токму таа огненост е Божји залог дека Тој ќе ја прими нашата молитва и „ќе стори неспоредливо повеќе отколку што можеме да бараме или замислиме“ (Ефесјаните 3,20).

Христос рекол: „Сè што ќе побарате во молитва, верувајте дека го примивте, и ќе ви се збиде“ (Марко 11,24). „И што и да побарате во мое име, ќе направам, да се прослави Отецот во Синот“ (Јован 14,13). А љубениот Јован, вдихнат со Светиот Дух, зборува мошне јасно и надежно: „Ние имаме доверба во Бога и сигурни сме дека, кога молиме за нешто што е во согласност со неговата волја, Тој ќе ни го исполни. Знаеме дека кога се молиме Тој нè слуша и сигурни сме дека на нашите молитви ќе добиеме одговор“ (1. Јованово 5,14.15). Според тоа, изнесувајте ги своите молби пред Отецот во Исусово име! Бог ќе го прослави тоа име.

Виножитото што се наоѓа околу престолот е доказ дека Бог е вистинит, дека кај него нема промена, дека нема ниту сенка од скршнување. Ние сме грешеле против него и не сме заслужни за неговата наклоност, а сепак Тој сам ставил на нашите усни најпрекрасна од сите молитви: „Не отфрлај нè заради своето име, не срами го престолот на својата слава, спомни си и не го раскинувај својот завет со нас“ (Еремија 14,21). Кога ќе дојдеме кај него признавајќи ја својата недостојност и грев, Тој се обврзал да ги слушне нашите вопли. Честа на неговиот престол е залог дека ќе го исполни ветувањето што ни го дал.

Како и Арон, кој симболички го претставувал Христа, нашиот Спасител во Светилиштето ги носи имињата на сите припадници на својот народ на своето срце. Нашиот Првосвештеник си спомнува за сите зборови со кои нè храбрел да му веруваме. Тој секогаш го има на ум својот завет.

Сите што го бараат, ќе го најдат. Сите што тропат ќе им се отвори вратата. Нема да се слушне изговор: „Немој да ме

вознемирувааш; вратата веќе е затворена, не сакам да ти отворам!“ Никому нема да му се каже: „Не можам да ти помогнам!“ Оние што на полноќ ќе побараат леб да ги нахранат гладните души ќе бидат услышени.

Според Христовите зборови, оној што барал леб да го нахрани странецот добил „онолку колку што му било потребно“. Според која мера Бог ќе ни даде за да можеме да им дадеме на ближните? „Според мерата на Христовиот дар“ (Ефесјаните 4,7). Ангелите со големо внимание посматраат да видат како се однесуваат луѓето спрема своите ближни. Кога ќе видат дека некој покажува христолико сожалување кон оние што грешат, застануваат крај него и му дошепнуваат зборови што треба да ги каже, што треба да бидат леб на животот за таа душа. И така Бог „ќе ги исполни сите ваши потреби, според своето богатство“ (Филипјаните 4,19). Вашето вистинско сведочење Тој ќе го направи силно во силата на животот што ќе дојде. Господовата реч во вашата уста ќе биде реч на вистината и правдата.

На личните напори за другите треба да им претходи изобилство на тајни молитви, зашто неопходна е голема мудрост да се сфати науката за спасување на душите. Пред да разговарате со луѓето, разговарајте со Христа. Пригответе се пред престолот на небесната милост за да им служите на ближните.

Срцето нека ви биде проникнато со копнеж да излезете пред Бога, пред живиот Бог! Христовиот живот покажал што

може да постигне човек кога ќе се здобие со дел од божествената природа. Сè што примил Христос од Бога, можеме да примиме и ние. Според тоа, барајте и ќе добиете. Исполнети со истрајна, Јаковова вера, со нескршлива цврстина на Илија, барајте да добиете сè што ветил Бог.

Во вашиот ум нека се обликуваат славни замисли за Бога. Вашиот живот со скриени врски нека биде поврзан со Исусовиот живот. Оној што ѝ заповедал на светлината да засветли во темнината, копнее да засветли и во вашето срце за да ја запознаете Божјата слава во ликот на Исуса Христа. Светиот Дух ќе ви ги открие божествените вистини, внесувајќи ги како животворна сила во срцето кое е подготвено да ги послуша. Христос ќе ве доведе до прагот на Семожниот. Ќе можете да ја посматрате славата зад завесата и ќе им го откривате на луѓето изобиетието на Оној кој вечно живее за да може да се моли за нас.

Тринаесетта глава

ДВАЈЦА МОЛИТЕЛИ

(Оваа глава се темели на текстот од Евангелието според Лука 18,9-14)

„А на некои, кои беа уверени во себе дека се праведни и кои со презир гледаа на другите“, Христос им ја упатил поуката за фарисејот и цариникот. Фарисејот отишол во храмот да се моли на Бога не затоа што мислел дека е грешник и дека му е неопходно проштавање, туку затоа што сметал дека е праведник, очекувајќи за тоа да биде пофален. Присуствувањето на богослужението го засметувал себеси во заслуга, сакајќи со тоа да му се препорача на Бога. Едновремено се надевал дека луѓето ќе стекнат високо мислење за него и за неговата побожност. Значи, сакал да придобие благонаклоност и од Бога и од луѓето. Неговата побожност настанала од себични интереси.

Бил голем фаленичар. Така изгледал, така одел, така се молел. Се изделувал од другите, како да сакал да каже: „Тргни се! Не приближувај ми се, за да не те посветам“ (Исаија 65,5). Стоел и се молел сам за себе. Наполно задоволен самиот со себе, си мислел дека и Бог и луѓето го посматраат со исто задоволство.

Велел: „Боже! Ти благодарам што не сум како другите луѓе: разбојници, неправедници, прељубници, или како овој цариник!“ Својот карактер го оценувал не според Божјите мерила, туку според мерилата на карактерот на другите луѓе. Неговите мисли се одвратиле од Бога и се занимавале со луѓето. Во тоа и лежела тајната на неговото задоволство со себеси.

Продолжил да ги набројува своите добри дела: „Постам двапати во седмицата и давам десеток од целиот свој приход.“ Религијата на фарисејот не допрела до неговото срце. Тој и

не се стремел да стане сличен на Бога во карактерот, срцето да му биде полно со љубов и милост. Се задоволил со религијата што се однесувала само на видливите дела. Неговата праведност била само негова - плод на неговите дела - се ценела според човечките мерила.

Секој што себеси се смета за праведник, почнува да ги презира другите. Како себеси што се споредувал со другите луѓе, фарисејот и сите други ги споредувал со себе. Својата праведност ја оценувал според нивната, така што колку тие изгледале полоши, сè повеќе тој изгледал подобар. Неговата самоправедност го наведувала да ги обвинува другите. За „други луѓе“ тој ги прогласува престапниците на Божјиот закон. Со тоа покажал дух на сатаната, кој е обвинител на браќата. Луѓето инспирирани со таков дух не можат да воспостават заедница со Бога, не можат да разговараат со него, и затоа отишол дома лишен од Божјите благослови.

Цариникот дошол во храмот со другите верници, но набргу се повлекол на страна, сметајќи се себеси за недостоен да учествува во нивната побожност. Стоејќи сам, тој не се осмелил „ниту очите да ги поткрене кон небото, туку се удираше в гради“, полн со длабоко каење и презирајќи се самиот себе. Бил свесен дека е престапник пред Бога, дека е грешен и расипан. Знаел дека не може да очекува дури ни сожалување од луѓето околу себе, зашто сите го посматрале со презир. Знаел дека нема никакви заслуги со кои би се препорачал пред Бога, па во краен очај почнал да пека: „Боже,

биди милостив спрема мене грешникот!“ Не се споредувал со другите. Совладан од свеста за својата вина, стоел како сам да се наоѓа во Божје присуство. Копнеел единствено за прошка и мир и барал само милост од Бога. И бил благословен. Христос рекол: „Овој се врати дома оправдан, а другиот не!“

Фарисејот и цариникот претставуваат две големи групи луѓе кои доаѓаат да се покажат пред Бога. Двете први деца, родени на земјата, биле двајца први претставници на двете групи. Каин себеси се сметал за праведник и дошол пред Бога носејќи само благодарен принос. Не признал никакви гревови, не почувствувал никаква потреба од милост. Меѓутоа, Авел дошол со крв која укажувала на Божјето Јагне. Дошол како грешник, признавајќи дека е изгубен. Негова единствена надеж била незаслужената Божја љубов. Господ ја прифатил неговата жртва, но Каина и неговата жртва не можел да ги прифати. Свеста дека ни е потребен Бог, дека треба да го признаеме нашето сиромаштво и гревот, претставуваат прв услов да бидеме прифатени пред Бога. „Блазе на бедните по дух, бидејќи нивно е небесното царство“ (Матеј 5,3).

За секоја од овие две групи, претставени со фарисејот и цариникот, во извештајот за животот на апостол Петар се крие важна поука. Во првите денови од своето учеништво, Петар себеси се сметал за силен. Како и фарисејот, според своја проценка тој „не бил како другите луѓе“. Во предвечерието на Јудиното предавство, кога Исус ги предупредил учениците: „Сите ќе се соблазните!“ - Петар самоуверено изјавил: „И ако сите се соблазнат, јас не ќе го сторам тоа“ (Марко 14,27.29). Петар не знаел каква опасност му се заканува. Самоувереноста го завела. Сметал дека сам е способен да му се противстави на искушението; но за неколку часа настапила проверка и тој, заколнувајќи и преколнувајќи, се откажал од својот Господ.

Кога кукуригањето на петелот го потсетило на Христовите зборови, изненаден и вчудовиден со она што тукушто го сторил, се свртел и го погледнал својот Учител. Во тој миг и Исус го погледнал Петра, и тој жалосен поглед, во кој се мешало сочувство и љубов, му помогнал на Петар да се сфати себеси. Излегол и леел горчливи солзи. Тој Христов поглед му го скршил срцето. Се нашол на пресвртница и длабоко се покајал за својот грев. Бил сличен на цариникот во својата

понижност и во своето каење, и како и цариникот, добил милост. Христовиот поглед го уверил дека му е простено.

Тогаш исчезнала неговата самоувереност. Никогаш веќе не се повториле старите фаленички изјави.

По своето воскресение Исус три пати го проверил Петра: „Симоне, сине Јованов, ме љубиш ли повеќе отколку другите?“ Петар и не се обидел да се издигне над своите браќа. Му се препуштил на Оној кој може да го чита неговото срце. Одговорил: „Да, Господе, ти знаеш дека те сакам“ (Јован 21,15,17).

И тогаш му е одредена работа. Му била определена задача, далеку поголема и почувствителна од онаа што ја извршувал до тогаш. Христос му заповедал да ги пасе овците и јагнињата. Доверувајќи му ги на тој начин на негова грижа душите за кои го положил својот живот, Христос на апостол Петар му дал најсилен доказ за својата доверба, за својата сигурност дека се поправил. Некогаш немирниот фаленичар и самоуверен ученик станал понизен и покорен. Од тогаш го следел својот Господ во самооткажување и пожртвуваност. Станал и учесник во Христовото страдање; и кога Христос еднаш ќе седне на престолот на својата слава, Петар ќе учествува во неговата слава.

Злото што предизвикало пад кај Петар, злото што го лишило фарисејот од заедница со Бога, и денеска уништува илјадници луѓе. Ништо не е толку навредливо за Бога, ништо толку опасно за човечката душа, како горделивоста и само-

увереноста. Од сите гревови, тој е најбезнадежен, најтешко се лекува.

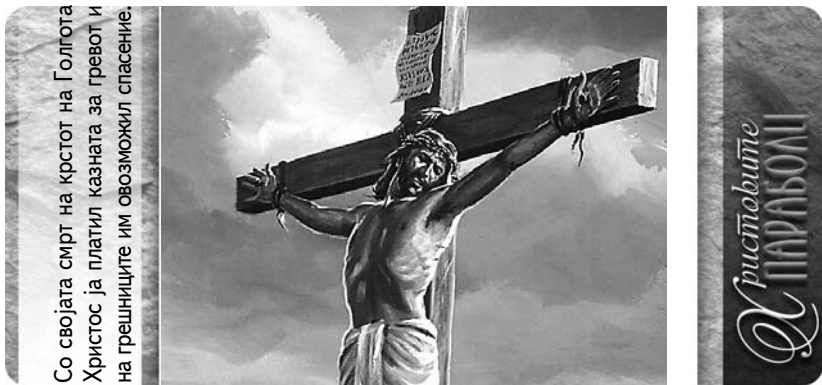
Падот на Петар не настанал однадеж и наеднаш, туку постепено. Самоувереноста кај него создала сигурност дека е спасен, па тој чекор по чекор тргнал по удолица, сè додека не се откажал од својот Учител. Никогаш не можеме без опасност да се потпреме врз себе, ниту да помислиме, додека сме уште на оваа земја, оти сме сигурни од искушенијата. Сите што ќе го прифатат Спасителот, колку и да е искрено нивното преобратување, никогаш не смеат да тврдат или да мислат дека се спасени. Тоа може да ги заведе од вистинскиот пат. Секој треба да биде поучуван да не губи надеж и вера; но дури и тогаш, кога себеси ќе му се предадеме на Христа и кога знаеме дека То нè прифатил, не сме надвор од досегот на искушенијата. Божјата реч кажува: „Секој што мисли дека стои, нека внимава да не падне“ (1. Коринќаните 10,12). Наша единствена сигурност е непрекратната недоверба во себе и постојаното потпирање врз Христа.

На Петар му било неопходно да ги сфати маните на својот карактер и својата потреба од Христова сила и милост. Господ не можел да го поштеди од искушенијата, но можел да го избави од пораз. Кога Петар би бил подготвен да ја прифати Христовата опомена, би бил буден и на молитва. Би живеел тресејќи се и со Господов страв, внимавајќи да не потклекне. Тогаш би добил божествена помош и сатаната не би можел да однесе победа.

Петар паднал затоа што бил самоуверен, но неговото покајание и неговата понизност придонеле повторно да се зацврстат неговите стапки. Извештајот за неговото искуство може да охрабри секој покајан грешник. Иако тешко згрешил, Петар не бил отфрлен. Христовите зборови биле врежани во неговата душа: „Но јас за тебе се молев да не се намали твојата вера“ (Лука 22,32). Во текот на својата горчлива агонија на каење, оваа молитва и сеќавање на Христовиот поглед полн со љубов и сочувство му давале надеж. По своето воскресение Христос се сетил на апостол Петар и преку ангел им упатил порака на жените: „Туку, одете и кажете им на неговите ученици, и на Петар, Тој оди пред вас во Галилеја. Таму ќе го видите“ (Марко 16,7). Спасителот, кој ги проштава гревовите, го прифатил покајанието на Петар.

Истата милост што му била укажана на Петар, ѝ се укажува и денес на секоја душа која паднала под налетот на искушенијата. Сатаната смислил посебен план: луѓето прво да ги наведе на грев, а потоа да ги остави беспомошни, растревожени и полни со страв да бараат проштавање. Но зошто би требало да се плашине кога Бог рекол: „Или нека дојде под моја закрила, нека склучи мир со мене, и ќе направи мир со мене“ (Исаија 27,5). Великодушно ни е понудено сè што било потребно да се отстранат нашите слабости и охрабрани сме да се вратиме кај Христа.

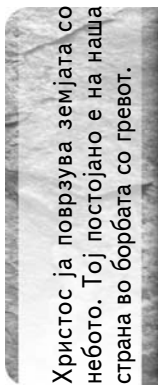
Христос го понудил своето скршено тело за да го откупи Божјето наследство, на луѓето да им даде уште една можност. „Затоа и може да ги спасува за вечни векови оние кои преку него доаѓаат кај Бога, зашто Тој секогаш живее

за да се застапува за нив“ (Евреите 7,25). Со својот беспрекорен живот, со својата послушност, со својата смрт на крстот на Голгота, Христос посредува за загубениот човечки род. А сега, не само како обичен молител, туку како победник, кој ги бара плодовите на својата победа, како поглавар на нашето спасение, посредува за нас. Неговата жртва е комплетна, и како наш посредник Тој извршува служба што самиот доброволно ја прифатил, подигајќи ја пред Бога кадилницата со своите пречисти заслуги и со молитвите, признавањата и благодарноста на својот народ. Намирисани со мирисот на неговата праведност, тие се издигнуваат пред Бога како пријатен мирис. Жртвата е наполно прифатлива и сите престапи се покриени со помилување.

Христос се заветувал дека ќе биде наш заменик и гаранција и Тој никого нема да го занемари. Оној кој не можел да дозволи човечките суштества да заминат во вечна пропаст, кој својата душа ја предал на смрт наместо нив, ќе пречекува со добредојде и со сомилост секоја душа која сфаќа дека не може да се спаси самата себе и ќе го подигне секој очаен молител. Тој, кој со своето посредување на секој човек му обезбедил бесконечна резерва на морална сила, не може да ја пропушти можноста таа сила да не ја употреби во наша полза.

Сите сатански чети немаат сила да совладаат ниту една душа која со едноставна доверба се потпира врз Христа. „На заморениот му ја враќа силата, го зајакнува немоќниот“ (Исаија 40,29).

„Ако ги исповедаме своите гревови, Тој е верен и праведен да ни ги прости гревовите и да нè исчисти од секаква неправда.“ Господ кажува: „Само признај ја својата кривица дека се одметна од Господа, твојот Бог.“ „Ќе ве попрскам со чиста вода за да се исчистите. Ќе ве очистам од сите ваши нечистотии и од сите ваши идоли“ (1. Јованово 1,9; Еремија 3,13; Езекил 36,25).

Меѓутоа, мораме да се запознаеме себеси - познавање кое мора да нè наведе на понизност за да можеме да добиеме помилување и мир. Фарисејот не бил осведочен во својата грешност. Затоа Светиот Дух и не можел да влијае врз него. Неговата душа била опкружена со оклоп на самоправедност кој не успеале да го пробијат ниту Божјите стрели, иако нив

ги наместиле и нанишаниле ангелски раце. Христос може да го спаси само оној кој е свесен дека е грешник. Тој дошол „да им донесе радосна вест на бедните... ослободување на заробените, прогледување на слепите, пуштање на слобода на напатените“ (Лука 4,18). „Здравите немаат потреба од лекар, туку болните“ (Лука 5,31). Ние мораме да ја познаваме нашата вистинска состојба, зашто инаку не ќе чувствуваме потреба од Христова помош. Мораме да сфатиме каква опасност ни се заканува, зашто инаку не ќе бараме засолниште. Мораме да ја почувствуваме болката што ни ја задаваат нашите рани, зашто инаку не ќе посакаме да се исцелиме.

Господ кажува: „Бидејќи велиш: 'Богат сум и се збогатив, и ништо не ми треба!'; а не знаеш дека си беден, несреќен, сиромав, слеп и гол! Те советувам да си купиш од мене злато, пречистено со оган, за да се збогатиш; бели облеку, за да се облечеш и да не се открие срамот на твојата голотија; и очна маст, за да ги намачкаш своите очи, та да можеш да гледаш“ (Откровение 3,17.18).

Златото пречистено со оган е верата која дејствува во спрега со љубовта. Само тоа може да воспостави хармонија меѓу нас и Бога. Ние можеме да бидеме активни и многу да работиме, но без љубов, онаа љубов која живее во срцето на Исуса Христа, никогаш нема да станеме дел на небесното семејство.

Никој не е во состојба сам од себе да ги сфати своите грешки. „Поизмамливо од сè е срцето, и е страшно болно, кој може да проникне во него?“ (Еремија 17,9). Усните можат да зборуваат за сиромаштвото на душата, иако срцето не сака да го признае тоа. Додека човекот му се обраќа на Бога и зборува за своето духовно сиромаштво, неговото срце може да гори од вообразба дека поради својата наводна понизност и возвишена праведност е подобро и повеќе достоино од другите. Меѓутоа, вистинска претстава за својата сопствена состојба можеме да стекнеме само на еден единствен начин. Мораме да го посматраме Христа! Токму непознавањето на Христа ги наведува луѓето толку многу да ја возвишуваат својата праведност. Кога ќе размислуваме за неговата чистота и за неговото совршенство, тогаш ќе ја согледаме својата слабост, своето сиромаштво и маните во вистинска светлина. Ќе видиме дека сме изгубени и без надеж, облечени во

облеката на својата праведност, како и сите други грешници. Ќе увидиме дека спасението не можеме да го заработиме со нашата добрина, туку единствено со Божјата бесконечна милост.

Молитвата на цариникот била примена затоа што тој признавал дека зависи од Бога и што се трудел свој потпирач да најде кај Семожниот. Сам во своите очи не заслужувал ништо друго освен срам. Така мора да се гледаат себеси сите што го бараат Бога. Со вера - со вера која отфрла секакво потпирање врз себе - молителот во неволја може да се поврзе со изворот на бесконечната сила.

Никакви формални обреди не можат да ја заменат едноставната вера и целосното отфрлање на својата стара непробратена природа, своето старо јас. Меѓутоа, никој не е во состојба целосно да се ослободи од својата стара природа. Ние единствено можеме да се потпреме врз Христа Тој да ја изврши таа промена во нас. Тогаш нашата душа ќе зборува: Госпде, земи го моето срце, зашто јас не можам да ти го дадам! Тоа е твоја сопственост. Сочувај го од расипаност, зашто јас не можам да го сочувам за тебе! Спаси ме наспроти самиот мене, наспроти мојата слаба, нехристијанска стара природа! Обликувај ме, промени ме, подигни ме во чистата и света небесна атмосфера, така што низ мојата душа да можат да потечат изобилните количества на твојата љубов!

Ова отфрлање на старата природа на човекот не се случува само на почетокот на неговиот христијански живот.

Тоа мора да се повторува на секој чекор од неговото напредување кон небото. Сите наши добри дела зависат од силата што се наоѓа надвор од нас. Затоа нашето срце постојано мора да го досегнува Бога; затоа мораме непрекратно, сериозно и искрено да ги признаваме нашите гревови и со понизно срце да излегуваме пред него. Само ако непрестајно ја отфрламе нашата стара природа и ако постојано се потпираме врз Христа, ние ќе можеме спокојно да продолжиме да чекориме по патот кој води кон небото.

Колку поблизу пристапуваме до Христа, колку појасно ја согледуваме чистотата на неговиот карактер, сè појасно ја препознаваме прекумерната грешност на гревот и помалку ќе сакаме да се извишуваме себеси. Секако, оние што небото ги признава за свети, последни се кои ќе ја истакнуваат својата добрина. Апостол Петар станал верен Христов слуга, во голема мера бил награден со божествена светлина и сила и одиграл активна улога при изградувањето на Христовата црква; но Петар никогаш не го заборавил страшното искуство на своето понижување; неговиот грев бил простен, но тој добро знаел дека во слабоста на карактерот што предизвикала кај него пад може да му помогне само Христовата милост. Во себе не наоѓал ништо со што би можел да се пофали.

Ниту еден од апостолите и пророците никогаш не тврдел дека е без грев. Луѓето што живееле во најголема Божја близина, луѓето кои биле подготвени побргу да го жртвуваат и самиот живот отколку намерно да направат некое лошо дело, луѓето кои Бог ги наградил со божествена светлина и сила, ја признавале грешноста на својата природа. Тие ниту малку не се надевале во себе, ниту пак тврделе дека имаат некаква своја праведност, туку целосно се потпирале врз Христовата праведност. Така ќе биде и со сите кои го гледаат Христа.

При секој нов чекор во нашето христијанско искуство, нашето покајание ќе се продлабува. Токму на оние на кои им простил, на оние што ги признал како свој народ, Господ им кажува: „И тогаш ќе си спомнете за своите лоши патишта и неправди, и сами ќе се замразите себеси заради своите беззаконија и гадости“ (Езекил 36,31). И повторно нагласува: „Ќе склучам со тебе свој сојуз и ќе знаеш дека јас сум Господ, за да си спомнеш и за да се засрамиш и од срам веќе да не ја отвориш устата кога ќе ти простам сè што си направила“

(Езекил 16,62.63). Тогаш нашите усни нема веќе да се отвораат за да се издигнуваме себеси. Ќе знаеме дека нашиот успех единствено зависи од нашата заедница со Христа. Признавањето на апостол Павле ќе биде и наше признавање: „Знам дека никакво добро не живее во мене, односно во моето тело“ (Римјаните 7,18). „Никако да не се фалам со нешто друго, освен со крстот на нашиот Господ Исус Христос, преку кого светот е распнат за мене и јас за светот“ (Галатите 6,14).

Сообразно со ова искуство е и заповедта: „Градете го своето спасение со страв и трепет. Зашто Бог е Оној кој ве поттикнува да сакате и да дејствувате според неговата волја“ (Филипјаните 2,12.13). Бог не бара од вас да се плашите дека Тој нема да ги исполни своите ветувања, дека ќе се измори во своето трпение, дека ќе му недотстигне сожалување. Всушност, треба да се плашите вашата волја да не ѝ откаже покорност на Христовата волја и со вашиот живот да не завладеат вашите лоши наследени и стекнати карактерни особини. „Зашто Бог е оној кој ве поттикнува да сакате и да дејствувате според неговата волја.“ Би требало да се плашите меѓу вашата душа и вашиот голем Учител да не се испречи вашата стара природа; плашете се вашето „јас“ да не ја осуети целта што сака Бог да ја постигнете; плашете се од преголемо потпирање врз своите сопствени сили; плашете се да не ја истргате својата рака од Христовата рака и да се обидете да одите по својот животен пат без негово постојано присуство.

Ние мораме да го одбегнуваме она што би можело кај нас да поттикне горделивост и самоувереност; мораме да се пазиме да не даваме или да примаме пофалби или ласкање. Ласкањето е сатанско дело. Тој дејствува во иста мера преку ласкањето колку и преку обвинувањето и осудувањето. Со ласкањето тој се обидува да ги упропасти душите. Сите што ги слават луѓето сатаната ги употребува како свои орудија. Христовите работници не смеат да ласкаат ниту да примаат ласкање. Од нашиот видокруг нека исчезне нашето старо „јас“. Само Христос треба да биде возвишуван. Кон него, „кој нè љуби и кој нè ослободи од нашите гревови преку својата крв“, нека се издигнува фалба од нашето срце и кон него нека биде насочено секое око (Откровение 1,5).

Оној живот, во кој се негува Господен страв, нема да биде проникнат со жалост и стушеност. Христовото отсуство

лицето го прави жалосно, а животот полн со поклоненички воздишки. Оние што се полни со себеси, кои се сакаат само себеси, не чувствуваат потреба да воспостават жива, лична заедница со Христа. Срцето што не паднало врз Карпата (врз Христа), се гордее со себеси и со својата севкупност. На луѓето им се допаѓа достоинствена религија. Сакаат да одат по пат кој е доволно широк и религијата да ги прифати такви какви што се, со сите нивни особини. Нивното самољубие и желбата да бидат популарни и фалени, го исклучуваат Спасителот од нивното срце, а без него им остануваат само потиштеност и жалост. Меѓутоа, Христовиот престој во душата претставува извор на радост. За сите што го примаат него, основната идеја на Божјата реч станува радост.

„Зашто вака зборува Севишниот и Возвишениот, кој вечно живее, и името му е Светиот: 'Престојувам во високо и свето место, но јас сум и со угнетуваниите и со понижуваниите, за да го оживеам духот на смирените, за да го оживеам срцето на скрушените“ (Исаија 57,15).

Кога се наоѓал скриен во процеп на карпа, Мојсеј ја видел Божјата слава. Кога ние ќе се скриеме во пукнатината на Карпата, Христос ќе нè покрие со својата прободена рака и ние ќе чуеме што им кажува Господ на своите слуги. И нам, како и на Мојсеја, Бог ќе ни се открие како „Господ дарешлив и милостив, долготрпелив на гнев, многумилостив и вистински, искажува милост на илјадници, проштава opakост, грев и престап“ (2. Мојсеева 34,6.7).

Христовото дело - неговиот откуп - ни носи убавини што човек одвај може да ги сфати. „Што око не видело, што уво не чуло, и што во човечко срце не дошло, тоа Бог го подготви за оние кои го љубат“ (1. Коринќаните 2,9). Привлечен од Христовата сила, кога грешникот ќе се приближи до издигнатиот крст, кога ќе ги превитка своите колена пред него, тој се преродува. Добива ново срце и станува ново создание во Исуса Христа. Светоста и ништо веќе не бара. Бог „го правда оној кој верува во Исуса“ (Римјаните 3,26). А „оние што ги оправда и ги прослави“ (Римјаните 8,30). Колку и да е голем нивниот срам и нивната расипаност предизвикана со гревот, уште поголема е честа и пофалбата прибавени со откупителската љубов. На човечките суштества, кои копнеат да се здобијат со божествена лика, им се дава право да го уживаат небесното богатство, превозвишена чест што ќе ги издигне на положба повисока дури и од положбата на ангелите кои никогаш не паднале.

„Вака зборува Господ, Израеловиот Откупител, неговиот Светец, на оној кого го презираат и го отфрлаат народите... Ќе се креваат царевите, ќе се фрлаат ничкум кнезовите, заради Господа, кој ја покажа својата верност, Израеловиот Светец, кој те избра“ (Исаија 49,7).

„Зашто секој што се возвишува себеси, ќе биде понижен, а кој се понижува себеси, ќе биде возвишен“ (Лука 18,14).

Четиринаесетта глава

БОГ ЌЕ ГИ ЗАШТИТИ СВОИТЕ ИЗБРАНИЦИ

(Оваа глава се темели на текстот од Евангелието според Лука 18,1-8)

Овде Христос зборува за времето што ќе му претходи на неговото второ доаѓање и за опасностите низ кои ќе поминуваат неговите следбеници. Имајќи го предвид тој период, Тој го раскажал примерот за тоа „како треба секогаш да се молат и да не се обесхрабруваат“.

„Во еден град имаше судија кој не се плашеше од Бога и не се грижеше за луѓето. А во истиот град живееше и една вдовица, која постојано доаѓаше кај него и го молеше: 'Заштита ме од мојот соперник!' Извесно време тој не сакаше да ја слуша, а потоа си рече во себеси: 'Иако не се плашам од Бога, ниту луѓето ме засегаат, ќе ја заштитам вдовицата, зашто постојано ми додева.' А Господ рече: 'Чујте што зборува неправедниот судија!' Та нема ли Бог да ги заштити своите избраници кои го повикуваат дење и ноќе и ќе ги остави ли долго да чекаат? Ви велам, брзо ќе ги заштити!“

На судијата што е опишан овде не му било грижа за правдата ниту пак ги сожалувал луѓето што страдале. Вдовицата што го изнесувала својот случај пред него постојано ја одбивал. Непрекратно одново доаѓала кај него единствено да биде примена со презир и бркана од судницата. Судијата знаел дека правдата е на нејзина страна, дека веднаш може да ѝ укаже помош, но не сакал. Сакал да ја покаже својата самоволна моќ, му создавало задоволство да ја пушти да бара, да моли и напразно да преколнува. Но таа не попуштала ниту пак се обесхрабрувала. Наспроти неговата рамнодушност и тврдоста на неговото срце, таа ја повторувала својата молба сè додека судијата не се согласил да го разгледа нејзиниот случај. Самиот објаснил: „Иако не се плашам од Бога, ниту

луѓето ме засегаат, ќе ја заштитам вдовицата.“ За да го сочува својот углед, за да не покажува јавно пристрасност, едностран пристап кон парниците, тој ја одбранил истрајната и упорна жена.

„А Господ рече: ’Чујте што зборува неправедниот судија!‘ Та нема ли Бог да ги заштити своите избраници кои го повикуваат дење и ноќе, и ќе ги остави ли долго да чекаат? Ви велама, брзо ќе ги заштити.“ Христос овде ја нагласува острата разлика меѓу неправедниот судија и Бога. Судијата попуштил пред вдовицата и нејзиното барање претежно од себичност за да се ослободи од нејзината додевна упорност. Ниту ја сожалувал, ниту сочувствувал со неа. Нејзината неволја ништо не му значела. Колку многу се разликува од ова Божјето постапување со оние што доаѓаат кај него! Тој со бескрајно сожалување ги разгледува молбите на бедните и на ожалостените.

На жената што барала заштита од судијата смртта ѝ го оттргнала мажот. Сиромашна и без пријатели, таа немала никакви средства да го поврати својот грабнат имот.

И човекот поради гревот ја загубил својата врска со Бога. Не постои никаков начин тој сам да си обезбеди спасение. Меѓутоа, во Христа ние повторно сме доведени во близина на Отецот. Божјите избраници му се мили на неговото срце. Тоа се луѓе што Тој ги повикал од темнината во своето прекрасно видело за да го возвишуваат, да блескотат како факли во темнината на овој свет. Неправедниот судија

не покажал посебен интерес да ја избави вдовицата која му додевала. Сепак, за да се ослободи од нејзините постојани молби, тој ја прифатил нејзиното барање и ја избавил од нејзиниот противник. Но Бог ги сака своите деца со бесконечна љубов. За него неговата црква е поважна од сè на земјата.

„Тогаш на Господа му падна неговиот народ, Јаков му беше негово наследство. Тој го најде во степска земја, во морничава пустинска пустина. Го опкружи, го воспитуваше и го чуваше како зеницата на своето око“ (5. Мојсеева 32,9.10). „Вака зборува Господ над воинствата чијашто слава ме прати кај народите кои ве ограбија: 'Кој гиба во вас, гиба во зеницата на неговото око“ (Захарија 2,8).

Молитвата на вдовицата: „Заштити ме од мојот соперник!“ ја претставува молитвата на Божјите деца. Сатаната е нивни голем противник. Тој е „обвинител на нашите браќа“ кој ги обвинува пред Бога дење и ноќе (Откровение 12,10). Тој постојано се труди погрешно да го претстави и обвини, да го прелаже и да го уништи Божјиот народ. Во овој пример Христос ги повикува своите ученици да се молат на Бога да ги одбрани од силата на сатаната и од неговите слуги.

Во пророштвото на Захарија е опишан сатаната кој дејствува како обвинител, но и Христос кој му се противставува на противникот на својот народ. Пророкот кажува: „Потоа ми го покажа Исуса, првосвештеникот, кој стоеше пред Господовиот ангел, и сатаната, кој му стоеше оддесно за да го обвинува. Господ му рече на сатаната: 'Господ да те прекори сатано! Господ, кој го избра Ерусалим, да те прекори! Нели е тој гламна извадена од оган? А Исус (синот Јоседеков) беше облечен во валкана облека додека стоеше пред Господовиот ангел“ (Захарија 3,1-3).

Божјиот народ овде е претставен како да се работи за злосторник на суд. Нашиот Првосвештеник, Исус, бара благослов за својот народ кој е во голема неволја. Додека се моли пред Бога, сатаната му стои од десната страна како противник. Ги обвинува Божјите деца, трудејќи се нивниот случај да го претстави колку што е можно во поочајна светлина. Тој пред Господа ги набројува нивните лоши дела и нивните недостатоци. Ги прикажува нивните мани и пропусти, надевајќи се дека тие во Христовите очи ќе изгледаат толку лоши, што Тој ќе ги остави без своја помош кога ќе имаат голема потреба. Како претставник на Божјиот народ, прво-

свештеникот Исус (синот Јоседеков) стои под проклетство, облечен во валкана облека. Свесен за гревот на својот народ, Тој е оптоварен и обесхрабрен. Сатаната ја нагрвалува неговата душа со свест за вината, така што тој се чувствува речиси безнадежно, а сепак стои како молител додека сатаната се устремил против него.

Сатаната своето дело како обвинител го почнал уште на небото. Со истото дело продолжил да се занимава на земјата уште од времето на човековиот пад, а со тоа ќе се занимава и понатаму, сè до крајот од историјата на овој свет. Бидејќи гледа како неговото време е кратко, тој ќе дејствува уште поинтензивно и уште порешително, трудејќи се да мами и да уништува. Тој се гневи кога на земјата гледа луѓе кои, иако се слаби и грешни, го почитуваат Господовиот закон. Цврсто решил да ја скрши нивната послушност кон Бога. Ужива во нивната недостојност, приготвува лукавство за секоја душа, се труди сите луѓе да ги вовлече во својата стапица и со тоа да ги одвои од Бога. Се обидува да го обвини и да го изложи на осуда и Бога, но и сите што настојуваат на овој свет да ги исполнуваат неговите намери во љубовта, милоста и проштávaњето.

Секоја манифестација на Божјата моќ среде неговиот народ кај сатаната разгорува непријателство. Секојпат кога Господ дејствува во нивна полза, сатаната со своите демони со разгорена ревност се труди да предизвика нивна пропаст. Тој им завидува на сите што во Христа нашле своја сила. Негова цел е да поттикне зло и, ако постигне успех, сета вина

да ја префрли врз оние кои паднале во искушението. Ја истакнува нивната валкана облека и укажува на нивните карактерни мани. Ги изнесува нивните слабости и неразумности, нивната неблагодарност како грев, нивната разлика со Христа - сè со што го срамотеле својот Откупител. Сето тоа го изнесува како доказ дека има право да ги упропасти. Се обидува да ја исплаши нивната душа, да предизвика кај нив свест дека нивниот случај е безнадежен, дека дамката на нивниот срам никогаш не може да се отстрани. Се надева дека со тоа ќе ја поткопа нивната вера наполно да подлегнат под неговите искушенија и да отстапат од Бога.

Припадниците на Господовиот народ никогаш не ќе бидат во состојба сами да ги побиијат обвинувањата на сатаната. Додека ќе се испитуваат себеси, ќе паѓаат во очај. Меѓутоа, тие ќе му се обратат на божествениот Застапник. Ќе се потпрат врз заслугите на Откупителот. Бог може да покаже дека „е праведен и да го оправда оној кој верува во Исуса“ (Римјаните 3,26). Господовите деца со доверба му се обраќаат нему и бараат Тој да ги отфрли обвинувањата на сатаната и да ги отстрани неговите лукавства. „Заштити ме од мојот соперник!“ - се молат тие; и со силниот доказ на крстот, Христос го стивнува дрскиот обвинител.

„Господ му рече на сатаната: ’Господ да те прекори, сатано! Господ, кој го избра Ерусалим, да те прекори! Не е ли тој гламна извадена од оган?’“ Кога сатаната се обидува да го оцрни Божјиот народ и да го уништи, Христос се вмешува. Иако згрешиле, Христос вината за нивните гревови ја зел на својата душа. Тој човечкиот род го извлекол од огнот како гламна. Со својата човечка природа Христос е поврзан со човекот, додека со својата божествена природа е соединет со бесконечниот Бог. На душите што гинат при рака им стои помош. Противникот е укорен.

„А Исус беше облечен во валкана облека додека стоеше пред Господовиот ангел. Ангелот им се обрати на оние што стоеја пред него и им рече: ’Соблечете ги од него тие валкани облеку!’ И му рече: ’Еве, ја симнувам од тебе твојата вина и те облекувам во скапоцена облека!’ И продолжи: ’Ставете му чиста капа на главата!’ Тие му ставија чиста капа на главата и го облекоа во скапоцена облека во присуство на Господовиот ангел.“ И тогаш Господ над војските го овластил анге-

лот да склучи свечен сојуз (завет) со првосвештеникот Исус како претставник на Божјиот народ: „Ако одиш по моите патишта и ако ги пазиш моите наредби, ти ќе бидеш управител во мојот дом, ќе ги чуваш моите дворови и ќе ти дадам пристап меѓу оние кои стојат таму“ - дури и меѓу ангелите кои го опкружуваат Божјиот престол (Захар.3,3-7).

Наспроти недостатоците на Божјиот народ, Христос не ги отфрла оние за кои се грижи. Тој има моќ да ја замени нивната облека. Тој ја слекува од нив нивната валкана облека и сите што се каат и веруваат ги облекува во облеката на својата праведност. Во небесните извештаи покрај нивното име се допишува: „Помилувани!“ Тој ги признава како свои пред целата вселена. Нивниот противник, сатаната, се покажува како обвинител и измамник. Бог навистина ќе им даде правда на своите избраници.

Молбата: „Заштити ме од мојот соперник!“ не се однесува само на сатаната како непријател, туку и на сите сили со кои тој се служи во погрешна светлина да го прикаже, да го искуша и да го уништи Божјиот народ. Сите што решиле да ги држат Божјите заповеди од искуство ќе утврдат дека се борат со противници со кои управуваат мрачни сили. Такви противници го нагрвалувале Христа на секој чекор, а како непрекратно и решително го правеле тоа никогаш нема да дознае ниту едно човечко суштество! Христовите ученици, како и нивниот Учител, се следени со постојани искушенија.

Писмото ја опишува состојбата во светот непосредно пред второто Христово доаѓање. Апостол Јаков го слика лакомството и насилството што ќе натежнат. Тој кажува: „Дојдете сега, вие богатите!... Вашето богатство го натрупавте во последните денови. Ете, заработката на работниците кои ги пожнаа вашите ниви, што вие им ја задржавте, и викотниците на жетварите, дојдоа до ушите на Господа над војските. На земјата живеевте раскошно и разуздано; ги згоивте своите срца како за ден на клање. Го осудивте, го убивте праведникот, а тој не ви се противи“ (Јаков 5,1-6). Тоа е сликата што постои денес. Со разновидни насилства и ограбување, луѓето напластиле големи богатства, додека пред Бога пека изгладнетото човештво.

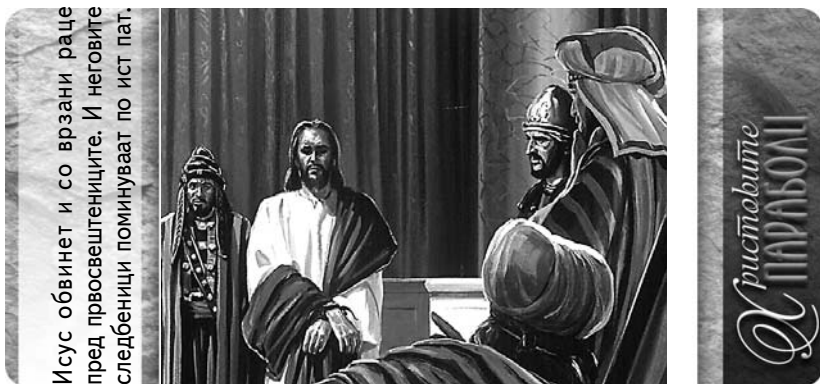
„Така е истиснато правосудството, и правдата стои далеку, зашто вистината се сопна на раскрсниците и нема веќе

пристап кон чесноста. Вистината исчезна, а кој се отстранува од злото, ќе биде пленет“ (Исаија 59,14.15). Ова се исполнило во Христовиот живот на земјата. Тој верно ги извршувал Божјите заповеди, а ги отфрлил човечките преданија и барања што се поставувани наместо нив. Токму поради тоа Тој бил замразен и прогонуван. Оваа историја се повторува. Човечките закони и традиции се издигнуваат над Божјиот закон, а оние што верно се придржуваат кон Божјите заповеди поднесуваат понижување и прогонство. Заради својата верност кон Бога, Христос бил обвинет дека ја прекршува саботата и го хули Бога. Било кажано дека е опседнат од демони и објавено дека самиот Тој е Велзевул. На сличен начин ги обвинуваат и погрешно ги претставуваат и неговите следбеници. Сатаната се надева дека со тоа ќе ги наведе на грев и срамот ќе го фрли врз Бога.

Со карактерот на судијата во оваа парабола, судија кој не се плашел од Бога ниту пак се срадел од луѓето, Христос го прикажува судењето што се одвивало тогаш и со кое наскоро и самиот ќе се сретне при своето судење. Тој сакал неговиот народ во сите времиња да сфати дека не може да се потпре врз земните управители или судии во миговите кога ќе настапат неволји. Божјите избраници често ќе мора да застануваат пред луѓе на службени положби кои Божјата реч не ја прифатиле како свое мерило и советник, туку се водени од своите непосветени, нескротени нагони.

Зборувајќи за неправедниот судија, Христос ни покажал што мораме да правиме. „Та нема ли Бог да ги заштити своите

избраници кои го повикуваат дење и ноќе?“ Нашиот Пример, Христос, не сторил ништо да се одбрани или да се ослободи. Својот случај Тој му го предал на Бога во раце. И неговите следбеници не смеат да обвинуваат или да осудуваат, или да прибегнуваат кон сила за да се избават себеси.

Кога ќе се појават неволји што не можеме да ги разјасниме, не смееме да им дозволиме да го нарушат нашиот мир. Макар и неправедно да се постапува со нас, не смееме да се жестиме. Негувајќи дух на одмазда, ние само ќе си наштетиме себеси. Ќе ја поткопаме својата доверба во Бога и ќе го ожалостиме Светиот Дух. Крај нас се наоѓа сведок, небесен весник, кој наместо нас ќе подигне знаме наспроти непријателите. Тој ќе нè заштити со светлите зраци на Сонцето на праведноста низ кои сатаната не може да проникне. Тој не може да го заобиколи тој штит на светата светлина.

Додека во светот се умножува беззаконието, ниту еден од нас не може да се залажува дека ние не ќе имаме тешкотии. Но токму тешкотиите нас ќе нè доведат во престолната сала на Севишниот. Ќе можеме да побараме совет од Оној кој располага со бесконечна мудрост.

Господ кажува: „Повикај ме во тежок ден“ (Псалм 50,15). Тој нè повикува да ги изнесеме пред него нашите тешкотии и неволји, нашата потреба од божествена помош. Тој ни заповеда да бидеме брзи во нашите молитви. Штом ќе се јават тешкотии, ние треба да му упатиме искрени и сериозни молитви. Со нашите упорни молитви даваме доказ за нашата длабока доверба во него. Свеста за нашата потреба нè гони

да се молиме сериозно и нашиот небесен Отец е трогнат од нашите молби.

Често оние што се понижувани и изложени на прогонства заради својата вера се во искушение да помислат дека Бог ги заборавил. Во очите на луѓето тие претставуваат малцинство. Се чини дека нивните непријатели ликуваат над нив. Но нека не ја мачат својата совест! Оној што страдал заради нив, кој ги носел нивните таги и жалости, не ги заборавил!

Божјите деца не се оставени сами и без одбрана. Молитвата ја става во движење раката на Семожниот. Со молитва „победија царства, извршија дела на праведност, добија ветување, им затворија усти на лавови, ја угасија моќта на огно“⁴. Што всушност значи молитвата за нас ќе сфатиме кога кон ова ќе го додадеме извештајот за мачениците кои умреле за својата вера - кои „натераа во бегство туѓи војски“ (Евреите 11,33.34).

Ако нашиот живот му го посветиме нему во служба, ние никогаш нема да се најдеме во положба за која Бог не се приготвил. Каква и да била нашата состојба, ние имаме Водич кој ќе го насочи нашиот пат; какви и да бидат нашите неволји, ние имаме сигурен Советник; какви и да бидат нашите таги и жалости, каква и да е нашата осаменост, ние имаме Пријател кој сочувствува со нас. Ако од незнаење направиме погрешен чекор, Христос нема да нè остави. Неговиот глас, јасен и одреден, се слуша како зборува: „Јас сум пат, вистина и живот“ (Јован 14,6). „Тој ќе го избави бедниот што воздивнува, угнетуваниот, што нема помошник“ (Псалм 72,12).

Господ кажува дека чест му укажуваат оние што сакаат да бидат близу до него и што верно ја извршуваат неговата служба. „Цврстиот по дух ти го пазиш во совршен мир, зашто на тебе се надева“ (Исаија 26,3). Раката на Семожниот е подадена за да нè води напред, и само напред. Одете напред, вели Господ; јас ќе ви пратам помош! Ми причинува задоволство да барате, и затоа ќе добиете! Јас ќе се прославам пред оние што го очекуваат вашиот пораз. Тие ќе видат како мојата Реч славно победува. „И сè што ќе побарате во молитва, со вера, ќе добиете“ (Матеј 21,22).

Сите кои се наоѓаат во неволја, со кои се постапува неправедно, нека повикаат кон Бога! Напуштете ги оние

чишто срца се тврди како челик, изнесете ги своите барања пред Творецот! Никогаш не е отфрлен ниту еден кој излегол пред него со скршено срце. Не е загубена ниту една искрена молитва. И среде песните на небесните хорови Бог го слуша викотот на своето најслабо човечко создание. Кога желбите на нашето срце ги излеваме во нашиот клед, кога ги искажуваме нашите молби додека одиме по пат, нашите зборови допираат до престолот на Владетелот на вселената. Тие можеби се нечујни за секое човечко уво, но не можат да се загубат во просторот, ниту пак може да ги задуши бучавата на деловните дејности околу нас. Ништо не може да ги задуши барањата на душата. Над уличниот шум, над вревата на мноштвото, тие се издигнуваат кон небесните дворови. Ние му се обраќаме на Бога и Тој ги слуша нашите молитви.

И вие, кои се чувствувате најнедостојни, не плашете се својот случај да му го препуштите на Бога. Кога се дал себеси во Христа за гревовите на светот, Бог го презел случајот на секоја душа. „Оној кој не го поштеди ни сопствениот Син, туку го предаде за сите нас, како не ќе ни подари сè друго заедно со него?“ (Римјаните 8,32). Зар не ќе ги исполни милостивите зборови што ни ги упатил за да нè охрабри и засили?

Најмногу од сè Христос сакал да го откупи своето наследство од власта на сатаната. Но, пред да нè избави од силата на сатаната околу нас, Тој мора да нè ослободи од неговата сила во нас. Господ дозволува да најдат неволји за да можеме да се исчистиме од световноста, од себичноста, од грубите нехристијански црти на карактерот. Тој дозволува нашата

душа да ја преплават длабоки води на неволји за да можеме да го запознаеме него и Исуса Христа, кого го пратил, за длабоко во своето срце да почувствуваме копнеж да бидеме исчистени од секоја нечистотија и од проверката да излеземе почисти, посвети и посреќни. Често влегуваме во печка на неволји, зашто душите ни се извалкани со себичност; но, ако стрпливо ја издржиме проверката на која нè изложил Бог, од неа ќе излеземе со карактер сличен на Божјиот карактер. Кога ќе се исполни неговата намера со неволјите, „твојата правда ќе блесне како светлина и твојот суд како пладне“ (Псалм 37,6).

Нема опасност Господ да ги занемари молитвите на својот народ. Опасност - Божјиот народ во искушенијата и неволјите може да се обесхрабри и да престане да биде истраен во своите молитви.

Спасителот покажал божествено сочувство кон жената Сорофеничанка. Неговото срце било трогнато кога ја видел нејзината длабока жалост. Посакал веднаш да ја увери дека нејзината молитва е примена. Меѓутоа, сакал на своите ученици да им даде поука, па извесно време се чинело дека не сака да ги слушне воплите на нејзиното измачено срце. Но, кога се покажала нејзината вера, Тој ѝ упатил пофални зборови и ја отпуштил со драгоцениот дар што го барала. Учениците никогаш не ја заборавиле оваа поука, и таа е забележана за да ги покаже резултатите на истрајната молитва.

Сам Христос во мајчинското срце на таа жена всадил упорност што не можела да се занемари. Токму Христос ја вдахнал таа молителка, таа вдовица, да биде толку храбра и решителна пред судијата. Истиот Христос пред многу векови, во текот на таинствениот судир на Јавок, го вдахнал Јакова со истата таа истрајна вера. А довербата што самиот ја всадил, никогаш не пропуштал да ја награди.

Тој, кој живее во небесното Светилиште, суди праведно. Тој повеќе ужива во својот народ, кој се бори со искушенијата во овој грешен свет, отколку во четите ангели што го опкружуваат неговиот престол.

Целата небесна вселена е заинтересирана за оваа трошичка наш свет, зашто Христос платил бесконечна цена за животот на нејзините жители. Со помош на невидливи посетители Откупителот на светот земјата ја поврзал со небото

зашто на неа живеат откупениците Господови. Небесните суштества и сега ја посетуваат земјата како и во деновите кога шетале и разговарале со Аврама и со Мојсеја. Среди деловната бучава во нашите големи градови, среди мноштвото што се тиска на нашите улици и пазаришта, во кои од утро до вечер луѓето се однесуваат така како работите, спортовите и уживањата да се единственото нешто што постои во овој живот, во кои малку има такви кои размислуваат за невидливите стварности - дури и на тие места Небото има свои набљудувачи и свои свети луѓе. Постојат невидливи сили кои следат секој збор и секое дело на човечките суштества. На секој деловен собир, на секоја забава, на секое богослужение, има повеќе слушатели отколку што може да се види со човечко око. Понекогаш небесните сили ја подигаат завесата што го крие невидливиот свет, така што нашите мисли можат да се одвратат од трката и динамиката на животот и да се позанимаваат со фактот дека постојат невидливи сведоци за сè што правиме или ќе кажеме.

Би требало многу подобро да ја сфатиме мисијата на тие небесни известувачи. Би било добро да земеме предвид дека во сета наша работа можеме да сметаме на соработка и грижа од небесните суштества. Кротките и понизните, кои веруваат во Божјите ветувања и се потпираат врз нив, ги придружуваат невидливите војски на светлината и силата. Херувими и серафими, и ангели кои се силни - десет илјади по десет илјади и илјада илјади - стојат од Божјата десна страна. „Тие се послужнички духови испратени да им служат на оние што ќе наследат спасение“ (Евреите 1,14).

Овие ангели - весници - водат верен извештај за зборовите и делата на синовите човечки. Секое свирепо и неправедно дело против Божјите деца, сè што морале да претрпат од оние кои правеле зло, сè е забележано на небото.

„Та нема ли Бог да ги заштити своите избраници кои го повикуваат дење и ноќе, и ќе ги остави ли долго да чекаат? Ви велеам, брзо ќе ги заштити“ (Лука 18,7.8).

„И така, не отфрлајте ја вашата доверба која има голема награда. Имено, вам ви е потребно трпение, па откако ќе ја исполните Божјата волја, да го добиете ветеното. Зашто уште малку, мошне малку, и Оној кој доаѓа, ќе дојде, и нема да се забави“ (Евреите 10,35-37). „И така, имајте трпение, браќа, до

Господовото доаѓање! Ете, земјоделецот го чека скапоцениот род од земјата, чека трпеливо додека не ги добие раните и доцните дождови. Чекајте трпеливо и вие, зацврстете ги своите срца, зашто близу е Господовото доаѓање“ (Јаков 5,7.8).

Божественото трпение е прекрасно. Праведноста долго чека додека милоста го повикува грешникот. Меѓутоа, „правдата и судот се основа на неговиот престол“ (Псалм 97,2). Господ е „долготрпелив, ама голем во сила“. Тој во никој случај „нема да ги пушти виновниците неказнети. Неговиот пат е во виор и во бура. Облаците се прав што го подигаат неговите нозе“ (Наум 1,3).

Светот станал дрзок во кршењето на Божјиот закон. Затоа што Бог долго ги трпел, луѓето го погазиле неговиот авторитет. Се поддржувале едни со други во насилството и во свирепоста спрема неговото наследство, велејќи: „Од каде знае Бог? Сознава ли Севишниот?“ (Псалм 73,11). Меѓутоа, постои линија што тие не можат да ја преминат. Наближува времето кога ќе ја досегнат поставената граница. Речиси веќе ја надминале мерата на бескрајното Божје трпение, границата на неговата благодат, мерата на неговата милост. Конечно Господ ќе се вмеша да ја одбрани својата чест, да го избави својот народ и да му стави крај на беззаконието кое е во силен подем.

Во деновите на Ное луѓето го занемарувале Божјиот закон сè додека не се загубило од земјата сеќавањето на Творецот. Нивното беззаконие постигнало такви размери, што Господ пуштил потоп на земјата и ги уништил нејзините расипани жители.

Од поколение во поколение Господ дејствувал на себеси својствен начин. Кога би се појавила криза, Тој би се откривал и би ги спречувал плановите на сатаната. Кога станувало збор за народите, за семејствата или за поединците, Тој често дозволувал да се појават кризи со цел неговата интервенција да стане видлива. На тој начин прогласувал дека постои Бог во Израел кој го издигнува својот закон и го брани својот народ.

Во ова време на сеопшто беззаконие ние можеме да знаеме дека на повидок е и последната голема криза. Кога пркосењето против Божјиот закон станало речиси универзална појава, кога неговиот народ е изложен на насилство и суровост од страна на своите ближни, Господ мора да се вмеша.

Наближува времето кога Тој ќе каже: „Ајде, народе мој, вледи во собите и затвори ги вратите зад себе. Скриј се за миг додека не помине гневот. Зашто, ете, Господ ќе излезе од своето живеалиште за да ги казни земните жители бидејќи му згрешија. Земјата ќе ја исфрли сета крв што е пролеана на неа, и не ќе ги крие веќе оние кои беа убиени на неа“ (Исаија 26,20,21). Луѓето кои тврдат дека се христијани сега можат да ги лажат и да ги угнетуваат сиромасите; можат да ги ограбуваат вдовиците и сирачињата; можат да ѝ даваат мав на својата сатанска омраза затоа што не можат да владеат со совеста на Божјиот народ; но за сето тоа Бог ќе ги изведе на суд. „Зашто осудата ќе нема милост спрема оној кој не покажал милост“ (Јаков 2,13). Само уште малку време и тие ќе излезат пред Судијата на целата земја да дадат сметка за болката што им ја нанеле на телата и душите на неговото наследство. Тие денеска можат да подигаат лажни обвинувања, можат да им се подбиваат на оние што ги поставил Бог да ја извршуваат неговата работа, можат да ги туркаат неговите верници во затвори, да ги ставаат во окови, да ги прогонуваат и осудуваат на смрт; но за секоја болка, за секоја пролеана солза, ќе мора да дадат одговор. Бог двојно ќе им наплати за сите нивни гревови. За симболот на отпаднатата црква, за Вавилон, Тој ќе им каже на своите слуги на судот: „Зашто нејзините гревови се натрупаа до небото и Бог си спомна за нејзините беззаконија. Возвратете ѝ како и таа што ви возврати вам и вратете ѝ двојно, според нејзините дела; во чашата, во која таа налеваше, налејте ѝ двојно!“ (Отк. 18,5,6).

Од Индија, од Африка, од Кина, од морските острови, од безбројните милиони угнетени во таканаречените христијански земји, кон Бога се издигнува вик на човечката болка. Тој вик нема долго да чека одговор. Бог ќе ја исчисти земјата

од моралната расипаност, не со море на големи води како во времето на Ное, туку со море од оган кој не ќе може да се угасне со никакви човечки напори.

„Во тоа време ќе стане Михаел, големиот кнез, кој ги штити синовите на твојот народ. Тоа ќе биде време на страдање какво што немало откако се луѓето па до тоа време“ (Даниел 12,1).

Од поткровјата и од колибите, од темниците и од губилиштата, од планините и од пустините, од земните пештери и од морските длабини, Христос ќе ги доведе своите деца кај себе. На земјата биле сиромашни, прогонувани и измачувани. Милиони заминале в гроб натоварени со срам затоа што одбиле да им се потчинат на измамните барања на сатаната. На човечките судови на Божјите деца им судеа најтешки злосторници. Но близу е денот кога сам Бог ќе настапи како судија (Псалм 50,6). Тогаш земните пресуди ќе бидат соборени. „Ќе го симне срамот на својот народ по целата земја“ (Исаија 25,8). На секого од нив ќе му биде дадена бела облека (Откровение 6,11). „Тие ќе се наречуваат свет народ, Господови искупеници“ (Исаија 62,12).

За секој крст што морале да го носат, за секоја загуба што морале да ја поднесат, за секое прогонство што морале да го претрпат, дури и за загубата на овој земен живот, Божјите деца ќе бидат богато наградени. „И ќе го гледаат неговото лице, а неговото име ќе им биде на нивните чела“ (Откровение 22,4).

Петнаесетта глава

„ОВОЈ ПРИМА ГРЕШНИЦИ“

(Оваа глава се темели на текстот од Евангелието според Лука 15,1-10)

Додека околу Христа се собирале „даночници и грешници“, рабините гласно му забележувале: „Овој прима грешници и јаде со нив“, со што сакале да нагласат дека Христос ужива во друштво со грешници и морално нечисти луѓе и дека нему не му пречи нивната расипаност. Исус навистина тешко ги разочарал рабините. Зошто човек со толку возвишен карактер би одбегнувал да се дружи со нив и да се служи со нивните методи на поучување? Зошто се однесува толку едноставно, зошто се движи меѓу припадниците на сите општествени слоеви? Кога би бил вистински пророк, велеле за него, Тој би се согласил со нив, а спрема даночниците и грешниците би се однесувал рамнодушно, како што и заслужуваат. Тие чувари на општествениот морал беснееле што Оној, со кого постојано се судрувале, чијашто животна чистота кај нив предизвикувала страхопочит, иако ги осудувала, со толку голема наклоност се дружи со изгнаниците од општеството. Не се согласувале со неговите методи. Себеси се сметале за образовани, облагородени и, пред сè, побожни. Но оваа Христова парабола ја разоткрила нивната себичност.

Освен тоа, нив ги лутело и тоа што околу Исуса се собираат и со особено внимание ги слушаат неговите зборови и оние кои спрема нив како рабини покажувале само презир и кои никогаш не ги посетувале синагогите. Книжниците и фарисеите чувствуваале дека неговото непорочно присуство ги осудува; па, тогаш, зошто даночниците и грешниците се собираат околу него?

Не знаеле дека тајната се крие токму во нивните зборови со кои го потценувале: „Овој прима грешници!“ Душите што

доаѓале кај Исуса во негово присуство чувствувале дека и за нив постои излез од бездната на гревот. Фарисеите за нив имале само презир и осуда, а Христос ги поздравувал како Божји деца кои навистина се оддалечиле од домот на небесниот Отец, но останале блиску до неговото срце. Токму поради нивната беда и нивниот грев Тој имал уште повеќе сочувство кон нив. Колку подалеку заталкале од него, подлабок бил неговиот копнеж по нив и поголема жртвата да ги избави.

Сето тоа учителите во Израел можеле да го научат од светите списи кои со гордост ги чувале и ги толкувале. Зар Давид - кој паднал во смртен грев - не напишал: „Јас заскитав како изгубена овца; о побарај го твојот слуга!“ (Псалм 119,176). Зар Михеј не ја прикажал Божјата љубов кон грешниците кога рекол: „Кој е како ти кој го проштава беззаконието, кој го проштава гревот и преминува преку престапите на остатокот на своето наследство. Кој не дотраја довека во својот гнев, туку Тој ужива да искажува милост“ (Михеј 7,18).

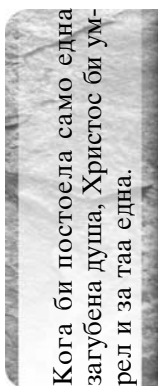
Загубената овца

Овојпат Христос не се обидел да ги потсети своите слушатели на зборовите на Библијата, туку се повикувал на нивното животно искуство. Пространата висорамнина источно од Јордан била богато пасиште за стадата, а во клисурите и на пошумените ритчиња се губеле многу заталкани овци кои пастирот макотрпно ги пронаоѓал и ги враќал во стадото. Меѓу мноштвото што се собрало околу Исуса имало пастири и луѓе кои поседувале стада крупен и ситен добиток, па сите можеле да ја следат неговата парабола: „Кој од вас, ако има сто овци, и загуби една од нив, не ќе ги остави деведесет и деветте во пустината и не ќе трага по загубената додека не ја најде?“

Овие души што ги презирате вие, сакал Исус да каже, му припаѓаат на Бога. И со создавањето и со откупувањето тие се негови и драгоценци се во неговите очи. Како пастирот што го сака своето стадо и не може да биде мирен ако му недостига само една, исто така, само во многу поголема мера, Бог ја сака секоја загубена и отфрлена душа. Луѓето можат да ја отфрлат неговата љубов, можат да заталкаат од него,

можат да одберат друг господар; сепак, тие му припаѓаат нему и Тој копнее да ги врати кај себе. Господ кажува: „Како пастирот што се грижи за своите овци кога ќе се најде покрај распрнатото стадо, јас ќе се погрижам за моите овци и ќе ги собирам од сите места во коишто се распрнаа во денот на облак и мрак“ (Езекил 34,12).

Во оваа парабола пастирот оди да бара само една овца - последната која фалела при пребројувањето. Според тоа, кога би постоела само една загубена душа, Христос би умрел и за таа една.

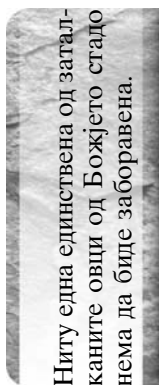
Овцата што ќе се загуби од стадото е најбеспомошно од сите созданија. Пастирот мора да ја бара, зашто таа сама не знае да се врати. Така е и со душата што заталкала од Бога; таа исто така е беспомошна како и загубената овца, и ако божествената љубов не ѝ прискокне на помош, таа никогаш не ќе успее да се врати кај Бога.

Пастирот, кој ќе утврди дека фали една од неговите овци, не го посматра безгрижно своето стадо кое се нашло во сигурно засолниште, ниту пак кажува: „Имам деведесет и девет овци. Премногу големи би биле напорите да одам и да ја барам заталканата. Сама нека се врати, а јас ќе ја отворам вратата на трлото и ќе ѝ дозволам да влезе!“ Не, штом овцата ќе се оддалечи од стадото, пастирот е исплашен и загрижен. Тој повторно го пребројува стадото. Кога ќе се увери дека една овца навистина заталкала, тој не дреме. Ги остава деведесет и деветте во трлото и се упатува во потрага по таа

една загубена. Колку помрачна и полуњава е ноќта и поопасен патот, сè поголема е грижата на пастирот и посериозна неговата потрага. Тој вложува крајни напори да ја пронајде загубената овца.

Со какво олеснение го слуша од далечина нејзиното придушено блеење како пекање што одвај се слуша! Следејќи го звукот, тој се искачува по најстрмни падини, доаѓа до работ на бездната и го изложува на опасност својот живот. И така бара сè додека повиците покажуваат дека овцата ги губи и последните свои сили. Конечно неговите напори се наградени; загубената овца е пронајдена. Тој тогаш не ја кара што му задала толку грижи. Не ја тера со стап. Дури не се обидува ниту да ја поведе кон трлото. Со радост го зема на рамо тоа немоќно создание што се тресе; ако е повредена или ранета, ја зема на раце, ја притиска на своите гради со топлината на своето срце да ѝ го поврати животот. Полн со багодарност што неговата потрага не била напрална, ја носи назад во трлото.

Фала на Бога што Исус не дозволил да замислуваме слика на жалосен пастир кој се враќа без овца! Примерот не зборува за неуспех, туку за успехот и радоста на избавувањето. Во него ни е дадена божествена гаранција дека ниту една единствена од заталканите овци од Божјето стадо нема да биде заборавена, ниту една нема да биде оставена без помош. Сите што сакаат да бидат избавени, Христос ќе ги извлече од понорот на расипаноста и од трњето на гревот.

Обесхрабрена душо, охрабри се, иако си живеела во грев! Немој да мислиш дека Бог можеби нема да ти ги прости престапите и да се сомневаш дека нема да ти дозволи да се најдеш во негово присуство! Бог го презел првиот чекор. Додека сè уште си се наоѓала во состојба на бунт против него, Тој се упатил да те бара! Со нежно срце на пастир оставил деведесет и девет и пошол во дивината да ја најде онаа што се загубила. Душата, повредена и ранета, на работ на смртта, ја зема во прегратките на својата љубов и радосно ја носи во сигурното засолниште на своето трло.

Евреите тврделе дека грешникот мора да се покае пред да може да ја ужива Божјата љубов, дека покајанието е дело со кое човекот заслужува небесна наклоност. Токму таа мисла ги навела фарисеите да извикнат полни со вчудовиденост и гнев: „Овој прима грешници!“ Сообразно со нивните замисли, Тој не смеел да му дозволи никому да му се приближи освен на оние што се покајале. Меѓутоа, во поуката за загубената овца Христос зборува дека спасението не се стекнува затоа што ние го бараме Бога, туку затоа што Бог нè бара нас: „Нема разумен, нема ниту еден кој го бара Бога; сите скршнаа“ (Римјаните 3,11.12). Ние не се каеме за Бог да може да нè засака, туку Тој ни ја открива својата љубов за да нè наведе на покајание.

Кога загубената овца конечно ја довел во трлото, пастирот својата благодарност ја излеал во радосни, мелодични песни. Ги повикал своите пријатели и соседи и им рекол: „Радувајте се со мене, зашто ја најдов својата загубена овца!“ И така, кога големиот Пастир на овците ќе ја најде својата загубена овца, и небото и земјата се соединуваат во заедничка благодарност што му ја упатуваат на Бога.

„Ви велам: поголема радост ќе има на небото за еден грешник кој се кае, отколку за деведесет и девет праведници кои немаат потреба од каење.“ Вие, фарисеите, сакал да каже Христос, себеси се сметате дека сте небесни миленици. Мислите дека сте сигурни во својата праведност. Затоа, знајте дека мојата мисија не се однесува на вас доколку вам не ви е потребно никакво покајание. Јас дојдов да ги избавам токму оние понизни души кои се свесни за своето сиромаштво и за својата грешност. Небесните ангели се заинтересирани за тие загубени души што ги презирате вие. Приговарате и

се подбивате кога една од тие души ќе ми се придружи мене, но знајте дека ангелите се радуваат и дека низ небесните дворови се одгласуваат победоносни песни.

Рабините имале изрека дека на небото владее радост кога ќе биде уништен оној што згрешил против Бога, а Исус тврдел дека уништувањето му е туѓо на Бога, дека целото небо се радува кога Божјиот лик ќе се обнови во душите што Тој ги создал.

Кога оној што заталкал далеку во гревот сака да се врати кај Бога, се соочува со критика и со недоверба. Има такви кои се сомневаат дека неговото покајание е вистинско, или такви кои зборуваат полугласно: „Тој не е цврст; се сомневам дека ќе издржи!“ Таквите лица не извршуваат Божје дело, туку дело на сатаната кој е обвинител на своите браќа. Служејќи се со нивниот критицизам, нечестивиот се надева дека ќе ја обесхрабри душата и дека ќе ја отера уште подалеку од Бога и од надежта. Затоа покајаниот грешник нека размислува за небесната радост кога ќе се врати една загубена душа. Нека почива во Божјата љубов и нека не се обесхрабри од подбивачите и од сомничавите фарисеи.

Рабините сметале дека Исусовата парабола се однесува на даночниците и грешниците; но таа има и пошироко значење. Со загубената овца Исус не претставува само одделни грешници, туку и светот кој отпаднал од Бога и бил опустошен од гревот. Овој свет е само атом меѓу бесконечните светови со кои управува Бог, а сепак тој малечок грешен свет - таа една загубена овца - е поскапоцен во неговите очи од деведесет и девет светови кои не заталкале од стадото. Омилениот Заповедник во небесните дворови, Исус, ја напуштил својата висока положба, ја одложил славата што ја имал кај Отецот за да го спаси тој еден загубен свет. Ги оставил безгрешните светови во вселената, деведесет и девет такви што го љубеле, и дошол на оваа земја да биде прободен за нашите гревови, да биде сотрен за нашите опачности (Исаија 53,5). Во својот Син Бог се дал себеси за да може да ја ужива радоста кога ја прима загубената овца која се враќа.

„Гледате каква љубов ни дарувал Отецот: да се нарекуваме Божји деца, а тоа и сме“ (1. Јованово 3,1). Христос кажува: „Како што ме прати ти мене во светот, така и јас ги пратив нив во светот“ (Јован 17,18) - „за и јас да придонесувам кон страдањата на Исуса за црквата, која е негово тело“ (Кол.

1,24). Секоја душа што ја избавил Христос е повикана да работи во негово име за спасението на загубените. Тоа дело било занемарено во Израел. Зар и денес не го занемаруваат токму оние кои себеси се сметаат за Христови следбеници?

Колкумина од оние што заталкале, ти, читателе, си побарал и си вратил во трлото? Кога им го вртиш грбот на оние што се непривлечни и не ветуваат многу, сфаќаш ли дека ги занемаруваш баш тие души што ги бара Христос? Токму во времето кога ти се одвраќаш од нив, можеби тие имаат најголема потреба од твое сочувство. Среди секое мноштво што се собира на богослужение се наоѓаат души кои копнеат по одмор и мир. Можеби се чини дека водат безгрижен живот, но тие не се нечувствителни за влијанието на Светиот Дух. Мнозина меѓу нив можат да се придобијат за Христа.

Ако загубената овца не се врати во трлото, таа ќе лута сè додека не пропадне. Многу души заминуваат во пропаст затоа што нема подадена рака да ги спаси. Овие заталкани души можеби изгледаат тврди и безобсирни, но кога тие би ги уживале истите предимства што ги имале другите, можеби би покажале многу поголема благородност во душата и подобри способности за корисна служба. На ангелите им е жал за тие заталкани души. Ангелите плачат додека човечките очи се суви и срцата затворени за сомилост.

О колку е ретка таа длабока, трогателна сомилост кон заталканите и искушуваните! О кога би имале Христов дух, а помалку, многу помалку, себе и својот дух!

Фарисеите сфатиле дека Христовата парабла им е упатена како прекор. Наместо да ги прифати нивните критики за својата работа, Тој ги укорил затоа што тие ги занемарувале даночниците и грешниците. Тој тоа не го сторил отворено за да не ги затвори нивните срца за своето учење, но со своите зборови им го открил делото што го очекувал Бог од нив и што тие пропуштиле да го извршат. Да се покажале како вистински пастири, тие старешини во Израел би извршиле пастирска служба, би покажале Христова милост и негова љубов и би се соединиле со него во неговата мисија. Одбивајќи да го сторат тоа, тие покажале дека нивната побожност е лажна. Мнозина од присутните го отфрлиле Христовиот укор, но имало и такви кои биле осведочени со неговите зборови. По Христовото вознесение врз нив се излеал Светиот Дух и тие се соединиле со неговите ученици во истото дело што е опишано со поуката за загубената овца.

Загубениот денар

Откако ја изнел поуката за загубената овца, Христос изнел и друга, велејќи: „Или, која жена, ако има десет сребреници и загуби еден, нема да запали светилка, и не ќе ја мете куќата, и не ќе го бара внимателно, додека не го најде?“

На Истокот куќите на сиромасите обично се состоеле од само една просторија, често без прозорци и мрачна. Просторијата ретко се чистела и кованата пара, ако би паднала на подот, бргу би била покриена со прашина и смет. За да може да се пронајде, дури и по ден, требало да се запали светилка и грижливо да се исчисти целата соба.

Миразот, што го носела жената во бракот, обично се состоел од ковани пари што таа внимателно го чувала како свое најскапоцено богатство за подоцна да им го предаде на своите ќерки. Загубата на само еден од тие примероци би претставувала сериозна несреќа, а неговото наоѓање голема радост во која радо учествувале и жените сосетки.

Христос тоа и го нагласил: „А кога ќе го најде, ќе ги викне пријателите и соседите и ќе им рече: 'Радувајте се со мене, зашто го најдов сребреникот што го загубив!' На ист начин, ви велеам, се радуваат Божјите ангели заради еден грешник кој се кае!“

Невеста со мираз од ковани парички.
Загубата на една од тие парички
претставувала несреќа за неа.

Христобити
Параболы

Оваа параболола, како и претходната, ја опишува загубата на нешто што може да се најде со внимателно барање и да предизвика голема веселба. Меѓутоа, овие два примера опишуваат различни групи. Загубената овца знае дека е загубена. Таа сама го напуштила пастирот и стадото и не знае да се врати. Таа ги претставува оние што сфаќаат дека се одвоиле од Бога и обвинени се со облак на збунетост, понижени и во тешко искушение. Загубената паричка ги претставува оние кои се загубени во престапите и гревовите, но не се свесни за својата состојба. Тие се отуѓиле од Бога, но не го знаат тоа. Нивните души се во опасност, но несвесни се за тоа и безгрижни. Со овој пример Христос учи дека дури и оние што се рамнодушни кон Божјите барања се предмет на неговата љубов што сожалува и тие треба да се побараат за да можат да се вратат кај Бога.

Овцата се оддалечила од стадото и заталкала; се загубила во пустина или во планина. Сребреникот бил загубен во домот, во куќата. Бил тука, при рака, но можел да се пронајде со внимателно барање.

Овој пример содржи поука упатена до семејствата. Во домовите често владее целосна негрижа за душите на неговите членови. Меѓу нив може да има и такви кои се оддалечиле од Бога; меѓутоа, во семејните односи малку се води грижа за тоа дали ќе се загуби некој кој им е доверен како „дар од Бога“.

Сребреникот, иако лежи во прашина и смет, и понатаму е сребреник. Неговата сопственичка го бара затоа што е

вреден. Така и секоја душа, иако е понижена со гревот, во Божјите очи и понатаму е драгоцен. Како паричката што го носи ликот и натписот на владетелот, така и на човекот при создавањето му е втиснат ликот и натписот на Бога; и ако тој натпис денес е расипан и полуизбришан под влијание на гревот, неговите траги остануваат во секоја душа. Бог сака да врати кај себе секоја таква душа и да го обнови во неа ликот на својата праведност и светост.

Жената за која зборува Исус вредно ја бара својата загубена паричка. Таа запалува светилка и ја чисти куќата. Отстранува сè што би можело да ѝ пречи при потрагата. Иако е загубена само една паричка, таа нема да престане да се труди сè додека не ја најде. Така и во семејството, ако еден член е загубен за Бога, мора да се вложи секој можен напор за да се врати. Сите други членови на семејството мора трудољубиво и внимателно да се испитаат себеси. Нека се испита вистинското однесување на сите. Нека се утврди дали можеби некоја грешка, некој пропуст при управувањето придонел тоа лице да се зацврсти во своето непокајание.

Доколку во семејството некое дете не е свесно за својата грешна состојба, родителите не смеат да почиваат. Нека ги запалат светилките, нека ја истражуваат Божјата реч и во нејзината светлина внимателно нека се испита сè во домот за да се утврди зошто детето е загубено. Родителите нека го испитаат своето срце, нека ги испитаат своите навики и обичаи. Децата се наследство од Господа и ние сме одговорни пред него за тоа како управуваме со неговиот имот.

Постојат татковци и мајки кои копнеат да работат во некое далечно мисионерско поле; мнозина се активни во христијанското дело надвор од домот, додека нивните деца се странци за Спасителот и за неговата љубов. Придобивањето на своите деца за Христа многу родители му го препуштаат на проповедникот или на учителот во саботната школа, но, постапувајќи така, тие ја занемаруваат одговорноста што им ја доверил Бог. Воспитувањето и обучувањето на децата да станат христијани е најголема служба што можат да ја извршат родителите за Бога. Тоа е дело што бара стрплив труд, вреден и истраен напор во текот на целиот живот. Занемарувајќи ја таа работа, ние покажуваме дека сме неверни повереници. Бог нема да прифати никакво извинување за таквите постапки.

Но ниту оние што се виновни за такво занемарување на должностите не треба да очајуваат. Жената што ја загубила својата паричка ја барала упорно сè додека не ја нашла. И родителите со љубов, со вера и со молитва нека работат за членовите на својот дом сè додека не бидат во состојба радосно да стапат пред Бога, велејќи: „Еве, јас и децата кои Господ ми ги даде“ (Исаија 8,18).

Тоа е вистинско мисионерско дело во домот, поддеднакво важно и за оние што го извршуваат и за оние за кои се извршува. Ако искрено се интересираме за оние што живеат во домот, ние се приготвуваме да работиме за припадниците на Господовото семејство со кои, ако му бидат верни на Христа, ќе живееме низ сите векови на вечноста. Sprema нашите браќа и сестри во Христа треба да ја покажеме истата грижа што ја покажуваат членовите на едно семејство едни кон други.

Бог сака на тој начин да се приготвиме да работиме и со другите. Кога кругот на нашата грижа ќе се прошири и кога нашата љубов ќе се зголеми, на сите страни ќе најдеме работа за себе. Божјето големо човечко семејство го опфаќа цел свет и тоа не смее да биде занемарено од неговите членови.

Каде и да се наоѓаме, некоја загубена сребрена паричка чека да ја побараме. А дали ја бараме? Од ден на ден се среќаваме со луѓе кои не покажуваат никаков интерес за верските прашања; ги посетуваме и разговараме со нив, но покажуваме ли некаков интерес за нивното духовно добро? Им го претставуваме ли Христа како Спасител кој ги проштава гревовите

вите? Ако нашето срце навистина е загреано со Христовата љубов, им зборуваме ли и ним за таа љубов? Ако не го правиме тоа, тогаш како ќе се сретнеме со тие души - загубени за сета вечност - кога ќе се појавиме пред Божјиот престол?

Кој може да ја процени вредноста на една душа? Ако сакате да ја дознаете нејзината вредност, одете во Гетсиманија и таму бдејте заедно со Христа во текот на тие часови на неговата агонија, кога од неговото чело течеле дробни капки крвава пот! Гледајте го Спасителот високо на крст! Слушајте го неговиот очаен извик: „Боже мој, Боже мој, зошто ме напушти!“ (Марко 15,34). Гледајте ја неговата ранета глава, неговите прободени ребра, изнакажаните нозе! Спомнете си дека Христос ставил сè на коцка! Заради нашиот откуп, во опасност е доведено целото небо. Во подножјето на крстот, имајќи на ум дека Христос би го положил својот живот и за еден единствен грешник, и ти можеш да ја процениш вредноста на една душа!

Ако имате заедница со Христа, вие секое човечко суштество ќе го проценувате според неговата проценка. Вие ќе ја чувствувате кон другите истата длабока љубов што ја чувствувал Христос кон вас. И тогаш ќе бидете во состојба да ги придобивате, а не да ги натерате, да ги привлечете, а не да ги одбиете оние за кои Тој умрел. Никој никогаш не би бил доведен назад кај Бога кога Христос не би вложил личен напор околу него; и само со такво лично залагање и ние можеме да ги спасуваме душите. Кога ќе ги видите оние што

заминуваат во смрт, нема да почивате во тивка рамнодушност и денгубење. Колку е поголем нивниот грев и подлабока нивната беда, сè посериозни и понежни ќе бидат вашите напори да ги придобиете. Вие ќе ги препознаете потребите на оние што страдаат, кои грешеле против Бога и кои се натоварени со товар на вина. Вашето срце ќе се исполни со сочувство кон нив, и вие ќе им подадете рака помошничка. Во преградките на својата вера и љубов вие ќе ги доведете кај Христа. Вие ќе бдеете над нив и ќе ги храбрите и со вашето сочувство и доверба ќе им помогнете да бидат истрајни во верата.

Во ова дело соработуваат сите небесни ангели. Сите небесни извори им стојат на располагање на тие што се трудат да ги избават загубените. Ангелите ќе ви помогнат да ги досегнете и најнемарните и најтврдите. И кога еден од нив ќе се врати кај Бога, ќе се радува цело небо; серафимите и херувимите ќе ги земат своите златни харфи и ќе му пеат слава на Бога и на Јагнето заради нивната милост и добрина кон синовите човечки.

Шеснаесетта глава

ЗАГУБЕН И НАЈДЕН

(Оваа глава се темели на текстот од Евангелието според Лука 15,11-32)

Параболите за загубената овца, за загубената сребрена паричка и за загубениот син мошне јасно ја прикажуваат Божјата љубов и сочувство спрема оние кои го напуштиле него и заталкале. Иако се одвратиле од Бога, Тој не ги остава во нивната бедна состојба. Тој е љубезен и нежен кон оние што се изложени на искушенијата на лукавиот непријател.

Во поуката за загубениот син прикажано е Господовото постапување со оние што некогаш ја познавале љубовта на Отецот и потоа му дозволиле на искушувачот да ги зароби и да управува со нив.

„Еден човек имаше два сина. Помладиот од нив му рече на татка си: 'Татко, дај ми го делот од имотот што ми припаѓа!' И тој им го подели имотот. А по неколку дена помладиот син собра сè што беше негово и замина во далечна земја.“

Овој помлад син се изморил од заздувањата во домот на својот татко. Сметал дека слободата му е ограничена. Погрешно ги толкувал љубовта и грижата на татка си, па решил да им се препушти на своите склоности.

Младиот човек не признавал никакви обврски кон татка си, ниту пак му искажал некаква благодарност; а сепак барал како негово дете да добие дел од неговиот имот. Наследството што би му било доделено по смртта на татко му сакал да го прими веднаш. Важно му било моменталното задоволство и не мислел за иднината.

Добивајќи го својот дел, заминал во „далечна земја“, далеку од татковиот дом. Имајќи во изобилие пари и слобода да се однесува како што сака, тој се занесувал со мислата дека ќе ги исполни сите желби на своето срце. Немало никој да му каже: Немој така, зашто ќе си наштетиш себеси или,

постапи вака и ќе биде добро, зашто тоа е право! Расипаните другари го туркале сè подлабоко во грев, така што сиот свој имот го растурил „живеејќи развратно“.

Библијата зборува за луѓе кои, „нарекувајќи се мудри“, станале „безумни“ (Римјаните 1,22); и токму таква е историјата на младиот човек од овој пример. Богатството што себично го побарал од својот татко го растурил со блудници. Напрасно го потрошил и богатството на својата мажевност. Драгоцените години на животот, силата на интелектот, блескотните визии на младоста, духовните стремежи - сето тоа изгорело во огнот на страстите.

Кога завладеал глад, западнал во скудноста, па отишол да служи кај некој граѓанин на таа земја кој го пратил в поле да храни свињи. За еден Евреин тоа била најниска и најсрамна работа. Младичот, кој се фалел со својата слобода, се нашол во положба на роб. Бил врзан со најтешки синцири - „во јажињата на своите гревови“ (Мудри изреки 5,22). Исчезнале сјајот и блескотот што го привлекувале; ја чувствувал само тежината на своите окови. Седејќи наземи во таа опустена и со глад погодена земја, без никакво друго друштво, освен друштвото на свињите, бил присилен да се храни со лушпите на мешунките со кои се хранеле животните. Од веселите другари што се собирале околу него во деновите на поранешната благосостојба, кои јаделе и пиеле на негова сметка, не останал ниту еден да го поддржи. Каде е сега неговата бунтовна веселост? Додека ја смирувал својата совест и ја

отапувал својата чувствителност, тој можел себеси да се смета за среќен; но сега, без пари и гладен, со повиена гордост, со понижена морална природа, со слаба и за доверба недостојна волја, речиси со згаснати благородни чувства, станал најбеден од сите смртници.

Од принц - свињар; од богат - сиромав, со наведена глава, со загубено човечко достоинство...

Вистинските
ПАРАБОЛИ

Каква слика за вистинската состојба на грешникот! Иако е опкружен со благословите на Божјата љубов, грешникот, кој е наклонет да попушта пред своите слабости и пред грешните уживања, најмногу од сè сака да се одвои од Бога. Како и неблагодарниот син, тој смета дека со право му припаѓаат божествените благослови. Тој ги зема како нешто што се подразбира само по себе, не возвраќа со благодарност и не му служи на Бога со љубов. Како Каин што заминал од Божјата близина да си побара себеси дом; како загубениот син што заталкал во „далечна земја“, така и грешниците мислат дека ќе најдат среќа ако го заборават Бога (Рим. 1,28).

Без оглед на надворешниот изглед, секој живот, сосредоточен кон себе, всушност е проигран живот. Секој што се обидува да живее без Бога, ја троши главнината на животот. Ги растура драгоцените години на своето живеење, ги растура способностите на умот, на срцето и душата, работејќи сам врз својот банкрот за вечност. Човекот што се одвојува од Бога за да може да си служи себеси, станува слуга на мамонот. Умот што го создал Бог за друштво со ангели, се спушта на земно и животинско ниво. Таков е крајот до кој води служењето себеси.

Ако сте одбрале таков живот, тогаш знајте дека своите

пари ги трошите за нешто што не е храна и дека работите за нешто што нема да ве насити. Секако, ќе се соочите со мигови кога ќе сфатите колку ниско сте паднале. Сами во својата „далечна земја“ ќе станете свесни за својата беда и во својот очај ќе извикнете: „Беден човек сум јас! Кој ќе ме спаси од ова смртно тело?“ (Римјаните 7,24). Сеопфатна вистина се крие во зборовите на пророкот: „Проклет да биде човек кој се надева на човек и слабото тело го смета за своја мишка, и чиешто срце се одврка од Господа. Зашто тој е како трње во пустина, не чувствува кога среќата е близу, ги престојува деновите во исушена пустина, во солена, ненаселена земја“ (Еремија 17,5.6). Бог му „заповеда на сонцето и тоа изгрева над злите и над добрите, и Тој им дава дожд на праведните и на неправедните“ (Матеј 5,45), но луѓето се способни сами да се заштитат и од сонцето и од дождот. И така, иако Сонцето на праведноста свети, иако дождовите на божествената милост паѓаат изобилно врз сите, ние, izdelувајќи се од Бога, и понатаму можеме да живееме во „исушена пустина, во солена, ненаселена земја“.

Божјата љубов и понатаму копнее по оној што решил да се одвои од него и затоа употребува различни влијанија да го врати во домот на Отецот. Загубениот син во својата беда „дојде на себеси“. Измамливата сила со која го проникнал сатаната била скршена. Увидел дека неговите страдања се последица на неговата глупост, па си рекол: „Колку слуги кај татко ми имаат леб во изобилство, а јас овде умирам од глад! Ќе станам и ќе си појдам кај татко ми.“ Иако се наоѓал во бедна положба, мислата дека татко му и понатаму го сака му дала надеж на загубениот син. Таа надеж го поткренала да се врати во својот дом. Според тоа, сигурноста во Божјата љубов го наведува грешникот да се врати кај Бога. „Не знаеш ли дека Божјата добрина те води кон покајание?“ (Рим. 2,4). Секоја загрозуена душа е опкружена со златен синцир на Божјата милост и љубов која сожалува. Господ изјавува: „Те љубам со вечна љубов, затоа постојано ти укажувам милост“ (Ерем. 31,3).

Синот решил да ја признае својата вина. Ќе отидам кај татко ми и ќе му кажам: „Татко, згрешив спрема Небото и пред тебе; не сум веќе достоин да се нарекувам твој син.“ И, покажувајќи колку ограничено е неговото познавање на љубовта на таткото, ќе додаде: „Прими ме како еден од твоите слуги!“

Младиот човек го остава крдарот свињи и лушпите од мешункарите и се упатува кон својот дом. Тетеравејќи се од слабост и губејќи свест од глад, тој желно тргнува на пат. Нема наметка да ја покрие својата искината облека; но бедата ја совладала неговата гордост и тој брза да побара место како слуга во домот во кој некогаш бил син.

Додека излегувал низ вратата на татковиот дом, тој весел, непромислен младич немал ниту поим за болката и копнежот што ги оставил во срцето на татко му. Додека танцувал и се гоштевал со своите разуздани другари, и не помислувал на сенката што се надвивала над неговиот дом. А ни сега, додека се движел изморен и болен по патот кон својот дом, не знаел дека некој го очекува да се врати. Но, „кога беше уште далеку“, таткото го препознал. Окото на љубовта е далекувидо. Дури ни пропаднатиот изглед, по толку години доминати во грев, не можел да го скрие синот од очите на таткото. „Неговиот татко го здогледа и се сожали, па стрча кон него, му се фрли на вратот и го целуваше“, го прифаќа во долга, цврста и нежна прегратка.

Таткото не сакал да му дозволи на ниту едно презриво око да се подбива со бедата и парталите на неговиот син. Ја симнал од своите плеќи широката, прекрасна неметка и со неа го покрил истрошениот лик на својот син, додека тој со липање изговарал зборови на покајание, велејќи: „Татко, згрешив спрема небото и пред тебе. Не сум веќе достоин да се нарекувам твој син!“ Таткото цврсто го прегрнал и го вовел

во домот. Не му дал можност да бара место на слуга. Тој е син, кој ќе биде почестен со најдобро што има во домот и кого слугите и слугинките ќе го почитуваат и ќе му служат.

Таткото им рекол на своите слуги: „Бргу, донесете ја најубавата облека, облечете го и ставете му прстен на раката и обувки на нозете. Дотерајте го згоеното теле и заколете го, да јадеме и да се веселиме, зашто овој мој син беше мртов и оживе, беше загубен и се најде. И почнаа да се веселат.“

Во својата немирна младост загубениот син таткото го сметал за строг и суров. А сега многу се изменило неговото мислење! Така и сите што ги завел сатаната Бога го сметаат за тврд, кој премногу бара. Тие него го замислуваат како некој судија кој само чека да обвини и осуди, кој грешникот не сака да го прими ниту да му помогне сè додека не побара и не добие легално проштавање. Тие неговиот закон го прогласуваат за пречка на патот кон среќата на човекот, за тежок јарем од кој радо би се решиле. Меѓутоа, сите, на кои Христовата љубов им ги отворила очите, знаат дека Бог е полн со милост. Тој не се појавува како тиранско суштество што се одмаздува, туку како татко кој копнее да го прегрне својот син кој се кае. И затоа грешникот може да извикне заедно со псалмистот: „Како таткото што ги милува синовите, така Господ ги милува оние што се бојат од него“ (Псалм 103,13).

Во оваа парабола таткото не го прекорува и не го осудува загубениот син поради неговиот грешен живот. Синот чувствува дека минатото е простено, избришано и засекогаш заборавено. Така и Бог му вели на грешникот: „Како магла ги растерав твоите престапи и како облак твоите гревови“ (Исаија 44,22). „Јас ќе го простам нивното беззаконие и не ќе си спомнувам веќе за нивните гревови“ (Еремија 31,34). „Безбожникот нека го остави својот пат, а неправедникот своите замисли. Нека се врати при Господа, кој ќе му се смилува, кон нашиот Бог, зашто Тој го умножи опростувањето“ (Исаија 55,7). „Во оние денови, во она време - говори Господ - ќе го бараат Израеловиот грев, ама веќе не ќе го има; ќе ги бараат еврејските злодела, но не ќе ги најдат. Зашто им простив на сите што ги запазив“ (Еремија 50,20).

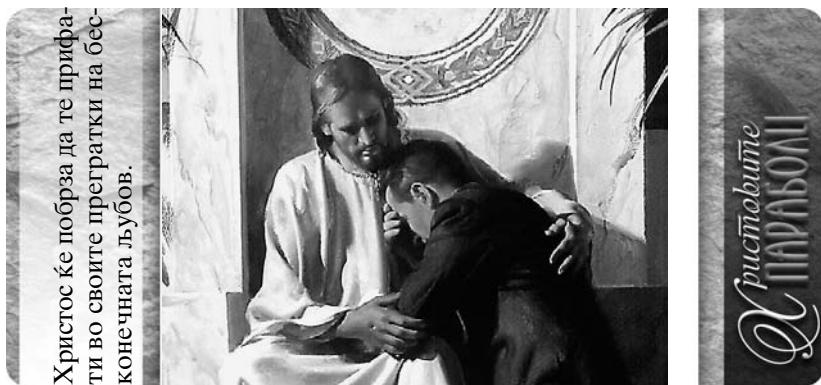
Какво ветување за Божјата подготвеност да го прими покајаниот грешник! Дали и ти, читателу, си пошол по некој свој пат? Дали си заталкал далеку од Бога? Дали си се обидел

да се гоштаваш со плодовите на престапот, само за да утврдиш дека станале како пепел на твоите усни? А сега, кога исчезнало твоето богатство, кога се изјаловиле твоите животни планови, кога умреле твоите надежи, седиш ли сам и осамен? Сега гласот, кој долго му зборувал на твоето срце и кој никогаш не си сакал да го слушаш, одекнува јасно и одредено: „Станете, одете! Ова не е одморалише! Зашто се онечистивте, тоа ќе ве уништи, да, потполно ќе ве уништи“ (Михеј 2,10). Вратете се во домот на својот Отец! Тој ве повикува, велејќи: „Обрати ми се мене, зашто јас те откупив!“ (Исаија 44,22).

Немојте да го слушате непријателот кој ве убедува дека не можете да се вратите кај Христа сè додека не станете подобри - доволно добри за Бог да може да ве прими. Ако го чекате тој миг никогаш нема да се вратите. Кога сатаната ќе ја покаже вашата валкана облека, повторете го Исусовото ветување:

„Оној кој доаѓа кај мене нема да го истерам“ (Јован 6,37). Кажете му на непријателот дека крвта на Исуса Христа чисти секој грев. Молитвата на Давида нека стане и ваша молитва: „Пороси ме со исоп за да се очистам, измиј ме и ќе бидам побел од снегот“ (Псалм 51,7).

Стани и оди кај својот Отец! Тој ќе ти излезе во пресрет. Ако направиш само еден чекор кон него со покајание, Тој ќе побрза да те прифати во своите прегратки на бесконечната љубов. Неговото уво е отворено за воплите на скршената душа. Нему му е познато и кога твоето срце првпат се свртело кон Бога. Никогаш не е упатена молитва, колку и да

е несовршена, никогаш не е пролеана солза, колку и да е потајна, никогаш не се јавил искрен стремеж кон Бога, колку и да е слаб, Божијот Дух да не се поткренал да ги задоволи. Дури и пред да се изговори молитвата или да се објави стремежот на срцето, Христовата милост веќе дејствува врз човечкото срце.

Вашиот небесен Отец сака да ја слече од вас облеката извалкана со грев. Во прекрасното симболичко пророштво на Захарија првосвештеникот Исус (синот Јоседеков) стои облечен во валкана облека пред Господовиот ангел претставувајќи ги грешниците. И Господ ги изговара зборовите: „Соблечете ги од него тие валкани облеку! И му рече: ’Еве, ја симнувам од тебе твојата вина и те облекувам во скапоцена облека...’ Ставете му чиста капа на главата! Тие му ставија чиста капа на главата и го облекоа во скапоцена облека во присуство на Господовиот ангел“ (Захарија 3,4,5). Исто така Господ ќе те облече и тебе во „плаштот на праведноста“ (Исаија 61,10). „Додека вие се одморуваите меѓу стадата, бевте како гулабица чиишто крилја заблистаа со сребро, а нејзиното перје со жолтикаво злато“ (Псалм 68,13).

Тој ќе те воведо в соби каде што е гозба и ќе те опсипе со својата љубов (Песна над песните 2,4). „Ако одиш по моите патишта“, вели Господ, „ти ќе бидеш управител во мојот дом, ќе ги чуваш моите дворови и ќе ти дадам пристап меѓу оние што стојат таму“ - меѓу ангелите што го опкружуваат неговиот престол (Захарија 3,7).

„Како младенецот што се жени со девојка... така твојот Бог ќе ти се радува тебе“ (Исаија 62,5). „Господ, твојот Бог, е во твоја средина, силен Спасител. Тој ќе ти се радува тебе, полн со веселба, ќе ти биде милостив во својата љубов, ќе воскликнува радосно над тебе“ (Софонија 3,17). И земјата и небото се придружуваат кон радоста на Отецот излеана во песната: „Зашто овој мој син беше мртов и оживе, беше загубен и се најде!“

Сè до овде во параболата на Спасителот нема некоја нехармонична нота да ја наруши хармонијата на радосната сцена. Но сега Христос воведува нов елемент. Кога загубениот син пристигнал дома, постариот син „беше в поле. Кога се враќаше и се приближи до куќата, чу песна и играње, па повика еден од слугите и го праша што е тоа. А тој му рече: ’Брат ти си дојде и татко ти закла згоено тело бидејќи се врати жив и здрав.’ Тој се налути и не сакаше да влезе.“

Постариот брат не го делел стравот на татка си ниту пак чекал да се врати загубениот брат. Затоа не учествувал ниту во радоста на таткото што му се вратил заталканиот син. Звучите на веселбата не буделе убави чувства во неговото срце. Тој кај слугата се распрашува за причините на радоста и одговорот разгорува кај него љубомора. Не сака да влезе за да го поздрават својот загубен брат. Наклоноста што е покажана кон загубениот син тој ја смета за навреда кон себеси.

Кога татко му излегол да го одоброволи и да го придобие, тогаш се покажала гордоста и злобата на неговиот карак-

тер. Својот живот во домот на татка си тој го прикажува како низа ненаградени услуги, а во погрешна светлина ги прикажува предимствата што му се укажани на синот кој штотуку се вратил. Отворено нагласува дека неговата улога во домот побргу наликувала на улога на слуга отколку на улога на син. Наместо да се радува што живее во домот на својот татко, тој размислува за наградата што ја заслужил со својот трудољубив и беспрекорен живот. Неговите зборови покажуваат дека токму заради добивката се откажал од задоволствата на гревот. Според тоа, ако помладиот брат треба да учествува во поделбата на имотот на таткото, тогаш постариот брат себеси се смета за оштетен. Затоа е незадоволен со предимствата што ги добил помладиот брат. Јасно покажува дека не би го примил загубениот син да бил на местото на таткото. Оди толку далеку што не го признава дури ни како брат, туку за него зборува како за „твој син“.

Сепак, таткото постапува нежно и спрема него: „Сине, ти секогаш си со мене и сè што е мое - твое е.“ Во текот на сите овие години што ги помина твојот брат како изгнаник, зар ти не уживаше предност да се дружиш со мене?

Таткото во изобилна мера им ставил на располагање на своите деца сè што можело да послужи за нивната среќа. Синот немал потреба да поставува прашање за некакви дарови или за награда. „Сè што е мое - твое е!“ Требаше само да ја прифатиш мојата љубов и дарот што ти е понуден во изобилна мера!

Еден син привремено се оддалечил од домот, несвесен за љубовта на таткото. Меѓутоа, сега се вратил и напливот од радост и среќа однел многу грди мисли и спомени од минатото: „Зашто овој твој брат беше мртов и оживе, беше загубен и се најде.“

Дали постариот брат станал свесен за својот зол, неблагодарен дух? Дали сфатил дека загубениот син и понатаму е негов брат иако се однесувал како што не прилега? Дали постариот брат се покајал поради својата љубомора и тврдоста на срцето? За тоа Христос ништо не кажува. Во параболата е истакнато само она што се случило, а слушателите сами треба да го насетат конечниот исход.

Со постариот син се прикажани непокајаните Евреи во Христово време, но и фарисеите во сите времиња кои со

презир ги гледаат сите што тие ги сметаат за даночници и грешници. Бидејќи не паднале во оние најдлабоки пороци, кај нив преовладувала свест за самоправедност. Христос се судрил со тие ситничари на нивна почва. Како и постариот син, и тие уживале посебни предимства пред Бога. Себеси се сметале за синови во Божјиот дом, но биле проникнати со наемнички дух. Работеле, но не од љубов, туку затоа што очекувале награда. Во нивните очи Бог бил строг работодавец. Тие виделе како Христос ги повикува даночниците и грешниците и ним им го нуди изобилниот дар на својата благодат - дарот што рабините сметале дека само тие можат да си го обезбедат за себе со тежок труд и покори - па биле навредени. Враќањето на загубениот син, кое срцето на таткото го исполнило со радост, нив само ги поттикнало да станат љубоморни.

Приговорот на таткото упатен до постариот син претставува нежен повик што им го упатува Небото на сите фарисеи: „Сè што е мое - твое е!“ - не како плата, туку како дар. Како и загубениот син, и вие можете да го примите само како незаслужен дар на љубовта на Отецот.

Личната праведност (самоправедност) ги наведува луѓето не само погрешно да го прикажуваат Бога, туку да имаат и студено срце и да бидат критички расположени кон своите браќа. Проникнат со себичност и љубомора, постариот син бил подготвен да го контролира својот брат, да критикува секој негов потег и да го обвини и за најмал недостаток. Бил готов да пронајде секоја негова грешка и да искористи секое негово погрешно дело. Така тој се обидува да го оправда својот непомирлив дух.

И денес мнозина постапуваат како него. Додека некоја душа ги води своите први битки против поплавата искушенија, тие стојат настрана, тврдоглави, самоволни, полни со приговори, обвинувачки расположени. Тие себеси можат да се сметаат за Божји деца, но дејствуваат инспирирани со сатански дух. Со своето однесување кон своите браќа, овие тужители себеси се ставаат во положба во која Бог не може да ги осветли со светлината од своето лице.

Мнозина постојано се прашуваат: „Со што ќе дојдам пред Господа, ќе паднам ли ничкум пред севишниот Бог? Ќе дојдам ли пред него со жртва паленица, со телиња годи-

начиња? Дали ќе му бидат мили илјада овни, илјада илјади потоци масло?“ Меѓутоа, „човеку, објавено ти е што е добро, што бара Господ од тебе: да се прави само правда, да се љуби милосрдие и да се оди смирено со својот Бог“ (Михеј 6,6-8).

Еве ја службата што ја одбрал Бог: „Да ги кинеш неправедните окови, да ги разврзеш врските на јаремот, да ги пуштиш на слобода угнетуваните, да ги скршиш сите окови; да го поделиш својот леб со гладните, да ги воведеш под својот покрив бескуќниците, да го облечеш оној што ќе го видиш гол, и да не се криеш од оној кој е од твојата крв“ (Исаија 58,6.7). Кога себеси се посматраме како грешници кои се спасени единствено со љубовта на нашиот небесен Отец, тогаш ќе покажуваме вистинска љубов и нежно сочувство кон ближните кои патат поради својот грев, и патилата и болката на покајанието никогаш нема да ги пречекуваме со љубомора и со прекори. Кога ќе се истопа мразот на себичноста во вашето срце, тогаш ќе се сложите со Бога и ќе ја делите со него радоста што произлегува од спасувањето на загубените.

Да го поделиш својот леб со
гладните..., да го облечеш
оној што ќе го видиш гол.

Вистинските
СТАРЬОЛ

Вие тврдите дека сте Божји деца; но, ако тоа тврдење треба да се оправда, тогаш оној кој беше „мртов и оживе, беше загубен и се најде“, навистина ќе биде „твој брат“. Тој е поврзан со тебе со најцврсти врски, зашто Бог го признава како свој син. Ако го одбиеш своето сродство со него, покажувај дека си само наемник во домот, а не дете во Божјето семејство.

Иако ти не се придружиш кон оние што ги пречекуваат загубените со добредојде, сепак, радоста ќе продолжи, откупените ќе добијат свое место крај Отецот и во делото на Отецот, но ти ќе останеш во темнина, надвор од домот. „А кој не љуби, не го познава Бога, зашто Бог е љубов“ (1. Јованово 4,8).

Седумнаесетта глава

„ОСТАВИ ЈА УШТЕ ОВАА ГОДИНА“

(Оваа глава се темели на текстот од Евангелието според Лука 13,1-9)

Во своето учење Христос предупредувањето за судот го поврзал со повиците на милоста. „Зашто Синот човечки не дојде да погубува човечки души, туку да ги спаси“ (Лука 9,56). „Зашто Бог не го прати својот Син во светот за да му суди на светот, туку светот да биде спасен преку него“ (Јован 3,17). Односот меѓу неговата мисија на милоста и Божјата праведност и судот е опишан во поуката за неплодното дрво.

Христос им укажувал на луѓето на Божјето царство кое ќе дојде и остро го укорувал нивното незнаење и нивната рамнодушност. Небесните знаци кои го најавуваат времето бргу ги разбрале; но знаците на времето, кои толку јасно укажуваат на неговата мисија, не ги препознавале.

Меѓутоа, тогаш, како и денес, луѓето биле подготвени себеси да се прогласат за небесни миленици и да заклучат дека укорите се однесуваат на други. Слушателите го известиле Исуса за настан кој штотуку предизвикал голема возбуда кај народот. Некои мерки на гувернерот на Јудеја, Понтије Пилат, го навредиле народот. Избувнало народно востание во Ерусалим и Пилат се обидел да го задуши со сила. Еднаш неговите војници дури провалиле на подрачјето на храмот и убиле неколку галилејски поклоници кои штотуку принесувале жртви. Евреите оваа несреќа ја сметале како казна за некој грев, и известувачите што донеле информации за споменатото насилство тоа го правеле со потајно задоволство, сметајќи дека тие самите се многу подобри од споменатите Галилејци и дека уживаат поголема Божја наклоност. Очекувале Исус да ги осуди тие луѓе кои, според нивните мерила, заслужиле и повеќе од својата казна.

Христовите ученици не се осмелувале да дадат своја оценка пред да го дознаат мислењето на својот Учител. Тој веќе им дал остри поуки за оценувањето на карактерот на другите луѓе и за одмерувањето на казната сообразно со нивното ограничено просудување. Сепак, очекувале Исус да ги осуди тие луѓе како тешки грешници. Големо било нивното изненадување кога го чуле неговиот одговор.

Свртувајќи се кон мноштвото, Спасителот рекол: „Мислите дека тие Галилејци беа повеќе грешни од останатите Галилејци, па затоа настрадаа така? Не, ви велем, но ако не се покаете, сите така ќе загинете!“ Оваа тешка несреќа требало да им го скрши срцето и да ги поттикне да се покаат за своите гревови. Одмаздничката луѓа веќе се приготвила и наскоро требало да се урне врз сите што не нашле свое прибежиште во Христа.

Додека разговарал со учениците и со мноштвото, Исус со пророчко око гледал во иднината и го видел Ерусалим опколен со војска, ги чул тупотите од чекорите на странците кои марширале против избраниот град и видел како безброј илјадници гинат во текот на опсадата. Многу Евреи, слично на оние Галилејци, биле убиени во предворјето на храмот, токму во миговите кога принесувале жртви. Несреќата што ги снашла споменатите Галилејци претставувала Божја опомена за целиот народ кој бил толку виновен. Исус рекол: „Ако не се покаете, сите така ќе загинете!“ Уште малку ќе се одложува мигот на проверка за сите нив. Уште имаат време да го дознаат она што е важно за нивниот мир.

Затоа Исус продолжил: „Некој човек беше посадил смоква во своето лозје, па дојде да побара плод на неа, но не најде. Тогаш му рече на лозарот: 'Еве, веќе три години доаѓам и барам плод на оваа смоква, но не наоѓам. Пресечи ја! Зошто и натаму да ја испостува земјата?'“

Христовите слушатели не можеле погрешно да ги протолкуваат овие зборови. Давид пеел за Израел како за лоза која е пренесена од Египет. Исаија напишал: „Лозјето на Господа над војските е Израеловиот дом; неговиот избран расад: луѓето Јудејци“ (Исаија 5,7). Поколението при кое дошол Спасителот било претставено со смоква во Господовото лозје кое уживало негова посебна грижа и благослов.

Божјата немера со својот народ и славната можност што ја имал народот биле искажани со овие прекрасни зборови:

„Ќе се викаат дабје на правдата, Господов расад - за негова слава“ (Исаија 61,3). Инспириран од Духот, на својата претсмртна постела Јаков рекол за својот најмил син: „Јосиф е плодносна гранка, плодна гранка покрај извор, гранчињата ѝ се протегаат над сидот.“ Потоа продолжил: „Преку Семоќниот кој те благословува со небесни благослови озгора, со благослови на бездната оздола“ (1. Мојсеева 49,22.25). И така Бог го засадил Израел како добра лоза крај изворот на животот. Тој го насадил своето лозје „на плодно ритче“, го заградил, „ги исчисти камењата и го засади со благородна лоза“ (Исаија 5,1.2).

„Се надеваше дека ќе роди добро грозје, но тоа роди диво грозје“ (Исаија 5,2). Народот во Христово време покажувал поголема надворешна побожност од Евреите во поранешните времиња, но во многу поголема мера од нив бил лишен од благородните доблести на Божјиот Дух. Драгоцените плодови на карактерот кои животот на Јосифа го правеле толку прекрасен и благороден, не се покажувале кај еврејскиот народ.

Преку својот Син Бог барал плод, но не го нашол. За жал, Израел само ѝ пречел на земјата. Неговото постоење се претворило во клетва, зашто заземал место во лозјето што можело да го заземе некое плодно дрво. Тој на светот му ги скусувал благословите што сакал Бог да му ги даде. Израелците погрешно го претставувале Бога пред околните народи. Не само што биле бесполезни, туку претставувале и вистинска

пречка. Нивната религија во толкава мера била изопачена што, наместо благослов и спасение, таа на светот му носела само пропаст.

Во оваа парабола лозарот не ја доведува во прашање одлуката дрвото да биде пресечено ако остане без плод; тој само знаел во колкава мера сопственикот, заедно со него, е заинтересиран за тоа неплодно дрво. Ништо не можело да го израдува повеќе отколку да види како тоа расте и носи плод. Кога сопственикот побарал од него дрвото да го пресече, тој одговорил: „Господине, остави ја уште оваа година, додека раскопам околу неа и ја нагубрам, па можеби ќе роди идната година!“

Лозарот не одбил да се потруди околу оваа неугледна овошка. Бил подготвен да ѝ посвети уште повеќе труд, околностите во кои се наоѓа таа да ги направи уште поповолни, да ѝ посвети поголемо внимание.

И сопственикот и лозарот во иста мера се заинтересирани за смоквата. Така и Отецот и Синот се единствени во својата љубов кон избраниот народ. Христос им ветил на своите слушатели дека ќе им бидат дадени уште подобри можности. Ќе биде употребено секое средство што може да го замисли Божјата љубов за да можат тие да станат дрвја на праведноста што ќе носат плод на благослов на светот.

Во параболата Исус не кажал што постигнал лозарот со својот труд. На тоа место сторијата се прекинува. Нејзиниот крај му бил препуштен на поколението што ги слушало неговите зборови. Ним им била упатена и свечена опомена: „Можеби ќе роди идната година, ако не, пресечи ја!“ Од нив зависело дали ќе биде искажана неотповиклива осуда. Денот на гневот приближувал. Со неволјите што веќе го снашле Израел, сопственикот на лозјето милостиво однапред ги потсетувал луѓето на уништувањето на неплодното дрво.

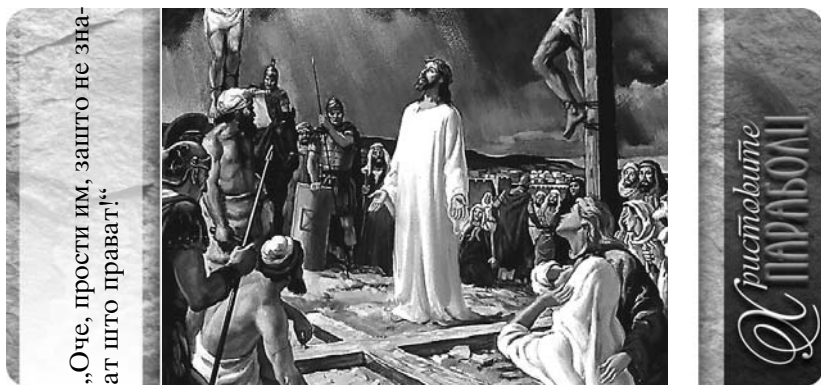
Оваа опомена се одгласува низ времето сè до нашите денови. Дали ти, о безгрижно срце, си неплодно дрво во Господовото лозје? Дали поради тоа истата осуда ќе биде изречена и над тебе? Колку долго веќе ги примаш неговите дарови? Колку долго Тој бдее и чека да му возвратиш со љубов? Колкави предности си уживал посаден во неговото лозје, под будното око на лозарот! Колку често нежната порака на евангелието го одушевувала твоето срце! Го носиш Христовото име, навидум си припадник на црквата која е

негово тело, а сепак си свесен дека немаш никакви живи врски со големото срце на љубовта! Низ тебе не тече реката на неговиот живот. Во твојот живот не се гледаат пријатните особини на неговиот карактер, „плодовите на Духот“.

Неплодното дрво ги користи дождот и светлината, а лозарот му обрнува големо внимание и вложува во него труд. Тоа извлекува храна од земјата. Но со своите неплодни гранки само ја засолнува почвата, така што во неговата сенка не можат да растат и да напредуваат плодните билки. Така и Божјите дарови, со кои Бог те опсипал тебе, не му пренесуваат никаков благослов на светот. На другите им ги одземаш предимствата кои, да не си ти, би можеле да им припаѓаат ним.

И сега сфаќаш, иако можеби само нејасно, дека претставуваш само товар за земјата. Сепак, во својата голема милост Бог сè уште не те пресекол. Тој не те посматра студено; не се одврка рамнодушно од тебе ниту те препушта на уништување. Напротив, гледајќи те тебе, извикнува, како што извикал пред толку столетија за Израел: „Како да постапам со тебе, Ефреме, како да те предам Израелу... Не ќе му дадам веќе замав на гневот, не ќе го сотрувам пак Ефрема, зашто јас сум Бог, а не човек“ (Осија 11,8.9). Жалостивиот Спасител кажува за тебе: Ќе го поштедам уште оваа година, ќе раскопам околу него и ќе го залевам!

Со таа неуморна љубов Исус му служи на Израел во текот на времето на милоста што го продолжил. И на крстот се молел: „Оче, прости им, зашто не знаат што прават!“ (Лука 23,34). По неговото вознесение евангелието прво се

проповедало во Ерусалим. Тука бил излеан и Светиот Дух. Тука првата евангелска црква ја откривала својата моќ на воскреснатиот Спасител. Тука Стефан - на кого лицето му било „како лице на ангел“ (Деела 6,15) - го објавил своето сведоштво и го положил својот живот. Сè што можело да стори Небото, било сторено. Сам Христос рекол: „Што можев уште да направам за своето лозје што веќе не го направив?“ (Исаија 5,4). Така ниту неговата грижа ниту неговиот труд околу тебе не се намалуваат, туку се засилуваат. Тој и понатаму вели: „Јас, Господ, го чувам него, го залевам во секој миг; и за да не го оштети некој, стражам дење и ноќе“ (Исаија 27,3).

„Можеби ќе роди идната година, ако не, пресечи ја!“ Срцето што не се освива на божествените повици сè повеќе се стврдува и конечно станува нечувствително за влијанието на Светиот Дух. И тогаш неотповикливо се изговараат зборовите: „Пресечи ја! Зошто и натаму да ја испостува земјата!“

Денеска Тој те повикува тебе: „Израелу, врати се кај твојот Господ Бог... Ќе ги исцелам од нивното отпаѓање, ќе ги љубам од сето срце... ќе му бидам како роса на Израел; тој ќе цвета како лилјан, ќе пушти корен како на Ливан... Пак ќе се врати во мојата сенка, ќе ја одгледува својата пченица, ќе ги одгледува лозјата... преку мене си плоносен со плодови“ (Осија 14,1-9).

Осумнаесетта глава

„ИЗЛЕЗИ ПО ПАТИШТАТА И МЕЃУ ОГРАДИТЕ“

(Оваа глава се темели на текстот од Евангелието според Лука 14,1.12-24)

Во една пригода Спасителот бил гостин кај еден фарисеј. Тој радо ги прифаќал повиците на богатите, но и на сиромасите и, како и обично, она што се случувало пред него го поврзувал со своите поуки за вистината. Меѓу Евреите светите гозби биле составен дел на сите национални и верски празници. Тие за нив претставувале симбол на благослвите што ќе ги уживаат во вечниот живот. Големата гозба на која ќе седат заедно со Аврама, со Исака и со Јакова, додека многубошците ќе останат надвор и ќе ги посматраат со копнежливи очи, била тема за која расправале со уживање. Поуката што сакал да им ја даде, советите и опомените што сакал да им ги упати, Христос сега ги обликувал како сторија за една голема вечера. Божјите благослови, и сега и во идниот живот, Евреите сакале да ги задржат исклучиво за себе. Ја одбивале и самата помисла дека Бог би можел да им биде милостив и на многубошците. Со оваа поука Христос покажал дека токму во тој миг и самите тие ги одбиваат повиците на милоста, повиците да влезат во Божјето царство. Им открил дека повикот што го одбиле тие ќе им биде упатен на оние што ги презирале, на оние што не сакале да ги допрат ниту со својата облека, како да се лепрозни, од кои мораат да се чистат.

Бирајќи ги гостите за својата гозба, фарисејот се раководел од своите себични интереси. Затоа Христос му рекол: „Кога даваш ручек или вечера, не кани ги своите пријатели, ни твоите браќа, роднините, ниту богатите соседи, за да не те поканат и тие и да ти биде возвратено. Туку, кога даваш гоштавка, покани ги бедните, сакатите, куците и слепите! И

ќе бидеш блажен, зашто немаат со што да ти вратат. Ќе ти биде возвратено при воскресението на праведниците.“

Христос овде ги повторувал поуките што му ги давал на Израел преку Мојсеја. По Господова наредба, на нивните свети гозби требало да доаѓаат „левитот - зашто нема дел ни наследство со тебе - придојденикот, сиракот и вдовицата, кои живеат во твојот град, и нека јадат и нека се наситат“ (5. Мојсеева 14,29). Овие собирања морале да му послужат како пример на Израел. Кога на тој начин ќе се научат на радости-те што произлегуваат од вистинското гостопримство, Израелците и во текот на годината ќе се грижат за ожалостените и за сиромасите. Овие гозби им давале поширока поука. Духовните благослови, дадени на Израел, не биле наменети само за нив. Бог им го дал лебот на животот за да можат да му го кршат на светот.

Оваа задача тие не ја исполниле. Затоа Христовите зборови претставувале укор за нивната себичност. Неговите зборови биле посебно неугодни за фарисеите. Надевајќи се дека разговорот ќе го пренасочи во друга насока, еден од нив, полн со лицемерно побожен жар, извикнал: „Блажен е оној кој ќе јаде леб во Божјето царство!“ Човекот бил цврсто уверен дека ќе добие место во тоа царство. Неговото однесување било мошне слично на однесувањето на оние што се радуваат затоа што се спасени во Христа иако не ги исполнуваат условите под кои е ветено спасението. Неговиот дух бил сличен на духот на Валама кога се молел: „О да се надевам дека ќе умрам со смрт на праведник и мојот крај да биде како нивниот!“ (4. Мојсеева 23,10). Фарисејот не размислувал за својата подготовка за небото, туку само за она што сакал да го ужива таму. Со својата забелешка настојувал мислите на гостите да ги одврати од расправата за нивната практична должност. Сакал во мислите да ги поведе од овој сегашен живот во далечното време на воскресението на праведниците.

Христос го читал срцето на овој лицемер и, иако својот поглед го насочил кон него, на сите гости почнал да им го опишува карактерот и вредноста на нивните сегашни предимства. Објаснил дека им е наменета улога што мора да ја одиграат сега, за да можат да уживаат во благословите во иднина.

Рекол: „Еден човек приготви голема вечера и покани мнозина. А кога дојде време за вечера, го прати својот слуга

да им рече на поканетите: 'Повелете, зашто трpezата е готова!'“ Меѓутоа, тие покажале чудна рамнодушност. „Како договорени, почнаа да се извинуваат. Првиот рече: 'Купив нива и треба да појдам да ја видам. Те молам, извини ме!' Другиот му рече: 'Купив пет севгари волови, па одам да ги испробам, те молам извини ме!' И третиот рече: 'Се оженив, затоа не можам да дојдам!'“

Ниту еден изговор не бил заснован на некоја вистинска потреба. Човекот кој „оди да ја види“ својата нива веќе ја купил. Неговата силна желба да оди и да ја види нивата покажува дека тој целосно е опфатен со таа трговија. И воловите веќе биле купени. „Да се испробаат воловите“ значело само да се задоволи своето љубопитство. Ниту третиот изговор не претставувал вистинска причина. Фактот што повиканиот гостин се оженил не морал да го спречи да присуствува на гозбата. Секако, и неговата жена би била добредојдена. Меѓутоа, тој имал свои замисли за задоволствата и се чини дека тие му биле многу попривлечни од оние што му се нуделе на гозбата. Тој се навикнал да бара задоволства дружејќи се со други лица, а не со домаќинот на гозбата. Затоа и не се обидел да се оправда, не се потрудил да даде макар и само привидно пристоен изговор за своето одбивање. Неговото „не можам“ претставувало само провиден превез префрлен преку вистината: „Не ми е грижа“, или: „Не сакам да дојдам!“

Сите изговори покажуваат ум презафатен со други работи. Повикот упатен до гостите за гозба за нив имал споредно значење зашто другите интереси им биле многу

Премногу сум зафатен, не можам да дојдам на небесната вечера! Така се изговараат денес милиони луѓе.

поважни, па истиот го одбиле. Но затоа великодушниот пријател бил повреден со нивната рамнодушност.

Со големата вечера Христос ги претставува благословите понудени со евангелието. Всушност, со тоа бил понуден и сам Исус Христос. Тој е леб што слегува од небото; од него течат реки на спасение. Господовите весници им го најавувале на Евреите доаѓањето на Спасителот; тие укажале на Христа како на „Јагне Божје кое ги зема на себе гревовите на светот“ (Јован 1,29). На гозбата што ја приредил, Бог им го нуди најголемиот дар што Небото може да го даде - дар што не може да се процени. Божјата љубов приготвила скапоцена гозба, приготвила неисцрпни резерви. Сам Христос нагласува: „Ако некој јаде од овој леб, ќе живее довека“ (Јован 6,51).

Меѓутоа, за да можат да го прифатат повикот за евангелската гозба, своите земни интереси морале да ги подредат на една цел: да го прифатат Христа и неговата праведност. Бог за човекот дал сè и Тој од него бара неговата служба да ја стави над сите земни и себични интереси. Тој не може да прифати поделено срце. Срцето преоптоварено со земни склоности не може да му биде посветено на Бога.

Оваа поука важи за сите времиња. Ние мораме да го следиме Божјето Јагне секаде каде што ќе појде. Мораме да го прифатиме неговото водство и неговото друштво да го цениме повеќе од друштвото на нашите земни пријатели. Христос кажува: „Кој љуби татко или мајка повеќе од мене, не е достоин за мене; и кој љуби син или ќерка повеќе од мене, не е достоин за мене“ (Матеј 10,37).

Собрани околу семејната трпеза, додека го кршеле својот секојдневен леб, во Христовите денови мнозина ги повторувале зборовите: „Блажен е оној кој ќе јаде леб во Божјето царство!“ Меѓутоа, Христос им покажал колку тешко можат да се најдат гости да седнат на трpezата приготвена со толку висока цена. Оние што ги слушале неговите зборови биле свесни дека го одбиле повикот на милоста. Ним земните посејди, богатството и задоволствата наполно им го окупираше вниманието. Како по договор, сите нашле некој изговор.

Истото се случува и денес. Изговорите со кои повиците гости се правдале некогаш што го одбиваат повикот за гозба ја покриваат целата лепеза изговори што ги даваат луѓето денес кога го одбиваат евангелскиот повик, трудејќи

се да не ги загрозат своите световни изгледи за успех прифаќајќи ги барањата на евангелието. Тие своите земни интереси ги сметаат за многу поважни од вечните. И така токму благословите што ги примиле од Бога стануваат бариера која нивната душа ја изделува од нивниот Творец и Откупител. Не сакаат да бидат запрени во своите земни потфати и затоа им велат на весниците на милоста: „Сега оди си! Па кога ќе најдам време, пак ќе те викнам“ (Дела 24,25). Други ги посочуваат тешкотиите што би се појавиле во нивните општествени односи кога би го прифатиле Божјиот повик. Велат дека не можат себеси да си дозволат да ги нарушат односите со своите роднини и познати. И така покажуваат дека спаѓаат меѓу лицата споменати во оваа Христова парабола. Домаќинот на гозбата смета дека тие со своите провидни одговори покажале презир кон неговиот повик.

Човекот кој рекол: „Се оженив, затоа не можам да дојдам!“, претставува многубројна група. Безброј мажи и жени му дозволуваат на својот брачен другар да ги спречи да го прифатат Божјиот повик. Мажот вели: „Иако сфаќам дека ми е должност да го прифатам повикот, сепак, не можам да решам сè додека мојата сопруга се противи. Таа со своето влијание многу ми отежнува да го сторам тоа!“ Кога жената ќе го чуе повикот на милоста: „Повелете, зашто трpezата е готова!“, таа одговара: „Те молам, извини ме! Мојот маж ги одбива повиците на милоста. Вели дека работите го спречуваат да се освие. Морам да го поддржам мажот ми и затоа не можам да дојдам!“ Срцата на децата се поттикнати и

„Се оженив, затоа не можам да дојдам!“

Христовите
Параболи

настојуваат да дојдат, но силно се приврзани за таткото и мајката кои не го прифаќаат евангелскиот повик, па мислат дека и од нив не може да се очекува да дојдат. И тие велат: „Те молам, извини ме!“

Сите тие го отфрлаат повикот на Спасителот затоа што се плашат од поделба во семејството. Сметаат дека, ако одбијат да го послушаат Бога, ќе си обезбедат мир и напредок во домот; но, во заблуда се. Сите што сеат себичност, себичност и ќе појнеат. Отфрлајќи ја Христовата љубов, тие го отфрлаат и сè она што на човечката љубов ѝ дава чистота и постојаност. Не само што ќе го загубат небото, туку и ќе пропуштат вистински да уживаат во она заради што го жртвувале небото.

Според Христовите зборови, домаќинот на гозбата, кога дознал како се однесувале поканетите кон неговиот повик, се лути и му вели на слугата: „Излези бргу по крстосниците и градските улици и доведи ги ваму бедните, сакатите, слепите и куците!“

Домаќинот ги напуштил тие што ја презреле неговата добрина и ги повикал гладните, бездомниците и сиромасите - оние што ќе го ценат изобилието што им е понудено. Христос рекол: „Вистина ви велама, даночниците и блудниците пред вас ќе влезат во Божјето царство“ (Матеј 21,31). Без оглед колку се бедни некои припадници на човечкиот род, кои луѓето ги презираат и од кои се одвраќаат, сепак, тие не паднале толку ниско, ниту се толку бедни за Бог да не може да ги забележи и да не ги сака. Христос копнее измачените со грижи, умор-

ните и угнетените човечки суштества да дојат кај него. Тој копнее да им даде светлина, радост и мир, да им го даде она што не може да се најде никаде на друго место. И најголемите грешници се предмет на неговото длабоко, искрено сочувство и на неговата љубов. Тој го праќа својот Свети Дух нежно да се потруди околу нив, да се обиде да ги привлече кон него.

Слугата што ги довел сиромасите и слепите на гозбата, го известува господарот: „Господаре, направено е како што заповеда, но има уште место!“ „А господарот му рече на слугата: ’Излези по патиштата и по оградите и викни ги да дојдат, за да ми се наполни домот!“

Овде Христос го опишува делото на евангелието надвор од оградите на јудаизмот, на патиштата и патеките на овој свет.

Послушни на оваа заповед, Павле и Варнава им објавиле на Евреите: „Требаше најнапред вам да ви се проповеда Божјата реч, но бидејќи вие ја отфрливте од себе и не се сметате за достоини за вечен живот, еве, ние им се обраќаме на многубошците, зашто Господ ни заповеда така: ’Те поставив за светлина на многубошците, да им бидеш спасение до крајот на земјата. Кога многубошците го чуја тоа, се израдуваа и ја славеа Господовата реч и поверуваа мнозина што беа определени за вечен живот“ (Дела 13,46-48).

Суштина на евангелската порака што ја објавиле Христовите ученици всушност било неговото прво доаѓање на светот. Таа на луѓето им ја носела радосната вест за спасение со вера во него и укажувала дека Тој ќе дојде и вторпат во слава да го избави својот народ, со што на луѓето им влева надеж дека со вера и со послушност ќе го делат наследството на светите во вечноста. Оваа порака им е упатена на луѓето денес, и овојпат со неа е поврзано најавувањето на скорашното второ Христово доаѓање. Знаците кои укажуваат на неговото доаѓање, што самиот ги дал, се исполнуваат, и врз основа на учењето на Божјата реч ние можеме да знаеме дека нашиот Господар е пред врата.

Јован во Откровението најавува дека непосредно пред второто Христово доаѓање ќе се проповеда евангелската порака. Тој видел ангел „како лета сред небото кој имаше вечно евангелие за да им го проповеда на жителите на земјата, на секој народ, племе, јазик и род, зборувајќи со силен

глас: 'Бојте се од Бога и подајте му слава, зашто дојде часот на неговиот суд и поклонете му се на Оној кој ги создаде небото и земјата, морето и водните извори' (Откр. 14,6.7).

Според ова пророштво, по најавувањето на судот и пораките што се поврзани со него, следи доаѓањето на Синот човечки на небесни облаци. Најавувањето на судот всушност претставува проповедање дека второто Христово доаѓање е пред врата. Тоа најавување е наречено вечно евангелие. Според тоа, проповедањето на второто Христово доаѓање, објавувањето на неговата близина, е прикажано како суштински дел на евангелската порака.

Библијата изјавува дека во последните денови луѓето ќе бидат проникнати со световни потфати, со уживања и со алчност за стекнување на пари. Тие ќе бидат слепи за небесните стварности. Христос кажува: „Како што беше во Ноевите денови, така ќе биде и при доаѓањето на Синот човечки. Зашто, како што во деновите пред потопот јадеа и пиеја, се жenea и се мажеа до денот кога Ное влезе во ковчегот, и не сфатија додека не дојде потопот и однесе сè; така ќе биде и при доаѓањето на Синот човечки“ (Матеј 24,37-39).

Така е и денес. Луѓето трчаат по добивка и по себични уживања, како да нема Бог, како да нема небо и живот по смртта. Во времето на Ное предупредувањето поврзано со потопот било пратено за да ги тргне луѓето од нивното беззаконие и да ги повика на покајание. Исто така пораката за скорашното Христово доаѓање е пресметано да ги тргне

луѓето од нивната презафатеност со световните работи и потфати за да станат свесни за небесните реалности и да го прифатат повикот да седнат на Господовата трпеза.

Евангелскиот повик треба да му биде објавен на цел свет - „на секој народ, племе, јазик и род“ (Откровение 14,6). Последната вест со опомена и милост треба да ја осветли сета земја со својата слава. Таа треба да ги опфати сите слоеви на луѓето - богатите и сиромасите, угледните и презрените. Христос рекол: „Излези на патиштата и меѓу оградите и викни ги да дојдат за да ми се наполни домот!“

Светот пропаѓа поради недостиг на евангелието. Постои глад за Божјата реч. Ретки се оние што ја проповедаат Речта неизвалкана со човечка традиција, со човечко предание. Иако имаат Библија во раце, луѓето не ги добиваат благословите што им ги наменил Бог во неа. Господ ги повикува своите слуги неговата порака да им ја однесат на луѓето. Речта на вечниот живот мора да им се објави на оние што умираат во своите гревови.

Во заповедта да излезат на патиштата и меѓу оградите Христос им одредува работа на сите што ги повикал да служат во негово име. Цел свет е работно поле за Христовите слуги. Целото човечко семејство претставува нивно братство. Господ сака неговата Реч на благодатта да ѝ се објави на секоја душа.

Во голема мера тоа може да се постигне со личен труд. Со таа метода се служел и Христос. Неговото дело во најголема мера се состоело од разговор со поединци. Тој посебно го ценел слушателството што се состоело од една душа. Преку таа една душа често пораката им се пренесувала на илјадници други.

Ние не смееме да чекаме душите да дојдат кај нас; мораме да ги побараме таму каде што живеат. Кога Речта се проповеда од проповедална, работата штотуку почнала. Мнозинството луѓе никогаш нема да бидат опфатени со евангелието доколку тоа не им се однесе.

Повикот за гозба прво му бил упатен на јудејскиот (еврејскиот) народ, народ чиишто припадници биле повикани да дејствуваат како учители и водачи меѓу луѓето; народ во чиишто раце биле ставени светите списи кои го најавувале

Христовото доаѓање; народ кому му била доверена симболичката служба што го претставувала неговата мисија. Кога свештениците и народот би го прифатиле повикот, можеле да се соединат со Христовите весници при објавувањето на евангелскиот повик на светот. Вистината им била пратена за да можат да ја шират. Кога го одбиле тие повикот, истиот им бил упатен на сиромасите, на сакатите, на слепите и куците. Даночниците и грешниците ја прифатиле пораката. Кога евангелскиот повик им бил упатен на многубошците, применет е истиот работен план. Пораката прво морала да биде објавена „на патиштата“ - на луѓето што имаат активна улога во деловниот свет, на учителите и водачите на народот.

Господовите весници нека го имат тоа на ум. На пастирите на стадото, на учителите што ги поставил Бог, веста треба да им биде објавена како порака што опоменува. На оние што им припаѓаат на повисоките општествени слоеви мора да им се пристапи нежно и со братско внимание. Луѓето во деловниот свет, на високи и одговорни положби, луѓето со широки пронаоѓачки способности и со научна проникливост, луѓето од дух, учителите на евангелието, чијшто ум уште не е запознат со посебните вистини за ова време - мора да бидат први што ќе ја слушнат пораката. Ним мора да им се упати повикот.

Постои дело што мора да се изврши за богатите. Тие мора да станат свесни за својата одговорност како луѓе на кои им се доверени небесни дарови. Мораме да ги потсетиме дека еден ден ќе дадат сметка пред Оној кој ќе им суди на живите и мртвите. Со нив мораме да работиме со љубов и во Божји страв. Мошне често богатиот се надева на своето богатство и не е свесен за опасноста што му се заканува. Очите на неговиот ум мора да бидат пренасочени кон она што има трајна вредност. Тој мора да го признае авторитетот на вистинската добрина која кажува: „Дојдете кај мене сите што сте онемоштени и обременети, а јас ќе ви дадам починка. Земете го мојот јарем на себе и научете се од мене, зашто јас сум кроток и понизен по срце и вие ќе најдете починка за своите души, зашто мојот јарем е поднослив и мојот товар е лесен“ (Матеј 11,28-30).

Многу малку им се проповеда евангелието на образованите, на богатите и угледните. Многу христијански работ-

ници се колебаат да им се приближат на припадниците на овој општествен слој. Меѓутоа, не би смеело да биде така. Кога некој би се давел, ние би стоеле на страна и би гледале како тој гине само затоа што е правник, трговец или судија. Кога би ги виделе луѓето како јурат кон бездна, секако, не би се двоумеле да ги задржиме, без оглед на нивната положба и животен позив. Исто така не би смееле да се колебаме да ги предупредиме луѓето на опасностите што им се закануваат на нивната душа.

Никој не би смеел да биде занемарен затоа што привидно е опфатен со световното. Многу луѓе на високи општествени положби се јадосани и сити од животната суета. Тие копнеат по мир што го немаат. Дури и во највисоките општествени слоеви има такви кои се гладни и жедни за спасение. Мнозина ќе ја прифатат помошта ако Господовите весници им се приближат лично на љубезен начин и со срце полно со Христовата љубов.

Успехот на евангелската порака не зависи од учениот и вешт говор, од речитоста и од цврстите докази. Тој зависи од едноставната порака и од нејзината прилагоденост кон душите што се гладни за лебот на животот. „Што да сторам за да добијам живот вечен? - тоа е насушна потреба на душата.

На илјадници може да им се пристапи на наједноставен и најскромно начин. Повеќето интелектуалци, оние што луѓето ги сметаат за најспособни мажи и жени на светот, често се освежени со едноставните зборови на оние што го

љубат Бога и што знаат да зборуваат за таа љубов исто толку природно како и световните луѓе што зборуваат за она за што се најдлабоко заинтересирани.

Често речениците, внимателно приготвени и промислени, имаат малку влијание. Но, искрените и чесни зборови на некој Божји син или ќерка, изговорени со природна едноставност, имаат сила да ја отворат вратата на срцето кое долго било затворено за Христа и за неговата љубов.

Оној што работи за Христа секогаш нека има на ум дека не смее да работи во своја сила. Нека се потпре врз Господовиот престол со вера во неговата моќ да спаси. Нека се бори со Бога во молитва, а потоа нека работи, служејќи се со сите способности што му ги дал Бог. Светиот Дух му стои на располагање како залог на неговата успешност. Ангелите што служат се крај него да влијаат врз срцата.

Кога старешините и учителите во Ерусалим би ја прифатиле вистината што им ја објавил Христос, каков мисионерски центар би станал нивниот град! Отпаднатиот Израел би се преобратил. Околу Господа би се собрала голема војска, и колку бргу евангелието би било однесено во сите краишта на светот! Исто така е и денес. Кога влијателните луѓе, со големи способности за корисна служба, би можеле да бидат придобиеени за Христа, колку силно дело би можело да се изврши преку нив да се подигнат паднатите, да се соберат отфрлените и на сите страни да се шири радосната вест за спасението! Бргу повикот за евангелската гозба би можел да им се објави на сите и гостите да се соберат на Господовата трпеза.

Меѓутоа, не смееме да мислиме само на големите и надарени луѓе, а да ги занемаруваме сиромашните слоеви. Христос им заповедал на своите весници да одат меѓу оние на патиштата и меѓу оградите - кај сиромасите и презрените во општеството. На плоштадите и на улиците на големите градови, на зафрлените патеки во внатрешноста на земјата има поединци и семејства - можеби странци во туѓа земја - кои не се поврзани со црквата и во својата осаменост мислат дека Бог ги заборавил. Тие не се свесни што треба да прават за да добијат живот вечен. Мнозина потонале во грев. Мнозина западнале во скудност. Оптоварени се со патила, со потреби, со неверство и очај. Им се закануваат секакви болести, напаѓајќи ги

и телото и душата. Тие копнеат да најдат утеха во своите неволји, а сатаната ги пренасочува истата да ја бараат во страстите и уживањата кои водат во пропаст и смрт. Тој им нуди содомски јаболка кои во устата ќе им се претворат во пепел. Своите пари ги трошат за она што не е храна и својот труд за она што не заситува.

Кај овие страдалници треба да препознаеме луѓе за кои Христос дошол да ги спаси. Неговиот повик упатен до нив гласи: „О сите вие, кои сте жедни, дојдете при водите; а кои немате сребреници, дојдете, купете и јадете. Да, дојдете, купете вино и млеко!... Послушајте ме мене и ќе јадете добро и ќе уживате во сочни јадења. Приклонете го увото и дојдете при мене, послушајте ме, и душата ќе ви живее“ (Ис. 55,1-3).

Бог ни дал посебна заповед да се грижиме за странците, за изгнаниците и за сиромашните души на кои им недостига морална сила. Мнозина кои навидум се рамнодушни кон религијата, длабоко во срцето копнеат за одмор и мир. Иако можеби длабоко потонале во грев, сепак постои можност да бидат спасени.

Христовите слуги треба да го следат неговиот пример. Додека одел од место во место, Тој ги тешел измачените и ги лекувал болните. Потоа им ги објавувал големите вистини за своето царство. Тоа е дело што мора да го извршуваат и неговите следбеници. Кога ќе ги ублажувате телесните страдања, ќе најдете начин да ги задоволите и потребите на душата. Можете да им укажете на распнатиот Спасител и да

зборувате за љубовта на големиот Лекар кој единствено е во состојба да ги исцели.

Кажете им на бедните, безнадежни души, кои скршнале од вистинскиот пат, дека не мора да очајуваат. Иако згрешиле, иако не изградувале вистински карактер, на Бога му е мило да ги врати кај себе, да ги изградува со своето спасение. Тој ужива да земе, навидум безвреден материјал, оние со кои работел сатаната, и да ги стори приврзаници на својата благодат. Тој се радува да ги избави од гневот што ќе се урне врз непослушните. Кажете им дека постои лек, дека има чистење за секоја душа! На Господовата трпеза има место за нив. Тој само чека да ги поздрави со добредојде.

Оние што одат на патиштата и меѓу оградите ќе пронајдат и други лица, со наполно различен карактер, на кои ќе им биде потребна нивна помош. Ќе најдат луѓе кои живеат соодветно со светлината што ја имаат, кои му служат на Бога најдобро како знаат, иако се свесни дека за нив и за оние што живеат околу нив мора да се изврши дополнително големо дело. Тие копнеат подобро да го запознаат Бога, зашто допрва почнуваат да го чувствуваат светкањето на посилната светлина и со солзи се молат Бог да им прати благослов кој со вера го насетуваат некаде во далечината. Многу од нив можат да се најдат среде расипаноста на големите градови, многу живеат во мошне скромни околности и токму затоа остануваат незабележани во светот. Има многу такви за кои ниту проповедниците ниту црквите не знаат ништо. Меѓутоа, на сите скромни, бедни места, тие сведочат за Господа. Иако имаат малку светлина и малку можност да се усовршат како христијани, среде сета таа голотија, глад и студенило, тие се трудат да им помогнат на ближните. Затоа поверениците на сестраната Божја милост нека ги побараат душите, нека ги посетат нивните домови, и во сила на Светиот Дух нека ги задоволат нивните потреби. Проучувајте ја Библијата и молете се со нив едноставно, онака како што ве научил Светиот Дух. На своите слуги Христос ќе им даде порака што ќе им послужи на тие души како леб од небото. И така драгоценiot благослов ќе се пренесува од срце до срце, од семејство до семејство.

Христовата заповед: „Натерајте ги да дојдат!“ често погрешно се толкува. Некои ја сметале како налог да ги

присилуваме луѓето да го прифатат евангелието. Меѓутоа, таа ја покажува итноста на повикот, но и успешноста на доказите што сме ги употребиле. Евангелието никогаш не се служи со сила луѓето да ги доведе кај Христа. Неговата порака гласи: „О сите вие, кои сте жедни, дојдете при водите!“ (Исаија 55,1). „Духот и невестата велат: ’Дојди!’ И кој слуша нека рече: ’Дојди!’... и кој сака - нека земе дарум од водата на животот“ (Откровение 22,17). Силата на Божјата љубов и благодат не гони да дојдеме!

Спасителот кажува: „Еве, стојам пред вратата и чукам; ако некој го чуе мојот глас и ја отвори вратата, ќе влезам кај него и ќе вечерам со него и тој со мене“ (Откровение 3,19,20). Него не го одвраќаат подбивите ниту го задржуваат заканиите. Тој непрекратно ги бара загубените, велејќи: „Како да те предам?“ (Осија 11,8). Иако со тврдо срце ја отфрлаат неговата љубов, Тој се враќа за уште посилно да ги повика: „Еве, стојам пред вратата и чукам!“ Привлечната моќ на неговата љубов ги гони душите да му отворат. Тие сами му признаваат на Христа: „Твојата благодат ме возвеличува“ (Псалм 18,36).

Христос кај своите весници ќе ја всади истата онаа копнежлива љубов што ја покажува Тој барајќи ги загубените. Не смееме само да велиме: „Дојди!“ Има такви кои ќе го чујат повикот, но нивните уши се премногу слаби да го препознаат неговото значење. Нивните очи се премногу заслепени за да можат да видат какво било добро во она што им е понудено.

Мнозина ја сфаќаат својата голема изопаченост и велат: Не сум достоин да ми се помогне. Оставете ме на мира! Меѓутоа, Божјите слуги не смеат да се повлечат. Со нежна љубов, со полно сожалување, пристапете им на обесхрабрените и беспомошните души. Вдахнете ги со својата храброст, со својата надеж, со својата сила! Со својата љубезност натерајте ги да дојдат! „Кон едните, кои се сомневаат, бидете милостиви; а другите спасувајте ги истргнувајќи ги од оган; кон други пак бидете милостиви со страв, мразејќи ја и облеката онечистена од телото“ (Јуда 22.23.)

Ако Божјите слуги појдат вооружени со вера во него, Тој ќе ѝ даде сила на нивната порака. Бог ќе ги оспособи неговата љубов и опасноста што им се заканува на душите ако ја одбијат Божјата благодат да ги прикажат убедливо и луѓето ќе бидат поттикнати да го прифатат евангелието. Христос ќе стори прекрасни чуда ако луѓето го сторат она што им го кажал Бог. Денес во човечките срца може да се изврши иста голема преродба каква што се случила во минатите поколенија. И Џон Бањан, некогашен развратник и богохулник, и Џон Њутн, некогашен трговец со робови, биле откупени за да можат да го објавуваат воскреснатиот Спасител. И денес меѓу луѓето можат да се појават нови бањановци и ъутновци. Преку соработката на човечките орудии со божествените можат да се придобијат многу презрени и отфрлени кои од своја страна ќе се потрудат да го обноват божествениот лик кај своите ближни. Зраците на светлината треба да ги осветлат и оние чиишто можности да ја запознаат вистината биле незначителни и кои одат по погрешен пат само затоа што не знаат за подобар. Ним треба да им се упатат зборови слични на зборовите што му се упатени на Захеја: „Денес треба да бидам во твојот дом“ (Лука 19,5) - и тогаш ќе се види дека срцата на оние што сме ги сметале како закоравени грешници се нежни како срце на малечко дете токму затоа што Христос им се приближил и им укажал внимание. Мнозина ќе ги напуштат големите заблуди и гревови и ќе го заземат местото на оние што имале можности и предимства а не ги ценеле. Тие ќе се наредат меѓу Божјите истакнати, ценети и драгоцените избраници; и кога Христос ќе дојде во своето царство, тие ќе стојат пред неговиот престол.

Но „гледајте да не го одбиете Оној кој зборува (од небесата)“ (Евреите 12,25). Исус рекол: „Ви велам: ниеден од тие што беа поканети нема да вкуси од мојата вечера!“ Тие го одбиле повикот и ниту еден од нив нема повторно да биде повикан. Одбивајќи го Христа, Евреите ги стврднале своите срца и во толкава мера се предале на силата на сатаната, што станало неможно да ја прифатат Христовата милост. Истото се случува и сега. Ако не ја цениме Божјата љубов, ако таа не стане начело што владее, што го смекнува и го покорува срцето, ние наполно сме загубени. Господ не може да ни даде посилен приказ за својата љубов од оној што веќе ни го дал. Доколку Исусовата љубов не го покори срцето, нема друго средство со кое Тој би можел да нè досегне.

Секојпат кога ќе одбиете да ја слушате веста на милоста, сами себе се зацврснувате во неверството. Секојпат кога ќе пропуштите да му ја отворите вратата на своето срце на Христа, станувате понеподготвени да го слушате неговиот глас со кој ви се обраќа и на тој начин ја намалувате својата способност да одговорите на последниот повик на милоста. Не дозволете и за вас да се напише: „Ефрем се здружи со идолите: остави го!“ (Осија 4,17). Не дозволете Христос да плаче над вас како што плачел над Ерусалим, велејќи: „Колку-пати сакав да ги собирам твоите деца, како квачката што ги собира своите пилиња под крилјата, но не сакавте. Еве, пуст ви останува вашиот дом“ (Матеј 23,38).

Ние живееме во времето кога меѓу синовите човечки се одгласува последната вест на милоста, последниот повик.

Заповедта: „Излезете по патиштата и меѓу оградите!“ конечно се исполнува. Христовиот повик ќе ѝ биде однесен на секоја душа. Весниците велат: „Повелете, зашто трпезата е готова!“ Небесните ангели работат заедно со човечките орудија. Светиот Дух користи секој доказ за да те наведе да дојдеш. Христос внимателно наслушнува, очекувајќи и најмалечок знак со кој ќе навестиш дека бравата на вратата на твоето срце се подотвора за да може Тој да влезе. Ангелите чекаат да однесат на небото радосна порака дека е пронајден уште еден загубен грешник. Небесните војски чекаат подготвени да засвират на своите харфи и да запеат радосна песна што уште една душа го прифатила повикот да дојде на евангелската гозба.

Деветнаесетта глава

МЕРКА НА ПРОШТАВАЊЕТО

(Оваа глава се темели на текстот од Евангелието според Матеј 18,21-35)

Петар му пристапил на Христа и го прашал: „Господе, колку пати да му простам на брата си кој греша против мене? Дали до седумпати?“ Рабините сметале дека можат да простат три престапи. Претпоставувајќи дека го применува Христовото учење, Петар решил бројот да го зголеми на седум, до бројот што означува совршенство. Христос бара никогаш да не се умориме од проштавање. Затоа му одговорил: „Не ти велам до седумпати, туку до седумдесет пати по седум!“

Потоа го опишал вистинскиот услов под кој може да се добие проштавање и опасноста на која се изложува човек кој не сака да прости. Изнел сторија за некој цар и за неговите постапки кон службениците кои ги надгледувале работите во неговото царство. Некои од тие службеници ракувале со големи суми пари што ѝ припаѓале на државата. Кога царот побарал да ги провери работите што им биле доверени, пред него бил доведен еден човек чијашто сметка покажувала дека на својот господар му должи огромна сума од десет илјади таланти. Бидејќи немал со што да плати, според тогашниот обичај владетелот наредил да се продаде во ропство заедно со сиот свој имот и со тоа да се наплати долгот. Меѓутоа, исплашениот должник паднал пред неговите нозе и почнал да го преколнува за милост, велејќи: „Господару, имај трпение спрема мене и сè ќе ти исплатам!“ На господарот му се сожало за тој слуга, го ослободил и му го простил долгот.

„Но штом слугата излезе и најде еден од сослужителите кој му должеше сто денарии, фати да го дави, велејќи му: ’Врати ми го долгот!’ Тогаш сослужителот падна пред неговите нозе и го молеше велејќи: ’Имај трпение спрема мене и сè

ќе ти исплатам.‘ Но тој не сакаше, туку отиде и го фрли в зандана, додека не му го исплати долгот. А кога неговите сослужители видоа што се случи, многу се нажалија и отидоа та му кажаа на својот господар сè што се случи. Тогаш господарот го повика и му рече: ‘Пакосен слуго, ти го прости свиот долг зашто ме преколнуваше. Не требаше ли и ти да му се смилуваш на твојот сослужител како и јас што ти се смилував тебе?’ И неговиот господар се разгневи и им го предаде на мачителите сè додека не му исплати сè што му должеше.“

Оваа парабола завлегува во подробности што се неопходни за да се комплетира дадената слика, но кои немаат некое духовно значење. Затоа не треба да им се обрнува внимание на подробностите. Меѓутоа, со оваа сторија се опишани некои значајни вистини и за нив треба да размислуваме.

Прощавањето што го доделил царот го претставува божественото проштавање на гревот. Христос е претставен со царот кој, поттикнат од сожалување, му го проштава долгот на својот слуга. На тој човек му се заканувала казна што ја пропишувал прекршениот закон. Тој не можел сам да се избави и токму затоа Христос и дошол на овој свет, ја наметнал својата божествена природа со човечка и го дал својот живот - праведник за неправедници. Се дал себеси за нашите гревови и затоа на секоја душа бесплатно ѝ го нуди со крв стекнатото проштавање. „Зашто милоста е во Господа и изобилно е во него искупувањето“ (Псалм 130,7).

Исус ни ги прости нашите гревови и умрел за нив на крст и нам ни заповеда да си проштаваме еден на друг.

Христовите
Параболи

Ова е подрачје на кое мораме да покажеме сожалување спрема оние кои се грешници како и ние. „Мили мои, ако Бог не засака така, и ние треба да се љубиме еден со друг“ (1. Јованово 4,11). Христос кажува: „Бесплатно добивте, бесплатно давајте“ (Матеј 10,8).

Кога должникот од параболата барал да му се одложи плаќањето на долгот и кога ветил: „Имај трпение спрема мене и сè ќе ти исплатам!“ - казната била повлечена. Целиот долг бил избришан и набргу добил можност да го следи примерот на својот господар кој му простил. Напуштајќи ја палатата, сретнал еден свој пријател, исто така слуга, кој му должел мал износ. Нему му биле простени десет илјади таланти; овој должник нему му должел само стотина денарии. Меѓутоа, човекот спрема кого се постапило толку милостиво, кон својот соработник се однесувал на сосема поинаков начин. Неговиот должник му упатил молба наполно слична на онаа што самиот тој му ја упатил на царот, но без сличен резултат. Истиот човек, кој пред толку кратко време добил прошка, немал ниту нежност ниту сожалување. Милоста што му била укажана нему не се покажала во неговото постапување кон другарот во неволја. Не ја прифатил молбата да биде стрплив. Неблагодарниот слуга не мислел на ништо друго освен на оној мал износ пари што му ги должел неговиот другар. Го барал само своето и сметал дека има право и во дело ја спровел пресудата слична на онаа која нему милосрдно му била простена.

Колку и денес има такви кои покажуваат ист дух! Кога должникот барал милост од својот господар, немал вистински поим за големината на својот долг. Не ја сфатил својата беспомошност. Се надевал дека со свој труд ќе се избави себеси. Затоа и барал: „Имај трпение спрема мене и сè ќе ти исплатам!“

Исто така се надеваат мнозина дека со свои дела ќе ја заслужат Божјата наклоност. Тие ја сфаќаат својата беспомошност. Не ја прифаќаат Божјата милост како Божји доброволен дар, туку се обидуваат да развијат некоја своја праведност. Нивните срца не се скршени и понизни поради гревот што го направиле и затоа се строги и непомирливи спрема другите. Нивните гревови спрема Бога, кога би се споредиле со гревовите на нивниот брат спрема нив, би изгледале како десет илјади таланти спрема стотина денарии

- речиси еден милион спрема еден; а сепак се осмелуваат да бидат непомирливи, неподготвени да простат.

Според Христовите зборови, господарот го повикал немилосрдниот должник и рекол: „Пакосен слуго! Ти го простив сиот долг, зашто ме преколнуваше. Не требаше ли и ти да му се смилуваш на својот сослужител, како и јас што ти се смилував тебе?“ И неговиот господар се разгневи и им го предаде на мачителите сè додека не му исплати сè што му должеше.“ Исус продолжил: „Така и мојот небесен Отец ќе ви стори вам ако секој од вас не му прости од срце на својот брат.“ Оној што одбива да прости, отфрла секоја надеж дека и самиот ќе добие прошка.

Меѓутоа, поуката од оваа парабола не смее да се злоупотреби. Божјата подготвеност да ни прости на ниту еден начин не ја намалува нашата должност да му бидеме послушни. Исто така, нашето проштавање што им го даваме на нашите ближни не ги намалува нивните праведни обврски кон нас. Во молитвата на која ги научил своите ученици, Христос рекол: „И прости ни ги нашите долгови, како ние што им ги проштаваме на нашите должници“ (Матеј 6,12). Со тоа Христос не сакал да каже дека ние не смееме да бараме од нашите должници да ги исполнат своите законски обврски кон нас ако сакаме да добиеме прошка за нашите гревови. Ако тие не се во состојба да ги исполнат своите обврски, дури и тогаш кога тоа е последица на нивното немудро управување со средствата, ние не смееме да ги фрлиме во затвор, да ги угнетуваме или дури немилосрдно да постапуваме спрема нив. Меѓутоа, параболата не бара од нас да поттикнуваме безделништво. Божјата реч изјавува дека „оној што не сака да работи, не треба ниту да јаде“ (2. Солуњаните 3,10). Господ не бара од човекот кој напорно работи да ја поддржува мрзливоста на другите. Мнозина губат време, не вложуваат сериозни напори, и затоа запаѓаат во сиромаштво и скудност. Доколку тие што ги имаат овие мани не ги исправат своите недостатоци, сè што би можеле ние да сториме за нив би личело на турање богатство во вреќа без дно. Сепак, постои и неизбежно сиромаштво, и ние мораме да покажеме нежност и сочувство спрема тие несреќници. Со ближните мораме да постапуваме онака како што би сакале во слични околности да се постапува со нас.

Светиот Дух нè повикува преку апостол Павле: „И така, ако има некаква утеха во Христа, ако има некакво охрабрување од љубов, ако има некаква заедница на Духот, ако има некакво сочувство и сожалување, направете ја мојата радост целосна, имајќи исти мисли и иста љубов, обединети во духот и со една цел. Не правете ништо од ривалство или од суетно честољубие, туку во понизност сметајте се еден друг за поголем од себеси. Не гледајте само за своите лични интереси, туку и за интересите на другите“ (Филипјаните 2,1-5).

Меѓутоа, гревот не смее да се сфати лекомислено. Господ ни заповедал да не трпиме грев кај братот. Тој кажува: „Ако згреши твојот брат, искарај го!“ (Лука 17,3). Гревот мора да се нарече со неговото вистинско име и мора јасно да му се изнесе на оној што прави зло.

Обраќајќи му се на Тимотеја, инспириран со Светиот Дух, апостол Павле пишува: „Проповедај ја Речта, настојувај во време и во невреме, укорувај, предупредувај, охрабрувај со сета трпеливост и со поука“ (2. Тимотеј 4,2). И на Тит му напишал: „Имено, има многу непокорни луѓе, празноречиви и измамници... Затоа искарја ги строго, за да бидат здрави во верата“ (Тит 1,10-13).

Сам Христос рекол: „Ако ти згреши брат ти, појди и искарај го насамо. Ако те послуша, си го придобил брата си. Ако пак не те послуша, земи со себе уште еден или двајца, па од устата на двајца или тројца сведоци нека се потврди секој збор. А ако не ги послуша нив, кажи ѝ на црквата, па ако не ја послуша и црквата, нека ти биде како неверник и како даночник“ (Матеј 18,15-17).

Нашиот Господ учи дека тешкотиите меѓу христијаните мора да се средуваат во рамките на црквата. Не смееме да ги изнесуваме пред оние што не се бојат од Бога. Ако на христијанинот неговиот брат му направи зло, тој нека не им се обраќа на неверниците ниту на судските установи. Нека ги следи упатствата што ги дал Христос. Наместо да се обидува да се одмазди, нека се труди да го спаси својот брат. Бог ќе ги штити интересите на оние што го љубат и што се бојат од него и затоа со доверба можеме нашиот случај да му го препуштима на Оној кој суди праведно.

Мошне често, кога сторените зла се повторуваат неколку пати, а сторителот секојпат ја признава својата грешка,

повредениот станува уморен и мисли дека веќе доволно проштавал. Но Спасителот јасно ни кажал како мораме да постапуваме со оние што ни прават зло: „Ако згреши твојот брат, искарај го, и ако се покае, прости му“ (Лука 17,3). Немој да го сметаш за недостоен за твоја доверба. „Чувајќи се себеси и вие да не бидете искушани“ (Галатите 6,1).

Ако твоите браќа грешат, ти треба да им простиш. Кога ќе дојдат кај тебе и ќе признаат што сториле, немој да кажеш: „Мислам дека не покажаа доволно понизност! Мислам дека нивното признание не е искрено.“ Од каде ти е правото да им судиш кога не си во состојба да ги читаш срцата? Божјата реч кажува: „Ако се покае, прости му. И ако седумпати на ден згреши против тебе и седумпати се обрати кон тебе и рече: 'Се каам!' - прости му“ (Лука 17,3.4). И не само седумпати, туку седумдесет пати по седум - токму онолку често колку што ти проштава Бог тебе.

За сè ние ѝ должиме на Божјата обилна милост. Милоста во заветот нас нè посинила. Милоста на нашиот Спасител ни овозможила откуп, обнова и издигнување до ранг на сонаследници со Христа. Да им ја откриеме силата на таа милост и на другите.

На оние што згрешиле немојте да им давате повод да се обесхрабрат. Немојте со својата фарисејска нечувствителност да го ранувате својот брат. Ниту во умот ниту во срцето нека не ви се јави некоја зајадлива, горчлива мисла. Во вашиот глас нека не се покаже никаква трага од презир. Ако сте

решиле да искажете некое свое мислење или да заземете рамнодушен став, да покажете сомнителност или недоверба, вие сте ја запечатиле пропаста на таа душа. Нејзе ѝ е потребен брат со сочувствително срце кое со својата љубов, слично на постариот Брат (Христос), ќе ги трогне нејзините човечки чувства. Нека почувствува цврст стисок на братска рака, нека го чуе шепотот: „Ајде да се помолиме!“ Бог и вам и нему ќе ви подари богато искуство. Молитвата ве соединува меѓусебно и со Бога. Молитвата го води Исуса на наша страна и на слабата, збунета душа, ѝ дава нова сила да го совлада светот, телото и ѓаволот. Молитвата ги одбива нападите на сатаната.

Молитвата ве соединува меѓусебно и со Бога. Молитвата го води Исуса на наша страна.

Христовите
ПРАБОЛИ

Кога некој ќе ги напушти несовршените луѓе за да го посматра Исуса, во неговиот карактер настанува божествена преобразба. Светиот Дух влијае врз срцето и го менува неговиот лик, правејќи го сличен со Христовиот. А потоа издигнете го Исуса. Вашите духовни очи нека го посматраат „Јагнето Божје кое ги зема на себе гревовите на светот!“ (Јован 1,29). Кога ќе се вклучите во неговото дело, спомнете си дека „Оној кој ќе врати грешник од неговиот погрешен пат, ќе ја спаси неговата душа од смрт и ќе покрие многу гревови“ (Јаков 5,20).

„Ако вие не им ги проштавате на луѓето нивните престапи, ни вашиот Отец нема да ви ги прости вашите“ (Матеј 6,15). Ништо не може да го оправда непомирливиот дух. Оној кој е немилосрден спрема другите, покажува дека ни самиот нема дел во Божјата милост која ги проштава гревовите.

Божественото проштавање ја привлекува душата на заталканиот кон големото срце на бесконечната љубов. Во душата на грешникот се влива река на божествено сожалување, а од неа истата се влива во душите на другите. Нежноста и милоста што ги покажал Христос во својот совршен живот ќе се видат во животот на оние што имаат дел во неговата милост. Но, „ако некој го нема Христовиот Дух, тој не е негов“ (Римјаните 8,9). Тој се отуѓил од Бога и вечно ќе биде одделен од него.

Навистина, нему некогаш Бог му простил, но неговиот немилосрден дух покажува дека сега ја отфрла Божјата љубов која проштава. Тој сам се одвоил од Бога и се наоѓа во истата положба во која бил и пред да му се прости. Се откажал од своето покајание и неговите гревови повторно го оптоваруваат така како никогаш и да не се покајал.

Меѓутоа, суштината на поуката во оваа парабола се крие во разликата меѓу Божјето сожалување и човековата немилосрдност, во фактот дека божествената милост која проштава треба да биде мерка за нашето проштавање. „Не требаше ли и ти да му се смилуваш на твојот сослужител, како и јас што ти се смилував тебе?“

Нам не ни е простено затоа што проштаваме, туку додека проштаваме. Темелот на сето проштавање се наоѓа во незаслужената Божја љубов, а ние со нашето однесување кон другите покажуваме дали таа љубов станала и наша. Затоа Христос и кажува: „Зашто со каков суд судите, со таков ќе ви се суди; и со каква мера мерите, со таква ќе ви се мери“ (Матеј 7,2).

Дваесетта глава

ДОБИВКА ШТО ПРЕТСТАВУВА ЗАГУБА

(Оваа глава се темели на текстот од Евангелието според Лука 12,13-21)

Додека Христос поучувал, околу него обично, покрај учениците, се собирале и многу други слушатели. На учениците штотуку им зборувал за настаните во кои наскоро и самите ќе учествуваат. Вистините што им ги доверил требало да ги разнесат наоколу и тоа ќе ги доведе во судир со владетелите на овој свет. Ќе бидат изведувани пред судови и пред властите. Им ветил мудрост на која никој не ќе може да ѝ се противстави. Неговите зборови, кои влијаеле врз срцата на мноштвото и ги збунувале неговите лукави противници, сведочеле за силата на Духот кој им го ветил на своите следбеници, кој ќе живее во нив.

Меѓутоа, имало многу такви кои копнееле за небесната милост, но само да ги задоволат своите себични цели. Виделе дека Христос има чудесна способност вистините да ги објавува во појасна светлина. Го чуле ветувањето што им го дал на своите следбеници дека ќе им даде мудрост да зборуваат пред управителите и властите. Но зар Тој не би можел да им ја даде истата сила за да ги постигнат своите земни цели?

„Тогаш некој од толпата му рече: ’Учителе, кажи му на брат ми да го подели наследството со мене!’“ Бог преку Мојсеја дал упатства за наследување на имотот. Најстариот син добивал два дела од имотот на татка си (5. Мојсеева 21,17), додека помладите браќа добивале по еден дел. Овој човек сметал дека брат му го закинал при поделбата на наследството. Неговите напори да се избори за своите права биле напразни, но мислел дека сигурно ќе постигне успех ако Христос се заложил за него. Ги слушал Христовите возбудливи повици и неговите свечени осуди изречени над книжниците

и фарисеите. Кога со таков авторитет би му се наредило на неговиот брат, тогаш тој сигурно не би се осмелил на оштетениот брат да му го задржи неговиот дел.

За време на свечените поуки што ги давал Христос, овој човек го прекинал од чисто себични причини. Тој ги ценел оние Господови способности што би можеле да се искористат за унапредување на неговите земни работи; но духовните вистини не влијаеле ниту врз неговиот ум ниту врз неговото срце. Наследството ги окупираше сите негови мисли. Нему Царот на славата, Исус, кој бил богат, но кој заради нас осиромашил, му ги отворал ризниците на божествената љубов. Светиот Дух го преколнувал да стане наследник „на нераспадливото и неизвалкано наследство кое не вене“ (1. Петрово 1,4). Ги видел доказите за Христовата моќ. Добил можност да му се обрати на големиот Учител, да ги изрази најдлабоките стремежи на своето срце. Но, слично на човекот со валкано грибло, од алегоричката на Буџан, тој својот поглед го насочил кон земјата и не ја видел круната над својата глава. Слично на Симона Маџесникот, тој Божјиот дар го ценел само како средство да се добере до земна добивка.

Мисијата на Спасителот на земјата бргу се ближела кон крај. Му останале уште неколку месеци да ја заврши работата за која дошол и да го воспостави своето царство на милоста. А сепак човечката лакомост се обидела да го одврати од неговото дело и да го втурне во расправа околу парче земја. Меѓутоа, Исуса ништо не можело да го оддалечи од неговата мисија. Негов одговор бил: „Човече, кој ме поставил мене за судија или за делител над вас?“

Исус на овој човек можел да му каже што би било право да добие. Тој знаел како треба да гласи праведната пресуда во овој случај; меѓутоа, браќата се карале затоа што обајцата биле лакоми. Всушност, Христос како да сакал да каже: не е моја работа да решавам судири од таков вид! Тој дошол со друга цел - да го проповеда евангелието и со тоа да им помогне на луѓето да станат свесни за небесните реалности.

Христовата постапка во овој случај претставува поука за сите што служат во негово име. Кога ги пратил дванаесеттемина, им рекол: „И додека одите проповедајте дека се приближи небесното царство. Исцелувајте болни, воскреснувајте мртви, исчистувајте лепрозни, изгонувајте демони; бесплатно

добивте, бесплатно давајте“ (Матеј 10,7,8). Тие не требало да решаваат земни судири меѓу луѓето. Нивна задача била да им помогнат на луѓето да се помират со Бога. Во тоа лежела нивната моќ да му бидат на благослов на човештвото. Единствен лек за гревовите и за жалостите на луѓето е Христос. Единствено евангелието на неговата милост може да го исцели злото што го мачи општеството. Неправдата на богатите спрема сиромасите и омразата на сиромасите кон богатите имаат свој корен во себичноста, а себичноста може да се отстрани само со покорност на Христа. Само Тој може себичното срце полно со грев да го замени со ново срце полно со љубов. Христовите слуги нека го проповедаат евангелието, инспирирани со Духот кој дошол од небото, и нека го извршуваат делото што го извршувал Христос за благосостојба на луѓето. И тогаш ќе се покажат резултати - благослов и издигнување на човештвото какви што никогаш не можеле да се постигнат со човечка сила.

Нашиот Господ го погодил коренот на проблемот што го мачел неговиот соговорник и коренот на сите слични проблеми кога рекол: „Внимавајте и чувајте се од секој вид на алчност, зашто животот на човекот не се состои од изобилството на неговиот имот!“

„И им кажа споредба, велејќи: ’Земјата на еден богат човек многу му роди. И размислуваше во себеси: Што да направам, ќе немам каде да ги собирам плодовите?’ Потем рече: ’Ќе сторам вака: Ќе ги урнаам амбарите и ќе изградам

поголеми и таму ќе го собирам сето жито и целата летнина. Е, тогаш ќе ѝ речам на својата душа: Душо, имаш јадачка и пијачка за многу години; почивај, јади, пиј и весели се !“ Ама Бог му рече: “Безумен човече, вечерва ќе ти ја побарам душата! Чије ќе биде сето тоа што го натрупа!“ Така поминува секој што собира богатство за себе, а не е богат во Бога.“

Со параболата за неразумниот богаташ Христос ја покажал лудоста на сите кои се врзани за светот и на кои светот им претставува сè. Овој човек сè што имал го примил од Бога. На сонцето му било дозволено да ги осветлува и неговите ниви, зашто неговите зраци допираат и до праведникот и до неправедникот. Небесните дождови паѓаат и за добрите и за злите. Господ сторил билките да растат и полињата да носат обилен род. И сега богатникот се нашол во неволја што да стори со својот род. Неговите амбари биле преполни и тој немал место каде да ги смести вишоците од новата жетва. Не мислел на Бога, од кого доаѓаат сите благослови. Не сфатил дека Бог го поставил како повереник на своите добра за да може да им помогне на бедните. Имал благословена можност наместо Бога да дели милостиња, но мислел само на својата удобност.

Состојбата на сиромасите, на вдовиците, на сираците, на измачените и на оние што биле во неволја, му била позната на богатиот човек; на многу места тој можел да го распредели своето богатство. Лесно можел да се откаже од дел од своето изобилие и многу домови би биле ослободени од скудност,

многу гладни усти нахранети, многу голи облечени, многу срца израдувани. Многу молитва за леб и облека услишени и кон небото би се издигнувале многу песни на благодарност. Господ ги чул молитвите на бедните и во својата добрина се погрижил за сиромасите (Псалм 68,10). Обилни резерви за потребите на мнозина биле напластени во благословите што му биле доделени на богатникот. Меѓутоа, тој го затворил своето срце за воплите на бедните и им заповедал на своите слуги: „Ќе сторам вака: ќе ги урнам амбарите и ќе изградам поголеми и таму ќе го собирам сето жито и целата летнина. Е, тогаш ќе ѝ речам на својата душа: 'Душо, имаш јадачка и пијачка за многу години; почивај, јади, пиј и весели се!'“

Целите на овој човек не биле повозвишени од целите на животните што гинат. Живеел како да нема Бог, како да нема небо, како да нема иден живот; сè што имал како да било само негово, како ништо да не му должел ниту на Бога ниту на луѓето. Псалмистот го опишал овој богат човек кога напишал: „Безумникот рече во своето срце: 'Нема Бог!'“ (Псалм 14,1).

Овој човек живеел и планирал за себе. Сега сфатил дека обилно се погрижил за својата иднина и дека нема веќе никаква работа освен да ги чува плодовите на својот труд и да ужива во нив. Се прогласил за посреќен од другите луѓе и себеси си ја припишал заслугата за своето мудро стопанисување. Секако, тој уживал и углед во очите на своите сограѓани; тие го фалеле како човек со здрава памет кој поради тоа ужива благосостојба. Зашто луѓето „те слават тебе што си угодуваш себеси“ (Псалм 49,18 - според англискиот оригинал).

Но „мудроста на овој свет е безумство пред Бога“ (1. Коринќаните 3,19). Додека богатникот очекувал во иднина да ужива години на благосостојба, Господ создавал наполно поинакви планови за него. На овој неверен повереник му била упатена пораката: „Безумен човече, вечерва ќе ти ја побарам душата!“ Прогласена е пресуда од која не можел да се откупи со пари. Со богатството што го напластил не можел ниту да го одложи нејзиното извршување. За миг сиот негов животен труд станал наполно безвреден. „Чије ќе биде сето тоа што го натрупа?“ Неговите пространи полиња и преполни амбари се лизнале од неговата власт. „Човекот поминува како сенка, суета е сето негово богатство, збира, а не знае кој ќе го земе“ (Псалм 39,6).

Не си го обезбедил себеси она единственото што сега би му било скапоцено. Живеејќи себично, тој ја отфрлил божествената љубов која преку него би се излевала врз неговите ближни. И така го отфрлил животот, зашто Бог е љубов, а љубовта е живот. Овој човек го одбрал земното наместо духовното, па заедно со земното морал и тој да исчезне. „Човекот кој живее неразумно сличен е на животните што гинат“ (Псалм 49,20).

„Така поминува секој што собира богатство за себе, а не е богат во Бога.“ Оваа слика се однесува на сите времиња. Вие можете себично да планирате само за себе, можете да собирате богатство, можете да градите големи и високи палати, како што правеле градителите на некогашниот Вавилон; но не можете да подигнете ѕид толку висок или врата толку јака за да ги задржите весниците на пропаста. Царот Валтасар „приредил голема гозба“ во својата палата. „Пијеја вино и ги славеа своите богови од злато и сребро, од бронза и железо, од дрво и камен.“ Меѓутоа, раката на Невидливиот напишала на ѕидот зборови на проклетство и пред вратата на неговата палата се слушнале чекорите на непријателските чети. „Во таа иста ноќ беше убиен халдејскиот цар Валтасар“ и на неговиот престол седнал туѓ монарх (Даниел 5,4.30).

Да се живее за себеси значи да се пропадне. Лакомоста, желбата за себична добивка, ја изделуваат душата од животот. Да се присвојува за себеси, да се граба за себе, тоа е сатански дух. Христовиот Дух луѓето ги поттикнува да даваат од себе,

да се жртвуваат себеси за добро на ближните. „А еве го сведоштвото: Бог ни даде вечен живот, и тој живот е во неговиот Син. Кој го има Синот, го има тој живот; кој го нема Божјиот Син, го нема тој живот“ (1. Јованово 5,11.12).

Токму затоа Тој кажува: „Внимавајте и чувајте се од секој вид на алчност, зашто животот на човекот не се состои од изобилството на неговиот имот.“

Дваесет и прва глава

НЕПРЕМОСТЛИВАТА БЕЗДНА ПРЕМОСТЕНА

(Оваа глава се темели на текстот од Евангелието според Лука 16,19-31)

Во својата парабола за богатиот човек и за сиромавиот Лазар Христос покажува дека човекот во овој живот решава за својата вечна судбина. За време на оваа проверка Божјата милост ѝ е понудена на секоја душа. Меѓутоа, ако луѓето ги испуштат можностите што им се даваат и наместо тоа живеат според своите желби, самите себеси се лишуваат од вечниот живот. Нема да им биде дадено никакво ново време на милост. Со својата одлука сами си создале непремостлива бездна меѓу себе и својот Бог.

Оваа парабола ја нагласува спротивноста меѓу богатиот човек кој не се потпирал врз Бога и сиромавиот кој правел така. Христос покажува дека иде време кога положбата на овие човечки категории наполно ќе се изменат. Оние што се сиромашни со световни богатства, но се надеваат на Бога и стрпливо ги поднесуваат страдањата, еден ден ќе бидат издигнати над оние кои денес заземаат највисоки положби што може да ги понуди светот, но својот живот не му го предале на Бога.

Христос кажал: „Си беше еден човек, кој редовно се облекуваше во пурпур и во ленено платно и се веселеше секој ден. А еден сиромав, по име Лазар, целиот во чирови, лежеше пред неговата порта и копнееше да го касне она што паѓаше од трпезата на богатиот.“

Богатиот не спаѓал меѓу луѓето претставени со неправедниот судија кои отворено го покажуваат своето непочитување и кон Бога и кон луѓето. Тој себеси се сметал за Аврамов син. Sprema сиромавиот не постапувал насилно, ниту пак барал од него да се оддалечи затоа што неговиот изглед би му бил одвратен. Тој немал ништо против овој

сиромав човек со толку одвратен изглед и понатаму да остане пред неговата порта ако за него е некаква утеха само тоа што ќе го види на минување пред влезот. Но бил себично рамнодушен спрема неговите потреби, спрема потребите на својот изнамачен брат.

Во тоа време немало болници во кои на болните би им била укажана помош. Страдалниците и сиромасите биле препуштени на грижа на оние на кои Господ им доверил богатство за да им укажат помош и утеха. Така тоа било и со питачот и богатиот човек. На Лазара му била потребна помош, зашто немал ниту пријатели, ниту дом, ниту пари, ниту храна. А сепак од ден на ден бил оставен да живее во такви услови, додека богатиот благородник можел да задоволи

секоја своја потреба. Оној кој бил повеќекратно способен да ги ублажи страдањата на своите ближни живеел себично, како што прават и мнозина денес.

И денес мнозина околу нас се гладни, голи и без дом. Ако занемариме да им послужиме со нашите средства на овие сиромашни и измачени души, си товариме себеси товар, вина, со која еден ден со страв ќе се соочиме. Секоја лакомост е осудена како идолопоклонство. Секое себично попуштање пред своите нескротливи желби претставува престап во Божјите очи.

Богатиот човек Бог го поставил како повереник над своите добра, и затоа негова должност била да прискокне на помош во случаите како што бил Лазар. Заповедта гласела: „Затоа љуби го својот Господ Бог со сето свое срце, со сета своја душа и со сета своја сила“, и „љуби го својот ближен како самиот себеси!“ (5. Мојсеева 6,5; 3. Мојсеева 19,18). Богатиот бил Евреин и ја знаел Божјата заповед, но заборавил дека е одговорен да служи со средствата и со способностите што му биле доверени. Врз него обилно почивале Господови благослови, но тој ги употребувал себично, да се прослави себеси, а не својот Творец. Сообразно со изобилството што го примил, тој имал обврска своите дарови да ги употреби за издигање на човештвото. Тоа била Господова заповед, но богатникот не размислувал за своите обврски кон Бога. Тој давал пари на заем со камата на позајмените средства, но не давал камата за средствата што нему му ги позајмил Бог. Имал пари и способности, но не ги користел исправно. Заборавајќи ја својата одговорност пред Бога, сите свои сили ги посветувал на уживања. Сè со што бил опкружен, низата задоволства на кои се оддавал, пофалбите и ласкањата од неговите пријатели - сето тоа придонесувало за неговото себично уживање. Толку многу бил опфатен со дружење со своите пријатели, што наполно ја загубил свеста за својата одговорност да соработува со Бога во неговата служба на милоста. Имал можност да ја разбере Божјата реч и нејзините начела да ги применува во својот живот, но друштвото со кое бил опкружен, оддадено на задоволства, во толкава мера му го одземало времето, што тој го заборавил вечниот Бог.

А потоа настапило време кога се случила промена во положбата на овие два човека. Сиромавиот секој ден страдал,

но поднесувал стрпливо и тивко. По извесно време умрел и бил закопан. Немало никој да плаче по него; но со својата стрпливост низ страдањата сведочел за Христа, ја издржал проверката на својата вера, и во Библијата е опишан како на раце на ангел заминува во преграатките на Аврама.

Лазар ги претставува измачените сиромаси кои веруваат во Христа. Кога ќе екне Божјата труба, заедно со сите кои се во гробовите тој ќе го чуе Христовиот глас и ќе излезе да ја прими својата награда, зашто неговата вера во Бога не била само теорија, туку стварност.

„Умре и богатиот и го погребаша. А во адот, во маката, тој ги поткрена своите очи и ги виде оддалеку Аврама и Лазара во неговиот skut, и извика: „Татко, Авраме, смилувај ми се и прати го Лазара да го натопа врвот од својот прст во вода, та да ми го разлади јазикот, зашто страшно се измачувам овде во пламенот.“

Во оваа парабола Исус се сретнал со луѓето на нивна почва. Учењето за свесна состојба на човекот за време меѓу смртта и воскресението го застапувале мнозина меѓу слушателите на Христовите зборови. Спасителот ги знаел нивните верувања, па својата парабола ја обликувал така за да им објави значајни вистини токму преку нивните вкоренети сфаќања. Тој пред своите слушатели подигнал огледало за да се видат себеси и својот вистински однос кон Бога. Се послужил со нивните верувања за да им ја пренесе мислата што сакал да ја истакне пред сите - дека луѓето не треба да се вреднуваат според нивниот имот, зашто сè што човек има го добил на заем од Господа. Злоупотребувајќи ги тие дарови, човекот себеси се спушта пониско од најсиромашните и измачените меѓу луѓето кои го љубат Бога и се надеваат на него.

Христос сакал неговите слушатели да сфатат дека човекот по смртта не може да стори ништо за спасението на својата душа. На Аврама му ги ставил во уста зборовите: „Синко, сети се дека ти ги прими своите благодати уште додека беше жив, а Лазар лошото! Сега овде тој најде утеха, а ти се измачуваш. Освен тоа, меѓу нас и вас поставена е голема бездна, та и оние што би сакале да преминат оттука кај вас, не можат, а ниту пак вие да преминете оттаму кај нас.“ Со тоа Христос ја претставил безнадежноста да се бара уште една можност. Овој живот е единствено време, дадено на човекот, да се приготви за вечноста.

Богатиот не ја отфрлил мислата дека е Аврамово дете, и го гледаме како во својот очај бара од него помош. Се молел: „Татко, Авраме, смилувај ми се!“ Тој не му се молел на Бога туку на Аврама. Со тоа покажал дека Аврама го става над Бога и дека мисли оти сродството со Аврама може да му обезбеди спасение. Разбојникот на крстот својата молитва му ја упатува на Христа: „Исусе, сети се на мене кога ќе дојдеш во твоето царство!“ (Лука 23,42). Одговорот веднаш стигнал: Навистина, ти кажувам денеска (додека висам на крстов и поднесувам понижување и страдање) дека ќе бидеш со мене во рајот! Меѓутоа, богатиот човек му се молел на Аврама, и неговата молба не била примена. Само Христос е издигнат „за управител и спасител ... за да му даде покајније на Израел и проштавање на гревовите“ (Дела 5,31). „Нема спасение во никој друг, ниту има друго име под небото дадено на луѓето преку кое можеме да бидеме спасени“ (Дела 4,12).

Богатиот човек целиот свој живот го поминал угодувајќи си себеси и премногу доцна увидел дека не се погрижил за вечноста. Ја сфатил својата лудост; помислил на своите браќа кои ќе продолжат да живеат како што живеел тој, имено, ќе живеат да си угаѓаат себеси. Затоа упатил повик: „Те молам, татко, прати го дома кај татко ми; таму имам петмина браќа; нека им посведочи, за да не се најдат и тие во ова место на маки!“ Меѓутоа, „Аврам му рече: ‘Тие ги имаат Мојсеја и пророците, нека ги слушаат нив!’ Тој пак му рече: ‘Не, татко, Авраме! Само ако некој од мртвите отиде кај нив, тие ќе се

покаат.‘ Му рече: ’Ако не ги слушаат Мојсеја и пророците, нема да му веруваат ни на оној кој би воскреснал од мртвите!’“

Кога богатникот барал нови докази што ќе влијаат врз неговите браќа, нему јасно му е кажано дека, доколку бидат дадени и нови докази, и тие нема да ги уверат. Оваа молба всушност била неискажан приговор против Бога. Богатиот како да сакал да каже: Да ме предупредеше посериозно, сега не ќе бев овде! Во својата парабола Исус кажува дека Аврам одговорил вака: Твоите браќа беа доволно предупредени; ним им беше пратена светлина, но тие не сакаа да ја видат; вистината им беше објавена, но тие не сакаа да ја слушаат!

„Ако не ги слушаат Мојсеја и пророците, нема да му веруваат ни на оној кој би воскреснал од мртвите!“ Овие зборови ја покажале својата веродостојност во историјата на еврејскиот народ. Христово последно и завршно чудо било воскреснувањето на Лазара од Витанија од мртвите кој веќе четири дена лежел мртов. На Евреите им бил даден овој прекрасен доказ за божеството на Спасителот, но тие го одбиле. Лазар воскреснал од мртвите и им дал сведоштво, но тие ги стврднале своите срца за секој доказ, па дури се обиделе да го убијат (Јован 12,9-11).

Законот и пророците се Божје одбрано средство за спасение на луѓето. Христос рекол: Нека ги послушаат тие докази! Ако не го послушаат Божјиот глас кој зборува преку неговата Реч, тогаш не би било прифатено ниту сведочењето на човек кој би станал од мртвите.

Оние што ќе ги послушаат Мојсеја и пророците, нема да бараат поголема светлина од онаа што им ја дал Бог. Но, ако ја одбијат светлината, ако пропуштат да ја искористат можноста што им се дава, луѓето нема да го послушаат ниту оној што би дошол од мртвите да им ја објави божествената порака. Не би ги уверил ниту тој доказ, зашто сите што ги отфрлиле законот и пророците го стврднале своето срце и подоцна отфрлиле секоја светлина.

Разговорот меѓу Аврама и некогашниот богат човек треба да се сфати симболички. Од него треба да се извлече поука дека секој човек добил доволно светлина да ја изврши задачата што му ја наменил Бог. Одговорностите на човекот се сообразени со неговите можности и предимства. Бог секому му дава доволно светлина и своја милост за да ја изврши работата што му е доверена. Ако човекот пропушти да ја исполни должноста што може да се забележи при послаба светлина, посланата светлина само би ја открила неговата неверност, неговата немарност да ги искористи благословите што ги добил. „Оној што е верен во најмалото, верен е во многу, а оној што е несправедлив во најмалото, несправедлив е и во многу“ (Лука 16,10). Тие што одбиваат да бидат просветлени преку Мојсеја и пророците и кои бараат да видат некое прекрасно чудо, не би биле осведочени ниту навистина да се случи чудо.

Примерот за богатникот и Лазара прикажува како се оценети во невидливиот свет двете групи претставени со овие двајца луѓе. Не е никаков грев да се биде богат ако богатството не е стекнато на неправеден начин. Богатиот не е осуден затоа што бил богат, туку проклетство ќе го стигне ако доверените средства ги троши за себични цели. Многу подобро би сторил ако своите средства ги вложи во Божјата ризница, со нив да прави добро. Смртта не е во состојба човекот да го направи сиромав ако се посветил и се потрудил да се здобие со вечното богатство. Но, човекот кој го напласува своето богатство за себе не може ништо од него да понесе со себе на небото. Ќе се покаже како неверен повереник. Во текот на неговиот живот нему му стоело на располагање неговото богатство, но ги заборавил своите обврски кон Бога. Поропуштил да си го обезбеди себеси небесното богатство.

Богатникот, кој уживал толку погодности, ни е претставен како човек кој пропуштил да ги облагороди своите дарови за да можат неговите дела да бидат достоини за возвишениот иден живот, да посведочат за искористените духовни предимства. Целта на откупот е не само да ги избрише гревовите, туку и да му ги врати на човекот оние духовни дарови што ги загубил поради изопаченото влијание на гревот. Пари не можат да се понесат во идниот живот; таму тие нема ниту да бидат потребни. Но добрите дела, со кои сме ги придобиле душите за Христа, ние ќе ги понесеме и во небесните дворови. Сите кои себично ги задржуваат Господовите дарови за себе, кои своите ближни што имаат потреба ги оставаат без своја помош и не прават ништо за да го унапредат Божјето дело во светот, го срамотат својот Творец. Покрај нивните имиња во небесните книги ќе биде запишано дека го ограбиле Бога.

Богатникот имал сè што можело да се купи за пари, но не го стекнал богатството со кое би можел да ги среди своите сметки со Бога. Живеел така како сè што имал навистина да било негово. Ги отфрлил Божјите повици и барањата на измачените сиромаси. Но на крај се слушнал повикот што не можел веќе да го одбие. Силата со која не можел да преговара ниту да ѝ се противстави му заповедала да ги остави добрата со кои не ќе може веќе да управува како повереник. Некогашниот богатник на тој начин станал гол сиромав. Не можела да го покрие облеката на Христовата праведност исткаена на небесниот разбој. Оној што некогаш носел најскапоцен пурпур, најфин лен, сега останал наполно гол. Неговото време на милост поминало. Ништо не донел на овој свет, ништо и не однел од него.

Христос ја отстранил завесата и им ја прикажал оваа слика на свештениците и старешините, на книжниците и фарисеите. Гледајте ја вие, богати со световно богатство, кои сте сиромаси пред Бога! Зар нема да размислите за оваа сцена? Она што е високо ценето меѓу луѓето, е одвратно во Божјите очи. Христос прашува: „Каква полза има човекот ако го добие целиот свет, а ѝ напакости на својата душа? И што може човекот да даде во замена за својата душа?“ (Марко 8,36.37).

Поука за еврејскиот народ

Додека Христос го изнесувал примерот за богатникот и за Лазара, многу припадници на еврејскиот народ се наоѓале во истата жалосна положба на богатникот кој Господовите дарови ги користел за да ги задоволи своите себични желби и кој се приготвувал да ја чуе пресудата: „Беше мерен врз мерилка и најден си прелесен“ (Даниел 5,27). Богатникот ги уживал сите материјални и духовни благослови, но одбил да соработува со Бога, да служи со тие благослови. Така било и со еврејскиот народ. Тој народ Господ го поставил за чувар на својата света вистина. Го поставил за повереник на својата милост. Му ги дал сите духовни и материјални предимства и наредил тие благослови да ги дели со другите. Му биле дадени посебни упатства како да постапува со браќата кои паднале во неволја, со странците кои живееле со него и со сиромасите во својата средина. Тој не смеел да биде себичен, туку морал да размислува и за потребите на другите. Бог ветил дека ќе го благослови сообразно со неговите дела на љубовта и милосрдие. Но, како и богатникот, еврејскиот народ не му подал на измаченото човештво рака помошничка ниту пак се

потрудил да ги задоволи материјалните и духовните потреби на ближните. Премногу горди, Евреите себеси се сметале за избран и повластен Божји народ; но не му служеле на Бога ниту пак го почитувале. Сета нивна сигурност во спасението се потпираше врз фактот дека потекнуваат од Аврама. „Ние

сме Аврамови деца!“ - тврделе горделиво (Јован 8,33). Кога се појавила криза, се покажало дека се наполно одвоени од Бога и дека се потпираат врз Аврама како тој да им е бог.

Христос копнеел светлината да го расветли затемнетиот ум на еврејскиот народ. Затоа им рекол: „Ако сте Аврамови деца, вршете ги Аврамовите дела. А сега сакате да ме убиете мене, човекот кој ви ја кажа вистината што ја чув од Бога. Аврам не постапи така“ (Јован 8,39.40).

Христос никакви заслуги не му припишувал на родословието. Тој укажувал дека духовната врска надоместува секоја земна врска. Евреите тврделе дека потекнуваат од Аврама; но, пропуштајќи да ги прават Аврамовите дела, тие покажале дека не се негови вистински деца. Единствено оние што ќе докажат дека духовно се сообразени со Аврама, зашто го слушаат Божјиот глас, се дел на неговото вистинско потомство. Иако питачот Лазар му припаѓал на општествениот слој кој луѓето го сметале за понизок, Христос го наредил меѓу луѓето со кои Аврам воспоставил најтесно пријателство.

Богатникот, иако опкружен со сите животни удобности, пливал во такво длабоко незнаење, што Аврама го ставил на местото кое му припаѓа само на Бога. Да ги ценел своите високи предимства и да му дозволил на Светиот Дух да го обликува неговиот ум и неговото срце, би се наоѓал во наполно поинаква положба. Истото се случувало и со народот што го претставувал. Кога Евреите би се освале на божествениот повик, нивната иднина би била наполно поинаква. Би се здобиле со вистинска духовна проникливост. Располагале со средства кои Бог уште повеќе би ги зголемил, така што би имале доволно да им однесат благослов и светлина на цел свет. Меѓутоа, тие толку многу се оддалечиле од Господовиот ред, што се изопачил целиот нивни живот. Даровите што ги добиле како Божји повереници не ги употребувале сообразно со начелата на вистината и праведноста. Во нивните пресметки не влегувала вечноста, и како последица на нивната неверност целиот народ го снашла прапаст.

Христос знаел дека при разурнувањето на Ерусалим Евреите ќе си спомнат за неговото предупредување. И така било. Кога над Ерусалим се надвила катастрофа, кога народот го зафатиле глад и разновидни страдања, сите си спомнале за овие Христови зборови и ја разбрале неговата парабола.

Занемарувајќи ја својата должност со од Бога дадената светлина да го осветлат цел свет, сами ги навлекле на себе страдањата што ги снашле.

Во последните денови

При крајот на параболата за богатникот се опишани завршните сцени од историјата на оваа земја. Богатникот се фалел дека спаѓа меѓу Аврамовите потомци, но бил разделен од Аврама со непремостлива бездна - со карактерот што погрешно го развил. Аврам му служел на Бога, живеел според неговата Реч со вера и послушност. Меѓутоа, богатникот не се осврнувал на Бога и на потребите на измаченото човештво. Непремостливата бездна меѓу него и Аврама била бездната на непослушноста. И денеска мнозина одат во иста насока. Иако се запишани во црковните книги, тие не се преобратени. Тие можат да учествуваат во црковните служби, можат да го пеат псалмот: „Како кошутата што жеднее за изворните води, така мојата душа копнее по тебе, Господе“ (Псалм 42,1) - но тоа е лажно сведочење! Тие воопшто не се поправедни во Божјите очи од најлошиот грешник. Душата која копнее по возбудливи световни уживања и умот кој е окупиран со желба да се расфрла, не можат да му служат на Бога. Како и богатникот од оваа параболо, тој човек нема волја да се бори против желбите на телото. Тој копнее да ги задоволи своите похотливи желби и бира грешна атмосфера. Кога однадеж ќе го снајде смрт, заминува во гроб носејќи го карактерот што го обликувал во текот на својот живот во соработка со сатанските сили. Во гробот нема веќе можност што било да бира, било добро или зло; зашто во мигот кога човекот ќе умре, пропаѓаат сите негови помисли (Пропов. 9,5,6; Псалм 146,4).

Кога Божјиот глас ќе ги разбуди мртвите, тие ќе излезат од гробот со истите желби и страсти, со истите склоности и несклоности што ги негувале додека биле живи. Бог нема да направи чудо повторно да го пресоздаде човекот кој не сакал да биде повторно создаден кога ги уживал сите предности и кога на располагање му стоеле сите средства. Во текот на својот живот не се радувал во Господа ниту пак наоѓал задоволство во неговата служба. Неговиот карактер не бил сообразен со Бога и затоа не би можел да биде среќен во небесното семејство.

Денес во нашиот свет постојат луѓе кои се задоволни со својата праведност. Тие не се ненаситници, не се пијаници, не се ниту неверници, но само сакаат да живеат за себе, а не за Бога. Бог не е во нивните мисли и затоа се наредени меѓу неверниците. Кога би им било овозможено да влезат низ вратата на Божјиот град, тие не би имале право над дрвото на животот, зашто одречно одговориле кога им биле претставени Божјите заповеди со своите обврзувачки барања. Тие не му служеле на Бога овде; затоа нема да му служат на Бога ниту во вечноста. Тие не би можеле да живеат во негово присуство. Би чувствувале дека секое место би им било помило отколку небото.

Да се научиме од Христа значи да ја примиме неговата милост, која е суштина на неговиот карактер. Меѓутоа, оние кои не ги ценат и не ги користат драгоцените можности и светите влијанија што им се понудени на земјата, не се способни да го слават Бога на небесата. Нивниот карактер не е обликуван според Божјиот пример-карактер. Со својата немарност тие создале понор што не може ништо да го премости. Нив од праведниците ги дели длабока бездна.

Дваесет и втора глава

ЗБОРОВИ И ДЕЛА

(Оваа глава се темели на текстот од Евангелието според Матеј 21,23-32)

„Еден човек имаше два сина, па отиде кај првиот и му рече: 'Синко, појди на лозје и работи денес таму!' Тој одговори, велејќи: 'Ќе појдам господару', но не отиде. Потоа дојде кај вториот и му рече истото. А тој одговори и рече: 'Не одам!', но потоа се покаја и отиде. Кој од двајцата ја исполнил татковата волја? Тие рекоа: 'Вториот!'“

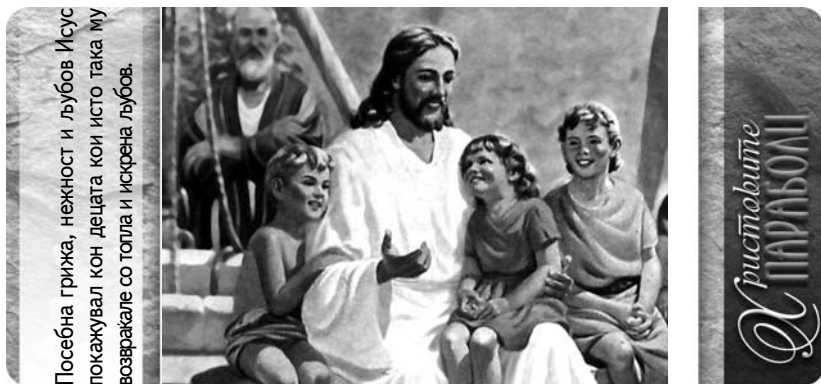
Во проповедта на гората Христос рекол: „Секој што ми вели: 'Господе, Господе!', нема да влезе во небесното царство, туку оној кој ја врши волјата на мојот Отец кој е на небесата“ (Матеј 7,21). Искреноста не се проверува преку зборовите, туку преку делата. Христос никогаш не го прашал: Што си кажал повеќе од другите? - туку „што правите повеќе од другите?“ (Матеј 5,47). Неговите зборови: „Кога ги знаете овие работи, блажени сте ако ги исполнувате“ (Јован 13,17), имаат големо значење. Зборовите немаат вредност ако не се

придружувани од соодветни дела. Тоа е поуката што можеме да ја извлечеме од примерот на двата сина.

Овој пример Христос го кажал во текот на својата последна посета во Ерусалим, непосредно пред својата смрт. Тогаш ги истерал од храмот купувачите и продавачите. Неговиот глас дејствувал врз нивното срце со божествена сила. Вчудовидени и заплашени, тие без поговор и отпор ѝ се покориле на неговата заповед.

Кога нивниот страв малку стивнал, свештениците и старешините се вратиле во храмот и го нашле Исуса како лекува болни и луѓе што умирале. Се слушале радосни извици и похвални песни. Во храмот децата на кои Исус им го вратил здравјето мафтале со палмови гранчиња и пееле: „Осана на Синот Давидов!“ Значи, и гласовите на најмалите му упатувале благодарност на моќниот Лекар. Сепак, за свештениците и старешините сето тоа не било доволно да ги совладаат предрасудите и својата завист.

Следниот ден, додека Исус зборувал во храмот, „му пристапија првосвештениците и народните старешини, велејќи: ’Со каква власт го правиш тоа? И кој ти ја даде таа власт?’“

Свештениците и старешините имале несоборливи докази за Христовата сила. При чистењето на храмот на неговото лице блескотел небесен авторитет. Тие не можеле да ѝ се противстават на силата со која зборувал. Тука со своите прекрасни исцелувања повторно одговорил на нивното прашање. Им дал несоборливи докази за својот авторитет. Но

тоа не биле доказите што ги барале тие. Свештениците и старешините топло сакале Исус себеси да се објави како Месија за да можат да ги злоупотребат неговите зборови и да го кренат народот против него. Сакале да го поткопаат неговото влијание и да го убијат.

Исус знаел дека тие нема да поверуваат ако им посведочи дека Тој е Христос (Месија), зашто уште не се во состојба да го препознаат во него Бога и во неговите дела да видат докази за неговиот божествен карактер. Затоа на нивното прашање одговорил поинаку од нивните очекувања, со што товарот, осудата, ја префрлил врз нив.

„И јас ќе ве прашам нешто, па ако ми кажете, и јас ќе ви кажам со каква власт го правам ова. Од каде беше Јовановото крштавање? Од небото или од луѓето?“

Свештениците и старешините биле збунети. „А тие размислуваа во себе, велејќи: 'Ако кажеме: од небото, ќе ни рече': 'Зошто тогаш не му поверувавте?' 'А ако речеме: од небото, се плашине од народот, зашто сите го сметаа Јована за пророк.' И во одговорот му рекоа: 'Не знаеме!' И Тој им рече: 'Ни јас нема да ви кажам со каква власт го правам ова.'“

„Не знаеме!“ Овој одговор бил лага. Свештениците сфатиле дека се нашле во незгода, па прибегнале кон лага за да го сочуваат образот. Јован Крстителот дошол да посведочи за Оној во чијшто авторитет се посомневале. Јован го издигнал Христа, велејќи: „Еве го Јагнето Божје кое ги зема на себе гревовите на светот“ (Јован 1,29). Тој го крстил и по крштавањето, додека Христос се молел, небото се отворило,

врз него слегол Божиот Дух во вид на гулаб, и од висините се слушал глас како зборува: „Овој е мојот мил Син, кој е по мојата волја“ (Матеј 3,17).

Имајќи на ум како Јован ги цитирал пророштвата за Месија и спомнувајќи си за сцената при Исусовото крштавање, свештениците и старешините не можеле да се осмелат да кажат дека Јовановото крштавање не е од небото. Ако признале дека Јован е пророк, како впрочем и што верувале, како да го одбијат неговото сведоштво дека Исус од Назарет е Божи Син? А не смееле да кажат ниту дека Јовановото крштавање е од луѓето, плашејќи се од народот кој верувал дека Јован е пророк. Затоа изјавиле: „Не знаеме!“

И тогаш Исус им го раскажал примерот за таткото и за неговите два сина. Кога таткото му пристапил на првиот син и му рекол: „Синко, појди на лозје и работи денес таму!“ - синот веднаш одговорил: „Не одам!“ Одбил да послуша и се предал на лош живот со лошо друштво. Сепак, подоцна се покајал и го послушал повикот.

Таткото му пристапил и на другиот син со истата заповед: „Синко, појди на лозје и работи денес таму!“ Овој син одговорил: „Ќе појдам, господару!“ - но не отишол.

Во овој пример таткото го претставува Бога, а лозјето црквата. Двата сина претставуваат два вида луѓе. Синот, кој го одбил налогот, велејќи: „Не одам!“ - ги претставува оние што живеат во отворен престап, кои не тврдат дека се побожни верници, туку отворено одбиваат да го прифатат јаремот

на ограничувањата и на послушноста што ги бара Божјиот закон. Но мнозина од нив подоцна се покајале и го прифатиле Божјиот повик. Кога им било објавено евангелието преку пораката на Јована Крстителот: „Покајте се, бидејќи наближи небесното царство!“, тие се покајале и ги признале своите гревови (Матеј 3,2).

Преку синот кој рекол: „Ќе појдам господару“, но не отишол, прикажан е карактерот на фарисеите. Сличал на тој син, еврејските поглавари биле неподготвени за покајание и биле самоуверени. На тој начин верскиот живот на еврејскиот народ станал само привид. Кога бил прогласен законот на Синај, целиот народ се обврзал на послушност. Сите кажале: „Ќе појдам, господару!“ - но не отишле. Кога Христос лично дошол да ги истакне начелата на законот, тие го одбиле. На еврејските поглавари на своето време Христос им дал изобилство докази за својот авоторитет и за божествената сила. Но, иако осведочени, тие не сакале да ги прифатат доказите. Христос им покажал дека упорно одбиваат да веруваат само затоа што немаат дух кој ги води кон послушност. Со тоа Тој им објавил: „Така ја укинавте Божјата реч заради вашите преданија... Попусто ми се поклонуваат, поучувајќи учења кои се човечки повелби“ (Матеј 15,6.9).

Меѓу Христовите слушатели имало законици и фарисеи, свештеници и поглавари, па Исус, откако го раскажал примерот за двата сина, поставил прашање: „Кој од двајцата ја исполнил татковата волја?“ Заборавајќи на себе, фарисеите одговориле: „Првиот!“ Така кажале бидејќи не сфатиле дека со тоа си изречуваат пресуда самите себеси. И тогаш од Исусовите усни се слушало обвинување: „Вистина ви велам, даночниците и блудниците пред вас ќе влезат во Божјето царство. Зашто Јован дојде кај вас по пат на праведноста - и не му поверувавте, а даночниците и блудниците му поверуваа; и вие видовте, но подоцна не се покајавте за да му поверувате.“

Јован Крстителот дошол проповедајќи ја вистината и од неговите проповеди грешниците се осведочиле и се преобратиле. Тие биле подостојни да влезат во небесното царство од оние кои, уверени во својата праведност, одбиле да ја прифатат свечената опомена. Даночниците и блудниците живееле во незнаење, додека овие учени луѓе го знаеле патот на вистината. Сепак одбиле да одат по патот што води во Божјиот рај.

Вистината што можела да им биде животен мирис за живот им станала мирис за смрт. Отворените грешници, кои се презирале себеси, го прифатиле крштавањето што го вршел Јован; но овие учители биле лицемери. Нивното тврдо срце им станало пречка да ја прифатат вистината. Божјиот Дух ги уверувал, но тие му се противставиле. Ја одбиле послушноста кон Божјите заповеди.

Христос не им рекол: Вие не можете да влезете во небесното царство! - туку им покажал дека самите себеси си станале пречка да влезат. Вратата за овие еврејски поглавари и натаму била отворена; повикот и натаму се слушал. Христос копнеел да му дозволат да ги осведочи и да ги преобрати.

Свештениците и старешините во Израел својот живот го поминувале во верски церемонии кои ги сметале за премногу свети за да можат да се поврзат со световните работи. Затоа се мислело дека нивниот живот е наполно посветен на религијата. Меѓутоа, тие церемониите ги извршувале видливо пред очите на луѓето само затоа светот да ги смета за побожни и верни. Иако тврделе дека го слушаат Бога, всушност одбивале да му бидат послушни. Не ја применувале вистината за која тврделе дека ја застапуваат.

Христос Јована Крстителот го прогласил за еден од најголемите пророци и на своите слушатели им докажал дека имаат доволно причини да веруваат оти тој навистина е Божји весник. Зборовите на овој пророк од пустината навистина биле силни. Тој својата вест ја изнесувал бестрашно, ги укорувал гревовите на свештениците и старешините и барал од

нив да имаат дела достоини за небесното царство. Истакнувал дека грешат кога не го почитуваат авторитетот на својот небесен Отец, зашто одбиваат да го извршат делото што им го одредил Тој. Јован не правел никакви компромиси со гревот и така мнозина поттикнал да го отфрлат своето беззаконие.

Кога верата што ја исповедале овие еврејски поглавари би била искрена, тие би поверувале во сведоштвото на Јована и би го прифатиле Исуса како Месија. Но тие не покажале плодови на покајание и праведност. Затоа и се случило токму оние што тие ги презирале пред нив да влезат во Божјето царство.

Во параболата синот кој рекол: „Ќе појдам, господару!“ - се претставил како верен и послушен, но времето покажало дека неговиот исказ не бил веродостоен. Тој навистина негувал некаква искрена љубов кон својот татко. Исто така и фарисеите се фалеле со својата светост, но кога биле ставени на проверка, се видело дека се лесни. Секогаш кога имале интерес, барањата на законот ги сфаќале мошне строго; но, кога и од самите нив се барала послушност, тогаш со лукаво срочени изговори ги обесилувале Божјите прописи. За нив Христос изјавил: „Сè што ќе ви речат извршувајте и внимавајте, но не постапувајте според нивните дела, зашто зборуваат, а не извршуваат“ (Матеј 23,3). Не негувале вистинска љубов ниту кон Бога ниту кон луѓето. Бог ги повикал да соработуваат со него - да му ги носат благословите на светот. Но, иако со збор го прифатиле повикот, на дело покажале дека ја одбиваат послушноста. Се потпирале врз себе и се гордееле со својата добрина, но всушност им пркоселе на Божјите заповеди. Одбиле да ја извршат работата што им ја определил Бог и токму поради нивните престапи Господ се приготвувал да раскине со тој непослушен народ.

Праведноста втемелена врз делата всушност и не е праведност, и оние што се потпираат врз својата добрина ќе мораат да ги сносат последиците на таа своја фатална заблуда. Денес мнозина тврдат дека ги држат Божјите заповеди иако срцето не им е преполно со Божја љубов и таа од нив не се излева врз другите. Христос ги повикува да се соединат со него во неговото дело за спасување на светот, но тие се задоволуваат со зборовите: „Ќе појдам, господару!“ И, секако,

не одат! Тие не соработуваат со оние што ја вршат Господовата служба и се залудни слуги. Слично на неверниот син, му даваат лажни ветувања на Бога. Кога пристапиле кон црквата и дале свечен завет, се обврзале дека ќе ја прифатат и ќе ја слушаат Божјата реч, дека себеси ќе се посветат во Господовата служба, но тоа не го прават. Со зборови тврдат дека се синови Божји, но со животот и со карактерот го отфрлаат тој однос. Својата волја не ја сообразуваат со Божјата волја и така живеат во лага.

Своето ветување за послушност привидно го исполнуваат кога тоа не бара од нив никаква жртва; но кога се бара самооткажување и пожртвуваност, кога ќе видат дека треба да го издигнат крстот, тогаш се повлекуваат. И така полека се губи свеста за должноста и свесното престапување на Божјите заповеди преминува во навика. Можеби со ушите сè уште ја слушаат Божјата реч, но немаат веќе духовна способност да ја сфатат. Нивното срце се стврднало, совеста отапела.

Немојте да мислите дека затоа што не покажувате решително непријателство кон Христа вие правите нешто за него. Со тоа само би ја мамеле својата душа. Ако на Бога му го скусиме она што ни го дал да го користиме во неговата служба, без оглед дали се работи за времето или за средствата, или за кој и да е друг доверен дар, ние всушност работиме против него.

Сатаната ја користи рамнодушноста и слепата немарност на божемните христијани за да ги зголеми своите сили и да ги придобие душите на своја страна. Мнозина кои мислат дека се на Христова страна, ако не прават ништо за него, му овозможуваат на непријателот пред нив да го освои теренот и со тоа да се здобие со предност. Со својата неподготвеност вредно да работат за својот Учител, со своите неизвршени доверени должности и со своето молчење, тие му дозволуваат на сатаната да придобие власт над душите што можеле да бидат придобиени за Христа.

Сè додека сме немарни и мрзливи, никогаш нема да бидеме спасени. Еден вистински преобратен човек не може да живее празен и некорисен живот. Никој од нас не може да бара некој друг да го однесе на небото. За мрзливците таму нема место. Ако не се трудиме искрено да влеземе во небесното царство, ако не вложиме сериозни напори да ги научиме неговите закони, нема да се оспособиме да бидеме во него.

Сите што одбиваат да соработуваат со Бога на земјата, не би соработувале со него ниту на небото. Затоа не би било ниту безбедно ниту препорачливо да бидат примени на небото.

Многу повеќе надеж има за даночниците и за грешниците отколку за тие што ја знаат Бојјата реч, а одбиваат да ја послушаат. Оној што себеси се гледа како грешник, чишто гревови не може ништо да ги скрие, кој сфаќа дека пред Бога е откриена сета расипаност на неговата душа, тело и дух, го опфаќа страв дека за сета вечност ќе биде исклучен од небесното царство. Тој увидува дека е духовно болен и затоа лек бара од големиот Лекар кој рекол: „Оној кој доаѓа кај мене нема да го истерам“ (Јован 6,37). Тие души Бог може да ги употреби како работници во своето лозје.

Синот, кој привремено одбил да ја послуша заповедта на својот татко, Христос не го осудил, но и не го пофалил. И оние кои постапуваат слично на првиот син одбивајќи послушност, не заслужуваат пофалба за таквото однесување. Нивната искреност и отвореност не можат да се сметаат за доблест. Светоста и побожноста луѓето ги оспособуваат смело да сведочат за Христа, но кога со истите се наметнуваат грешниците, тогаш искреноста станува навредлива и дрска, слична на богохулство. Фактот дека некој не е лицемер не го прави ниту малку помал грешник. Кога во нашето срце ќе се слушне повикот на Светиот Дух, ние треба веднаш да се освиеме и да го прифатиме. Кога ќе ја слушнете заповедта: „Појди на лозје и работи денес таму!“ - немојте да одбиете. „Денес ако го чуете неговиот глас, не закоравувајте ги вашите срца“ (Евреите 4,7). Не е препорачливо да се одложува послушноста. Можеби повикот никогаш веќе нема да ви биде упатен.

Никој нека не се лаже дека гревовите на кои сме се оддавале подолго време можат мошне лесно, речиси патем да се отфрлат. Не е така! Секој грев што го правиме го ослабува карактерот и полека преминува во навика, оставајќи зад себе телесна, ментална и морална расипаност како последица. Вие можете да се покаете поради злото што сте го сториле, можете своите стапки да ги насочите кон вистинскиот пат, но вашиот вообличен ум и вашата блискост со злото ќе ви отежнат да ја согледате разликата меѓу доброто и злото. Низ веќе зацврстените лоши навики сатаната постојано одново ќе ве напаѓа.

Со заповедта: „Појди на лозје и работи денес таму!“ - искреноста на секоја душа е ставена на проверка. Ќе има ли и дела, а не само зборови? Дали повиканите ќе го стават своето знаење во служба на Сопственикот на лозјето? Ќе работат ли за него верно и несебично?

Апостол Петар нè запознава со планот кон кој мораме да се придржуваме. Тој кажува: „Да ви се множат благодатта и мирот во познавањето на Бога и Исуса, нашиот Господ. Неговата божествена сила ни подари сè што ни е потребно за животот и побожноста преку вистинското познавање на Оној кој нè повика преку својата сопствена слава и доблест со што ни се подарени неговите скапоцени и величествени ветувања, та преку нив да станете соучесници во божествената природа, откако се отргнавте од расипаноста, која преку похотата владее во светот. Токму заради ова, вложете ја сега своја сила, и исполнете ја својата вера со доблест, а доблеста со знаење; а знаењето со самоконтрола; а самоконтролата со трпение; а трпението со побожност; а побожноста со братољубие; а братољубието со љубов“ (2. Петрово 1,2-7).

Ако верно го обработувате лозјето на својата душа, Бог ќе ве прифати како свои соработници и вие ќе морате да извршите дело не само за себе, туку и за други. Претставувајќи ја црквата со лозје, Христос не кажува дека ние нашата љубов и нашите напори мора да ги ограничиме само на припадниците на нашите редови. Господовото лозје мора да се прошири. Бог сака тоа да ги опфати сите делови на светот. Благодарение на Божјата милост, штом ќе примиме поуки за

Господовото лозје мора да се прошири и да ги опфати сите делови на светот.

Христовите
ПАРАБОЛИ

тоа како се негуваат овие драгоцени билки, должни сме ова знаење да го поделиме со другите. Така ние можеме да го шириме Господовото лозје. Бог сака да види докази за нашата вера, љубов и стрпливост. Тој сака да се увери дека сме ги искористиле сите свои духовни предности за да станеме вешти работници во неговото лозје на земјава за да можеме да влеземе во Божиот рај, во оној едемски дом од кој биле исклучени Адам и Ева поради престапот.

Бог спрема својот народ се однесува како татко и како татко има право на наша верна служба. Разгледајте го Христовиот живот. Стоејќи на чело на човештвото и служејќи му на својот Отец, Тој претставува пример за она што треба и што може да биде секој син. Истата послушност што ја покажал Христос кон Отецот се бара денеска од секое човечко суштество. Тој на својот Отец му служел од љубов, доброволно и со радост. Самиот Тој изјавил: „Мило ми е Господе, да ја исполнувам твојата волја, јас го носам твојот закон длабоко во срцето“ (Псалм 40,8). Христос ниту една жртва не сметал дека е премногу голема, ниту еден напор премногу тежок за да го изврши делото што дошол да го изврши. Во дванаесеттата година од животот, Тој рекол: „Не знаете ли дека јас треба да бидам во она што му припаѓа на мојот Отец?“ (Лука 2,49). Тој го чул повикот и ја прифатил задачата. Изјавил: „Мојата храна е исполнувањето на волјата на Оној кој ме прати и да го завршам неговото дело“ (Јован 4,34).

Така и ние треба да му служиме на Бога. Нему му служи само оној што ќе ги постигне највисоките мерила на послушноста. Сите што сакаат да станат Божји синови и негови ќерки мора да се докажат како соработници на Бога, на Христа и на неговите ангели. Тоа е проверка низ која мора да помине секоја душа. За оние што му служат верно и предано, Господ кажува: „Тие ќе бидат мои, мојата печалба... Во денот што го подготвувам ќе им бидам милостив како таткото што му е милостив на синот кој му служи“ (Малахија 3,17).

Исполнувајќи ги своите намери, Бог има голема цел да ги провери луѓето, да им даде можност да го развијат својот карактер. На тој начин сака да утврди дали се послушни или непослушни кон неговите наредби. Со нашите добри дела ние не можеме да ја купиме Божјата љубв; со делата само дока-

жуваме дека неа веќе ја уживаме. Кога нашата волја му ја потчинуваме на Бога, тоа не е обид со дела да ја заслужиме Божјата љубов? Неговата љубов душата ја добива како негов безусловен дар и од љубов кон него ние со радост ги извршуваме неговите заповеди.

Денес во светот постојат само два вида луѓе и само два вида ќе бидат признати на судот - ќе бидеме поделени на две групи - едни што го кршат Божјиот закон и други што го слушаат. Христос ни го открил мерилото со чија помош ќе покажеме дали сме му верни или неверни на Бога. Тој рекол: „Ако ме љубите, ќе ги пазите моите заповеди... Кој ги има моите заповеди и ги пази, тој ме љуби, а кој ме љуби мене, ќе биде љубен од мојот Отец, и јас ќе го љубам, и јас самиот ќе му се објавам... Кој не ме љуби, не ги држи моите зборови, а речта што ја слушате не е моја, туку е од Отецот кој ме прати.“ „Ќе останете во мојата љубов ако ги запазите моите заповеди, како и јас што ги запазив заповедите на мојот Отец и останувам во неговата љубов“ (Јован 14,15-24; 15,10).

Дваесет и трета глава

ГОСПОДОВО ЛОЗЈЕ

(Оваа глава се темели на текстот од Евангелието според Матеј 21,33-44)

Еврејскиот народ

Откако го раскажал примерот за двата сина, Исус преминал на примерот за лозјето. Во првиот пример Исус на еврејските старешини им ја нагласил важноста на послушноста. Во вториот ги истакнал богатите благослови излеани врз Израел, а со тоа и божественото право на нивна послушност. Им ја изложил славата на божествената намера што можеле да ја исполнат со својата послушност. Отстранувајќи го превезот од иднината, Тој им покажал како народот во целост, пропуштајќи да ја исполни неговата намера, ги загубил Божјите благослови и навлекол пропаст на себе.

Христос почнал вака: „Беше еден домаќин кој насади лозје, го загради со плот и ископа во него гмечило за грозје; изгради кула, им го даде под наем на лозарите и си замина на пат.“

Ова лозје ни го опишал пророк Исаија: „Ќе му ја запам на својот возљубен, песната на мојот љубен, на неговото лозје: 'Мојот љубен имаше лозје на плодно ритче. Го ископа, ги исчисти камењата, го засади со благородна лоза. Среди него тој изгради стражарница, и стави пивница во него. Се надеваше дека ќе роди добро грозје, но тоа роди диво грозје“ (Исаија 5,1.2).

Земјоделецот одбрал парче земја во дивина; го заградил, го исчистил, го обработил и го засадил со избрана лоза, очекувајќи богат род. Овој дел од почвата сега бил неспоредливо подобар од необработената пустелија и истиот требало да ги потврди со резултат неговите напори и него-

виот труд што ги вложил при неговата обработка. Исто така и Бог од светот одбрал народ за да го воспитува и негува со Христова помош. Пророкот кажува: „Лозјето на Господа над војските е Израеловиот дом; неговиот избран расад; луѓето Јудејци“ (Исаија 5,7). На тој народ Бог му дал големи предимства, обилно го благословил од ризницата на својата добрина. Од него очекувал да му укаже чест со тоа што ќе донесе плод. Преку него требало да се објават начелата на Божјето царство. Среди грешниот, расипан свет, тој народ требало да го прикаже карактерот на Бога на кого му служи.

Како Господово лозје, од нив се очекувало да донесат плод кој наполно ќе се разликува од плодот на многубожечките народи. Околните идолопоклонички народи наполно потонале во беззаконие. Без никакви ограничувања тие се оддавале на насилство и злосторство, на лакомство, на угнетување, и практикувале најрасипани обичаи. Тоа расипано дрво раѓало беззаконие, изопаченост и беда. Бог очекувал лозата што ја засадил Тој да роди наполно поинакви плодови.

Еврејскиот народ добил предимство да го претставува Божјиот карактер онака како што му бил откриен на Мојсеја. Одговарајќи на Мојсеевата молба да му ја покаже својата слава, Господ ветил: „Ќе дозволам пред тебе да помине сиот мој болскот“ (2. Мојсеева 33,18.19). Господ „помина пред него па се јави: ’Господ, Господ, Бог дарежлив и милостив, долготрпелив на гнев, многумилостив и вистински, искажува милост на илјадници, проштава opakост, грев и престап“ (2.

Мојсеева 34,6.7). Таков плод Бог очекувал од својот народ. Чистотата на нивниот карактер, светоста на нивниот живот, нивната милост и добрина, како и нивното жалосливо срце, требало да покажат дека „законот Господов е совршен, дека ја крепи душата“ (Псалм 19,7).

Преку еврејскиот народ Бог имал намера своите богати благослови да ги излее врз сите народи. Преку Израел требало да се приготви патот за ширење на неговата светлина низ цел свет. Народите на светот, следејќи ги своите расипани обичаи, ги загубиле сознанијата за Бога. Сепак, Бог во својата милост не ги избришал од лицето на земјата. Тој имал намера да им даде можност да се запознаат со него преку неговата црква. Тој планирал начелата, прикажани преку неговиот народ, да станат средство во човекот да се обнови Божјиот морален лик.

За да ја исполни оваа своја намера, Бог го повикал Аврама да го остави својот идолопоклонички род и да се настани во хананската земја. Му рекол: „Ќе направам голем народ од тебе, ќе те благословам, ќе го прославам твоето име и самиот ќе бидеш благослов“ (1. Мојсеева 12,2).

Аврамовите потомци, Јаков и неговите синови, биле доведени во Египет со цел среде тој голем и расипан народ да можат да ги прикажат начелата на Божјето царство. Јосифовата чесност и неговото прекрасно дело - да преживее целиот египетски народ - во вистинска светлина го претставиле животот на Исуса Христа. Мојсеј, и многу други, биле сведоци за Бога.

Изведувајќи ги Израелците од Египет, Господ повторно ја покажал својата моќ и својата милост. Неговото прекрасно дело, нивното избавување од ропство и неговите постапки спрема нив во текот на патувањето низ пустината, не им биле само ним на благослов. Сето тоа требало да послужи како пример-поука за околните народи. Господ се открил како Бог кој далеку ги надминува сите човечки авторитети и големини. Знаците и чудата што ги направил за својот народ ја прикажале неговата власт над природата и над најугледните обожаватели на природата. Бог поминал низ гордестата египетска земја како што ќе помине низ сета земја во последните денови. Служејќи се со оган и луња, со земјотрес и со смрт, великиот ЈАС СУМ го избавил својот народ. Ги извел од земјата на ропството. Ги водел „низ онаа голема и страшна пустина, низ земјата на огнени змии и скорпии, низ сув и безводен крај“ (5. Мојсеева 8,15). Тој „ја удри карпата и потече вода“, ги нахранил со „небесен леб“ (Псалм 78,20.24). Мојсеј изјавил: „Тогаш на Господа му падна неговиот народ, Јаков му беше негово наследство. Тој го најде во степска земја, во морничава пустинска пустина. Го опкружи, го воспитуваше и го чуваше како зеницата на своето око. Како орелот што бдее над гнездото, реејќи се над своите орлиња, така Тој шири крилја, го зема, па го носи на своите перја. Самиот Господ го водеше него, туѓ бог немаше со него“ (5. Мојсеева 32,9-12). Така ги привлекувал кон себе, за да живеат во сенката на Севишниот.

Лично Христос бил водач на Израеловите синови во текот на нивното патување низ пустината. Наметнат со столб од облак дење и со столб од оган ноќе, Тој ги водел и ги насочувал. Ги пазел од опасностите во пустината и ги довел во ветената земја и, пред очите на сите народи кои не го признавале Бога, го утврдил Израел како своја одбрана сопственост, како Господово лозје.

На тој народ Бог му ја доверил и својата пророчка Реч. Го оградил со прописите на својот закон, со вечните начела на вистината, со праведност и чистота. Послушноста кон тие начела била негова заштита, зашто таа го пазела да не се уништи самиот себеси со грешните обичаи. Слично на кулата среде лозјето, Бог среде својот народ го поставил својот свет храм.

Христос ги поучувал Израелците. Не само што ги водел низ пустината, туку и понатаму останал со нив, да биде нивни учител и водач. Во шаторот за средба и во храмот неговата слава се покажувала во света шекина над престолот на милоста. Непрекатно врз нив ги излевал богатствата на својата љубов и стрпливост.

Бог сакал да се слави со својот народ Израел. Затоа му ги дал сите духовни предимства. Не го лишил од ништо што би можело поволно да влијае врз изградувањето на карактерот со кој ќе го претстави него пред светот.

Послушноста кон Божјиот закон на Израелците би им обезбедила благосостојба на која би ѝ се восхитувале сите народи на светот. Истиот Оној, кој можел да им даде мудрост и вештина во секоја работа, и понатаму би останал нивни учител и преку послушноста на неговиот закон би ги облагородувал и издигнувал. Под услов да бидат послушни, би биле сочувани од болестите што ги мачеле другите народи и надарени со посебна умна способност. Божјата слава, неговото величество и моќ би се покажувале преку нивната благосостојба. Тие требало да бидат царство на свештеници и кнезови. Бог им ги подарил сите средства за да станат најзначаен народ на земјата.

Преку Мојсеја Христос на најодреден начин им ја покажал божествената намера и условите под кои ќе ја постигнат ветената благосостојба. Им рекол: „Па ти си народ посветен на Господа, на својот Бог; Господ, твојот Бог, те избра тебе

меѓу сите народи кои се на земјата... Затоа знај дека твојот Господ, Бог, е вистински Бог, верен Бог, кој го пази својот завет и ја искажува својата милост до илјада поколенија на оние кои го љубат и ги пазат неговите заповеди... Затоа држи ги заповедите, законите и одредбите кои ти ги заповедам денес за да ги исполнуваш. А како награда - ако ги слушаш овие закони, ако ги пазиш и ако ги извршуваш - твојот Господ Бог ќе ти ги пази својот завет и милоста за кои им се заколна на твоите татковци. Ќе те љуби, ќе те благословува и ќе те размножува; ќе ги благословува плодот на твојата утроба и родот на твојата земја: твоето жито, твоето вино, твоето масло, рожбите на твоите говеда и прирастот на твојот добиток во земјата за која им се заколна на твоите татковци дека ќе ти ја даде тебе. Ќе бидеш благословен над сите народи; Господ ќе ја отстрани од тебе секоја болест; нема да пушти на тебе ниедно од египетските зла што ги познаваш“ (5. Мојсеева 7,6.9.11-15).

Ако ги држат заповедите, Бог ветил дека ќе им дава најдобра пченица и ќе им вади мед од камен. Ќе ги насити со долг живот и ќе им го покаже своето спасение.

Со својата непослушност кон Бога, Адам и Ева го загубиле Едем; поради гревот цела земја е ставена под проклетство. Но, ако Божјиот народ ги следи неговите упатства,

Со својата непослушност кон Бога, Адам и Ева го загубиле рајот, Едем.

Кристијаните
ОТКАРАТОРИ

неговата земја повторно ќе биде плодна и убава. Бог им дал упатства за обработка на земјата; требало да соработуваат со него при обновувањето на нејзината првобитна плодност. На

тој начин сета земја, под Божја управа, би станала примерен расадник на духовните вистини. Послушноста кон неговите природни закони би придонела земјата ширум да ги отвори своите граници, а послушноста кон неговите морални закони би помогнала срцата на луѓето да ги одразуваат особините на неговиот карактер. Дури и многубошците требало да ја увидат надмоќноста на оние кои му служат и го обожаваат вистинскиот Бог.

Мојсеј запишал: „Ете, јас ве поучив за законите и уредбите, како што ми нареди мојот Господ Бог, ми нареди да ги вршите во земјата во која одите за да ја наследите. Пазете ги и вршете ги: во очите на народите тоа ќе биде ваша мудрост и ваша разумност. Кога тие ќе чујат за сите овие закони, ќе речат: 'Само еден народ е мудар и умен, а тоа е овој голем народ.' Зашто кој народ е толку голем за да му бидат боговите толку близу како што ни е Господ, нашиот Бог, нам, кога ќе го повикаме? Кој е тој народ толку голем за да има закони и уредби праведни како што е сиот овој закон што ви го изнесувам јас денес?“ (5. Мојсеева 4,5-8).

Синовите Израелови требало да ја запоседнат целата територија што им ја определил Бог. Од неа требало да ги истераат сите народи кои одбиле да го обожаваат вистинскиот Бог и да му служат. Меѓутоа, Бог сакал преку Израел да го открие својот карактер и со тоа да ги привлече луѓето кон себе. Евангелскиот повик задолжително требало да му се упати на цел свет. Преку поуците што ги давала церемо-

нијалната служба која опфаќала принесување на жртви, Христос морал да биде издигнат пред народите за да можат да живеат сите што ќе поверуваат во него. Слично на Рава Хананката или Рута Моавката, сите што ќе го напуштат идолопоклонството и ќе прифатат да го обожаваат вистинскиот Бог, требало да се придружат кон неговиот избран народ. И кога бројот на Израелците ќе се умножи, тие требало да ги шират своите граници сè додека нивното царство не го опфати цел свет.

Бог сакал сите народи да ги доведе под својата милосрдна управа. Тој имал желба земјата да биде полна со радост и мир; човекот го создал да биде среќен и затоа сака човечкото срце да го исполни со небесен мир; негова желба е човечките семејства на земјата да бидат симболи на големото семејство на небото.

Но Израел не ја исполнил Божјата намера. Господ изјавил: „А јас те засадив како избрана лоза, како благородна садница. Само како ми се измени во неплоден изрод, во дива лоза“ (Еремија 2,21). „Израел е празна лоза која носи плод само за себе“ (Осија 10,1). „Сега ерусалимски жители и луѓе Јудејци, пресудете меѓу мене и моето лозје. Што можев уште да направам за своето лозје па што веќе не го направив? Се надевав дека ќе роди добро грозје, а ете, роди кисело грозје? Но сега ќе ви кажам што ќе направам од своето лозје: ќе му го отстранам плетот, за да го опустат, ќе го разурнам сиданото, за да го изгазат. Ќе го претворам во пустина, ни режано ни ископано, нека зарасте сето во трниште и трње; ќе им забранам на облаците да нелеат дожд на него... Тој чека правосудство, а ете крвопролевање; чека правда, а ете пискот“ (Исаија 5,3-7).

Господ преку Мојсеја на својот народ му ги објавил и последиците од неверноста. Ако одбијат да го почитуваат неговиот завет, тие ќе се изделат од животот што доаѓа од Бога и неговите благослови не ќе можат да се излеваат врз нив. Мојсеј нагласил: „Внимавај да не го забораши својот Господ Бог, занемарувајќи ги неговите заповеди, неговите одредби и неговите закони што ти ги давам денес. И откако ќе се најадеш до ситост, откако ќе изградиш убави куќи и ќе се населиш во нив; кога крупниот и ситниот добиток ќе ти се намножи; кога ќе насобереш сребро и злато и кога сè твое

ќе напредува, тогаш немој да се воздигне твоето срце и да го заборавиш својот Господ Бог... Не вели во своето срце: 'Со својата моќ и со силата на своите раце го спечалив ова богатство...' Ако го заборавиш својот Господ Бог, и тргнеш по други богови, па им искажуваш почитување, им се поклопуваш ним, ви се колнам денес дека сосем ќе бидете истребени... зашто не го послушавте гласот на својот Господ Бог“ (5. Мојсеева 8,11-14.17.19.20).

Оваа опомена Евреите не ја послушале. Го заборавиле Бога, ги загубиле од вид високите предности што ги имале како негови претставници. Благословите што ги примиле тие не му донеле никаков благослов на светот. Сите свои предимства ги искористиле само да се прослават себеси. Го лишиле Бога од службата што ја очекувал од нив, а своите ближни од водството на верско подрачје и од посветен пример. Како и жителите на претпотопниот свет, тие ги следеле сите замисли на своето зло срце. И така придонеле она што е свето да прилега на шега, зашто велеле: „Господово светилиште! Господово светилиште! Господово светилиште!“ (Еремија 7,4), иако едновременно погрешно го претставувале Божјиот карактер, срамотејќи го неговото име и загадувајќи го неговото Светилиште.

Лозарите, поставени да се грижат за Господовото лозје, не ја оправдале укажаната доверба. Свештениците и учителите не го поучувале верно својот народ. Не ја издигнувале пред народот Божјата добрина и милост и неговото право на

нивна љубов и служба. Настојувале единствено да се прослават себеси. Сакале сами да ги уживаат плодовите на лозјето. Промислено се обидуваале да го привлечат вниманието на народите и да си обезбедат нивна почит.

Вината на овие старешини во Израел не била слична на вината на обичните грешници. Тие носеле свечена одговорност пред Бога. Се заветувале дека ќе зборуваат само: „Така кажа Господ!“, и дека со својот секојдневен живот ќе дадат пример на строга послушност кон Бога. Наместо да постапуваат така, тие ги изопачувале Писмата. Ставале тешки бремиња врз плеките на луѓето и ги оптоварувале со церемонии што ги придружувале на секој чекор во животот. Народот живеел во постојана несигурност затоа што не успеал да ги исполни барањата што му ги поставувале рабините. Кога луѓето увиделе дека не можат да ги исполнат заповедите што им ги наметнале луѓе, станале немарни и при држењето на Божјите заповеди.

Господ им објавил на припадниците на својот народ дека Тој е стопан на лозјето, дека сите добра што ги имаат им се дадени со доверба и дека мора да се употребат за него. Меѓутоа, свештениците и старешините својата света служба не ја извршувале како повереници на Божјиот имот. Систематски го поткрадувале Бога, присвојувајќи ги парите и имотот што им биле доверени за унапредување на неговото дело. Нивната лакомост и алчност придонеле дури и многубошците да ги презираат. Така на многубожечкиот свет му била дадена слика погрешно да го протолкуваат Божјиот карактер и карактерот на законот на неговото царство.

Полн со татковска стрпливост, Бог ги поднесувал припадниците на својот народ. Се борел со нив со благословите што им ги давал или скусувал. Стрпливо им ги изнесувал нивните гревови и стрпливо чекал да ги признаат. Праќал пророци и весници да им ги објават Божјите барања на лозарите; но, наместо да ги пречекаат со добредојде, тие со нив постапувале како со непријатели. Ги прогонуваале и ги убивале. Бог им праќал нови весници, но и тие поминувале како и претходните, со таа разлика што бездушните лозари кон нив покажале уште поогорчена омраза.

Како последно средство на својата милост, Бог го пратил својот Син, велејќи: „Ќе се засрамат од мојот Син!“ Меѓутоа,

нивниот отпор ги сторил одмаздливи, па си кажале еден на друг: „Овој е наследникот! Ајде да го убиеме и да го при- своиме неговото наследство!“ Тогаш лозјето ќе можеме да го уживаме ние, и ќе можеме да правиме што сакаме со плодот.

Еврејските старешини не го сакале Бога, и затоа се одвоиле од него и ги отфрлале сите негови обиди за праведно расчистување на сметките. Возљубениот Божји Син, Христос, дошол да ја потврди сопственоста на Сопственикот над лозјето; но тие го пречекале со исклучителен презир, велејќи: Не сакаме овој човек да управува со нас! Му завиду- вале на Христа на убавината на карактерот. Неговиот начин на поучување бил далеку поделотворен од нивниот и неговиот успех ги вчудовидувал. Тој им упатувал приговори, го разот- кривал нивното лицемерство и им ги прикажувал сигурните последици на нивното однесување. Тоа ги гневело до лудило. Пателе поради неговите укори што не можеле да го замол- кнат. Ги мразеле и високите мерила на праведноста што Тој постојано ги објавувал. Сфатиле дека Тој со своето учење ја разоткрива нивната себичност, па решиле да го убијат. Се

плашеле од примерот на вистинољубивоста и побожноста и од возвишената духовност што им ја дал со сè што правел. Целиот негов живот претставувал укор за нивната себичност и кога настапила последната проверка, проверка што значела послушност за вечен живот или непослушност за вечна смрт, тие го отфрлиле Светецот Израелов. Кога биле повикани да

бираат меѓу Христа и Варава, тие повикале: „Пушти ни го Варава!“ (Лука 23,18). Кога Пилат прашал: „А што да сторам тогаш со Исуса?“ - свирепо побарале: „Расни го!“ (Матеј 27,22). „Вашиот цар ли да го раснам?“ - се зачудил Пилат, при што свештениците и поглаварите одговориле: „Ние немаме друг цар, освен цезарот“ (Јован 19,15). Додека Пилат ги миел рацете, велејќи: „Невин сум за крвта на овој праведник!“ - свештениците се приклучиле кон неуката толпа, силно викајќи: „Неговата крв - врз нас и врз нашите деца!“ (Матеј 27,24.25).

Така еврејските старешини го направиле својот избор. Нивната одлука е забележана во книгата што ја видел Јован во рката на Оној кој седи на престолот, во книгата што не може да ја отвори ниту еден човек. Со сета своја обвинувачка сила оваа одлука ќе се појави пред нив оној ден кога книгата ќе ја отвори Лавот од племето на Јуда.

Еврејскиот народ си замислувал дека е небесен миленик и дека секогаш ќе ужива чест да ја претставува Божјата црква. Ние сме деца Аврамови, тврделе тие, и темелот на нивната благосостојба им изгледал толку цврст што биле подготвени да им пркосат и на Небото и на земјата ако се обидат да им ги одземат нивните права. Меѓутоа, живеејќи во неверство, тие се приготвувале за небесна осуда и за изделување од Бога.

Во параболата за лозјето, откако на свештениците им го опишал врвното дело на нивната расипаност, Христос им поставил прашање: „Кога ќе дојде господарот на лозјето, што ќе им стори на лозарите?“ Свештениците ги следеле Исусо-

вите зборови со длабок интерес и, не повзрувајќи ја тематиката со примерот за себе, му се придружиле на народот и заедно со него одговориле: „Тие злосторници страшно ќе завршат, а лозјето ќе им го даде под наем на други лозари кои ќе му ги даваат плодовите навреме!“

И не насетувајќи што прават, сами себеси си ја одредиле судбината. Од Исусовиот прониклив поглед тие почувствувале дека Тој ги чита тајните на нивното срце. Пред нив болснала неговата божествена природа со неискажлива сила. Во лозарите тие се согледале себеси, па, не сакајќи, извикнале: „Да не даде Бог!“

Свечено, но со жалење, Христос ги прашал: „Зар не сте прочитале никогаш во Писмата: ‘Каменот што го отфрлија сидарите стана темелен камен. Од Господа е тоа и чудесно е во вашите очи?’ Затоа ви велам дека ќе ви биде одземено Божјето царство и ќе му биде дадено на народ кој ќе ги донесува плодовите на царството. И кој ќе падне врз тој камен - ќе се распарчи, а врз кого ќе падне тој - ќе го смачка.“

Христос би ја спречил пропаста на еврејскиот народ кога народот би го прифатил него. Меѓутоа, зависта и љубомората ги направиле непомирливи. Тие едноставно решиле да не го примаат Исуса од Назарет како свој Месија. Ја отфрлиле Светлината на светот и токму затоа нивниот живот го обвила темнина, темнина поцрна од ноќта. Еврејскиот народ го стигнала навестената пропаст. Нивните свирепи и нескротени страсти ги одвеле во пропаст. Во слеп бес, се уништувале едни со други. Со својата бунтовна, тврдоврата горделивост навлекле на себе гнев од страна на своите римски освојувачи. Ерусалим бил разурнат, храмот лежел во урнатини, а местото преорано како нива. Синовите на Јуда изгинале со најстрашна смрт. Милиони биле продадени како робови во туѓи земји.

Како народ, Евреите пропуштиле да ја исполнат Божјата намера и лозјето било одземено од нив. Предностите што ги злоупотребиле, делото што го омаловажиле, сето тоа им било доверено на други.

Денешната црква

Поуката за лозјето не смее да се примени само на еврејскиот народ. Таа претставува поука и за нас. Црквата во ова

поколение добила од Бога големи предимства и благослови и Тој од неа очекува соодветни плодови.

Нашиот откуп е платен со висока цена. Единствено според големината на таа откупнина можеме да судиме за нејзините последици. На оваа земја, на почвата што е натоена со солзите и со крвта на Божјиот Син, треба да израснат драгоцените плодови на рајот. Во животот на Божјиот народ вистините на неговата Реч треба да ја покажат својата слава и возвишеност. Преку својот народ Христос треба да го покаже својот карактер и начелата на своето царство.

Сатаната се труди да го оневозможи Божјето дело и затоа постојано ги наговара луѓето да ги прифатат неговите правила. Тој Божјиот избран народ го претставува како заведени луѓе. Тој е „обвинувач на нашите браќа“ и неговите обвинувања се насочени против оние што ја застапуваат правдата. Господ сака на неговите обвинувања да одговори преку својот народ, прикажувајќи ги последиците од послушноста кон вистинските начела.

Овие начела треба да се покажат кај секој христијанин поединечно, во семејствата, во црквата, во секоја установа која е основана да му служи на Бога. Сите треба да станат симболи на она што може да се стори за светот - приказ на спасоносната сила на евангелските вистини и средства за остварување на големата Божја намера со човечкиот род.

Еврејските старешини се гордееле со својот величествен храм и со свечените обреди на својата верска служба; но немале праведност, милост и Божја љубов. Славата на храмот и сјајот на неговите обреди не можеле да ги препорачаат пред Бога, зашто не можеле да му го понудат она што единствено вреди во неговите очи - не можеле да му принесат на жртва понизно и скршено срце. Кога од вид ќе се загубат виталните начела на Божјето царство, церемониите многукратно се умножуваат и стануваат раскошни. Кога ќе се занемари изградувањето на карактерот, кога ќе престане украсувањето на душата, кога ќе се загуби од вид едноставноста на вистинската побожност, тогаш горделивоста и љубовта кон расфрлање почнуваат да бараат величествени црковни зданија, сјајни украси и впечатливи церемонии. Но сето тоа не го прославува Бога. Бог не прифаќа религија која се состои од церемонии, од привидна побожност, религија со надворешен

сјај и раскош. На такви богослуженија не присуствуваат небесни весници.

Црквата е мошне драгоценa во Божјите очи. Тој ја цени не поради надворешните предности што ѝ ги дава, туку поради искрената побожност со која се разликува од светот. Тој ја оценува според растењето на верниците во познавањето на Христа, според нивното напредување во духовното искуство.

Христос копнее од своето лозје да прими род - светост и несебичност. Тој очекува на дело да ги види начелата на љубовта и добрината. И најубавата убавина на уметноста не може да се спореди со убавината на темпераментот и карактерот која треба да се открива кај неговите следбеници. Таква треба да биде и атмосферата што ја опкружува душата на еден верник. Тогаш Светиот Дух дејствува врз умот и срцето на соодветниот верник, претворувајќи го во животен мирис за живот, и Бог може да го благослови неговиот труд.

Некоја месна црква може да биде најсиромашна на земјата. Може да биде непривлечна и без каква и да е видлива убавина; но, ако нејзините верници ги прифатиле начелата на Христовиот карактер, тие ќе имаат и радост во своите срца. Ангелите ќе доаѓаат да им се придружат на нивните богослуженија. Од нивните благодарни срца ќе се издигнува похвала и слава кон Бога како сладок мирис.

Господ сака да ја споменуваме неговата добрина и да зборуваме за неговата моќ. Преку нашата благодарност и похвала ние му даваме чест. Тој кажува: „Вистински ме почи-

тува оној што принесува благодарни жртви“ (Псалм 50,23). Додека поминувале низ пустината, синовите Израелови го славеле Бога со свети песни. Господовите заповеди и неговите ветувања се компонирани како песни што ги пееле патниците во текот на целото патување. И повторно подоцна при средбите во Ханан за време на своите свечени празници ги прераскажувале Божјите чудесни дела и во своите песни му упатувале благодарност на неговото име. Бог имал желба целиот живот на неговиот народ да биде живот полн со благодарност и прослава на Творецот. „За да го запознае целата земја твојот пат, сите народи твоето спасение“ (Пс. 67,2).

Така би требало да биде и денес. Луѓето во светот обожаваат лажни богови. Тие треба да го напуштат нивното лажно богослужение, но не со осуда на нивните идоли, туку да им се покаже нешто што е многу подобро. Треба да им се објави Божјата неспоредлива добрина и љубов. „Вие сте ми сведоци..., а јас сум Бог!“ (Исаија 43,12).

Господ сака ние да го цениме големиот план на откупувањето, да сфатиме колку високи предимства уживаме како Божји деца и да одиме пред него послушни и благодарни, оддавајќи му слава. Тој сака да му служиме во нов живот, секој ден радувајќи се одново; копнее да види како нашите срца се полнат со благодарност затоа што нашите имиња се запишани во животната книга на Јагнето, затоа што сите наши грижи можеме да ги префрлиме на Оној кој се грижи за нас. Тој нè повикува да се радуваме затоа што сме Господово наследство, затоа што Христовата праведност, понудена на неговите свети, станала наша бела облека, затоа што имаме благословена надеж во скорашното доаѓање на нашиот Спасител.

Да го славиме Бога со цело и искрено срце е исто толку наша должност колку и да се молиме. Ние мораме да му покажеме на светот и на сите небесни сили дека ја цениме прекрасната Божја љубов спрема паднатото човештво и дека очекуваме сè поголеми благослови од неговото бесконечно изобилие. Многу повеќе отколку што правиме, би требало да зборуваме за драгоцените поглавја од нашето искуство. Кога ќе почувствуваме дека во нашиот живот на посебен начин дејствувала силата на Светиот Дух, нашата радост во Господа и нашата успешност во неговата служба многукратно ќе се

зголемат ако зборуваме за неговата добрина и за неговите прекрасни дела што ги сторил за својот народ.

Кога вака го славиме Бога, сатаната се повлекува. Ние немаме веќе време за мрморење и приговарање и искушувачот ја губи почвата под нозете. Кај нас се засилуваат карактерните особини кои земните жители ги приготвуваат за небесните станови.

Ваквото сведочење силно влијае и врз другите. Нема поуспешен начин за придобивање души за Христа од овој.

Бога треба да го славиме и со вистинска служба, правејќи сè што е во наша моќ да ја зголемиме славата на неговото име. Бог ни ги дава своите дарови за да можеме и ние да даваме и на тој начин на светот да му го објавуваме неговиот карактер. Во времето на еврејскиот систем даровите и приносите претставувале значаен дел на службата посветена на Бога. Од Израелците се барало десеттиот дел од целокупниот приход да го посветат за службите во Светилиштето. Освен тоа, требало да носат и жртви за грев, доброволни дарови и дарови на благодарност. Тоа биле средства со кои се поддржувала евангелската служба во тоа време. Бог и денес од нас не очекува помалку отколку што очекувал од својот народ во некогашните времиња. Големото дело за спасување на душите мора да оди напред. Бог се погрижил за ова дело со помош на десетокот, даровите и приносите. Бог сака на овој начин да се хранат оние што го проповедаат евангелието. Тој десетокот го прогласува за свој и истиот секогаш мора да се смета како свети средства што се носат во неговата ризница за благосостојба на неговото дело. Тој од нас бара и доброволни дарови и дарови на благодарност. Сите овие средства мора да се употребат евангелието да се однесе и во најоддалечените краишта на светот.

И нашиот личен придонес е дел на службата на Бога. При спасувањето на душите во светот мораме да соработуваме со него со нашите лични напори. Христовиот налог: „Одете по целиот свет и проповедајте го евангелието на секое создание!“ (Марко 16,15) му е упатен на секој негов следбеник поединечно. Сите што се повикани да живеат во Христа се повикани и во делото за спасување на ближните. Нивните срца ќе отчукуваат во хармонија со Христовото срце. Кај нив ќе има ист копнеж да ги спасуваат душите што го чувствувал Тој. Не

можат сите да заземат исто место во Божјето дело, но место и работа има за секого.

Во старо време во Божја служба биле повикувани не само кротки и мудри луѓе како Аврам, Исак, Јаков, Мојсеј, туку и такви каков што бил Исус Навин, со поинакви способности. Песната и музиката на Марија, храброста и побожноста на Девора, детската приврзаност на Рута, послушноста и верноста на Самоил, непоколебливата верност на Илија, благотворното, смирувачко влијание на Елисеја - биле неопходни за Божјето дело. Затоа и сега сите што примиле Божји благослови треба да одговорот вклучувајќи се во активна служба; секој дар мора да се употреби за унапредување на Божјето царство и за слава на неговото име.

Сите што го прифатиле Христа како свој Спасител треба да ја прикажат вистината на евангелието и нејзиното спасоносно влијание врз животот. Бог не поставува ниту едно барање ако не обезбедил средства за негово извршување. Со Христовата милост ние можеме да постигнеме сè што Бог бара од нас. Божјиот народ треба да ги прикаже сите небесни богатства. Христос рекол: „Мојот Отец се прославува со тоа што давате многу плод и покажувате дека сте мои ученици“ (Јован 15,8).

Бог полага право над сета земја како свое лозје. Иако сега е во рацете на узурпаторот, таа му припаѓа на Бога. Таа е негова не само со создавањето, туку и со откупувањето. Христовата жртва била принесена за светот. „Зашто Бог

толку го милее светот, што го даде и својот единороден Син“ (Јован 3,16). Во тој единствен дар на луѓето им биле дадени сите други дарови. Секој ден светот прима благослов од Бога. Секоја капка дожд, секој зрак на светлината кој го осветлил овој наш неблагоприятен човечки род, секој лист, цвет и плод, сведочат за огромната Божја стрпливост и за неговата голема љубов.

А како му возвратил светот на својот голем Дарител? Како се однесуваат луѓето спрема Божјите барања? Кому му служат мнозинството луѓе? Му служат на мамонот! Нивна цел се богатството, положбата, световните задоволства - тоа е нивна цел. Богатството го приграбуваат со отимање не само од луѓето, туку и од Бога. Ги користат неговите дарови за да ја задоволат својата себичност. Сè до што можат да се доберат го употребуваат за да ја задоволат својата алчност и својата желба за себични уживања.

Истиот грев што му донел пропаст на Израел е грев и на денешниот свет. Неблагодарност на Бога, занемарување на можностите и благословите, себична злоупотреба на Божјите дарови - сето тоа било опфатено со гревот со кој Израел навлекол на себе Божји гнев. Истиот тој грев му носи пропаст и на денешниот свет.

Солзите што ги пролеал Христос на Маслинската гора додека стоел над избраниот град не се пролеани само над Ерусалим. Во судбината на Ерусалим Тој ја видел и пропста на цел свет.

„Е, да знаеш барем во овој ден за оние нешта кои носат мир! Но сега се скриени од твоите очи“ (Лука 19,42).

„Е, да знаеш барем во овој ден!“ Тој ден се ближи кон својот крај. Периодот на милоста и на предимствата веќе речиси изминува. Се напластуваат облаци на одмазда. Сите што ја отфрлиле Божјата милост многу бргу ќе бидат зафатени со брза и неповратна пропаст. А светот сепак спие. Луѓето не го препознаваат своето време, времето на својата пропаст.

Каде се наоѓа црквата во оваа криза? Ги признаваат ли нејзините верници Божјите барања? Го извршуваат ли неговиот налог, му го откриваат ли на светот неговиот карактер, им го обрнуваат ли вниманието на своите ближни на последната милосрдна вест која предупредува?

Луѓето се во опасност. Пропаѓа големо мноштво, а колку малку таканаречени Христови следбеници чувствуваат одговорност за тие души? Судбината на светот виси на крај; но сето тоа одвај може да ги поткрене и оние што тврдат дека веруваат во најдалекусежната вистина која кога и да е им била доверена на смртниците. Се чувствува недостиг од онаа љубов која го поттикнала Христа да го напушти својот небесен дом, да прифати човечка природа со цел како човек да му пристапи на човекот и да го привлече кон Бога. Божјиот народ го зафатила летаргија, парализа, која го спречува да ја сфати својата моментална должност.

Кога Израелците влегле во Ханан не ја исполниле Божјата намера да ја заземат сета земја. Бидејќи ја покориле делумно, се сместиле да ги уживаат плодовите на своите победи. Во своето неверство и љубов кон удобност, се собрале во веќе освоени делови на земјата наместо да кренат во освојување на нови територии. И така почнале да се оддалечуваат од Бога. Пропуштајќи да ја извршат неговата намера, тие му оневозможиле и нему да им го исполни своето ветување за благослов. Зар денешната црква не го прави токму тоа? Иако пред нив е цел свет кој има потреба од евангелието, таканаречените христијани се собираат на места на кои сами можат да ги уживаат богатите на евангелието. Не чувствуваат потреба да запоседнат нови територии, веста на спасението да ја однесат во далечните краишта. Одбиваат да го извршат Христовиот налог: „Одете по цел свет и проповедајте му го евангелието на секое создание“ (Марко 16,15). Зар тогаш помалку се виновни од еврејската црква?

Таканаречените Христови следбеници се ставени на проверка пред очите на целата вселена; но нивното студенило и слабоста на нивните напори во Господовата служба веќе ги обележале нив како неверни. Кога она што го прават би било најдобро што можат да го направат, врз нив не би почивало проклетство; но кога нивните срца би биле вклучени во делото, би можеле да сторат многу повеќе. Тие сами знаат, а и светот знае, дека во голема мера го загубиле духот на самооткажување и не се подготвени да го понесат својот крст. Во небесните книги покрај имињата на големо мноштво ќе биде запишано: Не е производител, туку само потрошувач! Кај мнозина што го носат Христовото име неговата слава потемнела, неговата убавина е скриена, неговата чест отфрлена.

Има многу такви чиишто имиња се запишани во црковните книги, но кои не се под Христова управа. Тие не ги слушаат неговите упатства, ниту пак работат негова работа. Затоа се наоѓаат под управа на непријателот. Тие не прават никакво вистинско добро, па затоа нанесуваат непроценлива штета. Бидејќи нивното влијание не е животен мирис за живот, тоа станало смртен мирис за смрт.

Господ прашува: „Па тоа да не го казнам?“ (Еремија 5,9). Бидејќи пропуштиле да ја исполнат Божјата намера, синовите Израелови биле отфрлени и Божјиот повик им бил упатен на други народи. Ако и тие се покажат неверни, зар нема да бидат отфрлени на ист начин?

Во примерот за лозјето Христос лозарите ги прогласил виновни. Токму тие одбиле на својот господар да му ги дадат плодовите што му припаѓале. Кај еврејскиот народ свештениците и учителите ги повеле верниците во погрешна насока и така Бога го лишиле од службата што ја барал од нив. Токму тие го одвратиле народот од Христа.

Божјиот закон, необременет со човечки преданија, Христос го претставил како мерило на послушноста. Со тоа на себе навлекол омраза од страна на рабините. Тие човечките учења ги издигнувале над Божјата реч и со тоа го одвраќале народот од неговите прописи. Не сакале ниту да отстапат од своите човечки заповеди за да ги прифатат барањата на Божјата реч. Секако, заради вистината тие не би ја жртвувале ниту својата интелектуална гордост ниту пофалбите со кои

ги опсипувале луѓето. Кога Христос дошол, објавувајќи му ги на народот Божјите барања, свештениците и старешините му го оспориле правото да застане меѓу нив и народот. Не сакале да ги прифатат ниту неговите укори и опомени, па со сите сили се труделе народот да го свртат против него и на тој начин да го упропастат.

Затоа тие биле одговорни што народот го отфрлил Христа и за последиците што произлегле од тоа. Гревот и пропаста на народот морале да им се припишат на верските водачи.

А зар во нашево време не се на дело истите влијанија? Зар не одат по стапките на еврејските поглавари многу работници во Господовото лозје? Зар верските учители не ги одвркаат луѓето од јасните барања на Божјата реч? Наместо да ги учат на послушност кон Божјиот закон, зар не ги учат на престапи? Од многу проповедални по црквите верниците слушаат дека Божјиот закон никого веќе не го обврзува. Се издигнуваат човечките традиции, обреди и обичаи. Се негуваат гордост и самозадоволство, и тоа како резултат на даровите примени од Бога, додека едновременно се занемаруваат Божјите барања.

Кога го отфрлаат Божјиот закон, луѓето навистина не знаат што прават. Божјиот закон е препис на Божјиот карактер. Тој е олицетворение на начелата на Божјето царство. Оној што одбива да ги прифати тие начела, себеси се става надвор од досегот на Божјите благослови.

Славните можности укажани на Израел можеле да се остварат само со послушност кон Божјите заповеди. Истото совршенство на карактерот, истата полнота на благословите - благословите на умот, душата и телото, благословите во домовите и полињата, благословите во овој живот и во животот што ќе дојде - можеме да ги уживаме само ако сме послушни.

Во духовниот свет и во светот на природата послушноста кон Божјите закони е услов за плодородие. Учејќи го народот да не ги почитува Божјите заповеди, вероучителите несвесно го спречуваат да носи плод во слава на Бога и така стануваат виновни пред Господа што го лишуваат од плодот на неговото лозје.

По заповед на Учителот и кај нас пристигнуваат Божјите весници. Следејќи го Христа, и тие бараат послушност кон

Божјата реч, истакнувајќи го неговото право на плодовите на лозјето, на плодовите на љубовта и понизноста, неговото право на пожртвувана служба. Зар не се разгневиле многу лозари во Господовото лозје како што сториле еврејските поглавари? Кога му ги објавиле на народот барањата на Божјиот закон, зар тие учители не го искористиле сето свое влијание да ги наведат луѓето да ги отфрлат Божјите весници? Тие учители Бог ги нарекува неверни слуги.

Зборовите што му ги упатил Бог на некогашниот Израел содржат свечена опомена за денешната црква и за нејзините водачи. За Израел Бог рекол: „Да му напишам и илјада свои закони, тие ќе ги сметаат за туѓи“ (Осија 8,12). На учителите и свештениците им нагласил: „Мојот народ гине: нема знаење; зашто ти го отфрли знаењето, и јас те отфрлам тебе од моето свештенство; зашто го заборава законот на својот Бог, и јас ќе ги заборавам твоите синови“ (Осија 4,6).

Зар овие Божји опомени ќе останат незабележани? Сметат ли можностите и приликите за служба на Бога да поминат неискористени? Зар подбивите што доаѓаат од светот, интелектуалната гордост, наклоноста кон човечките обичаи и традиции, ќе ги задржат таканаречените Христови следбеници да не стапат во Божја служба? Дали и тие ќе ја отфрлат Божјата реч како и еврејските старешини што го отфрлиле Христа? Последиците на гревот на Израел ни се познати. Ќе ја прифати ли современата црква опомената?

„Но, ако се откршени некои гранки, а ти, дива маслинка, си накалемен меѓу нив и заедно го користите сочниот корен на маслинката, не фали се пред гранките!... Поради неверството (гранките) се откршија, а ти стоиш преку твојата вера. Не гордеј се, туку имај страв. Зашто, ако Бог не ги поштеди природните гранки, не ќе те поштеди ни тебе“ (Римјаните 11,17-21).

Дваесет и четврта глава

БЕЗ СВАДБЕНА ОБЛЕКА

(Оваа глава се темели на текстот од Евангелието според Матеј 22,1-14)

Од Христовата параболоа за свадбената облека може да се извлече мошне значајна поука. Со свадбата е претставено соединувањето на човечкото со божественото; свадбената облека го претставува карактерот без кој никој не може да биде примен на свадбената вечера.

Како и во параболата за големата вечера, Христос и овде го опишува евангелскиот повик, неговото одбивање од страна на еврејскиот народ и повикот на милоста упатен до многу-бошците. Меѓутоа, Тој истакнува дека гостите, одбивајќи го повикот, му нанеле уште подлабока навреда на домаќинот на гозбата и доживеале уште пострашна казна. Овојпат повикот за гозба дошол директно од владетелот. Дошол од оној кој имал власт да заповеда. Повикот претставувал голема чест. Меѓутоа, гостите таа чест не ја ценеле. Го потцениле и авто-

ритетот на владетелот. Додека кон повикот на домаќинот гостите се однесувале рамнодушно, на повикот од царот одговориле со навреди и со убиства. Неговите пратеници ги презирале, ги малтретирале и на крај ги убиле.

Кога видел дека повиканите го одбиле неговиот повик, домаќинот изјавил дека ниту еден од нив нема да ја вкуси неговата вечера. Меѓутоа, оние што го презреле царот се казнуваат не само со тоа што нема да имаат место на неговата трпеза, туку казната е многу поголема: „Царот се разгневи, ја прати својата војска и ги погуби убијците и им го запали градот.“

Во двете параболи на гостите им е приредена гозба, но втората истакнува дека од сите присутни на гозбата се барала соодветна подготовка. Тие што ја занемариле таа подготовка биле исфрлени. „А кога царот влезе да ги види гостите, виде таму еден човек кој не беше облечен во свадбено руво, па му рече: 'Пријателе, како влезе тука без свадбена облека?' А тој занеме. Тогаш царот им заповеда на слугите: 'Врзете му ги нозете и рацете, и фрлете го во крајната темнина. Таму ќе има лелек и чкртање со заби!'“

Повикот за гозба е упатен преку Христовите ученици. Нашиот Господ пратил дванаесетмина, а подоцна седумдесетмина кои проповедале дека се приближило царството Божје и ги повикувале луѓето да се покаат и да веруваат во евангелието. Но повикот не бил прифатен. Оние што биле повикани на гозбата не дошле. Подоцна се пратени слуги со

Свадбената свеченост е мошне богата. Гозбата е раскошна. Заклани се јунци и згоен добиток. Повикани се сите.

Христовите
Параболи

следниот повик: „Еве, гозбата е готова, моите јунци и згоениот добиток се заклани, и сè е готово. Повелете на свадба!“

Оваа порака ѝ била упатена на еврејската нација по Христовото распнување. Но нацијата која тврдела дека претставува одбран Божји народ, го отфрлила евангелието донесено со силата на Светиот Дух. Мнозина тоа го сториле на најпрезрен начин. Други, пак, биле толку многу огорчени и јадосани со понудата за проштавање и спасение, што ја отфрлиле не само Божјата слава, туку станале и против оние што им ја донеле таа порака. Настапило „големо прогонство“ (Дела 8,1). Многу мажи и жени биле затворени, а некои од Господовите весници, како што биле Стефан и Јаков, дури и убиени.

Со тоа еврејскиот народ го запечатил отфрлањето на Божјата милост. Царот „ја прати својата војска и ги погуби убијците и им го запали градот“. Оваа пресуда ги погодила Евреите при разурнувањето на Ерусалим и при расејувањето на нацијата.

Третиот повик за гозба го претставува упатувањето на евангелието на многубошците. Царот рекол: „Гозбата е готова, ама поканетите не беа достоини. Затоа излезете по раскрсниците и сите што ќе ги најдете, поканете ги на гоштавка!“

Слугите на царот излегле на патиштата и „ги доведоа сите што ги најдоа, и лошите и добрите“. Тоа било мешано друштво. Некои меѓу нив немале ниту малку повеќе вистинска почит кон домаќинот на гозбата од оние што го одбиле повикот. Групата која прва била повикана не можела себеси да си дозволи, или барем така си мислела, да жртвува некои световни предимства за да присуствува на царевата гозба. Меѓу оние што го прифатиле повикот имало и такви кои мислеле само на лични добивки. Дошле да ги уживаат предимствата на гоштавањето, но немале никаква желба да му укажат чест на царот.

Кога царот дошол да ги види гостите, секој од присутните го открил својот вистински карактер. За секој гостин на свадбата била приготвена свадбена облека. Таа облека била царев подарок. Носејќи ја неа, гостите покажувале почит кон домаќинот на гозбата. Меѓутоа, еден човек сепак ја задржал својата обична граѓанска облека. Ја игнорирал подготовката

што ја барал царот. Со презир одбил да ја облече скапоцената облека, со што го навредил својот господар. На прашањето на царот: „Пријателе, како влезе тука без свадбена облека?“ - не можел ништо да одговори. И така се осудил самиот себеси. Тогаш царот заповедал: „Врзете му ги нозете и рацете и фрлете го во крајната темнина. Таму ќе има лелек и чкртање со заби!“

Царевото испитување на гостите на гозбата ја претставува работата на судот. Гостите на евангелската гозба се тие што тврдат дека му служат на Бога, тие чиишто имиња се запишани во книгата на животот. Меѓутоа, не сите што тврдат дека се христијани навистина и се искрени Христови ученици. Пред да се подели конечната награда, ќе мора да се реши кој е достоин да го добие наследството на праведните. Оваа одлука мора да се донесе пред второто Христово доаѓање на небесните облаци, зашто, кога Тој ќе дојде, неговата награда ќе биде со него, „да му даде секому според неговите дела“ (Откровение 22,12). Според тоа, ќе мора да се испита карактерот на секој човек, и на секој Христов следбеник ќе му се определи награда сообразно со неговите дела.

Додека луѓето сè уште живеат овде на земјава, во небесните судници ќе се изврши процес на истражниот суд. Пред Бога ќе биде испитан животот на сите што тврделе дека го следат Христа. Сите ќе бидат испитани согласно со она што е запишано во небесните книги и вечната судбина ќе им биде определена според нивните дела.

Со свадбената облека е претставен непорочниот, пречист карактер што ќе го имаат сите вистински Христови следбеници. На црквата ѝ е дадено „да се облече во светло и чисто ленено платно“; таа е „без дамка, брчка, или нешто слично“; „а платното, тоа се праведните дела на светите“ (Откровение 19,8; Ефесјаните 5,27). Всушност, тоа е Христовата праведност, неговиот неизвалкан карактер, кој со вера им се дава на сите што ќе го примат како свој Спасител.

Бела облека на невиност носеле нашите прародители кога Бог ги наместил да живеат во светиот Едем. Тие живееле во совршена хармонија со Божјата волја. Сета сила на нивните чувства му била посветена на нивниот небесен Отец. Светиот пар го опкружувала прекрасна пријатна светлина, Божја светлина. Таа светла облека претставувала симбол на нивната духовна облека на небесната невиност. Кога би му останале верни на Бога, тие засекогаш би биле обвинени со неа. Меѓутоа, кога згрешиле, ја прекинале својата врска со Бога и исчезнала светлината што ги осветлувала. Голи и посрамени, својата небесна облека се обиделе да ја надоместат со облека од смоквини лисја што сами ја направиле.

Токму тоа го правеле прекршителите на Божјиот закон уште од денот на непослушноста на Адама и Ева. Тие плеле смоквини лисја за да ја покријат голотијата предизвикана со гревот. Носеле облека што самите ја направиле, се обидуваа со свои дела да ги покријат своите гревови, себеси да се сторат поприфатливи во Божјите очи.

Меѓутоа, никогаш не успеале да го постигнат тоа. Човекот не може ништо да стори за да ја надомести својата загубена облека на невиноста. Никаква облека од смоквини лисја, никаква световна облека нема да носат оние што ќе седат со Христа и со ангелите на свадбената вечера на Јагнето.

Само покривалото што ни го подарува Христос може да стори да се појавиме во Божје присуство. Со тоа покривало, со таа облека на својата праведност, Христос сака да покрие секоја покајничка, верна душа. Тој кажува: „Те советувам да си купиш од мене... бела облека, за да се облечеш и да не се открие срамот на твојата голотија“ (Откровение 3,18).

Таа облека, исткаена на небесниот разбој, нема во себе ниту една нишка на човечка заслуга. Христос во човечка лика изградил совршен карактер и истиот карактер Тој ни го нуди и нам. „Така сите станавме нечисти, а сета наша правда како извалкана облека“ (Исаија 64,6). Сè што можеме да сториме ние сами е извалкано со грев. Но Божјиот Син „се јави за да ги отстрани гревовите, а во него нема грев“. Гревот е опишан како „беззаконие“ (1. Јованово 3,5.4). Христос бил послушен кон сите барања на законот. Самиот за себе рекол: „Мило ми е, Господе, да ја исполнувам твојата волја, јас го носам твојот закон длабоко во срцето“ (Псалм 40,8). Додека бил на земјата, Тој им рекол на своите ученици: „Јас ги одржав заповедите на мојот Отец“ (Јован 15,10). Со својата совршена

послушност Христос на секое човечко суштество му овозможил да ги слуша Божјите заповеди. Кога ќе му се покориме

на Христа, срцето се соединува со неговото срце, волјата се слева со неговата волја, умот станува едно со неговиот ум, мислите му се покоруват нему; ние живееме негов живот. Тоа значи дека сме облечени во облеката на неговата праведност. И тогаш, кога Господ нè гледа нас, не гледа престилка од смоквини лисја, не ја гледа голотијата или изопаченоста на гревот, туку облеката на неговата праведност со која е означена совршената послушност кон Господовиот закон.

Гостите на свадбената свеченост ги проверил лично царот. Тој ги прифатил само оние што го прифатиле неговото барање и облекле свадбена облека. Така ќе биде и со гостите на евангелската гозба. Сите нив ќе ги провери лично големиот Владетел кој како гости ќе ги прифати само оние што ја облекле на себе облеката на Христовата праведност.

Праведноста значи праведно постапување, зашто секому ќе му биде судено според неговите дела. Нашиот карактер се открива преку она што го правиме. Делата покажуваат дали нашата вера е искрена.

Не е доволно само да веруваме дека Исус не е измамник и дека религијата на Библијата не е вешто измислена бајка. Ние можеме да веруваме дека Исусовото име е единствено име под небото со кое можеме да се спасиме, но тоа не мора да значи дека сме го прифатиле со вера како свој Спасител. Не е доволно да се верува во теоријата на вистината. Не е доволно да ја искажеме со зборови нашата вера во Христа и да го запишеме нашето име во црковните книги. „Оној кој ги пази неговите заповеди, останува во него, а и Тој во него. А по ова знаеме дека Тој е во нас: по Духот што ни го дал.“ „И по тоа знаеме дека го познаваме, ако ги држиме неговите заповеди“ (1. Јованово 3,24; 2,3). Тоа е доказ за вистинското преобраќање. Независно од тоа што исповедаме, ништо не вреди сè додека во нас не се покаже Христос во нашите дела на праведноста.

Вистината мора да биде засадена во срцето. Тоа значи дека таа мора да управува со умот и да ги насочува чувствата. Карактерот целосно мора да биде обележан со божествени зборови. Секоја јота и цртичка на Божјата реч мора да стане дел на нашиот секојдневен живот.

Оние што ќе станат учесници во божествената природа ќе бидат во хармонија со големото Божје мерило на правед-

носта, со неговиот свет закон. Тоа е мерило според кое Бог ќе ги одмерува човековите постапки. Тоа ќе биде и мера за карактерот на судот.

Мнозина тврдат дека со Христовата смрт законот е укинат; но со тоа им се противат на Христовите зборови: „Немојте да мислите дека јас дојдов да ги укинам законот и пророците... зашто вистина ви велам, додека постојат небото и земјата, ниту најмалата буква, ни црточка не ќе ги снеса од законот, додека не се исполни сè“ (Матеј 5,17.18). За да го изврши делото на помирување за човековиот престап на законот, Христос го положил својот живот. Кога законот би можел да се промени или да се укине, не би било потребно Христос да умре. Со својот живот на земјата Христос го издигнал Божјиот закон. Со својата смрт го потврдил. Тој го жртвувал својот живот не затоа да го уништи Божјиот закон, не затоа да постави некакви пониски мерила, туку да се сочува правдата, законот да се прикаже како непроменлив, да се утврди довека.

Сатаната тврдел дека човекот не може да ги одржи Божјите заповеди; и навистина е така; ние не можеме да го постигнеме тоа со своја сила. Меѓутоа, Христос дошол во човечка лика и со својата совршена послушност докажал дека со обединувањето на човечките и божествените сили може да се почитува секој Божји пропис.

„А на сите што го примија им даде право да станат Божји деца - на оние кои веруваат во неговото име“ (Јован 1,12). Тоа

не е сила што се крие во човекот. Тоа е сила која доаѓа од Бога. Кога душата го прифаќа Христа, добива сила да живее Христов живот.

Бог од своите деца бара совршенство. Неговиот закон е препис на неговиот карактер и претставува мерило за сите карактери. Тоа бесконечно мерило им е покажано на сите за никој да не може да биде во заблуда какви луѓе сака Бог да има во своето царство. Христовиот живот на земјата бил совршен израз на Божјиот закон, и кога оние што тврдат дека се Божји деца со својот карактер ќе станат слични на Христа, ќе бидат послушни и на Божјите заповеди. Тогаш Бог ќе може да ги прогласи за припадници на небесното семејство. Облечени во прекрасната облека на Христовата праведност, тие ќе добијат место на царевата свадбена гозба. Ќе имаат право да се придружат кон мноштвото што е испрано во пролеаната крв на Спасителот.

Човекот што дошол на гозбата без свадбена облека претставува мнозина кои денес живеат на светот. Тие изјавуваат дека се христијани, полагаат право на благословите и на предимствата на евангелието, но не чувствуваат потреба да го преобразат својот карактер. Никогаш не се покајале вистински поради своите гревови. Тие не ја сфаќаат својата потреба од Христа ниту пак имаат вера во него. Никогаш не успеале да ги совладаат своите наследени или стекнати склоности кон злото. А сепак мислат дека сами по себе се доволно добри, се потпираат врз своите заслуги наместо врз Христа. Тие се само слушатели на Речта; доаѓаат на гозбата, но не сакаат да ја облечат на себе облеката на Христовата праведност.

Мнозина кои себеси се нарекуваат христијани се само обични човечки моралисти. Го одбиле дарот кој единствено можел да ги оспособи да му оддадат почест на Христа претствувајќи му го на светот. Делото на Светиот Дух за нив е неразбирливо, необично дело. Тие не се извршители на Речта (Јаков 1,22). Небесните начела според кои, оние што се соединиле со Христа се разликуваат од другите кои се соединиле со светот, во нивниот живот одвај се забележуваат. Таканаречените Христови следбеници не се веќе изделен и посебен народ. Линијата на разделување станала нејасна. Тие луѓе се обземени со светот, со неговите обичаи, со неговите навики, со неговата себичност. Црквата се приближила кон

светот во кршењето на законот, наместо светот да се приближи кон црквата во почитувањето на законот. Од ден на ден црквата сè повеќе се изедначува со светот.

Сите тие и такви очекуваат да бидат спасени со Христовата смрт, иако одбиваат да живеат слично со неговиот пожртвуван живот. Тие ги возвишуваат богатствата на Божјата доброволна милост и се обидуваат да се покријат со привидна праведност, зашто се надеваат дека на тој начин ќе ги скријат маните на својот карактер; но сите нивни напори ќе бидат напразни во големиот Господен ден.

Христовата праведност нема да покрие ниту еден свесно негуван грев. Човекот може да биде прекршител на законот во своето срце; но, доколку не го прекрши законот видливо, светот може да го смета за човек со висок морал. Меѓутоа, Божјиот закон навлегува во тајните на човековото срце. Секое дело се цени според побудите со кои е сторено. На Божјиот суд ќе опстане само она што е во согласност со начелата на Божјиот закон.

Бог е љубов. Тој таа љубов ја покажал дарувајќи ни го Христа. Кога „го даде својот единороден Син за ниеден кој верува во него да не загина, туку да има живот вечен“, од ништо не ги лишил оние што ги откупил како своја сопственост (Јован 3,16). Тој го дал целото небо, од што треба да црпеме сила и успешност за да не нè совлада и порази нашиот

голем непријател. Меѓутоа, љубовта не го навела Бога да го правда гревот. Тој гревот не го оправдал ниту кај сатаната;

не го оправдал ниту кај Адама или кај Каина; и нема да го оправда ниту кај еден од синовите човечки. Тој нема да ни прогледа низ прсти за нашите гревови ниту ќе ги превиди недостатоците на нашиот карактер. Тој очекува од нас истите наполно да ги совладаме во негово име.

Оние што го одбиваат дарот на Христовата праведност, ги одбиваат карактерните особини што би ги направиле Божји синови и ќерки. Тие го одбиваат единственото нешто што би можело да ги оспособи да добијат место на свадбената гозба.

Кога царот се распрашувал: „Пријателе, како влезе тука без свадбена облека?“ - човекот не можел да каже ниту збор. Така ќе биде и во големиот суден ден. Луѓето денес можат да се изговараат поради своите карактерни мани, но во тој ден не ќе можат да дадат никаков изговор.

Таканаречените Христови цркви во ова поколение уживаат најголеми предимства. Господ ни се откривал и ни давал сè поголема светлина. Нашите предимства се далеку поголеми од пердимствата што ги уживал некогашниот Божји народ. Ние ја имаме не само истата голема светлина подарена на Израелците, туку и посилни докази за големото спасение што ни го понудил Христос. Она што за Евреите било симбол или слика, за нас станало реалност. Тие ги имале текстовите на Стариот завет; ние ги имаме и текстовите на Новиот завет. Ние уживаме сигурност во Спасителот кој дошол, во Спасителот кој бил распнат, кој станал од мртвите и кој над позајмениот Јосифов гроб изјавил: „Јас сум воскресение и живот!“ Благодарение на познавањето на Христа и на негова-

Исус воскреснал од мртвите и вели: „Јас сум воскресение и живот. Оној што верува во мене и да умре, ќе живее.“

та љубов, Божјето царство дошло среде нас. Христос ни е откриен во проповедите и опеан во песните. Во богато изобилие ни е понудена духовна гозба. На секоја душа ѝ се нуди свадбена облека, купена по бесконечно голема цена. Божјите весници ни ја претставуваат Христовата праведност, оправдувањето со вера, неизмерно големите и драгоцените ветувања на Божјата реч, слободен пристап кон Отецот преку Христа, утеха од Светиот Дух, цврсто втмелено ветување за вечен живот во Божјето царство. Што уште Бог би можел да стори што веќе не го сторил, повикувајќи нè на големата вечера, на небесната гозба? Ангелите службеници можеле да изјават на небото: „Задачата што ни беше доверена ние ја извршивме. Ние ги натеравме на повлекување четите на лошите ангели. Ние внесовме сјај и светлина во човечките души, го освеживме нивното сеќавање за љубовта што им ја покажа Бог во Исуса Христа. Ние нивните очи ги насочивме кон Христовиот крст. Нивните срца беа длабоко потресени кога сфатија дека гревот го распнал Божјиот Син. Беа осведочени. Ги согледаа чекорите што мораа да ги преземат при своето преобраќање; ја почувствуваа силата на евангелието; нивното срце смекна кога ја сфатија убавината на Божјата љубов. Ја посматраа и убавината на Христовиот карактер. Меѓутоа, за мнозина меѓу нив сето тоа беше залудно. Не сакаа да ги отфрлат своите навики и својот карактер. Не сакаа да ја слечат својата земна облека за да се облечат во небесната облека. Нивните срца беа полни со лакомство; повеќе го сакаа друштвото на овој свет отколку што го сакаа својот Бог.“

Свечен ќе биде денот на конечната одлука. Во своето пророчко видение апостол Јован тој ден го опишува вака: „И видов голем бел престол и Оној кој седеше на него, од чие лице побегнаа земјата и небото, и не се најде место за нив. Ги видов мртвите, големи и мали, како стојат пред престолот, и се отворија книгите; се отвори и друга книга - книгата на животот, а на мртвите им беше судено според она што е запишано во книгите, според нивните дела“ (Откровение 20,11.12).

Жалосен ќе биде погледот во минатото оној ден кога луѓето ќе се соочат со вечноста. Пред очите ќе им се прикаже целиот живот токму онака како што поминал. Световните уживања, богатството и честа нема веќе да им изгледаат толку

важни. Дури тогаш ќе увидат дека праведноста што ја презреле била единственото нешто што вреди. Тогаш ќе сфатат дека својот карактер го обликувале според измамите на сатаната. Облеката што ја одбрале претставувала знак на нивната преданост кон првиот голем отпадник. И тогаш ќе ги видат последиците на својот избор. Тогаш ќе разберат што значи да се престапуваат Божјите заповеди.

Ќе нема веќе ново, идно време на милост за да се приготвиме за вечноста. Сега, во овој живот, ние мораме да се облечеме во облеката на Христовата праведност. Ова е единствена наша можност да го изградиме карактерот за домот што го приготвил Христос за оние кои ги држат неговите заповеди.

Деновите на нашето време на милост бргу изминуваат и се ближат кон крај - да, крајот на сè е мошне близу. Нам ни е упатено предупредување: „Туку, вардете се вашите срца да не бидат обременети со ненаситност, со пијанство и со грижи за животот, за да не ви дојде ненадејно тој ден“ (Лука 21,34). Пазете се Тој да не ве најде неподготвени! Внимавајте да не се случи на царевата гозба да се најдете без свадбена облека!

„Затоа и вие бидете подготвени, зашто Синот човечки ќе дојде во час кога не се надевате!“ „Блазе на оној кој бдее и ја пази својата облека за да не оди гол и да не се гледа неговиот срам“ (Матеј 24,44; Откровение 16,15).

Дваесет и петта глава

ТАЛАНТИ

(Оваа глава се темели на текстот од Евангелието според Матеј 25,13-30)

На Маслинската гора Христос со своите ученици разговарал за своето второ доаѓање на светот. Навел и неколку знаци што ќе покажат кога неговото доаѓање е близу и ги повикал учениците да бидат будни и подготвени: „Затоа бдејте, зашто не го знаете ниту денот ниту часот во кој ќе дојде Синот човечки!“ Потоа покажал што значи да се очекува неговото доаѓање. Времето мора да се поминува не во безделничење, туку во трудољубива работа. Тоа е суштина на поуката што ја изнел Христос во оваа парабола за талантите.

Своето излагање го почнал вака: „Тоа е како човекот кој, тргнувајќи на пат, ги повика своите слуги и им го предаде својот имот. На едниот му даде пет таланти, на другиот два, на третиот еден, секому според неговата способност, и отпатува.“

Човекот што отпатувал во далечна земја го претставува Христа кој, многу бргу откако ќе ја изнесе оваа парабола, ќе мора да ја напушти оваа земја и да се врати на небото. Слугите или робовите во параболата ги претставуваат Христовите следбеници. Ние не си припаѓаме себеси. Ние сме „скапо купени“ (1. Коринќаните 6,2); за нас е платена висока цена. „Знаејќи дека не сте откупени со распадливи нешта, како сребро или злато, од својот суетен живот... туку со скапоцената крв на Христа.“ „Та живите да не живеат повеќе сами за себе, туку за Оној кој умре и воскресна за нив“ (1. Петрово 1,18.19; 2. Коринќаните 5,15).

За нас е платена висока цена. Откупени сме со скапоцената крв на Христа и затоа не си припаѓаме на себеси, туку нему.

Христовите
Параболи

Сите луѓе биле откупени со таа бесконечна цена. Истресувајќи ја целокупната небесна ризница на овој свет и давајќи ни го во Христа целото небо, Бог ги откупил волјата, чувствата, умот и душата на секое човечко суштество поединечно. Било да се верници или неверници, сите луѓе по овој основ се Господова сопственост. Сите се повикани да извршуваат служба за него, и на големиот суден ден од сите ќе се бара да дадат сметка за тоа како одговориле на овој повик.

Мѓутоа, Божјите барања не ги прифатиле сите луѓе. Само оние што тврдат дека ја прифатиле Христовата служба се претставени како негови слуги.

Христовите следбеници се откупени за да служат. Нашиот Господ кажува дека службата е вистинска цел на животот. Сам Христос бил работник и затоа на сите свои следбеници им определува соодветна служба - служба на Бога и на ближ-

ните. Овде Христос на светот му го претставил повозвишеното сфаќање за животот, повозвишено од кога било што светот го чул. Кога живее за да им служи на другите, човекот воспоставува врска со Христа. На тој начин законот на служење станува алка што нè поврзува со Бога и со нашите ближни.

На своите слуги Христос им го доверил „своето богатство“ - она што треба да го употребат за него. Тој му дал „секому според неговата способност“. Секој човек има свое место во вечниот небесен план. Секој треба да работи заедно со Христа при спасувањето на душите. Како што е сигурно дека ни е приготвено место во небесните станови, исто толку е сигурно дека овде на земјава ни е определено посебно место да работиме за Бога.

Даровите на Светиот Дух

Талантите што ѝ ги доверил Христос на својата црква посебно се однесуваат на даровите и благословите што ги носи Светиот Дух. „На еден преку Духот му се дава реч на мудрост, на друг реч на знаење според истиот Дух; на друг вера преку истиот Дух, а на друг пак дарови на исцелување преку истиот Дух, на друг да прави чуда, на друг пророштво, на друг да разликува духови, на друг разни јазици, а на друг да толкува јазици. А сето тоа го прави еден ист Дух“ (1. Коринќаните 12,8-11). Не примаат сите луѓе ист дар, но на секој слуга Учителот му ветил некој дар на Духот.

Пред да ги напушти своите ученици, Христос „дувна на нив и им рече: 'Примете го Светиот Дух'" (Јован 20,22). И повторно им рекол: „Еве, јас ви го праќам ветувањето на мојот Отец“ (Лука 24,49). Меѓутоа, дури по неговото вознесение тие овој дар го примиле во полна мера. Светиот Дух се излеал откако учениците со вера и молитва целосно се сообразиле со неговото дејствување. И тогаш на Христовите следбеници им биле доверени небесните благослови. „Кога се вознесе, поведе робје, а на луѓето им даде дарови.“ „А секому од нас му е дадена благодат според мерата на Христовиот дар“ (Ефесјаните 4,8.7). „А сето тоа го прави еден ист Дух, кој му разделува секому како што сака“ (1. Коринќаните 12,11). Даровите веќе ни се обезбедени во Исуса Христа, но

дали навистина ќе ги добиеме, зависи од тоа дали ќе го примиме Божјиот Дух.

Ветувањето за Духот не се цени како што би требало да се цени. Ова ветување не се исполнува така како што би можело да се исполнува. Токму затоа што ѝ недостига Свети Дух, евангелската служба ја загубила силата. Ние можеме да бидеме вооружени со образование, со таланти, со речитост и со секоја природна и стекната способност, но без присуство на Светиот Дух нема да биде допрено ниту едно срце, ниту еден грешник задобиен за Христа. Од друга страна, ако се поврзат со Христа, ако ги примат даровите на Светиот Дух, и најсиромашните и најнеуките негови ученици ќе имаат сила да влијаат врз срцата. Бог нив ќе ги направи канали преку кои ќе се шири најсилно влијание во вселената.

Други таланти

Посебни дарови на Духот не се само талантите споменати во оваа парабола. Со нив се опфатени сите дарови и сите способности, било наследени или стекнати, телесни или духовни. Сите тие мора да се употребат во Христовата служба. Кога ќе станеме Христови ученици, ние му се предаваме нему комплетно, со сè што сме и што имаме. Тие дарови Тој ни ги враќа пречистени и облагородени за да ги употребиме во негова слава и на благослов на нашите ближни.

Бог на секој човек му дава дарови, „секому според неговата способност“. Талантите не се делат непромислено. Оној кој е способен да искористи пет таланти, добива пет. Оној кој може да употреби два, добива само два, а оној кој може мудро да се послужи само со еден, добива еден. И никој не треба да се јадосува што не добил повеќе и поголеми дарови, зашто Бог, кој му дал секому, во иста мера се слави кога се користи секој дар, било мал или голем. Оној што добил пет таланти, должен е да донесе добивка од пет; оној што добил еден, од него се очекува добивка само од еден. Бог очекува човекот да му возврати „според она што го има, а не според она што го нема“ (2. Коринќаните 8,12).

Оној што примил „пет таланти, веднаш замина и тргуваше со нив та спечали други пет. Исто така и оној со двата таланта, спечали други два“.

Талантите, колку и да се малобројни, мора да се употребат. Прашањето што најмногу загрижува не треба да гласи: Колку сум примил? туку: што сум сторил со она што сум го примил? Наша прва должност кон Бога и кон нашите ближни е да ги развиваме сите наши способности. Оној кој не ги развива секојдневно своите способности и својата корисност, не ја исполнува целта на животот. Исповедајќи ја својата вера во Христа, ние сме се заветувале дека ќе постигнеме сè што може да се постигне во работата за Учителот и затоа мораме да ја развиваме секоја наша способност до совршенство за да постигнеме најголемо количество добра за кое сме способни.

Господ има големо дело што мора да се изврши и Тој во идниот живот најмногу ќе им даде на оние кои најмногу се заложиле во верната, доброволна служба во овој живот. Господ сам ги бира своите орудија и секој ден во различни

околности им дава можност да се докажат во неговото големо дело. Во секој вистински напор да се исполни неговиот план, Тој ги вработува своите орудија не затоа што се совршени, туку во соработка со него да постигнат совршенство. Бог ќе ги прими само оние кои решително се стремат кон високи цели. Тој секое човечко орудие го обврзува да постигне најмногу што може. Од сите се бара морално совршенство. Никогаш не треба да ги снижуваме мерилата на праведноста за да се прилагодиме кон наследените и стекнатите склоности кон злото. Мораме да сфатиме дека несовршенството на карактерот е грев. Сите благородни особини на карактерот потекнуваат од Бога и во него прават совршена, хармонична целост, па секој што ќе го прими Христа како свој Спасител, има предност да ги прими и тие особини.

Сите што сакаат да бидат Божји соработници мора да се трудат секој орган на своето тело и секоја способност на својот ум да ги доведат до совршенство. Вистинското образование претставува подготовка на сите телесни, ментални и морални сили за извршување на сите должности; тоа е вежба на телото, умот и душата за божествената служба. Тоа е воспитување што ќе ја задржи својата вредност и во вечниот живот.

Од секој христијанин Господ бара да се усовршува, да биде успешен и способен на секое подрачје од животот. Христос однапред ја платил нашата доброволна служба со своите страдања и со својата крв. Тој дошол на нашиот свет за да ни даде пример како треба да се работи и каков дух мора да се внесува во работата. Тој сака да размислуваме како најдобро да го унапредиме неговото дело и да го прославиме неговото име во светот, давајќи му сепак најголема чест, најголема љубов и преданост на Отецот кој „толку го милее светот, што го даде и својот единороден Син за ниеден кој верува во него да не загина, туку да има живот вечен“ (Јован 3,16).

Меѓутоа, Христос не ни дал никаква гаранција дека лесно може да се постигне совршенство на карактерот. Благородниот, сестран карактер не може да се наследи. Тој не се појавува случајно. Благородниот карактер се изградува со лични напори, со заслугата и милоста на Исуса Христа. Бог дава таланти, сила на умот; ние го обликуваме карактерот. Тој

се обликува низ остри, жестоки борби со самиот себеси. Мора да се води битка по битка против сите наследени склоности. Ние мораме сами себе строго да се испитуваме и да не дозволиме ниту една неповолна карактерна особина да остане непоправена.

Никогаш немојте да кажете: Јас не сум во состојба да ги поправам недостатоците на мојот карактер! Ако дојдете до таков заклучок, сигурно нема да успеете во борбата за вечен живот. Неспособноста лежи единствено во вашата волја. Ако не сакате да победите, не ќе можете ниту да победите. Вистинска тешкотија ви создава вашето расипано и непосветено срце и вашата неподготвеност да ѝ се потчините на Божјата власт.

Мнозина кои Бог ги оспособил да извршат извонредно големо дело, постигнуваат мошне малку, зашто и се обидуваат малку. Илјадници поминуваат низ овој живот како да немаат никаква одредена цел за која би вредело да се живее, никакво мерило што би било вредно да се постигне. Тие ќе добијат награда сразмерна со нивните дела.

Имајте на ум дека никогаш нема да се искачите на поголема височина од онаа што самите сте ја одредиле. И затоа поставете ги високо своите цели и чекор по чекор, дури и со болни напори, со самооткажување и жртви, искачувајте се по целата висина, до крај на скалата на напредувањето. Немојте на ништо да му дозволите да ве задржи. Мрежите на судбината не се толку густо испреплетени околу секој човек за да

мора тој да биде и беспомошен и несигурен. Неповолните околности треба да ве поттикнат кон цврста решителност да совладате секоја пречка. Кога ќе ја совладате првата бариера, ќе почувствувате поголема способност и храброст да кренете понатаму. Појдете решително во вистинската насока и околностите ќе се најдат на ваша страна, наместо да бидат против вас.

Бидете решителни да развиете секоја позитивна особина на вашиот карактер на слава на својот Учител. На секој степен од изградбата на вашиот карактер трудете се да му угодите на Бога. Секако, тоа можете да го постигнете, зашто и Енох му угодил на Бога иако живеел во расипано време. И денес, во нашето време, има многу еноховци.

Настапете како Даниел, како тој верен државник, човек кого ниту едно искушение не можело да го расипе. Немојте да го разочарате Оној кој го дал својот живот за да ги избрише вашите гревови. Тој кажува: „Без мене не можете да сторите ништо“ (Јован 15,5). Имајте го тоа на ум. Иако сте направиле грешка, вие можете да постигнете победа ако ги согледате своите грешки и ако ги сфатите како знаци на предупредување. На тој начин поразите ќе ги претворите во победа, ќе го разочарате непријателот и ќе го прославите својот Откупител.

Карактерот, обликуван според божествениот лик, е единственото богатство што ќе можеме да го понесеме од овој свет на небото. Сите кои во овој свет биле во Христовата школа, ќе ги понесат сите свои духовни постигања во своите небесни станови. Но и на небото ќе продолжат да се усовршуваат. Според тоа, многу е важен развојот на карактерот во овој живот.

Небесните сили ќе соработуваат со човечките орудија кои решително и со вера се обидуваат да постигнат совршенство на карактерот што ќе им овозможи да постигнат и совршенство во делата. Секому што се вклучил во ова дело Христос му вели: „Јас ти стојам од десната страна за да ти помогнам!“

Кога човечката волја соработува со Божјата волја, таа станува семејна. Сè што треба да се прави по негова заповед, направи го тоа со негова сила. Сите негови заповеди едно-временно и оспособуваат заповедта да се изврши.

Умните способности

Бог бара од нас да ги вежбаваме нашите умни способности. Тој сака неговите слуги да имаат поголема интелигенција и поостра моќ на расудување од оние на кои не им е грижа за него, и е незадоволен со сите кои се премногу немарни или мрзливи нешто да постигнат или да го продлабочат своето знаење. Господ нè повикува да го љубиме со сето свое срце, со сета своја душа, со сета своја сила и со сиот свој ум. Токму тоа нè обврзува да го развиваме нашиот интелект во полна мера со целиот наш ум да можеме да го запознаеме и да го сакаме нашиот Творец.

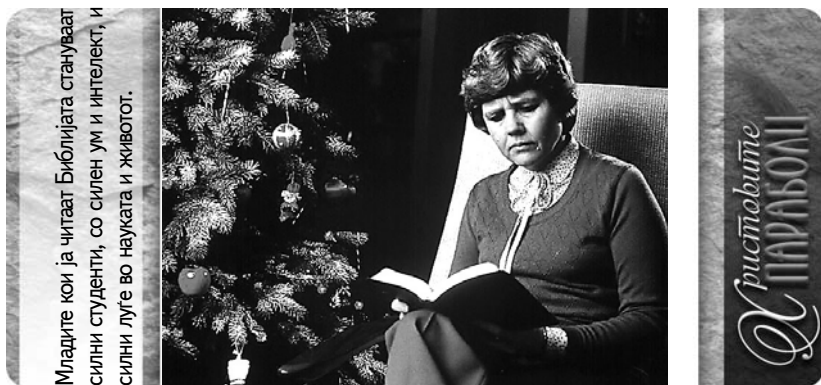
Колку поразвиени се нашите умни способности и колку поцелосно му ги потчинуваме на Светиот Дух, толку поуспешно ќе бидеме употребени во Божјата служба. Необразованиот човек, кој е посветен на Бога и кој копнее да им биде на благослов на другите, Господ може да го употреби во својата служба, и Тој тоа и ќе го стори. Меѓутоа, оние што негуваат ист дух на посветување и ја уживаат благодатта на темелното образование, можат да извршат многу поголема работа за Христа, зашто се наоѓаат во многу поповолна положба.

Господ сака да постигнеме колку што е можно повисоко образование, но со цел своето знаење да им го пренесеме на другите. Никој не знае каде или како ќе биде повикан да работи или да зборува за Бога. Единствено нашиот небесен Отец знае како ќе го употреби човекот. Пред нас се можности кои нашата слаба вера не е во состојба да ги согледа. Затоа мораме да ги развиваме нашите умни способности за да можеме, ако е потребно, вистините на неговата Реч така да ги изнесуваме дури и пред највисоките авторитети на земјата за да се прослави Божјето име. Не треба да испуштиме ниту една единствена можност себеси интелектуално да се оспособиме за работа во Божјето дело.

Младите, на кои им е неопходно образование, решително нека се дадат на работа за да го стекнат. Не чекајте да ви се даде можност, туку создадете си сами себеси можности. Искористете и најмалечка прилика што ви се укажува. Научете се на штедливост. Не трошете ги своите средства на задоволување на апетитот или на уживања. Решително

зафатете се со работа за да станете токму онака корисни и успешни во Божјата служба како што очекува Тој од вас. Бидете темелни и верни во сè што преземате. Искористете секоја можност што ви се дава да ги засилите своите умни способности. Проучувањето на книгите поврзете го со корисна физичка работа, така што со предани заложби, со будност и со молитва да стекнете мудрост што доаѓа од небото. Така себеси ќе си обезбедите сестрано образование. Тоа поволно ќе влијае и врз вашиот карактер, ќе го засили вашето влијание врз ближните и ќе ве оспособи да ги поведете по патот на чесноста и светоста.

Многу повеќе би можело да се постигне во самообразованието кога би ги согледале сите наши можности и предности. Вистинското образование подразбира многу повеќе од она што можат да го дадат школите. Иако не смее да се занемари науката, постои повисоко образование што може да се стекне единствено тогаш кога ќе се воспостави животна врска со Бога. Секој ученик нека се фати за својата Библија и нека се поврзе со големиот Учител. Умот нека се извежба и нека се научи на ред за да може да се соочи со тешките проблеми при истражувањето на божествената вистина.

Оние што копнеат по знаење за да им биде на благослов на ближните, и самите ќе примат благослов од Бога. Проучувањето на неговата Реч ќе ги поттикне нивните умни сили на сериозна дејност. Способностите ќе се прошират и ќе се развијат и умот ќе се здобие со нова сила и делотворност.

Секого што сака да работи за Бога мора да го красат самосовладување и самодисциплина. Со тоа ќе се постигне повеќе отколку со речитоста или со најсјајните способности. Просечниот ум, ако е дисциплиниран, може да постигне многу повеќе и да изврши поодговорна работа отколку најголемиот талент и високообразованиот ум ако не се научил на самосовладување.

Говорот како дар

Вештината на говорот е способност што мора трудољубиво да се негува. Од сите дарови што сме ги примиле од Бога ниту еден не е во состојба да донесе поголеми благослови од овој. Со нашиот глас ние осведочуваме и уверуваме, му упатуваме молби и фалби на Бога, со него им зборуваме на другите за љубовта на Откупителот. Тогаш, колку е важно тој дар да го извежбаме така за да биде што поуспешен во службата на доброто.

Негувањето и правилната употреба на гласот во голема мера се занемаруваат; тоа го прават дури и мошне интелегентни луѓе кои се занимаваат со христијански дејности. Мнозина зборуваат или читаат толку тивко или толку брзо, што никој не може лесно да ги разбере. Некои имаат тежок нагласок или нејасен изговор; други зборуваат со висок, остар и пискав глас што ги повредува ушите на слушателите. Текстовите, песните, извештаите и другите списи што се претставуваат пред јавноста понекогаш се читаат на таков начин што не можат да се разберат, со што наполно се поткопува нивната сила и влијание.

Тоа е зло што може и мора да се поправи. За тоа Библијата ни дава упатства. За Левитите во деновите на Ездра, кои му ја читале Библијата на народот, е запишано: „И читаа од книгата на Божјиот закон по одломки и ја разјаснуваа смислата за да може народот да разбере што се чита“ (Немија 8,8).

Кога би вложиле повеќе напори, сите би можеле да се оспособиме да читаме разбирливо и да зборуваме јасно и со пријатен глас, изразито и впечатливо. Правејќи така, во голема мера би можеле да ја зголемиме нашата делотворност во Христовата служба.

Секој христијанин е повикан на другите да им ги открие неисцрпните Христови богатства; затоа и мора да се труди да

постигне совршенство во говорот. Тој Божјата реч мора да ја претстави на таков начин за да им ја препорача на своите слушатели. Бог не сака неговите човечки орудиа да бидат неизделкани. Не е Божја волја човекот да ја намали или дури да ја ослаби небесната матица на водата на животот што тече низ него во светот.

Потребно е да го гледаме Христа кој е наш совршен пример; мораме да се молиме за помош од Светиот Дух и со негова сила да се трудиме секој свој орган да го оспособиме за совршена служба.

Посебно тоа се однесува на оние што се повикани да вршат јавна служба. Секој проповедник и секој учител треба да има на ум дека на луѓето им пренесува порака со вечни вредности. Вистината што ја објавуваат тие ќе им суди во големиот ден на конечната пресметка. Постојат души кај кои начинот на кој се изнесува веста ќе реши дали ќе ја прифатат или ќе ја отфрлат. Тогаш да се потрудиме речта да ја изговараме на таков начин што ќе влијае врз умот и ќе дејствува врз срцето. Таа мора да се изговара полека, јасно и свечено, а сепак со сета сериозност што ја бара нејзината важност.

Правилно однегуваната способност на говорот и служењето со него доаѓаат до израз на сите подрачја од христијанското дејствување; таа влијае врз животот во домот и врз сите меѓусебни односи. Ние мораме да се навикнеме да зборуваме со пријатен тон, да се служиме со чист и правилен јазик и со љубезни и учтиви зборови. Благите, љубезни зборови се како роса и како освежувачки дождец за душата. Писмото за Христа кажува дека од неговите усни течела благодат и дека знаел „да ги закрепнува уморните со зборови“ (Исаија 50,4). Господ нè повикува: „Вашиот говор секогаш да е со благодат, зачинет со сол“ (Колошаните 4,6). „Никаков лош збор да не излегува од вашата уста, туку само полезен за изградување, каде што е потребно, за да им даде благодат на слушателите“ (Ефесјаните 4,29).

Кога се трудиме да ги поправиме или да ги реформираме другите, мораме внимателно да ги бираме зборовите. Тие можат да бидат животен мирис за живот или смртен за смрт. Упатувајќи укор или совет, мнозина себеси си дозволуваат да зборуваат остро, жестоко, да употребуваат зборови што не се во состојба да ѝ донесат исцелување на ранетата душа. Со

такви лошо одбрани, непромислени зборови, кај заблудените често се предизвикува револт. Сите што сакаат да ги застапуваат начелата на вистината треба да бидат помазани со небесното масло на љубовта. Во сите околности укорот мора да се изговара со љубов и дури тогаш нашите зборови ќе реформираат, без да раздрадуваат. Во тоа Христос со Светиот Дух ќе ни даде сила; тоа е негово дело.

Ниту еден збор не смееме да изговориме непромислено. Од усните на оној што го следи Христа не смее да излезе никаков лош збор, никаков лекомислен израз, никаква остра забелешка или двосмислено навестување. Пишувајќи инспириран со Светиот Дух, апостол Павле кажува: „Никаков лош збор да не излегува од вашата уста“ (Ефесјаните 4,29). Лош збор - тоа не се само непристојните изрази, туку секој збор спротивен на светите начела и на чистата, неизвалкана религија. Меѓу лошите зборови се вклучени и сите расипани навестувања и прикриените злонамерни подметнувања. Таквите зборови, ако не им се противставиме веднаш, можат да предизвикаат големи гревови.

На секое семејство, на секој христијанин поединечно му е доверена должност да им застане на пат на расипаните зборови. Кога ќе се најдеме во друштво на такви кои се впуштаат во необмислени разговори, наша должност е, ако е тоа можно, да го промениме предметот на разговорот. Со помош на Божјата милост треба незабележано да уфрлиме збор или да почнеме тема што ќе го пренасочи разговорот на корисен колосек.

Должност на родителите е своите деца да ги поучат на правилни навики при зборувањето. Најдобра школа за овој вид обука е животот во домот. Од најраните години децата треба да се поучуваат да зборуваат со почит и со љубов кога им се обраќаат на своите родители или едно на друго. Мора да научат од нивните усни да излегуваат само љубезни, вистинити и непорочни зборови. И родителите секој ден нека бидат ученици во Христовата школа. Дури тогаш со збор и со пример ќе можат да ги научат своите деца на „здрав и беспрекорен говор“ (Тит 2,8). Тоа највозвишена и најодговорна нивна должност.

Како Христови следбеници, ние мораме да постигнеме со нашите зборови да си укажуваме помош и да се храбриме

Таткото го поучува синчето да го почитува Бога и родителите и да биде љубезно и учтиво со другарите и со сите луѓе.

Христовите
Параболи

едни со други во христијанскиот живот. Многу повеќе отколку што го правиме тоа, треба да зборуваме за драгоцените поглавја од нашето искуство. Треба да зборуваме за Божјата милост и добрина, за ненадминливите длабини на љубовта на Спасителот. Нашите зборови треба да носат порака на славење и благодареење. Ако умот и срцето се полни со Божја љубов, тоа ќе се покаже и во нашите разговори. Тогаш нема да ни биде тешко да зборуваме за она што го проникнува нашиот духовен живот. Возвишените мисли, благородните стремежи, јасното сфаќање на вистината, несебичните намери, копнежот по побожност и светост - тоа ќе се манифестира и свој плод ќе донесе преку зборовите што го откриваат видот на богатството кое се крие во ризницата на срцето. Кога така ќе се прикаже Христос во нашиот говор, тој ќе има сила да ги придобие душите за него.

Треба да им зборуваме за Христа на оние што не го познаваат. Треба да го правиме она што го правел Христос. Каде и да се наоѓал - во синагога, крај пат, во чамец малку потурнат од брегот, на гозба во дом на фарисеј или на трпеза со даночник - Тој на луѓето им зборувал за она што е дел на повозвишениот живот. Настаните во природата и во секојдневниот живот ги поврзувал со зборовите на вистината. Срцата на неговите слушатели биле привлечени кон него, зашто ги лекувал нивните болни, ги тешел нивните ожалостени, ги земал на раце нивните деца и ги благословувал. Кога би ги отворал своите усни да им проговори, го привлекувал

нивното внимание и секој негов збор за некоја душа бил како животен мирис за живот.

Така треба да биде и со нас. Каде и да се најдеме, ние мораме да бараме можност да им зборуваме на другите за Спасителот. Ако го следиме Христовиот пример да правиме добро, и нам ќе ни се отвораат срцата како што му се отворале нему. Не брзоплето и нагло, туку со тактичност која свој извор наоѓа во божествената љубов, можеме да им зборуваме за Оној кој е „повеќе од десет илјади други“ и „сиот е од љубезност“ (Песна над песните 5,10.16). Тоа едновремено е највозвишено дело во кое можеме да ја употребиме нашата способност на говорот. Таа ни е дадена за да можеме да го претставиме Христа како Спасител кој ги проштава гревовите.

Силата на влијанието

За време на својот живот на земјата Христос околу себе ширел силно, сеопфатно влијание што го поврзувало со Бога и со целиот човечки род. Бог преку Христа луѓето ги надарил со влијание што им оневозможува да живеат себично, сами за себе. Како поединци ние сме поврзани со нашите ближни и сме дел на големото Божје семејство во кое нè врзуваат заемни должности. Никој не може да остане изделен од своите ближни, зашто од благосостојбата на поединците зависи благосостојбата на другите. Божја намера е секој од нас да се чувствува неопходен за среќата на другиот, и секој од нас да се труди да ја зголеми таа среќа.

Секоја душа е опкружена со своја посебна атмосфера - со атмосфера која може да биде исполнета со животодавна, силна вера, со храброст и надеж, и со сладок мир на љубовта. Или може да биде студена и тешка, полна со незадоволство и со себичност, отруена со смртоносна зараза на омилените гревови. Со атмосферата што нè опкружува, ние, свесно или несвесно, влијаеме врз секое лице со кое доаѓаме во допир.

Влијанието е одговорност од која не можеме да се ослободиме. Нашите зборови, нашите дела, нашата облека, нашето однесување, па дури и изразот на нашето лице - имаат свое влијание. Од впечатокот што го оставаме зависат последиците - добри или лоши - чијашто големина никој не може да ја измери. Секоја побуда што ќе се пренесе на тој начин претставува семе кое еден ден ќе донесе свој плод. Тоа се алки во долгиот синцир на човечките настани, во синцирот што се протега бесконечно. Ако со нашиот пример им помогнеме на ближните да развијат добри начела, ние им влеваме сила да прават добро. Од своја страна, тие шират исто влијание врз другите, а овие го пренесуваат понатаму. И така со нашето несвесно влијание илјадници можат да добијат благослов.

Фрлете камен во езеро и ќе создадете бран, а тој ќе создаде друг, и пак друг. Брановите ќе се шират сè повеќе и понатаму, додека не пристигнат до брегот. Истото се случува и со нашето влијание. Без наше знаење и намера тоа ќе се шири и ќе им носи на другите или благослов или проклетство.

Карактерот е сила. Тивкото сведочење на верниот, несечичен, побожен живот, шири речиси непреодоливо влијание. Кога го откриваме со нашиот живот карактерот на Исуса Христа, ние соработуваме со него при спасувањето на душите. Значи, ние соработуваме со него единствено ако со нашиот живот го покажуваме неговиот карактер. И колку е пошироко подрачјето на нашето влијание, можеме да правиме сè повеќе добра. Кога сите што тврдат дека му служат на Бога би го следеле Христовиот пример, применувајќи ги начелата на законот во својот секојдневен живот, и кога секое нивно дело би сведочело дека го љубат Бога повеќе од сè и своите ближни како самите себе, тогаш црквата би имала сила светот да го стави во движење.

Меѓутоа, никогаш не смее да се заборави дека влијанието исто толку може да биде сила на зло. Да се загуби својата

душа е ужасно, но да се предизвика загуба на други души е многу поужасно. Дека нашето влијание може да биде смртен мирис за смрт е страшна помисла! Но и тоа е можно. Мнозина кои тврдат дека собираат со Христа, всушност го растураат она што е негово. Тука лежи причината што црквата е толку слаба. Мнозина без притеснување се впуштаат во критики и обвинувања. Покажувајќи сомневање, љубомора и незадоволство, тие стануваат орудија на сатаната. И пред да сфатат што прават, непријателот ја постигнал својата цел. Оставен е лош впечаток, фрлена е сенка и стрелите на сатаната ја погодиле својата цел. Душите, кои инаку можеле да го прифатат Христа, ги зафатило недоверба, сомневање и отворено вероломство. А во меѓувреме тие слуги на сатаната задоволно ги посматраат душите што сами ги турнале во неверство и сомневање, и кои сега отрпнале на секој укор и опомена. Споредувајќи се себеси со овие несреќни души, тие си ласкаат дека се полни со доблести и праведни. Воопшто не сфаќаат дека тој бродолом на карактерот на тие несреќници всушност е дело на нивниот нескротен јазик и бунтовно срце. Токму поради нивното влијание тие искушани души паднале во грев.

Во срцето на најсилниот и најмудриот ангел на небото, Луцифер, се јавило незадоволство и сомневање во Божјата добрина и љубов. Тој извршил силно негативно влијание врз една третина од небесните ангели, ги ставил под свое знаме и ги повел во вселенски бунт и војна против Бога во која најмногу настрадала и сè уште страда нашата планета на која се разгорел грев со грозни последици (заб. на прев.).

И така лекоумноста, себичната попустливост и безгрижната рамнодушност на божемните христијани одвркаат многу души од патот на животот. Затоа мнозина од нив, смртно исплашени, на Божјиот суд ќе се сретнат со последиците на своето влијание.

Единствено Божјата милост може да ни помогне правилно да се послужиме со овој дар. Во нас нема ништо што би можело да ни помогне сами позитивно да влијаеме врз ближните. Кога ќе сфатиме колку сме беспомошни и колкува е нашата потреба од божествената сила, нема ниту да се потпираме на себе. Ние не можеме да знаеме какви последици ќе има некој ден, некој час или дури некој миг, па затоа на почетокот на секој нов ден нашите патишта мораме да му ги предадеме на нашиот небесен Отец. Тој на своите ангели им заповеда да бдеат над нас и, ако ја прифатиме нивната заштита, тие во секој миг на опасност ќе ни бидат од десната страна. Кога несвесно ќе се најдеме во опасност да шириме негативно влијание, ангелите ќе бидат со нас, ќе нè вратат на вистинскиот пат, ќе ни ги бираат зборовите што ќе ги изговараме и ќе влијаат врз нашите постапки. И така нашето влијание ќе стане несвесна тивка, но моќна сила, привлекувајќи ги ближните кон Христа и кон небесниот свет.

Времето како дар

Нашето време му припаѓа на Бога. Секој миг е негов и наша најсвета обврска е да го искористиме на негова слава. Ниту за еден друг дар Тој нема да бара толку точна сметка како за дарот на нашето време.

Вредноста на времето не може да се пресмета. Секој миг Христос го сметал за драгоцен, па истото се бара и од нас. Животот е премногу краток за да можеме да го проиграме. Ние имаме само кусо време на милост да се приготвиме за вечноста; затоа немаме време за фрлање, немаме време за себични уживања, немаме време да му попуштаме на гревот. Токму сега мораме да изградиме карактер за иднината, за вечниот живот. Токму сега мораме да се приготвиме за истражниот суд.

Припадниците на човечкиот род само што почнале да живеат, а веќе почнуваат да умираат. И најтрудољубивите

напори не значат ништо ако заради нив пропуштиме да се здобиеме со вистински сознанија за вечниот живот. Човек, кој правилно ќе ја сфати вредноста на времето и животот го користи рационално, се приготвува за небесните станови и за живот кој никогаш нема да помине. За него е добро што се родил.

Нам ни е речено да го штедиме времето. Меѓутоа, никогаш не ќе можеме да го надоместиме времето што сме го потрошиле напарзно, никогаш нема да вратиме назад ниту еден единствен миг. Единствен начин да го заштедиме времето е на најдобар начин да ги искористиме миговите што ни преостанале - да соработуваме со Бога при исполнувањето на неговиот план за откуп

Кај оној што постапува така карактерот се менува, се преобразува. Тој станува Божји син, припадник на царското семејство, дете на небесниот Владетел. Станува достоин за друштво со ангелите.

Сега е време да работиме врз спасението на нашите ближни. Некои сметаат дека е доволно да приложат пари за Христовото дело и дека тоа е сè што се очекува од нив, со што дозволуваат драгоценото време што би можеле да го посветат во негова служба да помине неискористено. Меѓутоа, предност и должност на сите што се здрави и силни е активно да се вклучат во Божјата служба. Сите треба да работат при придобивањето на души за Христа. Прилозите во пари не можат да ја заменат активната работа.

Секој миг носи вечни последици. Ние се наоѓаме на мртва стража и затоа непрекратно мораме да бидеме подготвени за служба. Можноста што ни се дава сега на некоја гладна душа да ѝ кажеме зборови кои упатуваат во вечен живот можеби никогаш веќе нема да ни се даде. Бог може и на таа душа да ѝ каже: „Вечерва ќе ти ја побарам душата“ (Лука 12,20) - а таа, поради нашата немарност, можеби нема да биде подготвена. Како ќе дадеме сметка пред Бога на големиот суден ден?

Животот е премногу драгоцен за да го посветиме на земните, поминливи работи, и да се вртиме во вртешката на грижите и стравот околу она што во споредба со вечните вредности е помалечко од атом. Сепак, Бог нè повикал да му служиме и во нашите поминливи земни работи. Трудо-

љубивоста во тие работи е исто толку дел на вистинската религија како што е молитвата. Библијата никаде не ја помага мрзливоста, зашто тоа е најголемо проклетство што го мачи овој свет. Секој вистински обратен маж или жена ќе биде вреден работник.

Од тоа дали правилно го користиме времето зависи нашиот успех при стекнувањето на знаење и при развивањето на менталната култура. Интелектуалниот развој не смее да биде спречен од сиромаштвото, од скромното потекло, од неповолните околности. Единствено неопходно е правилно да го користиме времето. Неколку минути овде, неколку минути таму, кои лесно можат да се загубат во бесполезни разговори; утринските часови, кои толку често можат залудно да се потрошат в постела; времето поминато во трамвај или во воз, или при чекање на станица; миговите додека се чека да се изнесе ручек, или јаловото време додека ги чекате луѓето што задоцнуваат на состаноците - доколку имате книга при рака - ако тие отпадоци од времето ги искористите за учење, за читање или за корисно размислување - што сè би можеле да постигнете! Решителноста во намерите, истрајната трудољубивост, грижливото трошење на времето - сето тоа може да му помогне на човекот да стекне знаење, да го развие интелектот и да се оспособи речиси за секоја значајна и корисна работа.

Секој христијанин е должен да стекне навика за уредност, за темелност и брзина. Нема изговор за тремавост и неукост при вршењето на која било работа. Кога некој постојано работи, а работата никако не ја завршува, тогаш тоа значи дека тој своето срце и своите мисли не ги вложил во работата. Оној што е бавен и произведува загуби, мора да сфати дека тоа се мани што морат да се исправат. Тој мора да го напрегне умот и да испланира најдобро да го искористи времето и да постигне најдобри резултати. Тактично и методично некои за пет часа можат да постигнат повеќе отколку други за десет.

Домаќинките, кои се занимаваат со домашни работи, секогаш се на нозе, главно не затоа што имаат толку работа, туку затоа што не знаат да планираат како да го искористат времето. Тие се тремави и ја усложнуваат работата и без потреба од малку работа прават многу. Меѓутоа, сите што сакаат можат да ги победат тие неефикасни навика и

тромавоста. Нека си постават себеси јасни цели при работата. Нека утврдат колку време им е потребно за определена работа и потоа нека ги вложат неопходните напори работата да ја завршат во зададеното време. Ако ги вежбаат силите на волјата, тоа ќе придонесе и рацете побргу да работат.

На лицата кои не се решителни да се реформираат, погрешните работни навики можат да им прераснат во обичај; а ако ги развиваат своите сили, тие можат да се оспособат својата работа, своите должности, да ги извршуваат со најголем успех. Тогаш насекаде ќе ги бараат и ќе ги ценат како работници достоини за почит.

Многу деца и млади напрасно го губат времето, наместо да им помогнат на родителите при извршувањето на домашните работи и со тоа да ја покажат својата љубов и грижа спрема таткото и мајката, олеснувајќи им ги животните товари. Младите можат врз своите силни плеќи да преземат многу одговорности кои инаку мора да ги носат други.

Уште од најраните денови Христовиот живот бил полн со работа. Тој не живеел за да си угодува себеси. Бил син на бесконечниот Бог, но работел во дрводелската работилница на својот притатко Јосиф. И неговиот занает многу зборувал за него. Дошол на овој свет како градител на карактер и секое негово дело било совршено. Во сите свои световни работи го внесувал истото совршенство што го внесувал во карактерите кои ги преобразувал со својата божествена сила. Во тоа ни е пример.

Родителите мора да ги научат своите деца високо да го ценат и правилно да го употребуваат времето. Научете ги дека е важно сè она со што можат да го прослават Бога и да му донесат благослов на човештвото. Дури и во своите најрани години тие можат да му служат на Бога како мисионери.

Родителите не можат да направат поголем грев од оној кога им дозволуваат на своите деца времето да го поминуваат како денгубници. Децата мошне бргу се навикнуваат на безделничење и така израснуваат како неспособни, некорисни суштества. Кога ќе поодраснат сами да заработуваат за животот и кога ќе се вработат, тие работат немарно и мрзливо, очекувајќи едновремено да бидат платени како вредни и искрени работници. Постои огромна разлика меѓу тие работници и оние што знаат дека мора да бидат верни повереници.

Навиката световните работи да се извршуваат немарно и невнимателно лесно се пренесува и во духовниот живот и истата го онеспособува човекот успешно да извршува која било служба за Бога. Мнозина, кои како вредни работници би можеле да бидат на благослов на светот, се упропастиле со својата немарност. Кога некој нема работа ниту цврста цел пред себе, е изложен на илјадници искушенија. Расипаното друштво и лошите навикни го изопачуваат умот и душата и тие се онеспособени и за овој и за идниот живот.

Со која и да било работа да се занимаваме, Божјата реч нè учи да бидеме „горливи во духот“, „служејќи му на Господа“. „Што и да имаш намера да правиш, направи го додека можеш“, „знаејќи дека од Господа како награда ќе примите наследство, зашто вие му служите на Господа Христа“ (Римјаните 12,11; Проповедник 9,10; Колошаните 3,24).

Здравјето како дар

Здравјето е благослов чијашто вредност малкумина ја ценат, иако во голема мера од него зависи успехот на нашите ментални и физички сили. Нашите побуди и страсти имаат свое седиште во телото и тоа мора да се одржува во најдобра можна состојба, да се подложи на најсилни духовни влијанија за нашите таланти да можат да се искористат на најдобар начин.

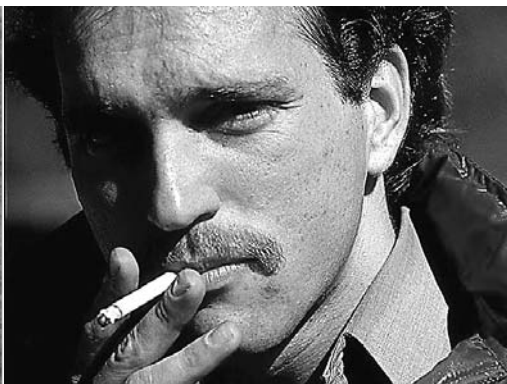
Сè што ги намалува нашите телесни сили го ослабува и умот и го онеспособува да ја забележи разликата меѓу доброто и злото. Тогаш ние не сме во состојба да го одбереме доб-

рото и сè помалку имаме сила да го правиме она што и самите го сметаме за добро.

Злоупотребувајќи ги своите физички сили, ние си го скусуваме времето што би можеле во нашиот живот да го искористиме на слава на Божјето име и се онеспособуваме себеси да го довршиме делото што ни го доверил Бог. Дозволувајќи си себеси да стекнеме штетни навики, да остануваме будни доцна ноќе, да го задоволуваме апетитот на штета на здравјето, ние сами ги загрозуваме нашите сили. Занемарувајќи го телесното движење и занимавајќи се со прекумерна умна работа, ние ја нарушуваме рамнотежата на нашиот нервен систем. Оние што на овој начин си го скусуваат животот и се онеспособуваат за служба кршејќи ги природните закони, виновни се, зашто со тоа го поткрадуваат и Бога и своите ближни. Бог ги пратил во светот да им бидат на благослов на ближните, а тие со своите постапки се лишуваат од таа можност и себеси се онеспособуваат да го сторат дури и она што можеле да го сторат во преостанатиот дел од животот. Ние сме виновни пред Бога кога со нашите штетни навики светот предвреме го лишуваме од доброто што сме можеле да му го направиме.

Престапот на физичките закони е престап на моралниот закон, зашто Бог е автор и на физичкиот и на моралниот закон. Неговиот закон со негов прст е напишан на секој наш нерв, на секој мускул, на секоја способност што ни ја доверил. Секоја злоупотреба на кој било дел од организмот, е кршење на тој закон.

Пушењето и сите дроги и штетни навики го уништуваат нашето здравје за што ќе одговораме пред Бога.

Кривствите
ПАРАЗОЛИ

Наша должност е темелно да ја познаваме градбата на човечкиот организам за да можеме да го одржиме нашето тело во состојба што ќе ни овозможи да работиме за Господа. Здравјето на нашето тело мораме грижливо да го пазиме и да го развиваме за да може преку нашата човечка природа во целост да се прикаже божествената природа. Науката за заемната поврзаност на телото и духовниот живот е една од најзначајните гранки во воспитувањето и нејзе мора да ѝ се посвети големо внимание и во семејството и во училиштето. Сите мора да се запознаат со својата анатомска градба и со физиолошките закони на телото. Оној кој намерно не сака да се запознае со законите на своето тело и кој поради тоа истите ги крши, греша пред Бога. Сите мораме да се трудиме најповолно да мислиме за животот и здравјето. Сите наши навика мораме да ги ставиме под управа на умот, а својот ум под Божја управа.

Апостол Павле кажува: „Или не знаете дека вашето тело е храм на Светиот Дух кој е во вас, кого го имате од Бога, па дека не си припаѓате на себеси, зашто скапо сте платени. Затоа, прославете го Бога во своето тело“ (1. Корин. 6,19,20).

Силата како дар

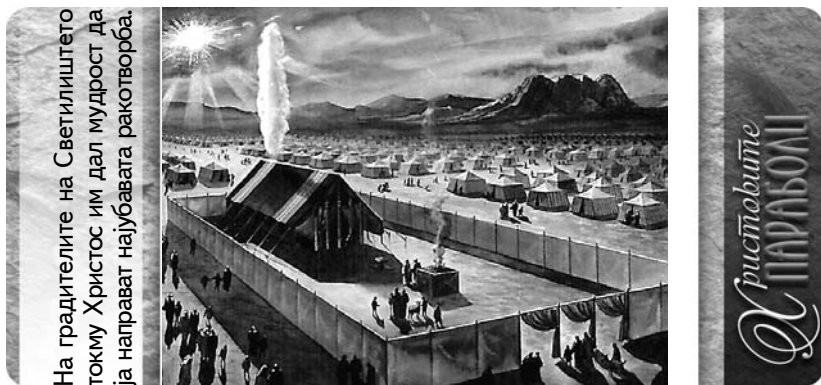
Од нас се бара да го љубиме Бога не само со сето срце, со сиот ум и со сета душа, туку и со сета сила. Тоа целосно ја опфаќа целокупната употреба на сите физички сили.

Христос верно ги извршувал сите свои телесни и духовни работи и во сите свои дејности внесувал решителност да ја исполни волјата на својот Отец.

Земното и небесното е многу поцврсто поврзано и поне- посредно ставено под Христов надзор отколку што мнозина мислат. Лично Христос дал нацрт за првото земно Светилиште. Тој ги дал сите подробности при градењето на Соломоновиот храм. Оној, кој во текот на својот земен живот работел како дрводелец во селото Назарет, всушност е архитект кој го замислил планот на тоа свето здание во кое ќе се слави неговото име.

На градителите на Светилиштето токму Христос им дал мудрост да ја направат најубавата ракотворба. Рекол: „Ете, јас го повикав по име Веселеила, Уриевиот син, од Оровото

колено, од Јудиното племе. Го наполнив со Божји Дух, кој му даде умеење, разбирање и способност за секакви работи... Уште го определив Елијава, Ахисамаховиот син од Дановото племе; ги надарив со вештина сите способни луѓе за да можат да направат сè што ти наредив“ (2. Мојс. 31,2-6).

На градителите на Светилиштето токму Христос им дал мудрост да ја направат најубавата ракотворба.

Христовите
РАБОТИ

Бог сака неговите работници на секое подрачје да го признаат него како дарител на сè што имаат. Сите корисни пронајдоци и изуми наменети за добро на човештвото свој извор имаат во Оној кој е „прекрасен во советите и возвишен во делата“. Вештиот допир на раката на лекарот, неговото целосно владеење над своите нерви и мускули, неговото познавање на нежната градба на телото - сето тоа му го подарила божествената мудрост за да им ги олесни страдањата и болките на болните. Вештината со која ракува дрводелецот со својот алат, силата на раката на ковачот од која одзвонува наковалната - доаѓаат од Бога. Тој на луѓето им доверил таланти и од нив очекува од него да бараат совети. Што и да работиме, каква било задача да прифатиме, Тој сака да управува со нашиот ум за совршено да ја извршиме.

Религијата не можеме да ја изделиме од деловните потфати; тоа се подрачја кои меѓусебно се проникнуваат. Библиската религија мора да биде вткаена во сè што правиме и зборуваме. Божествените и човечките сили мора да се дополнуваат и во световните и во духовните дејности. Тие мора да се соединуваат во сите човечки потфати - во техничките и земјоделските работи, во трговските и научните активности.

Оваа соработка мора да постои во сè што е вклучено во дејствијата на христијаните.

Бог ги објавил начелата врз кои единствено може да се темели оваа работа. Неговата слава мора да биде мисла водителка на сите што сакаат да соработуваат со него. Сите наши дела мора да бидат направени од љубов кон Бога и согласно со неговата волја.

Во иста мера е битно да ја послушаеме Божјата волја кога градиме куќа и кога присуствуваме на богослужение. И ако работниците се раководат од вистинските начела, тогаш при подигањето на секоја градба тие ќе растат во милоста и ќе напредуваат во знаењето.

Но Бог нема да ги прифати ниту најголемите таланти ниту најсјајната служба ако себеси не сме ставиле на олтарот како жива жртва паленица. Коренот мора да биде свет за родот да може да му биде угоден на Бога.

Господ Даниела и Јосифа ги оспособил да бидат мудри управители. Тој можел да дејствува преку нив затоа што тие не живееле да си угодат себеси, туку на Бога.

Случајот на Даниел ни дава важна поука. Тој покажува дека деловниот човек не мора да биде препреден и лукав, туку дека на секој чекор може да се учи од Бога. Во времето кога вршел служба како највисок службеник во Вавилонското царство, Даниел бил и Божји пророк и примал светлина, небесно вдахновение. Световните, честољубиви државници, во Божјата реч се претставени со трева што бргу расте и со цвет што венее. Меѓутоа, Бог сака во својата служба да има умни луѓе, оспособени за различни подрачја каде што можат да дејствуваат. Потребни му се деловни луѓе кои големите начела на вистината ќе ги преточат во сите свои деловни потфати и кои се подготвени своите таланти да ги усовршуваат со мошне темелно учење и вежбање. Независно од дејноста со која се занимаваат, кога луѓето користат секоја можност да се здобијат со поголема мудрост и да станат поделотворни, тогаш тие своите таланти навистина ги употребуваат да го изградат Божјето царство на овој свет. За Даниел ни е кажано дека во сите негови деловни потфати, иако биле највнимателно проверени, не можела да се најде ниту една грешка. Тој претставува пример за она што мора да стане секој деловен човек. Неговата историја покажува што може да

постигне човек кој сите сили на умот, својата физичка сила, срцето и животот, ќе ги посвети во служба на Бога.

Парите како дар

Бог на луѓето им подарува материјални средства. Тој им дава сила да стекнуваат богатство; ја натопува земјата со небесна роса и со изобилен дожд што освежува; му дава светлина на сонцето кое ја загрева земјата, бидејќи ја во живот целата природа и оспособувајќи сè што е создадено да буи и да носи плод. За возврат Тој го бара она што му припаѓа нему.

Парите не ни се дадени за да се славиме и воздигаме себеси туку, како предани повереници треба да ги употребиме на слава и чест на Бога. Некои мислат дека само дел од нивните пари му припаѓа на Господа. Кога ќе го изделат делот од своите средства за верски и добротворни цели, остатокот го сметаат за своја сопственост и мислат дека можат да го употребат како што сакаат. Меѓутоа, токму тука мнозина се лажат. Сè што имаме му припаѓа на Господа и ние сме одговорни пред него како го користиме тоа. При употребата на секоја пара може да се види дали го љубиме Бога над сè и нашите ближни како самите себеси.

Парите имаат голема вредност зашто можат да направат многу добра. Во рацете на Божјите деца тие се храна за гладните, вода за жедните, облека за голите. Тие се одбрана за угнетените, средство за помош на болните. Меѓутоа, парите

сами по себе немаат поголема вредност од обичен песок ако не се употребат за намирување на животните потреби, за помагање на ближните и за унапредување на Христовото дело.

Напластеното богатство не само што е некорисно, туку тоа претставува вистинско проклетство. Во овој живот тоа станува стапица за душата, зашто одвраќа од љубовта кон небесното богатство. Во големиот Господен ден парите, како сведок за неупотребените таланти и за занемарените можности, ќе осудат мнозина што ги поседувале. Библијата кажува: „Ајде сега, вие богатите, плачете и лелекајте за неволјите што идат на вас. Вашето богатство изгни и молците ја изедоа вашата облека. Вашето злато и сребро ’рѓосаа, и нивната ’рѓа ќе биде сведоштво против вас и како оган ќе ги голтне вашите тела. Вашето богатство го натрупавте во последните денови. Ете, заработката на работниците кои ги ожнаа вашите ниви, што вие им ја задржавте, и викотниците на жетварите дојдоа до ушите на Господа над војските“ (Јаков 5,1-4).

Христос не одобрува никакво растурливо или лекомислено трошење на парите. Неговата поука за штедење гласи: „Соберете ги останатите парчиња за да не пропадне ништо!“ (Јован 6,12) - и е наменета за неговите следбеници. Оној што сфаќа дека неговите пари се талант што го добил од Бога ќе го употреби штедливо; ќе разбере дека му е должност да штеди за да може да даде.

Колку повеќе пари ќе потрошиме растурливо и за задоволување на нашите незауздани желби, сè помалку ќе ни

остане да ги нахраниме гладните и да ги облечеме необлечените. Секоја пара непотребно потрошена го лишува сопственикот од драгоцената можност да прави добро и на Бога му ја скусува славата и честа што Бог би ги стекнал кога правилно би биле употребени талантите што му ги доверил.

Љубезните побуди и чувства

Љубезните чувства, великодушните побуди и способноста за брзо сфаќање на духовните поими се драгоцени таланти, но истите на својот сопственик му наметнуваат голема одговорност. Сите тие мора да се употребат во Божјата служба. Меѓутоа, овде мнозина се лажат. Задоволни што ги имаат овие доблести, тие пропуштаат да ги употребат во активна служба за ближните. Се лажат самите себеси дека би извршиле големо и добро дело кога би имале можност или кога околностите би им оделе на рака. И така цел живот чекаат да им се даде можност. Ја презираат тесноградоста на бедните скржавци кои мрморат додека му даваат и најмалечка милостина на сиромавиот. Сфаќаат дека тие луѓе си живеат само за себе и дека ќе бидат повикани на одговорност поради неискористените таланти. Самозадоволно се споредуваат себеси со нив, сметајќи дека нивната состојба е многу поповолна од состојбата на нивните бездушни соседи. Меѓутоа, навистина се мамат себеси. Фактот што имаат неискористени таланти само ја зголемува нивната одговорност. Тие што добиле талант - нежни чувства - се одговорни пред Бога истите да ги покажат не само во допир со своите пријатели, туку во допир со сите на кои им е неопходна нивна помош. Општествените предимства се таланти и тие мора да се употребат на благослов на сите што се наоѓаат во досегот на нашето влијание. Љубовта што се покажува само спрема одбрани лица не е љубов, туку себичност. Таа на никаков начин нема да дејствува за добро на луѓето или на слава на Бога. Оние што не ги користат талантите што ги примиле од својот Учител многу повеќе се одговорни од оние спрема кои тие чувствуваат презир. Ним ќе им биде кажано: „Сте ја знаеле волјата на својот Учител, а не сте ја послушале!“

Талантите се умножуваат кога се употребуваат

Талантите што се употребуваат се умножуваат. Успехот не е последица на некаков случај или судбина, туку дело на Божјето провидение, награда за верата и благоразумноста, за доблеста и истрајниот напор. Господ сака да ги употребуваме сите дарови што ги имаме; ако постапуваме така, ќе добиеме уште поголеми дарови со кои ќе можеме да се послужиме. Способностите што ни недостигаат нема да ги добиеме на некаков натприроден начин. Меѓутоа, додека се служиме со она што веќе го имаме, Бог ќе работи заедно со нас и ќе ја зголемува и засилува секоја наша способност. Со секоја жртва што искрено и од срце ќе ја принесуваме во служба на Учителот, нашата сила ќе се зголемува. Додека ќе му се предаваме себеси на Светиот Дух за да нè употреби како свои орудии, Божјата милост ќе дејствува во нас и ќе ни помогне да ги отфрлиме старите склоности, да ги совладаме силните наследени страсти и да усвоиме нови навикни. Ако ги цениме и ги слушаме налозите на Светиот Дух, нашето срце ќе се шири за да прима сè повеќе од неговата сила, да прави повеќе и подобро. Успиените сили ќе се разбудат, парализираните способности повторно ќе оживеат.

Скромниот работник кој послушно се освива на Божјиот повик може да биде сигурен дека ќе прими божествена помош. Веќе и самото прифаќање на толку возвишената и света одговорност го облагородува карактерот. Тоа ги поттикнува кон дејствување највисоките ментални и духовни сили, ги засилува и ги чисти умот и срцето. Чудесно е како може слабиот човек со вера во Божјата моќ да стане силен, решителен и да постигнува големи успеси. Оној кој почнува на едноставен начин, со скромно знаење, кој го кажува она што го знае, додека едновременно вредно се труди да ги прошири своите сознанија, ќе утврди дека на располагање му стои целокупната небесна ризница. Колку повеќе се труди да ја разнесе светлината, добива сè повеќе светлина. Колку повеќе се труди Божјата реч да им ја објасни на другите од љубов кон нив, таа му станува сè појасна. Колку повеќе се служиме со нашето знаење и со нашите способности, стекнуваме сè повеќе знаење и способности.

Секој напор што ќе го вложиме за Христа ќе ни донесе нови благослови. Ако ги користиме средствата на негова слава, Тој ќе ни ги зголеми. Ако се трудиме ближните да ги придобиеме за Христа, ако во молитва ја искажуваме нашата грижа за нивното спасение, нашето срце ќе затрепери од животворното влијание на Божјата благодат; нашите чувства ќе заблескаат со божествена ревност; целокупниот наш христијански живот ќе стане повистинит, посериозен и побогат со молитви.

Вредноста на човекот небото ја оценува според способноста на неговото срце да го запознае Бога. Тоа знаење е извор од кој произлегува сета наша сила. Бог го создал човекот така за секоја негова способност да може да се обедини со способностите на божествениот ум; Тој постојано се труди човековиот ум да го здружи со божествениот ум. Предност е да соработуваме со Христа при објавувањето на неговата благодат на светот, при што и самите стекнуваме поголемо духовно знаење.

Посматрајќи го Исуса, ние се здобиваме со сè појасни поими за Бога. Гледајќи го него, и ние се менуваме. Добрината и љубовта кон ближните стануваат наши природни особини. Кај нас се развива карактер сличен на божествениот. Обликувајќи го неговиот лик во себе, ние ја зголемуваме и нашата способност да го запознаеме Бога. Воспоставуваме сè поцврста заедница со небесниот свет, со што се зголемува нашиот капацитет за примање на богатството на знаењето и вечната мудрост.

Човекот со еден талант

Човекот што примил еден талант „отиде, ископа дупка во земјата, и го скри среброт на својот господар“.

Токму слугата со најмалечок дар го закопал својот талант. Тоа е опомена за сите што мислат дека затоа што немаат некои посебни природни дарби се ослободени од учество во Христовата служба. Кога би можеле да сторат нешто големо, велат тие, со радост би го сториле тоа! Но, бидејќи им се доделени само незначителни служби, тие мислат дека не ќе бидат виновни ако не сторат ништо. Во тоа грешат. Делејќи ги своите дарови, Господ всушност го става на проверка

карактерот на човекот. Слугата кој одбил да го употреби тој еден талант со тоа го изневерил својот господар. Да примил пет таланти, тој би ги закопал и нив како што го закопал и оној еден. Отфрлајќи го својот еден талант, покажал дека ги презира небесните дарови.

„Оној што е верен во најмалото - верен е и во многу“ (Лука 16,10). Важноста на малечките работи често се потценува само затоа што се малечки; но вистинската дисциплина во животот во најголема можна мера се учи преку малечките работи. Всушност, во христијанскиот живот ништо не е неважно. Ние во голема мера го загрозуваме изградувањето на својот карактер ако ја потценуваме важноста на малечките работи.

„Оној што е несправедлив во најмалото, несправедлив е и во многу.“ Кога човекот е неверен, макар да се работи и за најмалечките должности, го лишува својот Творец од долготрајната служба и си наштетува самиот себеси. Со своето неверство се лишува од убавината и од силата и цврстината на карактерот, што би можел да ги добие со безусловна преданост на Бога. Изделувајќи се од Христа, тој станува подложен на сатанските искушенија, и во својата служба на Учителот почнува да прави грешки. Бидејќи не се управува според вистинските начела во своите малечки должности, тој не му е послушен на Бога ниту во големите должности што ги смета за своја посебна задача. Грешките што си ги дозволува себеси во пристапот кон неважните животни подробности се повторуваат и на многу поважните подрачја. Почнува да се управува според правилата на кои навикнал. И така повторените постапки се претвораат во навик, а навиките го обликуваат карактерот, а карактерот ја одредува неговата судбина и во времето и во вечноста.

Само со верност во малечките должности човекот може да се оспособи да биде верен и во поголемите и поодговорни служби. Даниел и неговите другари Бог ги поврзал со големите луѓе во Вавилон со цел тие многубошци да се запознаат со начелата на вистинската религија. Среди тој идолопоклонички народ Даниел добил задача да го претстави Божјиот карактер. Како се оспособил да заземе толку одговорна, висока и чесна положба? Со својата верност во ситниците што го обликувале целиот негов живот! Тој го прославил Бога во најмалечките должности и Господ решил да соработува со

него. На Даниел и на неговите другари Бог им дал „знаење и разбирање на сите книги и мудрости. Даниел ги разбираше виденијата и соништата“ (Даниел 1,17).

Како што го повикал Даниела да сведочи за него во Вавилон, така Бог нè повикува и нас да сведочиме за него во денешниот свет. Во најмалечките, како и во најголемите прашања во животот, Тој очекува од нас на луѓето да им ги покажеме начелата на неговото царство.

Во текот на својот живот на земјата Христос ни дал пример на внимателен пристап кон навидум неважните ситници. Неговата душа постојано била притисната од товарот на спасението на луѓето. Додека проповедал или лекувал, Тој до крајни граници ги напрегал сите сили на умот и телото, а сепак ги забележувал и најмалечките ситници во животот и во природата. Негови најпоучни проповеди биле оние во кои со едноставни примери од природата ги отсликувал големите вистини на Божјето царство. Тој не ги превиудувал животните потреби ниту на своите најскромни слуги. Неговите уши чуле секој повик за помош. Тој го почувствувал допирот на болната жена среде мноштвото; најнежниот допир со вера добивал негов одговор.

Кога ја воскреснал мртвата ќерка на Јаира, нејзините родители ги потсетил да ѝ дадат нешто да јаде. Кога со својата моќна сила и самиот се дигнал од гробот, нему не му било тешко внимателно да го свитка и да го стави на место платното со кое бил завиткан.

Кога Исус ја воскреснал мртвата ќерка на Јаира, нејзините родители ги потсетил да ѝ дадат нешто да јаде.

Христијаните
и ПАРАБОЛИ

Како христијани ние сме повикани да соработуваме со Христа во делото на спасувањето на душите. На тоа сме се обврзале со заветот што сме му го дале. Да се занемари ова дело значи да се биде неверен на Христа. Меѓутоа, за да ја извршиме таа работа, ние мораме да го следиме неговиот пример - да укажеме предано, совесно внимание кон навидум неважните прашања. Токму во тоа лежи тајната на успехот на секое подрачје од христијанскиот напор и влијание.

Господ сака неговиот народ да постигне највисока положба на скалата на успехот за да го прослави со способностите што ги добил од него. Во својата милост Тој сторил сè за да можеме да покажеме дека ние следиме подобар план од оној според кој се управува светот. Ние мораме да покажеме надмоќ во интелигенцијата, во разбирањето, во вештината и знаењето, зашто веруваме во Бога и во неговата моќ да дејствува врз човечките срца.

Меѓутоа, не смеат да се обесхрабрат оние што не добиле големи или многубројни дарови. Нека се послужат со она што им стои на располагање, внимателно нека бдеат над секоја слаба страна на својот карактер, трудејќи се со помош на божествената милост да се засилат. Во секој потег во животот ние мораме да вткаеме верност и преданост, мораме да развиваме особини што ќе ни помогнат да ја извршиме задачата.

Немарноста како навика мораме решително да ја победиме. Мнозина сметаат дека забравноста е доволен изговор и за најголемите пропусти. Но, зар тие не се надарени со умни способности како и другите? Ако е така, тогаш мора да го

дисциплинираат својот ум да памети. Грев е да се биде заборавен, грев е да се биде немарен! Ако ја усвоите немарноста како навика, лесно можете да го занемарите и спасението на својата душа и на крај да утврдите дека не сте подготвени за Божјето царство.

Малечките должности мора да бидат проникнати со големите вистини. И во најскромните должности на секојдневниот живот мора да биде внесена практичната религија. Највозвишена способност на секој човек е безусловно да ја послуша Божјата реч.

Бидејќи не се занимаваат директно со некоја исклучителна верска активност, мнозина сметаат дека живеат некорисен живот, дека не прават ништо за да го унапредат Божјето царство. Меѓутоа, тие се во заблуда. Ако се занимаваат со некоја работа што мора да се изврши, не смеат да се обвинуваат себеси дека се некорисни припадници на големото Божје семејство. Не смеат да се занемарат ниту најскромните должности. Секоја чесна работа служи на благослов. Верноста при една таква работа може да се покаже како подготовка за поголеми одговорности.

Колку и да е скромно, секое дело направено за Господа со целосна преданост на својата душа, во неговите очи е прифатливо исто како и највисоката служба. Ниту еден прилог не е мал ако се дава со искрено срце, со радост во душата.

Каде и да се најдете, Христос ве повикува да прифатите секоја должност што ви се нуди. Ако е тоа во домот, потрудете се доброволно и сесрдно својот дом да го сторите пријатно место. Ако сте мајка, воспитајте ги своите деца за Христа. Тоа е исто толку важна работа за Господа колку и делото на проповедникот на проповедална. Ако должноста ве врзува за кујна, потрудете се да станете совршен готвач или готвачка. Настојувајте да приготвувате здрава, хранлива и вкусна храна. И како што користите најдобри состојки во храната што ја готвите, секогаш трудете се и својот ум да го храните со најдобри мисли. Ако обработувате земја, или се занимавате со некој занает или со нешто друго, трудете се да постигнете најдобар успех во таа своја сегашна должност. Посветете се со телото и душата на работата што ја работите. Со секое свое дело вие го претставувате Христа. Однесувајте се онака како што би се однесувал Тој да е на ваше место.

Ако сте мајка, воспитајте ги своите деца за Христа. Уште од малечки нозе поучувајте ги од Библијата.

Христијаните
ОПРАВОМ

Колку и да е малечок вашиот талант, Бог има место за него. Тој еден талант, мудро употребен, ќе ја изврши задачата што му е доделена. Кога сме верни во малечките должности, ние работиме според планот на додавање, а Бог работи според планот на умножување. Тие малечки дарови ќе се претворат во најдрагоцено влијание во неговото дело.

Во сè што правиме, па и во извршувањето на нашите најнезначителни должности, нека биде вткаена златната нишка на живата вера. На тој начин со нашиот секојдневен труд ќе придонесеме за нашето христијанско растење. Постојано ќе го гледаме Исуса. Љубовта кон него ќе влева животворна сила во сè што правиме. И така со правилна употреба на нашите таланти ќе се поврзуваме себеси со златен синцир со небесниот свет. Тоа е значењето на вистинското посветување, зашто посветувањето се состои од радосно извршување на секојдневните должности во совршена послушност кон Божјата волја.

Меѓутоа, многу христијани уште чекаат да им се додели некое големо дело. И бидејќи не можат да се доберат до поголема положба која ќе го задоволи нивното честољубие, тие пропуштаат верно да ги исполнат обичните животни должности кои, патем кажано, тие нив не ги интересираат. Од ден на ден ги пропуштаат можностите да ја покажат својата верност кон Бога. И додека чекаат некое големо дело, нивниот живот поминува, нивната цел останува непостигната и нивното животни дело незавршено.

Умножени и вратени таланти

„По долго време, дојде господарот на слугите и сакаше да си ја види сметката со нив.“ Кога Господ ќе побара сметка од своите слуги, ќе ја пресметува добивката од секој талант. Според извршената работа ќе се оценува и карактерот на секој работник.

Оние што примиле пет или два таланти, на Господа ќе му ги вратат истите заедно со добивката што ја спечалиле. Заслугите нема да си ги припишуваат себеси. Сите нивни таланти им биле дадени на употреба; тие оствариле добивка благодарение на средствата што им биле доверени. Тие сфаќаат дека ја извршиле само својата должност. Капиталот му припаѓал на Господа; па и добивката е негова. Кога Спасителот не би им подарил своја љубов и милост, тие би биле загубени за сета вечност.

Меѓутоа, кога Господарот ќе ги прими талантите, ги фали и ги наградува работниците како сите заслуги да им припаѓаат само ним. Неговото лице е озарено од радост и задоволство. Тој ужива врз нив да ги излее своите благо-слови. Секоја служба и секоја жртва ја наградува не затоа што е должен да го стори тоа, туку затоа што неговото срце е преполно со љубов и нежност.

На слугите им кажува: „Арно сторено, добар и верен слуго! Над малку беше верен, ќе те поставам над многу; влезе во радоста на својот господар!“

Христос ги пречекува своите слуги со до-
броејде: „Арно сторено, добар и верен
слуго; влезе во радоста на својот Господар.“

Христовите
ПРАБОНИ

Бог ја прифаќа само верната и предана служба од љубов. Секој поттик на Светиот Дух со кој луѓето ги водел кон добро, со кој ги приближувал кон Бога, е забележан во небесните книги. На Божјиот суд ќе биде пофален секој работник преку кого дејствувал Светиот Дух. Тие ќе влезат во радоста на својот господар и ќе учествуваат во неа кога во неговото царство ќе ги видат оние што се откупени со нивниот труд. Тие ќе уживаат предност и таму да учествуваат во неговото дело, зашто за тоа се оспособиле учествувајќи во неговото дело овде. Кај нас на небото ќе се гледа она што се гледа сега овде во нашиот карактер и во нашата служба на Бога. Зборувајќи за себе, Христос рекол: „Така како што Синот човечки не дојде да му служат, туку да служи“ (Матеј 20,28). Тоа било негово дело на земјата, а тоа е негово дело и на небото. Нашата награда што сме работеле со Христа во овој свет ќе ни овозможи уште поголема сила и поголема предност да работиме со него во светот што ќе дојде.

Исус не дошол на овој свет за да му служат, туку Тој да им служи на луѓето, да им ги мие нозете на учениците.

Христовите
Службови

„А кога пристапи оној што прими еден талант, рече: 'Господару, знаев дека си строг човек, дека жнееш каде што не си сеел, и собираш каде што не си веел; се исплашив, па отидов и го скрив својот талант вземи. Еве ти го твоето!'“

Така луѓето се обидуваат да се изговорат што ги занемаруваат Божјите дарови. Тие Бога го гледаат како свиреп тиран кој се труди да ги пронајде сите нивни грешки и да ги казни. Тие го обвинуваат дека од нив бара нешто што никогаш не им го дал, дека жнее и таму каде што никогаш не сеел.

Мнозина го обвинуваат Бога дека е тежок господар затоа што полага право над нивниот имот и на нивна служба. Но ние не можеме да му дадеме на Бога ништо што веќе не е негово. Царот Давид рекол: „Од тебе е сè, и откако примивме од твоите раце, ти дадовме тебе“ (1. Дневникот 29,14). Сè му припаѓа на Бога, не само со создавањето, туку и со откупот. Сите благослови во овој живот и во животот што ќе дојде носат печат на крстот на Голгота. Затоа наполно неосновано и лажно е обвинувањето дека Бог е „строг“ господар и дека жнее каде што не сеел.

Иако е неправедно, господарот не го одбива обвинувањето на лошиот слуга, туку се служи со него за да му докаже дека неговото однесување не може да се оправда. Имало патишта и начини талантот да се искористи и да му донесе добивка на својот сопственик. Затоа господарот продолжува: „Требаше да им го дадеш моето сребро на менувачите и јас, по враќањето, ќе го земев моето со добивка!“

Нашиот небесен Отец не бара ниту помалку ниту повеќе од она што ни го овозможил да го постигнеме. Врз плеките на своите слуги Тој не става товари што тие не можат да ги носат. „Зашто знае добро како сме создадени, си спомнува дека сме прав“ (Псалм 103,14). Сè што Тој бара од нас, со Божја милост ние можеме да го исполниме.

„Од секој, кому му е дадено многу, многу ќе се бара“ (Лука 12,48). Ние поединечно ќе бидеме повикани на одговорност ако сме сториле само една црточка помалку од она што сме биле способни да го сториме. Господ точно одмерува секоја можност што ни се укажува за служба. Неискористените способности ќе се внесат во пресметката исто како и искористените. Бог ќе нè повика на одговорност за сè што сме можеле да сториме и да станеме кога правилно би ги употребиле нашите таланти. Нам ќе ни се суди и за она што требало да го сториме, а не сме го сториле, зашто не сме ги искористиле нашите способности да го прославиме Бога. И, ако не ја загубиме нашата душа, ние дури во вечноста ќе можеме реално да ги согледаме последиците на своите неискористени таланти. Секое знаење што сме можеле да го стекнеме, а не сме го стекнале, секоја способност што сме можеле да ја развиеме, а не сме ја развиле, на небото ќе се запише како вечна загуба.

Но кога себеси исцело ќе му се предадеме на Бога и кога при нашата работа ги следиме неговите упатства, Тој ја презема врз себе одговорноста за нашиот успех. Тој не сака ние да претпоставуваме каков успех ќе постигнат нашите чесни напори. Никогаш не смееме да помислиме на неуспех, зашто соработуваме со Оној кој не познава пораз.

Ние не треба да зборуваме за нашата слабост и неспособност. Со тоа само би покажале дека немаме доверба во Бога, дека ја отфрламе неговата Реч. Кога мрмориме поради нашите товари или ја одбиваме одговорноста што ни ја дал Бог, ние всушност тврдиме дека Тој е тежок господар, дека од нас бара нешто за што не ни дал доволно сили.

Често сме наклонети однесувањето на мрзливиот слуга да го прогласиме за скромност. Меѓутоа, вистинската скромност изгледа наполно поинаква. За да бидеме скромни не значи дека мораме да бидеме цушиња во интелектот, без желба за напредување, дека мораме кукавички да се однесуваме кон животот, да ги одбегнуваме товарите и одговорностите од страв дека не ќе можеме да ги носиме успешно. Вистинската скромност се потпира врз Божјата сила и радо ги исполнува неговите намери.

Бог се служи со орудијата што самиот ги одбира. Понекогаш го користи најскромното орудие за да изврши најголема работа, зашто неговата сила најдобро се открива во слабоста на човекот. Ние имаме свои мерила и според нив нешто прогласуваме за големо, а нешто за малечко; но Бог не се управува според нашите правила. Ние не смееме да замислуваме дека она што нам ни изгледа големо, едновремено е големо и за Бога; или дека она што ние сме го прогласиле за малечко, е малечко и за него. Не ни е препуштено нам да ги оценуваме нашите таланти или да ја бираме својата работа. Ние треба да ги преземаме товарите што ни ги наменил Бог, да ги носиме заради него, и секогаш нему да му се обраќаме кога имаме потреба да здивнеме. Без оглед на видот на работата, Бога го славиме со радосната служба од цело срце. Нему му е мило кога нашите одговорности ги носиме со благодарност, радосни што сме се нашле достојни да бидеме негови соработници.

Одземен талант

Над мрзливиот слуга изречена е пресуда: „Одземете му го талантот и дајте му го на оној кој има десет таланти!“ Со овие зборови, како и при наградата на верниот слуга, навестена е не само можност за награда на конечниот суд, туку и процес на постепено враќање според заслугата уште во овој живот. Она што е закон во светот на природата, е закон и во духовниот свет; секоја неупотребена способност станува сè послаба и на крај конечно исчезнува. Активноста е закон на животот; мрзливоста значи смрт. „Но секому му е дадена пројавата на Духот за општа полза“ (1. Коринќаните 12,7). Кога ќе се употребат на благослов на сите, Божјите дарови се умножуваат. Кога ќе се закопаат за да му служат само на сопственикот, се намалуваат и конечно се повлекуваат. Оној што одбива да го дели она што го примил, на крај ќе утврди дека и нема што да дели. Тој се подложил на процес кој постепено но сигурно го ослабува и кој на крај наполно ќе ги уништи способностите на неговата душа.

Никој нека не мисли дека може да живее себичен живот и дека тогаш, кога ќе ги задоволи своите себични интереси, ќе влезе во радоста на својот господар. Тие не можат да учествуваат во радоста на несебичната љубов. Тие не се ниту оспособени да живеат во небесните станови, зашто не би знаеле да ја ценат чистата атмосфера на љубовта што го проникнува небото. Нив не би ги задоволеле ни песните на ангелите ни

музиката на нивните харфи. За нивниот ум небесната наука би била нерешлива загатка.

Во големиот суден ден оние што не работеле за Христа, кои талкале горе-долу, отфрлајќи ги сите одговорности, мислејќи само на себе и задоволувајќи се само себеси, ќе бидат изведени пред Судијата на сета земја задно со сите што правеле зло. Ќе им биде изречена иста пресуда.

Мнозина меѓу оние што тврдат дека се христијани ги занемаруваат Божјите барања, а не се ни свесни колку е тоа опасно. Тие знаат дека хулниците, убијците и прелубниците заслужуваат казна. А што се однесува до самите нив, тие уживаат во верските обреди и радо слушаат кога се проповеда евангелието и затоа се чувствуваат како христијани. Но, затоа што цел живот поминале грижејќи се само за себе, ќе бидат исто толку изненадени колку и мрзливиот слуга кога ќе ја слушнат пресудата: „Одземете му го талантот!“ Слично на Евреите, и тие се лажат дека имаат право себично да ги уживаат добиените благослови наместо да ги поделат со другите.

Мнозина кои се изговараат што не учествуваат во христијанските активности тврдат дека се неспособни за работа. Меѓутоа, дали Бог ги сторил неспособни? Не, никогаш! Таа неспособност е последица на нивната неактивност, последица на нивна свесна одлука. И уште сега во нивниот карактер се чувствуваат последиците од пресудата: „Одземете му го талантот!“ Тоа трајно запоставување на талантите што ги примиле кај нив го задушило гласот на Светиот Дух кој е единствен извор на светлина. Пресудата: „А безвредниот слуга фрлете го во крајната темнина, каде што ќе има лелек и чкртање со заби!“ - со небесен печат го запечатува изборот што самите го направиле, изборот со кој ја одредиле својата вечна судбина.

Дваесет и шеста глава

„СОЗДАДЕТЕ СИ ПРИЈАТЕЛИ ПРЕКУ НЕПРАВЕДНО БОГАТСТВО!“

(Оваа глава се темели на текстот од Евангелието според Лука 16,1-9)

Христос дошол во време кога кај луѓето во исклучителна мера преовладувал световен дух. Тие сегашното и поминливото го ценеле повеќе од идното, од вечното. За нив привидното било вистинито, а вистинитото привидно. Не успевале со вера да ја согледаат убавината на невидливиот свет. Волшебствата на овој живот сатаната им ги претставувал во најпривлечна светлина, така што ги окупираше нивните мисли и ги навел да попуштат пред неговите искушенија.

Христос дошол да ја измени таа тешка состојба. Тој сакал да ја скрши волшебната моќ на земниот живот со која луѓето биле заслепени и заведени. Со своите поуки се трудел да воспостави хармонија меѓу небото и земјата, мислите на луѓето да ги пренасочи од сегашноста кон иднината. Од нив барал да се одвратат, да не трчаат по поминливото богатство и да се обезбедат за вечноста.

Своето излагање го почнал вака: „Беше еден богат човек кој имаше настојник, кој го обвинија пред него дека му го растура имотот.“ Богатиот целиот свој имот му го доверил нему, на својот слуга; меѓутоа, слугата бил неверен и господарот сфатил дека непрекратно го поткрадува. Решил да не го држи повеќе во служба и побарал да се проверат сите сметки. „Што слушам за тебе? - рекол. Дај сметка за твоето управување, зашто веќе не можеш да бидеш настојник!“

Гледајќи дека ќе биде отпуштен, слугата сфатил оти на располагање има три можности. Ќе мора да работи, да пита или да гладува. И тогаш си рекол самиот себеси: „Што да

правам, зашто господарот ќе ми го одземе управувањето? Да копам? Не сум способен! Да питам? Се срамам! - Знам што ќе направам за да ме примат во нивните домови кога ќе бидам отстранет од управувањето. И ги викна должниците на својот господар - секого одделно. На првиот му рече: 'Колку му должиш на мојот господар?' А тој рече: 'Сто мери масло.' Му рече: 'Земи ја признаницата, седни брзо и напиши - педесет!' Потоа му рече на вториот: 'А ти колку должиш?' Тој рече: 'Сто мери пченица.' И нему му рече: 'Земи ја признаницата и напиши - осумдесет!'"

Така овој неверен слуга вовлекол и други во својата нечесност. Тој го закинал својот господар во полза на неговите должници. И тие, прифаќајќи ја неговата понуда, се обврзале да го примаат како пријател во својот дом.

„А господарот го пофали несправедливиот настојник бидејќи постапи мудро.“ Световниот човек ја пофалил остроумноста на човекот што го поткрадувал. Меѓутоа, пофалбата на богатникот не била и Божја пофалба.

Христос не го пофалил неверниот настојник, но се послужил со познатиот случај за да ја нагласи поуката што сакал да ја каже. Рекол: „Придобијте си пријатели преку неправедно богатство, па кога него ќе го нема, да ве пречекаат во вечни живеалишта!“

Фарисеите го укорувале Спасителот што се меша со даночници и грешници. Но тоа не ја намалило неговата заинтересираност за нив ниту неговите напори околу нив. Тој

видел дека нивната секојдневна служба ги води во искушение, во зло. Првиот чекор може да се направи многу лесно, а потоа бргу да се падне во уште поголема нечесност и во сè потешки престапи. Христос на секој начин се обидува да ги убеди да си постават себеси повозвишени цели и да прифатат поблагородни начела. Таква намера имал пред себе и додека го раскажувал примерот за неверниот настојник. Меѓу даночниците се одигрувал случај сличен на оној од параболата и во Христовиот опис тие го препознале своето вообичаено однесување. Нивното внимание било привлечено и од описот на нивните нечесни постапки и мнозина меѓу нив извлекле длабока духовна поука.

Меѓутоа, сепак примерот првенствено им бил упатен на учениците. Квасецот на вистината прво им бил поделен ним, за тие да им го пренесат на другите. Многу Христови поуки учениците од почеток не ги разбирале и често се чинело дека речиси ги заборавиле. Меѓутоа, под влијание на Светиот Дух, истите поуки подоцна оживувале во нивното сеќавање со многу појасно значење и живо им ги пренесувале на новообратените следбеници кои пристапувале кон црквата.

Спасителот им се обраќал на фарисеите. Не губел надеж дека и врз нив ќе влијае силата на неговите зборови. Мнозина меѓу нив биле длабоко осведочени, и кога подоцна ги слушале зборовите на вистината, изговорени по налог на Светиот Дух, станале Христови ученици.

Фарисеите настојувале да го поткопаат Христовиот углед обвинувајќи го дека се дружи со даночници и грешници. Сега овој укор Тој го насочува кон нив како тужители. Настанот за кој се знаело дека се случил меѓу даночниците, Тој го изнесува пред фарисеите како слика за нивното однесување и како единствен начин тие сами да ги исправат своите грешки.

Материјалните добра на господарот му биле доверени на неверниот настојник да ги употребува за добротворни цели, но тој ги употребувал за себе. Истото се случило и со Израел. Бог го одбрал потомството на Аврама. Со својата силна рака ги избавил Израелците од египетско ропство. Ги поставил за чувари на светата вистина за да му послужат на благослов на светот. Ним им ја доверил и својата жива Реч со цел светлината на вистината да им ја пренесуваат на другите. Меѓутоа,

неговите настојници (повереници) тие дарови ги употребиле за себе, да се збогатат и да се издигнат себеси.

Длабоко уверени во својата наводна важност и самоправедност, фарисеите ги злоупотребиле добрата со кои ги надарил Бог да му послужат нему на слава.

Слугата во параболата не се погрижил за својата иднина. Имајќи ја на ум само сегашноста, добрата што му биле доверени за благослов на другите ги употребувал за себе. Кога му била одземена повереничката служба, нему ништо веќе не му останало. Но, добрата на неговиот господар сè уште биле во негови раце, па решил да се послужи со нив за да си ги обезбеди своите идни потреби. За да го постигне тоа, тој морал да примени нов план. Наместо да собира за себе, морал да им дели на други. Со тоа сакал да придобие пријатели кои ќе го прифатат кога ќе биде отпуштен од служба. Тоа се случило и со фарисеите. Набргу требало да им биде одземена повереничката служба и тие морале да се погрижат за иднината. Себеси можеле да си помогнат само ако се грижат за добро на другите. Единствено делејќи ги Божјите благослови во овој живот, можеле да си се обезбедат за вечноста.

Откако го изнел овој пример, оваа парабола, Христос рекол: „Зашто синовите на овој свет се поитри спрема својот род отколку синовите на светлината!“ Тоа значи дека снаодливите луѓе во светот покажуваат многу повеќе мудрост и ревност за себе отколку таканаречените Божји деца во службата за него. Така било во Христовите денови. Така е и денес. Погледнете го животот на мнозина кои тврдат дека се христијани. Господ им подарил способности, сила и влијание; им подарил пари за да можат да соработуваат со него во големото дело на откупувањето. Сите негови дарови би требало да се употребат на благослов на човештвото, за намалување и ублажување на страдањата на страдалниците и сиромасите. И ние би требало да ги храниме гладните, да ги облекуваме голите, да се грижиме за вдовиците и за сирачињата, да ги храбриме разочараните и да им служиме на угнетените. Бог никогаш не сакал бедата толку многу да се рашири по светот. Тој никогаш не сакал ниту еден човек да има преголемо изобилство на животни задоволства, а децата на друг да плачат за леб. Средствата што ги надмину-

ваат неговите вообичаени животни потреби му се доверени на човекот да прави добро, да му носи благослов на човештвото. Господ кажува:

„Продајте го својот имот и дајте го како милостина“ (Лука 12,33). Христијаните треба да бидат подготвени „да прават добро, да бидат богати со добри дела, да бидат дарежливи и штедни“ (1. Тимотеј 6,18). „Кога даваш гоштавка, покани ги бедните, сакатите, куците и слепите“ (Лука 14,13). „Ова е пост што ми е по волја: да ги кинеш неправедните окови, да ги разврзеш врските на јаремот, да ги пуштиш на слобода угнетуваниите, да ги скршиш сите окови; да го поделиш својот леб со гладните, да ги воведеш под својот покрив бескуќниците, да го облечеш оној што ќе го видиш гол“ (Исаија 58,6.7.10). „Одете по цел свет и проповедајте му го евангелието на секое создание“ (Марко 16,15) - тоа се Господови заповеди. Дали мнозинството од таканаречените христијани постапува вака?

Исус нè повикува: „Кога даваш гоштавка, покани ги бедните, сакатите, куците и слепите.“

Христијаните
ПАРАБОЛИ

За жал, огромно мноштво христијани Божјите дарови ги употребуваат за себе! Колку многу има такви кои на куќата ѝ додаваат куќа и на земјата земја! Мнозина своите пари ги трошат на уживања, на задоволување на апетитот, на раскошни куќи, на намештај и облека, додека нивните ближни се препуштени на беда, на болест и смрт, и упатени единствено на злосторства. Илјадници пропаѓаат без ниту еден поглед на сочувство, без ниту еден збор или гест на сожалување!

Луѓето се виновни што го поткрадуваат Бога. Користејќи ги средствата себично, тие го лишуваат Господа од славата

што би му припаднала кога со нив би се ублажувале страдањата на човештвото и би се спасувале душите. Наместо тоа, тие ги растураат средствата што им ги доверил Тој. Затоа Господ кажува: „Ќе дојдам при вас на суд, и ќе бидам подготвен сведок... против оние кои задржуваат од платата на работникот, од вдовицата и сирачето, против оние кои го газат правото на странците и не се бојат од мене!“ „Смее ли човек да му задржува на Бога? А вие ми задржувате мене и прашувате: ’Во што ти задржуваме?’ Во десетокот и во приносот. Удрени сте со проклетство, зашто ми задржувате вие, сиот народ“ (Малахија 3,5.8.9). „Дојдете сега, вие богатите!... Вашето богатство изгни и молци ја изедоа вашата облека. Вашето злато и сребро ’рѓосаа, а нивната ’рѓа ќе биде сведоштво против вас... Вашето богатство го натрупавте во последните денови. Ете, заработката на работниците кои ги ожнаа вашите ниви, што вие им ја задржавте, и викотниците на жетварите дојдоа до ушите на Господа над војските“ (Јаков 5,1-5).

Од секого ќе се бара да даде сметка за даровите што му биле доверени. На денот на последниот суд богатствата што ги напластиле луѓето нема ништо да им вредат. Тогаш не ќе имаат ништо што би можеле да го наречат свое.

Оние што цел живот го поминувале собирајќи световни богатства покажуваат помалку мудрост и грижа за својата вечна благосостојба од неправедниот настојник во параболата кој се погрижил за своето земно добро. Тие божемни деца на светлината се многу помалку мудри од децата на овој свет во ова поколение. На нив се однесуваат зборовите што ги кажал пророкот гледајќи го во видение големиот суден ден: „Во оној ден човекот ќе ги фрли своите сребрени идоли и своите златни идоли што си ги направил за да им се поклонуваче, на кртиците и лилјациите. Ќе избега во пештерските шупливости и во распуканиците на карпите пред Господовиот страв, пред болскотот на неговото величество кога ќе стане да ја растресе земјата“ (Исаија 2,20.21).

„Придобијте си пријатели преку неправедно богатство, па кога него ќе го немате да ве пречекаат во вечни живеалишта!“ - рекол Христос. Бог, Христос и ангелите заедно им укажуваат помош и ги исполнуваат потребите на ожалостените, страдалниците и грешните. Предајте му се себеси на Бога и посветете се на неговото дело, употребете ги неговите дарови

за таа цел и вие ќе станете соработници со небесните суштества. Вашето срце ќе чука заедно со нивното. Вие ќе станете слични со нив во карактерот. За вас тие жители на небесните станови нема веќе да бидат туѓинци. Кога ќе помине оваа земја и сè што е на неа, стражарите пред небесните порти ќе ви посакаат добредојде.

Средствата употребени на благослов на другите ќе донесат добивка. Богатствата искористени правилно ќе направат големо добро. За Христа ќе бидат придобиеени многу души. Оној што го следи Христовиот план во својот живот, во небесните станови ќе ги сретне своите ближни околу кои се трудел и за кои се жртвувал на земјата. Откупените со благодарност ќе си спомнуваат за оние што послужиле како орудија за нивното спасение. Небото ќе изгледа прекрасно за сите што биле верни работници спасувајќи ги луѓето.

Поуката од овој пример е наменета за сите. Секој ќе биде одговорен за даровите на милоста што ги примил преку Христа. Животот е премногу важен за да им се препуштиме на поминливите и земни интереси. Господ бара од нас на другите да им го пренесеме она што самите сме го дознале од Вечниот и Невидливиот.

Секоја година безброј милиони човечки суштества заминуваат во вечноста неопоменати и загубени. Секој миг во нашиот непостојан живот ни се даваат можности да ги досегнеме и да ги спасиме душите. Тие можности постојано се појавуваат и исчезнуваат. Бог сака да ги искористиме на најдобар

можен начин. Деновите, седмиците и месеците поминуваат, и ние постојано на располагање имаме ден, седмица и месец помалку да ја завршиме нашата работа. Во најдобар случај само уште неколку години и ќе екне гласот на кој ќе мораме да се освиеме: „Дај сметка за своето управување!“

Христос го повикува секого одделно да размисли. Направете чесна пресметка. На една страна ставете го Исуса, што значи вечното богатство, животот, вистината, небото и Христовата радост за спасените души; а на другата страна ставете ги сите привлечности што може да ви ги понуди светот. На едната страна ставете ја загубата на својата душа и на душите на оние на кои сте можеле да им послужите како орудие за спасение; а на другата, во свое и во нивно име, животот кој по траење може да се мери со Божјиот живот. Споредете го поминливото и вечното! И додека се занимавате со тоа, Христос ќе праша: „Каква полза има човекот ако го добие целиот свет, а ѝ напакости на својата душа?“ (Марко 8,36).

Бог сака наместо земното и поминливото да го одбереме небесното и вечното. Тој ни дава можност нашето богатство да го вложиме на небото. Нè поттикнува и нè храбри да се стремиме кон највисоки цели и да си го обезбедиме најскапоценото богатство, изјавувајќи: „Човекот ќе биде подрагоцен отколку пречистено злато, подрагоцен од офирското злато“ (Исаија 13,12). Кога ќе исчезнат богатствата што ги јаде молец и што ги расипува ’рѓа, Христовите следбеници ќе се радуваат за небесното богатство, за богатството кое не може да пропадне.

Христовите следбеници се радуваат за небесното богатство кое не го јаде молец ниту го расипува рѓа.

Христовите
СЛЕДБЕНИЦИ

Подобро од сето пријателство на светот е пријателството со Христовите откупеници. Многу поубави и од најлуксузните палати на овој светот се становите што нашиот Господ отишол да ги приготви за спасените. И поубава од секоја земна пофалба ќе бидат зборовите на Спасителот упатени до неговите верни слуги: „Дојдете, благословени од мојот Отец, наследете го царството што ви е подготвено уште од создавањето на светот“ (Матеј 25,34).

На оние што го растураат неговото богатство Христос и понатаму им дава можност да се здобијат со непоминливото вечно богатство. Тој кажува: „Давајте и ќе ви се даде!“ „Направете си торби што не излитуваат, неисцрпно богатство на небесата, каде крадец не се приближува ниту молец изедува“ (Лука 6,38; 12,33). „Заповедај им на богатите на овој свет... да прават добро, да бидат богати во добри дела, да бидат дарешливи и штедри; да собираат за себе благо како добра основа за иднината, за да добијат вистински живот“ (1. Тимотеј 6,17-19).

Значи, вашиот имот нека пристигне на небото пред вас. Ставете го своето богатство покрај Божјиот престол. Обезбедете си себеси право на неисцрпното Христово богатство. „Придобијте си пријатели преку неправедно богатство, па кога него ќе го нема, да ве пречекаат во вечни живеалишта.“

Дваесет и седма глава

„КОЈ Е МОЈ БЛИЖЕН?“

(Оваа глава се темели на текстот од Евангелието според Лука 10,25-37)

Меѓу Евреите прашањето: „Кој е мој ближен?“ предизвикувало бесконечни расправи. Во врска со многубошците и Самарјаните немало никакво сомнение. Тие за нив секогаш биле туѓинци и непријатели. Но како да се постави граница меѓу припадниците на нивниот народ и како да се расчленат различните општествени класи? Кого свештеникот, рабинот и старешината треба да го сметаат за свој ближен? Тие цел живот поминувале извршувајќи низа церемонии за да се исчистат. Допирот со неукото и немарно мноштво, така сметале, го прави човекот нечист и нему му се неопходни тешки напори за повторно да се исчисти. Зар би требало и тие „нечисти“ да ги сметаат за свои ближни?

На ова прашање Христос одговорил со параболата за добриот Самарјанец. Во параболата Тој покажува дека да се биде ближен некому не значи само да се биде припадник на иста црква или на иста вера. Да се биде ближен не се однесува ниту на расата, на бојата на кожата, ниту на општествената класа. Наш ближен е секое лице на кое му е неопходна наша помош. Наш ближен е секоја душа која е ранета или загрозна од нашиот заеднички противник, сатаната. Наш ближен е секое суштество што му припаѓа на Бога.

Параболата за добриот Самарјанец е изнесена како одговор на прашањето што му го поставил некој законик на Христа. Додека Спасителот проповедал, „стана еден толкувач на законот да го искушува и го праша: 'Учителе, што треба да правам за да наследам вечен живот?'“ Фарисеите го наговориале законикот да го постави ова прашање надевајќи се дека ќе го фатат Христа за збор, па напнато го очекувале

неговиот одговор. Меѓутоа, Спасителот не се впуштил во расправиите. Барал законикот да одговори. Го прашал: „Што е напишано во законот? Што читаш?“ Евреите постојано го обвинувале Исуса дека лекомислено се однесува кон законот што го прогласил на Синај. Меѓутоа, Тој прашањето на спасението го поврзал со држењето на Божјите заповеди.

Законикот одговорил: „Љуби го својот Господ Бог со сето свое срце, со сета своја душа, со сета своја сила и со сиот свој ум, и својот ближен како себеси!“ Христос го пофалил: „Точно одговори! Прави го тоа и ќе живееш!“

Законикот не бил задоволен со сфаќањата и со делата на фарисеите. Тој ги проучувал Писмата со желба да го сфати нивното вистинско значење. Навистина се интересирал за ова прашање, па сериозно прашал: „Што треба да правам за да наследам вечен живот?“ Одговарајќи на прашањето, тој заобиколил мноштво церемонијални или обредни прописи, зашто нив ги сметал за неважни, но ги истакнал двете основни начела врз кои почива целиот закон и сите пророци. Спасителот го пофалил неговиот одговор и на тој начин се здобил со решавачка предност пред рабините. Не можеле да го осудат што ги потврдил зборовите кои ги изговорил признат толкувач на законот.

Христос продолжил: „Прави го тоа и ќе живееш!“ Во своите проповеди Божјиот закон Тој секогаш го претставувал како божествена целост, тврдејќи дека не може да се држи еден пропис, а да се крши друг, зашто исто начело ги повр-

зува сите прописи. Судбината на човекот ќе се одреди врз основа на неговата послушност кон целиот закон.

Христос знаел дека никој не може да го држи законот со своја сила. Тој сакал да го натера законикот појасно и многу подлабоко да го истражува законот за да може да ја пронајде вистината. Законот е можно да се држи само со помош на Христовата милост, благодарение на неговите заслуги. Верувањето дека гревот навистина ќе му биде простен го оспособува паднатиот човек да го љуби Бога со сето срце и својот ближен како самиот себе.

Законикот знаел дека не ги одржал ниту првите четири, ниту другите шест заповеди. Него го осведочиле Христовите проникливи зборови; но, наместо да го признае гревот, тој се обидел да се оправда. Наместо да ја признае вистината, се обидел да покаже колку тешко можат да се исполнат заповедите. Се надевал дека со тоа ќе успее да го задуши гласот на совеста и ќе се одбрани пред народот. Зборовите на Спасителот покажале дека неговото прашање било непотребно, бидејќи самиот можел да одговори. Сепак, тој поставил уште едно прашање: „А кој е мој ближен?“

И повторно Христос одбил да биде вовлечен во расправи. На прашањето одговорил со настан кој сè уште бил свеж во сеќавањето на неговите слушатели. Што се случило? „Еден човек, слегувајќи од Ерусалим во Ерихон, налета на разбојници кои го соблекоа и го ранија, го оставија полумртв и си отидоа.“

Патувајќи од Ерусалим во Ерихон, патникот морал да помине низ дел од Јудејската пустина. Патот го води низ диви, карпести теснини полни со разбојници, кои често биле сцена на насилства. Токму тука бил нападнат патникот, наполно ограбен и оставен полумртв крај патот. Додека лежел така наземи, покрај него поминал свештеник. Свештеникот го видел човекот како сиот во рани се вала во својата крв, но поминал покрај него без да му укаже каква и да е помош. Преминувајќи на другата страна на патот, едноставно си заминал. Потоа на патот се појавил Левит. Љубопитен да види што се случило, се запрел да го види ранетиот. Сфатил што би требало да стори, но задачата му се сторила неприфатлива. Посакал никогаш и да не поминал по овој пат и никогаш и да не го видел ранетиот. Сепак, се уверил себеси дека случајот

не е во негова надлежност, па и тој преминал на другата страна од патот и си заминал.

Но некој Самарјанец, патувајќи по истиот пат, го забележал страдалникот и го сторил она што претходниците одбиле да го сторат. Нежно и љубезно се погрижил за ранетиот. „А еден патник, Самарјанец, дојде до него и кога го виде, се сожالي. Му се приближи, му ги полеа раните со масло и вино и му ги преврза; потоа го качи на своето добиче, го однесе во гостилницата и се погрижи за него. Утредента извади два денарии, му ги даде на гостилничарот и му рече: 'Погрижи се за него, а ако потрошиш нешто повеќе, ќе ти платам на враќање.'“

„А еден патник, Самарјанец, дојде до него и кога го виде, се сожали... и се погрижи за него.“

Вистинските ПАРАБОЛИ

И свештеникот и Левитот се фалеле со својата побожност, но само Самарјанецот покажал дека е вистински Божји преобратеник. И за него оваа должност не била ниту малку попрјатна отколку за свештеникот и Левитот; но тој на дело покажал дека со сето срце живее сообразно со Божјата волја.

Изнесувајќи ја оваа поука, Христос начелата на законот ги претставил непосредно, со силни зборови, покажувајќи им така на своите слушатели дека тие начелата не ги внеле во својот вистински живот. Неговите зборови биле толку јасни и одредени, толку поткрепени со докази, што неговите слушатели немале можност да се препираат. Ни законикот немал основа за што било да критикува. Неговите предрасуди кон Христа исчезнале. Меѓутоа, тој не успеал во толкава мера да ги совлада своите национални предрасуди спрема Самар-

јанецот за непосредно да му упати пофалба. Кога Христос прашал: „Што мислиш, кој од тие тројца му беше ближен на оној кој падна во рацете на разбојниците?“ - тој одговорил: „Оној што му укажа милосрдност.“

„Исус му рече: 'Оди и ти прави така!'“ Покажи иста нежна љубезност кон луѓето во неволја. Така ќе дадеш доказ дека го држиш целиот закон.

Евреите и Самарјаните најмногу ги делело различно сфаќање за верските прашања, особено за изгледот на вистинското богослужение. Фарисеите немале ниту еден добар збор за Самарјаните, туку ги опсипувале со најостри клевети. Нетрпеливоста меѓу Евреите и Самарјаните била толку силна што на жената Самарјанка ѝ било чудно што Исус од неа бара вода да пие, па го прашала: „Како, ти, Евреин, бараш од мене, Самарјанка, да пиеш?“ Евангелистот додава: „Евреите не општат со Самарјаните“ (Јован 4,9). Кога Евреите се преполниле со крвожедна омраза против Христа и кога во храмот станале да го каменуваат, својата омраза не знаеле да ја искажат со потешки зборови од овие: „Не зборуваме ли ние право дека ти си Самарјанец и дека си опседнат од демон“ (Јован 8,48). А сепак свештеникот и Левитот го занемариле делото што сам Господ им го доверил и му препуштиле на омразениот и презрен Самарјанец да му послужи на еден од нивните земјаци.

Самарјанецот ја исполнил заповедта: „Љуби го својот ближен како самиот себеси!“ Со тоа покажал дека е попра-

веден од оние што го презирале. Ставајќи го на коцка својот живот, кон ранетиот се однесувал така како да му е брат. Тој Самарјанец го претставува Христа. Нашиот Спасител кон нас покажал љубов кон која човечката љубов не може никогаш ниту да се приближи. Кога сме биле претепани до смрт, Тој се сожалил над нас, не нè заобиколил, не нè одминал, не преминал на другата страна од патот, не нè оставил да пропаднеме беспомошни и без надеж. Не останал во својот свет, во својот среќен дом, во кој уживал љубов од сите небесни чети. Тој ги сфатил нашите насušни потреби, го презел нашиот случај, своите интереси ги изедначил со интересите на човештвото. Умрел за да ги спаси своите непријатели. Се молел за своите убијци. Се повикувал на својот пример кога им рекол на своите следбеници: „Ова ви го заповедам: да се љубите еден со друг!“ „Ви давам нова заповед: да се љубите еден со друг; како јас што ве љубев вас, така и вие да се љубите еден со друг“ (Јован 15,17; 13,34).

Свештеникот и Левитот се враќале од храмот, од богослужението што го воспоставил Бог. Да се учествува во тие служби била голема и возвишена предност, а свештеникот и Левитот, уживајќи таква почест, си помислиле дека достоинството не им дозволува да му помогнат на непознатиот страдалник крај патот. И така пропуштиле да ја искористат таа посебна можност што им ја дал Бог како негови претставници да му помогнат на ближниот.

И денес мнозина прават слична грешка. Тие своите

должности ги делат на две различни, наполно одвоени групи. Според нив, едните ги сочинуваат таканаречени големи должности, регулирани со Божиот закон, а во втората група спаѓаат таканаречени малечки должности, и на нив наводно не се однесува заповедта „љуби го својот ближен како себеси“. За нив тоа подрачје, малечките должности, се препуштаат на човечките каприци, на нивните моментални склоности и лични побуди. Така застапниците на ова мислење го расипуваат својот карактер и погрешно ја претставуваат Христовата религија.

Мнозина сметаат дека ќе им се намали достоинството и угледот ако му служат на измаченото човештво. Голем е бројот на тие кои рамнодушно, дури и со презир, ги гледаат оние кои храмот на својата душа го претвориле во урнатини. Други ги отфрлаат сиромасите од наполно поинакви побуди. Тие веруваат дека извршуваат Христова должност, дека учествуваат во мошне благороден потфат. Мислат дека извршуваат толку големо дело, што немаат време да се запрат и да ги забележат потребите на сиромасите и ожалостените. При извршувањето на своето божем возвишено дело, си земаат себеси дури и право да ги угнетуваат и експлоатираат сиромасите. Тие ги доведуваат во тешки и мачни околности, им ги скусуваат нивните права или ги занемаруваат нивните потреби, сметајќи дека сето тоа е оправдано, зашто на тој начин, според нивно мислење, го унапредуваат Христовото дело.

Мнозина ќе дозволат нивниот брат или сосед без ничија помош да се бори во тешки околности за гол опстанок. Иако тие за себе тврдат дека се христијани, тој нивни брат или сосед ќе биде во искушение да помисли дека таквите христијани со својата студена себичност навистина го претставуваат Христа. Бидејќи овие божемни Господови слуги не соработуваат со него, Божјата љубов, која преку нив би морала да се излева врз другите, во голема мера им е скусена на нивните ближни, од чиишто срца и усни поради тоа не успеваат да се издигнат кон небото многубројни изрази на слава и благодарност. На тој начин Бог е лишен од славата што му припаѓа на неговото свето име. Од него се отимаат души за кои Христос умрел, души кои Тој со радост би ги зел во своето царство да живеат во негово присуство во текот на бесконечните векови на вечности.

Божествената вистина има малку влијание во светот, иако преку нашето однесување би можела многу повеќе да влијае. Сè повеќе има христијанство на зборови, христијанство со малечка тежина. Ние можеме да го следиме Христа, можеме да тврдиме дека веруваме во секоја вистина на Божјата реч, но тоа на нашите ближни не ќе им донесе никакво добро ако нашето верување не е внесено во нашиот секојдневен живот. Нашето исповедање на верата може да биде високо дури до небото, но тоа нема да нè спаси ниту нас ниту нашите ближни ако не сме христијани на дело. Вистинскиот пример ќе му донесе многу повеќе благослови на светот од сите наши зборови.

Секое себично однесување го кочи Христовото дело. Негово дело се угнетените и сиромасите. Срцата на неговите божемни следбеници се празни; ним им недостига нежно Христово сочувство, им недостига подлабока љубов кон оние што Тој толку многу ги сака, што го положил својот живот за нивното спасение. Тие души се подрагоцени, бескрајно подрагоцени од која било жртва што можеме ние да му ја принесеме на Бога. Ние на Бога не можеме да му угодиме ниту да добиеме негова наклоност дури и сета своја енергија да ја вложиме во некое навидум големо дело, ако едновремено ги занемариме потребите на сиромасите или ако им ги скусиме на туѓинците нивните права.

Всушност Светиот Дух ја всадува Христовата природа во човечката душа со што таа се посветува. Евангелската Христова религија е живот - живо, активно начело. Таа ја претставува Христовата милост откриена во карактерот и покажана со добри дела. Начелата на евангелието не можат да се изделат од кој било дел на практичниот живот. Секое подрачје од христијанското искуство и работа мора да биде слика на Христовиот живот.

Љубовта е темел на побожноста. Независно од тоа што зборува, никој нема чиста и вистинска љубов кон Бога ако не покажува несебична љубов кон својот брат. Меѓутоа, љубов не се стекнува само со обид да ги љубиме другите. Неопходно е Христовата љубов да се всели во нашето срце. Кога нашето „јас“ напoлно ќе се загуби во Христа, љубовта ќе се појави спонтано, без ние да бидеме свесни за тоа. Тогаш, кога во нашето срце постојано ќе се јавува желба да

им помогнеме на ближните, и кога на нашето лице ќе се покаже небесната светлина што ја исполнува нашата душа, ние постигнуваме совршенство на христијанскиот карактер.

Не е можно срцето во кое живее Христос да биде скудно со љубов. Ако го љубиме Бога затоа што Тој прв нè љубел нас, ние ќе ги љубиме и сите за кои Христос умрел. Не можеме да се поврземе со божеството ако едновременно не се поврземе со човештвото, зашто во Оној кој седи на престолот на вселената се соединило човечкото со божественото. Поврзани со Христа, ќе бидеме поврзани и со нашите ближни со златните алки на синцирот на љубовта. Тогаш во нашиот живот ќе се покажат истото сочувство и сожалување што ги покажал Христос. Ние нема да чекаме сиромасите и несреќниците да дојдат кај нас. Не е потребно некој да нè преколнува за да почнеме да сочувствуваме со патилата на другите. Ќе ни биде исто толку природно да им дојдеме на помош на сиромасите и настраданите како и на Христа што му било природно да оди и да прави добро.

Секаде каде што се покажува љубов и сочувство, каде што срцето се труди да им помогне на ближните и да ги подигне, се открива делотворното влијание на Божјиот Свети Дух. Среди најдлабокото многубоштво, луѓето кои воопшто ништо не знаеле за Божјиот пишан закон, кои дури никогаш и не чуле за Христовото име, биле љубезни кон неговите слуги и ги штителе, ставајќи го на коцка својот живот. Нивните дела покажуваат дека врз нив дејствувала божествената сила. Светиот Дух Христовата милост ја всадил во срцата на тие дивјаци, побудил кај нив сочувство спротивно на нивната природа, спротивно на нивното воспитание. „Вистинската светлина, која го осветлува секој човек, доаѓаше на свет“ (Јован 1,9). Таа ја расветлила нивната душа и, доколку ја следат, истата ќе ги поведе нивните нозе кон Божјето царство.

Небесната слава ги подига паднатите и ги теши ожалостените. Таа се открива секаде каде што Христос живее во човечките срца. Секаде каде што Христовата религија ќе се покаже на дело, ќе носи благослов. Секаде каде што дејствува таа, се појавува светлина.

Бог не признава никаква разлика направена по националност, класа или општествен слој. Тој е Творец на целото

човештво. Според создавањето сите луѓе се припадници на едно исто семејство. Христос сите ги соединил со својот откуп. Тој дошол да урне секој сид на разделба, да отвори секое одделение на храмот, секоја душа да добие слободен пристап кон Бога. Неговата љубов е толку широка, толку длабока, толку сеопфатна, што секаде проникнува. Таа ги извлекува од кругот на влијанието на сатаната бедните души што биле заведени со неговите измами и ги става во близина на Божјиот престол, престол опкружен со виножито, со ветување.

Христос сите ги соединил со својот откуп. Тој дошол да урне секој сид на разделба.

Христовите
ПАРАБОЛИ

Во Христа нема ниту Евреин ниту Грк, роб ниту слободен. Сите тие се соединети со неговата скапоцена крв (Галатите 3,28; Ефесјаните 2,13).

Во Христа нема ниту Евреин ниту Грк, Индијанец ниту Кинез... Сите се соединети со неговата скапоцена крв.

Христовите
ПАРАБОЛИ

Без оглед на разликите во верувањата што нè делат, ние мораме да чуеме секој повик од измачените луѓе, мораме да се освиеме на секој од нив. Кога во срцата на луѓето ќе се појават горчливи чувства поради разликите во верувањата, ние со нашето лично залагање можеме да сториме многу добра. Службата на љубовта може да ги отстрани предрасудите и да ги придобие душите за Бога.

Ние мораме да ги пресретнеме тагите, тешкотиите и неволјите на другите. Мораме да ја делиме радоста и грижите на угледните и презрените, на богатите и сиромасите. Христос рекол: „Бесплатно добивте, бесплатно давајте“ (Матеј 10,8). Насекаде околу нас среќаваме јадосани, измачени души на кои им се неопходни зборови на сочувство и раце помошнички. Има вдовици на кои им е потребно наше сочувство и наша помош. Има сирачиња кои Христос им ги препуштил на своите следбеници како свои заштитници. Нив мошне често ние ги занемаруваме. Тие можат да бидат парталави, неуредни и воопшто непривлечни, но сепак се Божја сопственост. И тие се купени скапо и исто толку се драгоцени во неговите очи колку што сме ние. И тие се припадници на големото Божје семејство и христијаните, како Божји настојници, се одговорни за нив. Тој кажува: „Нивните души ќе ги барам од вашите раце!“

Грегот е најголемо од сите зла и наша должност е да сочувствуваме со грешниците и да им помогнеме. Меѓутоа, не можеме на сите да им се приближиме на ист начин. Мнозина го кријат гладот на својата душа. Ним би можело многу да им се помогне со нежен збор или со некој знак на љубезно припомнување. Други се наоѓаат во голема неволја, а не се свесни за тоа. Тие уште не ја сфаќаат ужасната беда на својата душа. А мноштво луѓе толку длабоко потонале во грев, што наполно загубиле свест за вечните стварности и секоја сличност со Бога, така што не знаат веќе дали им е неопходно спасение. Немаат веќе ниту вера во Бога ниту доверба во луѓето. На мнозина од нив можеме да им се приближиме само со нашите дела на несебична љубезност. Прво мораме да се погрижиме за нивните телесни потреби. Мораме да ги нахраниме, да ги избаѓаме и пристојно да ги облечеме. Кога ќе ги видат доказите за вашата несебична љубов, ќе им биде полесно да поверуваат и во Христовата љубов.

Мнозина се наоѓаат на погрешен пат и свесни се за својот срам и за својата лудост. Си спомнуваат за своите грешки и заблуди сè додека не ги зафати очај. Не смееме да ги занемариме и тие души. Кога некој мора да заплива спротиводно, тогаш сета водна сила го турка наназад. Подадете му рака помошничка, слично на раката на постариот Брат што се подала да го фати Петар кога се давел. Упатете му зборови полни со надеж, зборови што ќе разбудат кај него доверба и ќе разгорат љубов.

Ти си му неопходен на твојот брат со заболен дух, како и тебе што ти била потребна братска љубов. Нему му е потребно искуство на некого кој бил исто толку слаб како што е тој сега, некој што ќе сочувствува со него и ќе му помогне. Секавањето на нашите слабости треба да нè поттикне да им помогнеме на другите во нивната крајна нужда. Никаде не смееме да одминеме ниту една измачена душа и никогаш не смееме да пропуштиме да ја утешиме со утехата со која Бог нас нè утешил.

Токму заедницата со Христа, личниот допир со живиот Спасител, ги оспособува умот, срцето и душата да постигнат победа над својата пониска природа. Зборувајте му на заталканиот за моќната рака што ќе го поддржи, за бескрајното сожалување што го чувствува кон него Христос како човек. Не е доволно да го упатите да верува само во законот и редот, во нешто што не може да има сожалување и што не може да чуе повик за помош. Тој има потреба да прифати топла рака, да се потпре врз срце полно со нежност. Зборувајте му постојано дека Бог е секогаш крај него, дека постојано го придружува со својата љубов проникната со сожалување. Помогнете му да мисли за срцето на Отецот кое е жалосно поради гревот, за раката на Отецот која постојано е подадена, за гласот на Отецот кој повикува: „Нека дојде под моја закрила, нека склучи мир со мене, и ќе направи мир со мене“ (Ис. 27,5).

Кога постапувате така, вие имате придружници, невидливи за човечките очи. Небесните ангели биле крај Самарјанецот додека се грижел за ранетиот туѓинец. Ангелите од небесните дворови стојат крај сите што ја извршуваат Божјата служба помагајќи им на своите ближни. И сам Христос соработува со вас. Тој е обновител, и додека работите под негова контрола, ќе постигнете големи успеси.

Од вашата верност во ова дело зависи не само благосостојбата на другите, туку и вашата лична вечна судбина. Христос на секого сака да му овозможи висок степен на заедница со себе - да бидеме едно со него како што е Тој едно со својот Отец. Тој ни дозволува да дојдеме во допир со измачените и настраданите за да нè извлече од нашата себичност, трудејќи се кај нас да ги развие особините на својот карактер: сожалување, нежност и љубов. Прифаќајќи ја оваа служба, ние влегуваме во неговата школа да се приготвеме за небесните дворови. Одбивајќи да го сториме тоа, ние ги отфрламе неговите упатства и доброволно засекогаш се изделуваме од неговото присуство.

Господ изјавува: „Ако одиш по моите патишта и ако ги пазиш моите наредби, ти ќе бидеш управител во мојот дом... и ќе ти дадам пристап меѓу оние што стојат таму!“ - меѓу ангелите што го опкружуваат неговиот престол (Захарија 3,7). Сороботувајќи со небесните суштества во неговото дело на земјата, ние се приготвуваме за дружење со нив на небесата. Како „прислужнички духови пратени да им служат на оние кои ќе наследат спасение“ (Евреите 1,14), ангелите ќе ги поздрават на небото сите кои живееле на земјата „не за да им се служи, туку да служат“ (Матеј 20,28). На наша вечна радост, ние во тоа благословено друштво ќе научиме што сè е опфатено со прашањето: „Кој е мој ближен?“

Дваесет и осма глава

НАГРАДА НА МИЛОСТА

(Оваа глава се темели на текстовите од Евангелието според Матеј 19,16-30; 20,1-16; Марко 10,17-31; Лука 18,18-30)

Евреите речиси наполно ја загубиле од вид вистината за Божјата незаслужена милост. Рабините тврделе дека божествената наклоност мора да се заслужи; се надевале дека и наградата предвидена за праведните ќе ја заработат со свои добри дела. Затоа и нивното богослужение било проникнато со себичен наемнички дух. Дури ни Христовите ученици не се ослободиле наполно од тој дух, и Спасителот користел секоја можност да им укаже на оваа нивна заблуда. Непосредно пред да ја изнесе параболата за работниците, се одиграл еден настан кој му дал можност да ги запознае со вистинските начела.

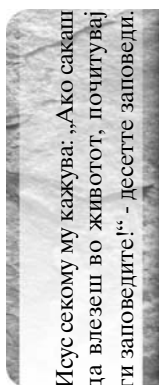
Додека одеа по пат, му притрчал некој од младите поглавари, клекнал пред него и понизно го поздравил и го прашал: „Учителе добар, какво добро да сторам за да добијам вечен живот?“

Младиот кнез го ословил Христа како угледен рабин во кого не го препознал Божјиот Син. Спасителот му возвратил: „Зошто ме прашуваш за доброто? Само Еден е добар!“ Врз основа на што ти мене ме нарекуваш добар? Само Бог е добар. Ако веќе ме прифаќаш како добар, тогаш мора да ме прифатиш и како негов син и претставник!

Потоа рекол: „Но, ако сакаш да влезеш во животот, почитувај ги заповедите!“ Божјиот карактер е изразен во неговите заповеди, и ако сакаш да бидеш во хармонија со Бога, начелата на неговиот закон мора да станат темел на секое твое дејствување!

Христос не ги намалил барањата на законот. Со неверојатно јасни зборови Тој послушноста ја претставил како

услов за вечен живот - тоа е истиот услов кој му е поставен на Адама пред да падне во грех. Господ денес не очекува од човекот ништо помалку отколку што очекувал од него во Едем - совршена послушност, неизвалкана праведност. Божјите барања во заветот на милоста се сеопфатни и наполно идентични со оние што му биле поставени на човекот во Едем - апсолутна хармонија со Божјиот закон кој е свет, праведен и добар.

При изјавата: „Почитувај ги заповедите!“ - младиот кнез прашал: „Кои?“ Веројатно му се сторило дека Христос мисли на некое церемонијално правило. Меѓутоа, Христос зборува за законот што е прогласен на Синај. Му навел неколку заповеди од втората плоча, а потоа сите концизно ги изнел во правилото: „Љуби го својот ближен како самиот себеси!“

Без двоумење младичот одговорил: „Сето тоа го почитувам. Што треба уште?“ Неговото сфаќање за законот било формално и површно. Оценуван според човечките мерила, неговиот карактер бил без мана. И навистина, неговиот надворешен, видлив живот, во голема мера се чини бил беспрекорен; и тој мислел дека неговата послушност кон законот е на завидно ниво и дека нејзе не може да ѝ се приговори. Сепак, потајно стравувал дека нешто не е во ред меѓу неговата душа и Бога. Тоа го навело да праша: „Што треба уште?“

Христос му одговорил: „Ако сакаш да бидеш совршен, оди, продај го својот имот, дај им на сиромашните и ќе имаш

богатство на небото, па потоа дојди и следи ме! А кога младичот го чу тој збор, си отиде нажален, зашто имаше многу имот.“

Себичноста е престап на законот. Тоа Исус сакал да му го покаже на младичот, па го ставил на проверка која ќе ја покаже себичноста на неговото срце. Му ја покажал слабата точка на неговиот карактер. Младичот не сакал никакво натамошно објаснување. Тој негувал идол во своето срце; светот бил негов бог. Тврдел дека ги држи заповедите, но неговиот живот не бил проникнат со духот и суштината на сите заповеди. Немал вистинска љубов кон Бога и кон ближните. Овој недостиг покажува дека тој немал ништо што би можело да го оспособи да влезе во небесното царство. Со својата себичност и љубов кон световните добивки ги прекршил сите начела на небесното царство.

Кога младиот поглавар му пристапил на Исуса, со својата искреност и сериозност го придобил срцето на Спасителот. Кај тој младич Христос видел човек кој би можел да послужи како проповедник на праведноста. Овој способен и благороден млад човек Христос би го примил исто толку подготвено како што ги примил сиромашните рибари што го следеле. Кога својот живот би го посветил во служба на спасување на душите, тој би можел да стане трудољубив и успешен работник за Христа.

Меѓутоа, прво морал да ги исполни условите поврзани со учеништвото. Морал без предрасуди да му се предаде на Бога. Кога го чуле повикот на Спасителот, Јован, Петар, Матеј

и другите ученици „оставија сè, станаа и тргнаа по него“ (Лука 5,28). Истата преданост се очекувала и од младиот поглавар. Барајќи го тоа од него, Христос не барал поголема жртва од онаа што самиот ја принел: „Зашто позната ви е благодатта на нашиот Господ Исус Христос, како, заради вас, од богат стана сиромав, за да се збогатите вие преку неговата сиромаштија“ (2. Коринќаните 8,9). Едноставно младичот требало да појде таму каде што ќе го води Христос.

Христос го погледнал овој млад човек и посакал да го придобие неговото срце. Посакал да го прати како весник да им носи благослови на луѓето. Наместо целокупното негово богатство од кое морал да се откаже, Христос му нудел предност - да се дружи со него. Затоа му рекол: „Дојди и следи ме!“ Таа предност радосно ја прифатиле Петар, Јаков и Јован. И младичот со восхит го посматрал Исуса. Неговото срце се отимало да биде крај Спасителот. Но не бил подготвен да го прифати начелото на Спасителот да се жртвува самиот себеси. Наместо Исуса, тој го одбрал своето богатство. Сакал вечен живот, но не сакал своето срце да го исполни со онаа несебична љубов која единствено значи живот. Со жалосно срце го напуштил Исуса.

Кога младичот заминал, Исус им рекол на своите ученици: „Вистина ви велам: богат тешко ќе влезе во небесното царство!“ Овие зборови ги вчудовиделе учениците. Тие биле склони богатите да ги сметаат како небесни миленици. И самите се надевале дека во царството на Месија ќе добијат световна моќ и богатство, па ако богатите тешко можат да добијат пристап кон небесното царство, тогаш каква надеж може да има некој обичен човек?

„Исус погледна наоколу и им рече на учениците: 'Колку е тешко богатите да влезат во Божјето царство... Полесно ѝ е на камилата да се протне низ иглени уши отколку богат да влезе во Божјето царство!' А тие се зачудија уште повеќе.“ А потоа сфатиле дека истата оваа свечена опомена им е упатена ним. Во светлината на зборовите на Спасителот се обелодениле нивните потајни стремежи да стекнат моќ и богатство. Длабоко загрижени за себе, извикнале: „Тогаш кој може да се спаси?“

„А Исус ги погледна и им рече: 'За луѓето тоа е невозможно, но не и за Бога, зашто со Бога сè е можно!'“

Богатиот како богат не може да влезе во небото. Неговото богатство не му дава никакво право на наследството на светите во светлината. Само со Христовата незаслужена милост сите можат да си обезбедат себеси пристап во Божјиот свет град.

И на богатите, во иста мера колку и на сиромасите, им се упатени зборовите инспирирани со Светиот Дух: „Или не знаете дека ... не си припаѓате на себеси? Зашто скапо сте платени“ (1. Коринќаните 6,19,20). Кога човек ќе поверува во овие зборови, тогаш сиот свој имот ќе го смета за богатство што не е негово, што му е доверено и што мора да се употребува онака како што кажал Бог - за спасување на загубените и за утеха на измачените и сиромасите. За човекот тоа е неможно, зашто неговото срце е приврзано за земното богатство. Онаа душа која му служи на мамонот станува глува за воплите на ближните во неволја. Меѓутоа, за Бога сè е можно. Посматрајќи ја неспоредливата Христова љубов, и себичното срце може да смекне и да стане кротко. Богатиот може да биде наведен да каже како и некогаш фарисејот Савле од Тарс: „Сметам дека сè е загуба во однос на превасходното познавање на Христа Исуса, мојот Господ, заради кого загубив сè и сè сметам за смет, за да го придобијам Христа“ (Филипјаните 3,8). Тогаш (богатите) ништо на земјата нема веќе да го сметаат за свое, туку ќе се радуваат што себеси се сметаат за повереници на сестраната Божја милост и заради него слуги на сите луѓе.

Петар прв се прибрал од силното изненадување и од потајното радосно очекување што го предизвикале кај него Христовите зборови. Со задоволство си спомнал за она од што се откажале тој и неговите браќа заради Христа. Својата мисла ја обликувал вака: „Ете, ние оставивме сè и тргнавме по тебе.“ Спомнувајќи си за условното ветување дадено на младиот поглавар: „Ке имаш богатство на небото!“ - Петар прашал што ќе добијат тој и неговите другари како награда за сите свои жртви.

Одговорот на Спасителот ги одушевил срцата на овие галилејски рибари. Тој им ги опишал почестите на кои се надевале и сонувале само во своите најсмели соншта: „Вистина ви вела дека вие, кои тргнавте по мене, при обновувањето, кога Синот човечки ќе седне на престолот на својата слава, и самите ќе седнете на дванаесет престоли и ќе им судите на дванаесетте племиња на Израел!“ Потоа додал: „Нема никој, кој ќе остави куќа, или браќа, или сестри, или татко, или мајка, или деца, или ниви, заради мене и заради евангелието, а да не прими, сега стократно, во ова време: куќи, и браќа, и сестри, и мајки, и деца, и ниви - со прогонства - а во светот што ќе дојде, вечен живот.“

Апостолите оставиле и куќа, и браќа, и сестри, и татко, и мајка, и дури биле тепани и затворани заради Христа и евангелието.

Христовите
Зборови

Меѓутоа, прашањето на Петар: „А што ќе добиеме ние за возврат?“ го открива и духот кој, ако не се отстрани, ќе ги онеспособи учениците да бидат Христови весници; имено, тоа е наемнички дух. Иако биле привлечени со Исусовата љубов, учениците сепак не се ослободиле наполно од

фарисејштината. И понатаму работеле уверени дека така ќе заслужат награда сразмерна на вложениот труд. Негувале дух на самоизвишување и соперништво и секогаш се споредувале меѓусебно. Кога некој од нив би сторил нешто погрешно, или би доживеал некаков неуспех, тоа кај другите би родило чувство на надмоќ, свест дека се подобри од него.

За да не ги загубат од вид начелата на евангелието, на учениците Христос им изнел параболата од животот, пример со кој покажал како се однесува Бог спрема своите слуги, а и духот со кој би требало да бидат исполнети тие додека му служат нему.

Почнал вака: „Зашто небесното царство прилега на човек, домаќин, кој излезе рано наутро да фати аргати за на лозје.“ Постоел обичај луѓето кои чекаат работа да се собираат на пазариштата и таму да одат и газдите кои имале потреба од работници. Домаќинот во параболата се прикажува како во различно време излегува да фати аргати. Работниците што ги најмил рано наутро се договориле со него да работат за одредена сума; другите, што биле најмени подоцна, му препуштиле на домаќинот сам да им ја одреди надницата.

„Кога се свечери, господарот на лозјето му рече на својот управител: 'Повикај ги работниците и плати им, почнувајќи од последните, па до првите!' И така, дојдените околу единаесеттиот час примија по денариј. Кога дојдоа првите, помислија дека ќе примат повеќе, но и тие примија по денариј.“

Однесувањето на господарот спрема работниците во лозјето го претставува Божјето однесување спрема припадниците на човечкиот род. Тоа е спротивно на обичаите што владеат меѓу луѓето. Во световните работи надомест се дава сообразно со постигнатите резултати. Работникот очекува да биде платен онолку колку што заслужил. Меѓутоа, во овој случај Христос ги отсликал начелата на своето царство - царството кое не е од овој свет. Христос не се управува според човечките мерила. Господ кажува: „Зашто вашите мисли не се мои мисли, и моите патишта не се ваши патишта... Колку небото што е високо над земјата, толку моите патишта се над вашите патишта и моите мисли над вашите мисли“ (Ис. 55,8.9).

Првите работници се согласиле да работат за договорената сума, па и примиле толку колку што барале, не повеќе.

Работниците што биле земени подоцна се потпреле врз ветувањето на господарот: „Колку што ќе чини, ќе ви дадам!“ Покажале доверба во него и не поставувале прашање за наградата. Се потпреле врз неговата праведност и непристрасност. Биле наградени не според големината на својот труд, туку според великодушноста на господарот.

Така и Бог сака да се потпреме врз Оној кој го оправдува безбожникот. Наградата што ја дава Тој не е сообразна со нашите заслуги, туку сообразна со неговите намери. „Според вечната цел што ја оствари во Христа Исуса, нашиот Господ“ (Ефесјаните 3,11). „Не врз основа на праведните дела што сме ги направиле ние, туку по својата милост, преку капењето на новораѓањето и обновувањето“ (Тит 3,5). За оние што се надеваат на него Тој „може да направи неспоредливо повеќе отколку што можеме да бараме или да замислиме“ (Ефесјаните 3,20).

Вредноста на некое дело Бог ја оценува не според големината на вложениот труд или според постигнатите резултати, туку според духот со кој е извршено делото. Работниците што дошле во лозјето во единаесет часот биле среќни што имале можност да работат. Нивното срце било полно со благодарност кон оној што ги прифатил; а на крајот од денот, кога домаќинот им ја исплатил дневницата за цел работен ден, биле мошне изненадени. Знаеле дека не заслужиле таква награда. Љубезноста што се видела на лицето на нивниот работодавец ги исполнила со радост. Никогаш не ја заборавиле неговата добрина ниту великодушниот надомест што им го дал. Така ќе биде и со грешниците кои ќе влезат во лозјето на својот Господар во единаесет часот свесни за својата недостојност. Нивното време во службата ќе изгледа толку кратко што не ќе очекуваат никаква награда; ќе им се стори доволно тоа што Бог воопшто и ги примил во служба. Тие ќе работат со понизен дух, полни со доверба, благодарни за предноста да соработуваат со Христа. Таквиот дух Бог со уживање го наградува.

Господ сака да се потпреме врз него и да не поставуваме прашања за големината на наградата. Кога во душата живее Христос, мислата за награда не е најважна. Тоа не е побуда што го поттикнува човекот за работа. Секако, во извесна смисла треба да ја цениме висината на ветената награда. Бог очекува од нас да ги цениме благословите што ни ги ветил.

Меѓутоа, Тој не сака ние да трчаеме само по награда и да очекуваме за секоја извршена работа соодветен надомест. Не треба на прво место да ни биде наградата. Независно од тоа дали ќе примиме награда, ние мораме да го сториме она што е право. Љубовта кон Бога и кон нашите ближни треба да нè поттикнува на работа.

Оваа параболa не ги оправдува оние кои први биле повикани, но не отишле да работат во Господовото лозје. Кога домаќинот повторно отишол на пазариштето во единаесет часот и нашол слободни работници, ги прашал: „Зошто стоите тука цел ден без работа?“ Одговор: „Никој не нè зеде на работа!“ Ниту еден од оние што биле повикани во единаесет часот не бил на пазариштето тоа утро. Значи, тие не го одбиле повикот. Оние што ќе го одбијат и подоцна ќе се покаат, добро прават што се каат; но уште подобро и единствено сигурно е да не се играме со првиот повик на милоста.

Кога сите работници во лозјето „примија по денариј“, тие што работеле од рано утро тоа го сфатиле како навреда. Зар не работеле чесно дванаесет часа? Зар не би било право тие да примат повеќе од оние што работеле само еден час и тоа по ладовина? Кажале: „Последниве работеа еден час, а ти ги спореди со нас, кои ги претрпевме мачнотиите на денот и жегата!“

Домаќинот му одговорил на еден од нив: „Пријателе, не ти чинам неправда; зар не се погоди со мене за денариј? Земи си го своето и оди си; а јас сакам на последниов да му дадам

колку и тебе. Зар немам право со своето да правам што сакам? Или твоето око е зло зашто сум добар?“ „Така, последните ќе бидат први, а првите последни, зашто мнозина се повикани, а малку се одбрани!“

Први работници во параболата се оние кои сметаат дека, затоа што учествувале во работата за Господа, треба да уживаат предност пред другите. Тие поаѓаат на работа уверени дека самите се заслужни за постигнатите успеси и не се подготвени за самооткажување и жртва. Тие можеби ветиле дека ќе му служат на Бога во текот на целиот свој живот; можеби навистина биле први кога требало да се поднесуваат тешкотии, откажувања и неволји, па затоа сметаат дека заслужуваат поголема награда. Всушност, повеќе мислат за наградата отколку за предноста да бидат Христови соработници. Според нивно мислење, нивниот труд и нивните жртви им даваат право да очекуваат поголема чест од другите, а кога нивните очекувања не се исполнуваат, тие се чувствуваат навредени. Кога во својата работа би внесувале дух на љубов и доверба, навистина би останале на прво место. Меѓутоа, нивната склоност кон кавги и препирања и нивното нехристијанско однесување покажуваат дека тие не се достоини за награда. Тоа ја открива нивната желба за самоистакнување, нивната недоверба во Бога, нивниот завислив, приговарачки дух во односите со нивните браќа. Господовата добрина и неговата великодушност за нив се само причина за незадоволство. На тој начин покажуваат дека нивната душа воопшто не е поврзана со Бога и дека не ја запознале ниту радоста што произлегува од соработката со својот Учител и Господ.

На Господа ништо не му е толку одвратно колку тој тесноград, самољубив дух. Бог не може да соработува со никого кој покажува такви особини. Тие луѓе се нечувствителни за влијанието на Светиот Дух.

Евреите први биле повикани во Господовото лозје, и поради тоа тие биле горди и уверени во својата праведност. Бидејќи долги години поминале во Божја служба, сметале дека ним им припаѓа поголема награда отколку на другите. Ништо не ги лутело повеќе од помислата дека и многубошците би можеле да ги добијат истите предности што ги уживаат и тие, дека пред Бога би можеле наполно да бидат изедначени со нив.

Христос ги предупредил своите ученици, кои први пошле по него, дека истото зло ќе се појави и меѓу нив. Тој сфатил дека самоувереноста и истакнувањето на личната праведност ќе бидат слабост и проклетство за црквата. Луѓето ќе сметаат дека со свои заслуги ќе можат да заработат место во небесното царство; дека Господ ќе им дојде на помош дури откако самите ќе постигнат одреден напредок. На тој начин во христијанството би имало многу човечко, а малку Исусово. Мнозина би се возгордеале кога би постигнале мал напредок и би сметале дека станале подобри од своите браќа, очекувајќи другите да им ласкаат или ќе бидат навредени ако не ги признаат за најдобри. Христос се обидел своите ученици да ги заштити од таа опасност.

Нема место за никаква фалба со нашите заслуги. „Мудрите нека не се фалат со мудроста, ни јунакот нека не се фали со смелоста, ни богатиот нека не се фали со богатството. А кој сака да се фали, нека се фали со тоа што има мудрост за да ме сознае мене. Зашто јас сум Господ кој ги твори милоста, судот и правдата на земјата, зашто тоа ми е мило“ (Еремија 9,22.23).

Награда не се добива заради делата, никој да не се гордее; за наградата единствено треба да ѝ заблагодариме на Божјата милост. „И така, што да речеме, што доби по тело нашиот прататко Аврам? Зашто, ако е Аврам оправдан по дела, има за што да се фали, но не пред Бога! Но, што вели Писмото: 'Аврам му поверува на Бога и тоа му се припиша за праведност.' А оној што работи, заработката не му се смета како милост, туку како долг; додека на оној кој не работи, а верува во Оној кој го оправдува безбожникот, неговата вера му се смета како праведност“ (Римјаните 4,15). Според тоа, нема никаква причина некој да се издигнува над другите или да мрмори против друг. Никој не добил поголеми предности од другите ниту пак некој може да бара награда како некое свое право.

И првиот и последниот треба да учествуваат во големата, вечна награда. А првите треба со радост да ги поздрават последните. Оној што мрмори заради наградата на друг, заборава дека и самиот е спасен само со Божјата милост. Параболата за работниците осудува секоја завист и секое сомневање. Љубовта се радува на вистината и не прави никакви

зависливи споредби. Секој што е исполнет со љубов, својот несовршен карактер го споредува единствено со Христовиот совршен морален лик.

Оваа парабола е предупредување за сите работници, без оглед колку веќе долго работат и колкави се нивните работни успеси. Без љубов кон своите браќа, без понизност пред Бога, тие не се ништо. Нема религија во самоизвишувањето. Оној, чијашто животна цел е да се прослави себеси, набргу ќе утврди дека му недостигаат токму оние особини кои единствено можат да придонесат да стане успешен во Христовата служба. Секогаш кога се попушта пред гордоста и самозадоволствата, делото трпи.

Не должината на времето што сме го поминале на работа, туку нашата верност кон Бога и нашата подготвеност да работиме за него придонесуваат она што го правиме да му биде угодно на Бога. Освен тоа, во секоја наша служба се бара искрена и целосна наша преданост на Бога. И најмалечката должност, извршена искрено и несебично, многу му е помила на Бога од најголемата работа што е обележана со себичност. Бог сака да види колку Христов дух покажуваме, колкава сличност со Христа открива нашето дело. Тој повеќе ги сака љубовта и верноста со кои пристапуваме кон делото отколку количеството на работата што ќе ја извршиме.

Дури кога ќе исчезне себичноста, кога ќе прекине борбата за првенство, кога срцето ќе се исполни со благодарност, кога љубовта ќе го разубави животот - дури тогаш Христос навистина ќе живее во нашето срце и ние ќе бидеме признати како Божји соработници.

Независно од тежината на работата што ја извршуваат, вистинските Божји соработници својот труд за Господа не го сметаат за мачење. Тие се подготвени да се потрошат и да бидат потрошени; всушност, работата им создава радост, тие ја извршуваат со весело срце. Својата радост во Бога ја изразуваат преку Исуса Христа. Таа е истата онаа радост која го исполнувала него: „Да ја исполнам волјата на Оној кој ме прати и да го завршам неговото дело“ (Јован 4,34). Тие се свесни дека соработуваат со славниот Господ. Таа мисла им ги олеснува напорите, им ја засилува волјата, го приготвува нивниот дух за сè што може да им се случи. Работејќи со несебично срце, облагородени со учеството во Христовите

маки, проникнати со неговите склоности и соработувајќи со него во неговата работа, тие помагаат неговата радост да прерасне во вистинска плина и му оддаваат чест и слава на неговото возвишено име.

Со таков дух треба да биде проникната секоја вистинска служба на Бога. Кога немаат таков дух, мнозина кои изгледаат први, стануваат последни, додека оние што имаат таков дух, иако ги сметаат за последни, стануваат први.

Мнозина се предале себеси на Христа, а сепак не им се укажала можност да извршат за него некое големо дело, или да принесат некоја голема жртва во неговата служба. Ним за утеха може да им послужи мислата дека не е неопходно некој да претрпи маченичка смрт за да биде голем во Божјите очи; дека не мора некој да стане мисионер и секој ден да се соочува со опасности и со смрт за во небесните книги да биде забележан како најголем. Христијанинот, кој го следи Христа во својот секојдневен живот, кој секој ден му се предава на Бога, кој е искрен во своите намери и непорочен во своите мисли, кој е кроток кога е изложен на предизвици, цврст во верата и побожноста, кој е верен и во малку, кој во својот дом го претставува Христа со својот карактер - тој во Божјите очи може да биде повеќе ценет дури и од најпризнатиот мисионер или маченик во светот.

О колку различни се мерилата според кои Бог и луѓето го оценуваат карактерот! Бог ја гледа борбата против искушенијата за кои не знаат ниту светот, па дури ниту најблис-

ките пријатели - за искушенијата во домот, во срцето. Тој ја гледа понизноста на душата кога таа ќе се соочи со своите слабости; го гледа нејзиното искрено покајание дури и за лошите мисли. Тој ја гледа целосната преданост на срцето во неговата служба. Тој ги забележува часовите поминати во тешка борба со самиот себеси - во борбата што завршила со победа. Сето тоа Бог и ангелите го знаат. Пред Бога е напишана книга на спомен за оние што се бојат од Господа и мислат за неговото име.

Тајната на успехот не лежи ниту во нашето образование, ниту во нашата положба, ниту во бројот на талантите што ни се доверени, ниту пак воопшто во волјата на човекот. Свесни за својата немоќ, ние мораме да го гледаме Христа, и со него, кој е извор на секоја сила и на секоја добра мисла, ние ќе бидеме послушни и подготвени постојано да постигнуваме победи.

Колку и да е краткотрајна нашата служба, колку и да е скромна нашата работа, ако го следиме Христа со едноставна вера, наградата нема да нè разочара. Она што не можат да го заслужат ниту најголемите ниту најмудрите, можат да го добијат најслабите и најскромните. Небесната бисерна порта не се отвора пред оние што самите себеси се извишуваат, ниту пред оние со горделив дух. Меѓутоа, таа вечна порта ширум ќе се открили кога ќе ја допре треперлива рака на малечко дете. Благословена ќе биде наградата на милоста за оние што работеле за Господа со едноставна вера и љубов.

Дваесет и деветта глава

ВО ПРЕСРЕТ НА МЛАДОЖЕНЕЦОТ

(Оваа глава се темели на текстот од Евангелието според Матеј 25,1-13)

Христос со своите ученици седел на Маслинската гора. Сонцето штотуку зашло зад планинските висови и небото веќе се наметнувало со вечерна наметка. Пред нивниот поглед се издигнувала станбена зграда, блескаво осветлена како за некоја свечена пригода. Од сите прозорци допирала светлина, а пред куќата се гледала група свечено облечени мажи и жени, нестрпливо навестувајќи дека наскоро ќе се појави свадбена поворка. Во многу делови на Истокот свадбените свечености се одржувале навечер. Младоженецот оди по својата невеста и ја доведува во својот дом. Осветлена со факли, свадбената поворка излегува од домот на невестата и се упатува кон домот на младоженецот каде што се приготвува гозба за поканетите гости. Во сцената што ја посматрал Христос се видел дека гостите ја очекуваат свадбената поворка со намера да ѝ се придружат.

Во близина на куќата на невестата младоженецот го очекувале десет млади девојки облечени во бело. Секоја од нив со себе носела запалена светилка и сад за масло и свечено очекувале да се појави младоженецот. Меѓутоа, настапило задоцнување. Чекајќи така со часови во ноќта, чекателите се измориле и испозаспале. Дури некаде околу полноќ се слушнал силен вик: „Еве го младоженецот, пречекајте го!“ Одне-надеж гостите се разбудиле и скокнале. Ја виделе поворката како доаѓа осветлена со факли и придружена со разиграни звуци на музика. Се слушнал гласот на младоженецот и гласот на невестата. Десетте девојки ги зеле своите светилки и почнале да ги приготвуваат, зашто сите брзале да им се придружат на младенците. Меѓутоа, пет девојки пропушtile

своите садови да ги наполнат со масло. Не очекувале чекањето толку да се одолжи, па затоа и не се приготвиле за таков случај. Очајни, им се обратиле на своите помудри другарки и рекле: „Дајте ни од вашето масло, зашто нашиве светилки гаснат!“ Меѓутоа, другите пет девојки, со свежо поткастрени фитилчиња, маслото од своите садови веќе го преточиле во светилките. Немале повеќе масло на располагање и затоа одговориле: „Да не биде малку и за нас и за вас, појдете кај трговците и купете си!“

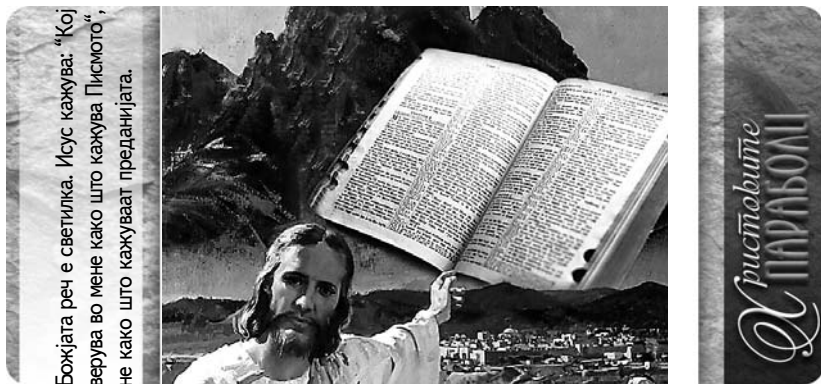
Додека несреќните пет девојки се задржувале кај трговците, поворката поминала и тие останале. Петте девојки со запалени светилки се приклучиле кон мноштвото, заедно со поворката влегле во куќата и зад нив се затворила вратата. Кога пристигнале другите пет девојки пред свечената сала, наишле на неочекувано одбивање. Домаќинот им рекол: „Вистина ви велам - не ве познавам!“ Така останале надвор, на опустениот пат, во темната ноќ.

Додека го посматрал мноштвото кое го чекало младоженецот, Христос на своите ученици им ја раскажал параболата за десетте девојки, опишувајќи го со нивното искуство искуството на црквата која ќе дејствува непосредно пред неговото второ доаѓање.

Двете групи девојки претставуваат два вида луѓе што себеси се сметаат за чекатели на својот Господ. Библијата ги нарекува девици затоа што исповедаат чиста вера. Со нивните светилки е претставена Божјата реч. Псалмистот кажува:

„Речта твоја е светилка на мојата нога, и светлина на мојата патека“ (Псалм 119,105). Маслото е симбол на Светиот Дух. Така Светиот Дух е претставен во пророштвото на пророк Захарија. Пророкот кажува: „Ангелот, кој зборуваше со мене, се врати тогаш и ме разбуди како човек кој се буди од сон. ’Што гледаш?’ Јас одговорив: ’Еве, гледам светилник, сиот од злато со чаша за масло врз него; и на светилникот се седум светилки, со седум чашки за седумте светилки што се на него. Две маслинови стебла се покрај него, едното оддесно, а другото одлево.’ Му се обратив на ангелот кој зборуваше со мене и го прашав: ’Што е тоа господару?’ Тогаш тој ми одговори вака: ’Еве ги Господовите зборови на Зоровавела: Не со сила ниту со снага, туку со мојот Дух!’ - вели Господ над војските... Пак проговорив и го прашав: ’Што се оние две маслинови гранчиња што низ две златни цевки дотураат масло?’... Тој рече: ’Тоа се два помазаника кои стојат пред Господарот на целата земја“ (Захарија 4,1-14).

Од двете маслини течело златно масло низ златни инки во сад за масло на светилникот, а оттаму во златните светилки што го осветлувале Светилиштето. Така и од двата „помазаника“, кои стојат во Божје присуство, неговиот Дух им се дели на човечките орудија што се посветени на неговата служба. Задача на двајцата помазаници е на Божјиот народ да му ја пренесуваат небесната милост која единствено може да стори неговата Реч да биде светилка на ногата и светлина на патеката. „Не со сила ниту со снага, туку со мојот Дух! - вели Господ над војските“ (Захарија 4,6).

Божјата реч е светилка. Исус кажува: „Кој верува во мене како што кажува Писмото“ не како што кажуваат преданијата.

Светловите
ПАРАБОЛИ

Сите десет девојки излегле да го пречекаат младоженецот. Сите имале светилки и садови за масло. Извесно време не се видела никаква разлика меѓу нив. Така ќе биде и со црквата која ќе дејствува непосредно пред второто Христово доаѓање. Сите добро ќе го познаваат Светото писмо. Сите ќе ја слушнат пораката за скорашното второ Христово доаѓање и со доверба ќе ја очекуваат неговата појава. Но, она што се случило во оваа парабола, ќе се случи и тогаш. Времето на чекање ќе се одолжи, верата ќе биде ставена на проверка, и кога ќе се слушне викот: „Еве го младоженецот, пречекајте го!“ - мнозина ќе бидат неподготвени. Не ќе имаат масло во садовите за своите светилки. Ќе им недостига Светиот Дух.

Без Божјиот Дух познавањето на неговата Реч е бесполезно. Теоријата на вистината, ако не е придружена со Светиот Дух, не може да ја оживее душата ниту да го посвети срцето. Некој може да ги знае заповедите и ветувањата на Библијата, но ако Светиот Дух не ги всади истите во срцето, неговиот карактер нема да се преобрази. Без расветлување од Светиот Дух, луѓето не ќе бидат способни да ја разликуваат вистината од заблудата и ќе станат жртва на лукаво замислените искушенија на сатаната.

Групата претставена со неразумните девојки не е лицемерна. Таа ја цени и ја брани вистината; таа е на страна на оние што веруваат во вистината, но не го прифаќа влијанието на Светиот Дух. Тие луѓе не паднале врз Карпата, врз Исуса

Христа, и не ѝ дозволиле на својата стара природа да се скрши. Таа група е претставена и со каменливата почва. Тие подготвено ја прифаќаат Речта, но не ги усвојуваат нејзините начела. Нејзиното влијание врз нив не е трајно. Светиот Дух дејствува врз срцето, и по желба и со дозвола од човекот Тој во него всадува нова природа; но групата, претставена со неразумните девојки, е задоволна со површна работа. Тие не го познаваат Бога, не го проучуваат неговиот карактер, не одржуваат постојана заедница со него и затоа не знаат како да му се доверат, како да живеат гледајќи во него. Нивната служба на Бога преминала во формализам. „Брзаат кон тебе како на народен собир; и мојот народ седнува пред тебе и ги слуша твоите зборови, но не ги извршува: се насладува со нив во устата, а нивното срце им оди по неправедна печалба“ (Езекил 33,31).

Апостол Павле истакнува дека тоа ќе биде посебна карактеристика на оние што ќе живеат непосредно пред второто Христово доаѓање. Тој вели: „Знај го ова: во последните денови ќе настанат тешки времиња, зашто луѓето ќе станат себични... повеќе сластољубиви отколку богољубиви, кои имаат изглед на побожност, а се откажале од нејзината сила“ (2. Тимотеј 3,1-5).

Обично тоа се луѓе кои за време на опасност ќе викаат: „Мир е и нема од што да се плашине!“ (1. Солуњаните 5,3). Тие своето срце го закожурчуваат во некаква сигурност и не сонуваат за никаква опасност. Кога ќе се тргнат од својот сон и кога ќе сфатат што им недостига, тогаш ќе ги преколнуваат

своите ближни да им го надоместат недостигот; но, во духовните прашања никој не може да го надомести она што му недостига на друг. Божјата милост обилно ѝ била понудена на секоја душа. Била објавена евангелската порака: „Кој е жеден, нека дојде, и кој сака - нека земе дарум од водата на животот“ (Откровение 22,17). Но карактерот не може да се пренесе од еден на друг. Никој не може да верува наместо друг. Никој не може да прими Свети Дух наместо друг. Никој не може да му го накалеми на друг карактерот што е плод на дејствувањето на Светиот Дух. „Ако јас пратам помор против таа земја, ... за да ги сотрам во неа сите луѓе и добитокот, и ако во неа останат само тројца луѓе - Ное, Даниел и Јов - вели Бог... тие не ќе ги спасат ни синовите ни ќерките, туку само себеси со својата праведност“ (Езекил 14,19.20).

Карактерот на секој човек се открива дури кога ќе настапи криза. Кога се огласил свечениот полноќен вик: „Еве го младоженецот, пречекајте го!“ - девојките се тргнале од својот дремеж, и тогаш се видело кој се приготвил за овој настан. Обете групи биле изненадени, но едната се приготвила, а другата останала неприготвена. Така, кога ќе настапи криза, некоја ненадејна и неочекувана несреќа, настан кој душата ќе ја соочи со непосредна смрт, ќе покаже дали таа негува вистинска вера во Божјите ветувања. Ќе покаже дали душата навистина се потпира врз Божјата милост. Голема конечна проверка ќе настапи дури при крајот од времето на милоста за човечкиот род, и тогаш навистина не

ќе има веќе можност да се задоволат незадоволените потреби на човечката душа.

Десетте девојки ги претставуваат чекателите при крајот на историјата на оваа земја. Сите тие тврдат дека се христијани. Сите го чуле повикот, сите имаат име и светилка и сите тврдат дека работат за Господа. Навистина се чини дека сите го чекаат Христовото доаѓање, но пет девојки не се приготвени! Пет од десетте девојки ќе бидат изненадени, очајно ќе утврдат дека останале надвор од салата во која се одржува свадбата.

Во оној голем, конечен ден, мнозина ќе бараат да бидат примени во Христовото царство и ќе велат: „Јадевме и пиевме пред тебе, а ти поучуваше по нашите улици!“ „Господе, Господе, не пророкувавме ли во твое име, не изгонувавме ли демони во твое име и не правевме ли моќни чуда во твое име?“ Сепак, одговорот ќе гласи: „Никогаш не сум ве познавал. Одете си од мене, вие кои вршите беззаконие“ (Лука 13,26.27; Матеј 7,22). Во овој живот тие не воспоставиле заедница со Христа; затоа не го познаваат небесниот јазик, туѓа им е небесната радост. „Зашто, кој од луѓето знае што е во човекот, освен човечкиот дух што е во него? Па така, никој не знае што има во Бога, освен Божјиот Дух“ (1. Корин. 2,11).

Најтажни зборови што кога и да е допреле до увото на смртниот човек ќе бидат зборовите: „Не ве познавам!“ Единствено заедницата со Духот, што сте го отфрлиле, можела да ве соедини со радосното мноштво на свадбената

вечера. Вие не можете да учествувате во тој настан. Неговиот сјај би паднал врз слепи очи, а неговата мелодија врз глуви уши. Неговата љубов и неговата радост никогаш не би можеле да ја допрат струната на милноста во срцето кое светот го направил нечувствително. Вие самите себеси сте се исклучиле од небото со својата неподготвеност за заедница со небесните жители.

Ние не ќе можеме да се приготвиме за средба со Господа така што ќе се разбудиме кога ќе се слушне повикот: „Еве го младоженецот, пречекајте го!“ Не ќе можеме тогаш да побрзаме и да ги наполниме нашите празни светилки. Ние не можеме да го оддалечиме Христа од нашиот живот овде, а да се приготвиме за заедница со него на небото.

Во оваа парабола мудрите девојки имале доволно масло во садовите заедно со своите светилки. Во текот на ноќта, додека чекале, нивната светлина блескотела со непоматен сјај и ја засилувала заедничката светлина во миговите кога пристигнувал младоженецот. Светејќи во темнината, таа придонесувала да се осветли патот кон домот на младоженецот, кон куќата во која се одржувала свадбената свеченост.

Ангелите ги упатуваат спасените кон домот на небесниот Младоженец, кон Божјиот град, кон свадбената вечера на Јагнето.

Христовите
Параболи

Така и Христовите следбеници со својата светлина треба да ја растеруваат темнината на овој свет. Со силата на Светиот Дух, Божјата реч станува светлина која како преродбенска сила дејствува во животот на обратеникот. Всадувајќи ги во нивните срца начелата на Божјата реч, Светиот Дух кај луѓето развива божествени особини. Во животот на

неговите следбеници треба да болскоти светлината на неговата слава - неговиот карактер. На тој начин тие треба да го прослават Бога, да го осветлуваат патот што води кон домот на Младоженецот, кон Божјиот град, кон свадбената вечера на Јагнето.

Младоженецот дошол околу полноќ - во најтемните мигови. Така и Христос ќе дојде при крајот на најтемниот период од историјата на оваа земја. Деновите на Ное и Лот ја отсликуваат состојбата на светот непосредно пред доаѓањето на Синот човечки. Опишувајќи го однапред тоа време, Библијата кажува дека сатаната ќе работи со сета своја сила, и „со секоја неправедна измама“ (2. Солуњаните 2,9.10).

Неговото дејствување јасно се открива во сè поголемата темнина, во многубројните заблуди, ереси и измами во овие последни денови. Сатаната не само што го држи светот во свои раце, туку неговите заблуди како квасец се шират и во таканаречените цркви на нашиот Господ Исус Христос. Големиот отпад ќе прерасне во темнина потемна од полноќната, непробивна како најцрно платно. За Божјиот народ тоа ќе биде ноќ на неволја, ноќ на плачење, ноќ на прогонство заради вистината. Но и во таа темна ноќ ќе болскоти сјајот на божествената светлина.

Бог заповедал „светлина да светне од темнината“ (2. Коринќаните 4,6). Додека земјата уште била „пуста и празна, (додека) темнина се простираше над бездната“, „Божјиот Дух се движеше над водите“. Токму тогаш Бог рекол: „Нека биде

светлина!“ „И би светлина!“ (1. Мојсеева 1,2,3). Така и во ноќта на духовната темнина ќе екне Божјата реч: „Нека биде светлина!“ Бог му кажува на својот народ: „Стани, засветли, зашто твојата светлина доаѓа, над тебе блеска Господовата слава“ (Исаија 60,1).

Писмото продолжува: „Еве, темнина ја покрива земјата, и мрак народите. А тебе те осветлува Господ и неговата слава се јавува над тебе“ (Исаија 60,2).

Овој свет го обвива темнина на погрешни замисли за Бога. Луѓето не го познаваат веќе вистинскиот Божји карактер. Тие погрешно го сфатиле и погрешно го протолкувале. Токму во тоа време треба да се објави божествената порака, пораката што просветлува со своето влијание, пораката што има спасоносна моќ. Треба да се објави вистината за Божјиот карактер. Светлината на неговата слава, светлината на неговата добрина, милост и вистина, треба да ја растера темнината на овој свет.

Тоа е делото што го опишува пророк Исаија кога пишува: „Искачи се на висока гора, гласнику на добрата вест, Сионе! Поткрени го силно својот глас, гласнику на добрата вест, Ерусалиме! Издигни го, не бој се, речи им на еврејските градови: 'Еве го вашиот Бог!' Ете, Господ доаѓа со сила, владее со својата мишка! Еве ја со него и неговата плата, а пред него неговата награда“ (Исаија 40,9.10).

Оние што го чекаат Младоженецот треба да му кажат на народот: „Еве го вашиот Бог!“ Откривањето на неговиот

карактер полн со љубов е последен зрак на милосрдната светлина, последна порака на милоста што ќе му се објави на светот. Божјите деца треба да ја објават неговата слава. Со својот живот и карактер треба да покажат што сторила Божјата благодат за нив.

Светлината на Сонцето на праведноста треба да се покаже со добри дела - со зборови на вистината и со свети постапки.

Христос, одраз на славата на Отецот, дошол на светот да биде светлина на светот. Дошол на луѓето да им го претстави Бога. За него стои запишано дека „Бог го помаза со Светиот Дух и со сила“ и дека „проживеа правејќи добрини“ (Дела 10,38). Во синагогата во Назарет самиот Тој рекол за себе: „Духот на Господа е врз мене, затоа ме помаза и ме прати да им донесам радосна вест на бедните, да им јавам ослободување на заробените, прогледување на слепите, пуштање на слобода на напатените и да ја најавам благопријатната Господова година“ (Лука 4,18.19). За тоа дело Христос ги овластил своите ученици, кажувајќи им: „Вие сте светлина на светот!“ „Така нека свети вашата светлина пред луѓето, за да ги видат вашите добри дела и да го прослават вашиот Отец кој е на небесата“ (Матеј 5,14.16).

Така го опишува тоа дело пророк Исаија кога кажува: „Да го поделиш својот леб со гладните, да ги воведеш под својот покрив бескуќниците, да го облечеш оној што ќе го видиш гол, и да не се криеш од оној кој е од твојата крв. Тогаш ќе

светне како зора твојата светлина и твоето здравје ќе процвета бргу. Твојата правда ќе оди пред тебе, а Господовата слава ќе ти биде заштитница“ (Исаија 58,7.8).

И така среде духовната темнина Божјата слава треба да засвети преку неговата црква, подигајќи ги погазените и утешувајќи гижалостените.

Насекаде околу нас се слушаат жални вопли на јадосаниот свет. На сите страни има сиромаси и несреќни. Наша должност е да им прискокнеме на помош и да им ги отстраниме или ублажиме животните тешкотии и неволји со кои се соочуваат.

Вистинскиот труд ќе има далеку посилено влијание од проповедите што се одржуваат со зборови. Ние мораме да ги храниме гладните, да ги облекуваме голите, да им даваме засолниште на бездомниците. Повикани сме да правиме и повеќе од тоа. Потребите на душата може да ги задоволи само Христовата љубов. Ако во нас живее Христос, нашето срце ќе биде полно со божествено сочувство. Ќе се отворат запечатените извори на искрената, христијанска љубов.

Бог од нас бара не само дар за сиромасите, туку и ведро лице, зборови што охрабруваат, пријателски стисок на рака. Кога Христос ги лекувал болните, Тој врз нив полагал раце. Затоа и ние мораме да доаѓаме во близок допир со оние врз кои сакаме да пренесеме благослов.

Постојат безброј луѓе што ги напуштила секаква надеж. Вратете им ја сончевата светлина! Мнозина загубиле храброст. Упатете им зборови што охрабруваат! Молете се за нив!

Близу е времето кога ќе исчезнат сите маки и јадови, ситот страв и немир, сите болести и страдања...

Христобите
СТАРАБОЛИ

Има такви на кои им е неопходен леб на животот. Читајте им од Божјата реч! Многу души се зафатени со болест која ниту еден земен мелем не може да ја ублажи ниту лекар да ја исцели. Молете се за тие души, доведете ги кај Исуса! Кажете им дека има мелем во Галад и дека и лекарот е таму!

Излевајќи ги своите благотворни зраци врз овој неблагоприятен, несвет и морално расипан свет, сончевата светлина е универзален благослов. Така е и со светлината на Сонцето на праведноста. Цела земја, обвинена со темнината на гревот, со жалост и болка, треба да биде осветлена со познавање на Божјата љубов. Од досегот на таа светлина не смее да биде исклучена ниту една верска заедница, ниту една општествена положба или општествена класа.

Пораката на надежта и милоста треба да се однесе до крајот на светот, и секој што ќе посака, ќе може да подаде рака и да се фати за Божјата сила; ќе може да склучи и да има мир со него. И многубошците нема веќе да бидат обвинени со полноќна темнина. Пред блескотните зраци на Сонцето на праведноста мракот ќе мора да се повлече. Моќта на гробот ќе биде совладана.

Но никој не може да го дели она што самиот не го при-мил. Во Божјето дело ништо не може да се постигне со човечка моќ. Никој не може самиот себеси да се стори светлосеносец за Бога со своја сила. Единствено златното масло, кое небесните весници го преточувале во златните инки од златните садови да се излее во светилките на светилникот, било во

состојба трајно да ја одржува блескотната, сјајна светлина во Светилиштето. Само Божјата љубов, која постојано се излева врз човекот, може да го оспособи човечкото орудије да шири светлина. Во срцата на сите кои со вера се соединиле со Бога, златното масло на љубовта дотекува во обилна мера, и тоа ќе се покаже низ сјајот на добрите дела, низ вистинската служба на Бога со сето срце.

Неизмерно големиот дар - Светиот Дух - ги содржи сите небесни богатства. Ако врз човекот не се излева обилието на Божјата милост, тогаш тоа не може да му се припише на некакво ограничување што го поставил Бог. Кога сите би сакале да ја примат силата на Светиот Дух, сите би биле исполнети со неа.

Предност на секоја душа е да стане жив канал преку кој Бог ќе го излева врз светот богатството на својата милост, недосегливото Христово богатство. Христос ништо не сака толку колку човечките орудија со кои на светот ќе му го претстави својот карактер и својот Дух. На светот ништо не му е толку потребно колку љубовта на Спасителот која ќе се покаже преку луѓето. Цело небо чека живи канали преку кои светото масло ќе носи радост и благослов во човечкото срце.

Христос сторил сè што стоело до него неговата црква во целост да се преобрази, да заблескоти со сјајот на Светлината на светот, да се исполни со славата на Емануел. Негова намера е секој христијанин да го опкружи со духовна атмосфера на светлина и мир. Тој копнее ние во нашиот живот да ја откриваме неговата радост. Најдобар доказ дека во

нечие срце живее Светиот Дух е небесната љубов што ја покажува човекот во својот живот. Преку таков човек како орудие, наполно посветено на Бога, полнотата на божествената љубов ќе се излева и врз другите.

Сонцето на праведноста носи „здравје на своите зраци“ (Малахија 4,2). Така и секој вистински Христов ученик шири влијание што носи живот, храброст, вистинско исцелување и укажува вистинска помош.

Христовата религија значи многу повеќе од проштавање на гревот; таа означува отстранување на нашите гревоци и исполнување на празнината со доблести на Светиот Дух. Таа значи божествено просветлување, радост во Господа, срце ослободено од себичноста, благословено со постојано Христово присуство. Кога со душата владее Христос, таа е непорочна, слободна од гревот. Во животот на тој човек се исполнуваат славата, изобилието и совршенството на евангелскиот план. Спасителот во срцето внесува совршен мир, совршена љубов, совршена сигурност. Убавината и милмирисот на Христовиот карактер што се откриваат во неговиот живот покажуваат дека Бог навистина го прати својот Син на светот да го спаси светот.

Христос не бара од своите следбеници да настојуваат да светат, туку едноставно кажува: „Нека свети вашата светлина!“ Ако си ја примил божествената милост, тогаш светлината веќе е во тебе. Отстрани ги пречките и Господовата слава сама ќе се покаже. Светлината ќе засвети, ќе ја пробие и ќе ја

растера темнината. На ист начин и ти во кругот на своето влијание ќе ја шириш светлината, зашто поинаку и не може да биде.

Откривајќи ја божествената слава во природата на човекот, Небото во толкава мера ќе им се приближи на луѓето што убавината, со која е украсен внатрешниот храм, ќе се види во животот на секој човек кој ќе го прими Спасителот во своето срце. Славата на Спасителот, кој живее во нас, ќе ги плени и вчудовидува луѓето, и мнозина на тој начин ќе бидат придобие за Господа и ќе му оддаваат слава на неговото име.

„Стани, засвети, зашто твојата светлина доаѓа, над тебе блеска Господовата слава!“ (Исаија 60,1). Оваа порака им е упатена на сите кои излегле да го пречекаат Младоженецот. Христос доаѓа во голема сила и слава, во својата слава и во славата на својот Отец, во придружба на сите свети ангели. И додека цел свет ќе биде обвинен со темнина, во секој стан на светите ќе допира светлина. Тие први ќе го видат сјајот на неговото второ доаѓање. Неговата слава и величество ќе болскотат со беспрекорна вонземна светлина, и Откупителот, Христос, ќе биде предмет на восхит - ќе го слават и обожаваат сите кои му служеле. Додека беззакониците бегаат од неговото присуство, Христовите следбеници силно се радуваат. Гледајќи го однапред второто Христово доаѓање, патријархот Јов извикнал: „Јас ќе го гледам него како свој, моите очи ќе го гледаат, а не некој друг!“ (Книгата за Јов 19,27). На своите верни следбеници Христос им бил секојдне-

И Јов и апостол Јован однапред го гледаат второто Христово доаѓање, ги гледаат спасените во небесниот град Ерусалим.

Христовите
ПАРАБОЛИ

вен другар и близок пријател. Тие живееле во тесна врска, во постојана заедница со Бога. Врз нив навистина се покажала Господовата слава. Врз нив се одразувала светлината на познавањето на Божјата слава во лицето на Исуса Христа. А сега се радуваат за блескотните зраци и за славата и величеството на Царот над царевите. Тие се подготвени за заедница со Небото, зашто Небото веќе живее во нивните срца.

Со кренати чела, осветлени со светлите зраци на Сонцето на праведноста, радосни што приближува нивното избавување, тие излегуваат во пресрет на Младоженецот, радосно извикувајќи: „Ете, овој е нашиот Бог, во него се надевавме. Тој нè спаси!“ (Исаија 25,9).

„И чув, како глас на големо множество, и како бучава на силни води, и како татнеж на силни грмотевици, кој велеше: 'Алелуја, зашто владее нашиот семоќен Господ Бог!' Да се радуваме, да се веселиме и да му оддадеме слава, зашто дојде свадбата на Јагнето и неговата невеста се подготви!... И ми рече: 'Напиши: Блажени се оние кои се повикани на свадбата на Јагнето!'“ „Тој е Господар над господарите и Цар над царевите, а со него се повиканите, избраните и верните“ (Откровение 19,6-9; 17,14).

Содржина

Предговор	4
ПАРАБОЛИТЕ ОД ЖИВОТОТ - БОГАТ ИЗВОР НА ПОУКИ	5
„ИЗЛЕЗЕ СЕЈАЧ ДА СЕЕ“	13
НАЈПРВО СТЕБЛЕНЦЕ, ПОТОА КЛАС“	39
КАКОЛ	45
„ПРИЛЕГА НА СИНАПОВО ЗРНО	50
ДРУГИ ПОУКИ ОД СЕЕЊЕТО НА СЕМЕТО	54
„НЕБЕСНОТО ЦАРСТВО Е СЛИЧНО НА КВАСЕЦ“	64
СКРИЕНО БОГАТСТВО	71
СКАПОЦЕН БИСЕР	83
МРЕЖА	89
НОВО И СТАРО	91
ДА БАРАМЕ ЗА ДА ДАВАМЕ	102
ДВАЈЦА МОЛИТЕЛИ	114
БОГ ЌЕ ГИ ЗАШТИТИ СВОИТЕ ИЗБРАНИЦИ	127
„ОВОЈ ПРИМА ГРЕШНИЦИ“	143
ЗАГУБЕН И НАЈДЕН	156
„ОСТАВИ ЈА УШТЕ ОВАА ГОДИНА“	169
„ИЗЛЕЗИ ПО ПАТИШТАТА И МЕЃУ ОГРАДИТЕ“	175
МЕРКА НА ПРОШТАВАЊЕТО	193
ДОБИВКА ШТО ПРЕТСТАВУВА ЗАГУБА	201
НЕПРЕМОСТЛИВАТА БЕЗДНА ПРЕМОСТЕНА	208
ЗБОРОВИ И ДЕЛА	220
ГОСПОДОВО ЛОЗЈЕ	232
БЕЗ СВАДБЕНА ОБЛЕКА	255
ТАЛАНТИ	268
„СОЗДАДЕТЕ СИ ПРИЈАТЕЛИ ПРЕКУ НЕПРАВЕДНО БОГАТСТВО!“	310
„КОЈ Е МОЈ БЛИЖЕН?“	319
НАГРАДА НА МИЛОСТА	332
ВО ПРЕСРЕТ НА МЛАДОЖЕНЕЦОТ	346

CIP - Каталогизација во публикација
Народна и универзитетска библиотека „Св. Климент Охридски“, Скопје

232. 33

ВАЈТ, Елена

Христовите параболи / Елена Вајт ; [превел Никола Тасевски]. -
Скопје : АИК „Знаци на времето“, 2004. - 364 стр. : илустр. ; 21 см

Превод на делото: Christ's Object Lessons / by E.G. White

ISBN 9989-659-25-7

а) Христовите параболи

COBISS.MK-ID 55400970

364

